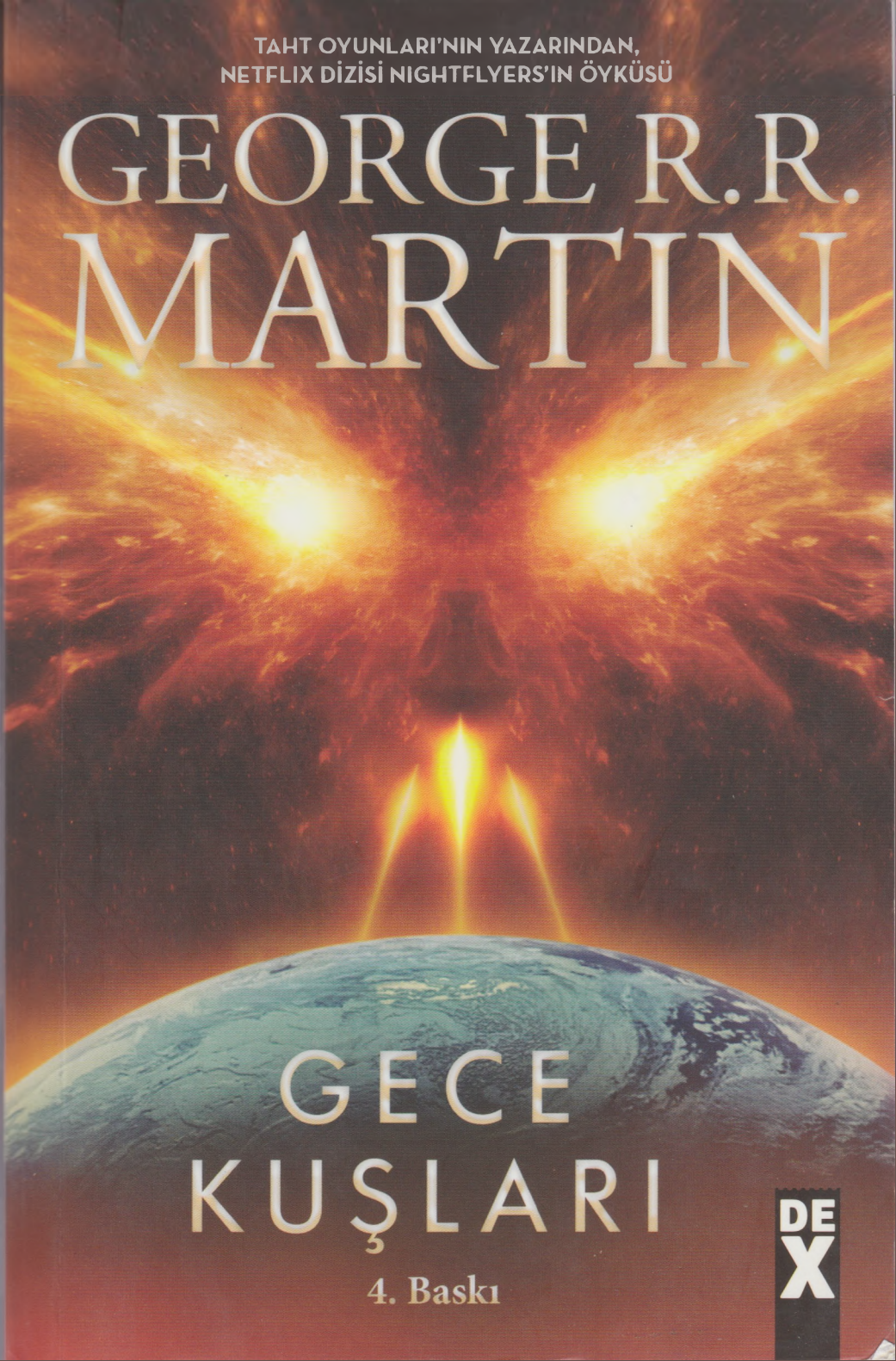
TAHT OYUNLARI'NIN YAZARINDAN,
NETFLIX DİZİSİ NIGHTFLYERS'IN ÖYKÜSÜ

GEORGE R.R. MARTIN

GECE KUŞLARI

4. Baskı

DEX

GECE KUŞLARI

Gece Kuşları

Özgün adı: *Nightflyers*
© 1985, George R. R. Martin
Yazan: George R. R. Martin

Çeviri: Kerem Sanatel
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Bu bir kurgudur. Tüm karakterler, kurumlar ve romanda tasvir edilen olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurmaca olarak tasarlanmıştır.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Lotts Agency, Ltd. ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

4. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-5544-6
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARINDAN,
NETFLIX DİZİSİ NIGHTFLYERS'IN ÖYKÜSÜ

GEORGE R.R. MARTIN

GECE KUŞLARI

Çeviri: Kerem Sanatel

GEORGE R.R.
MARTIN

GECE
KUŞLARI

Beni reddedilenler yığınından ayıklayarak
dönme dolaptan kurtaran
Gardner Dozois'ya

İÇİNDEKİLER

Gecekuşları **9**

İptal **139**

Savaş Bölgesinde Hafta Sonu **181**

Sittin Sene Asla Öldürme İnsan **209**

Ne de Yıldız Çemberinin Rengârenk Alevleri **263**

Lya İçin Bir Şarkı **297**

GECEKUŞLARI

GECEKUSLARI

Nazareth'li İsa haça gerilerek can verdiğinde *volcryn* onun bir yıllık çilesini çoktan geride bırakmış, uzak yolculuğunu sürdürüyordu.

Ateş Savaşları Yerküre'yi kasıp kavuruyorken, volcryn, denizlerine hâlâ isim konulmamış, olta değmemiş Ezeli Poseidon civarındaydı. Federal Yerküre Uluslarının yıldızaşımı sayesinde federal imparatorluğa dönüştüğü dönemde volcryn Hrangan uzayının eteklerindeydi. Hrangan'ların ruhu bile duymadı. Onlar da bizler gibi uzak dağılımlı güneşlerin etrafında dönen küçük parlak dünyaların çocuklarıydı, uzay boşluğundaki diğer şeylere ilgileri azdı, bilgileriyse daha da az.

Savaş yangını bin yıl harladı, volcryn ise hiç zarar görmeden, belli etmeden ona teğet geçti, hiçbir alevin tutuşamayacağı güvenli bir yerden. Akabinde Federal İmparatorluk parçalanıp yıkıldı, Hrangan'lar Çöküş'ün karanlığında yittiler ama volcryn'in dünyası kararmadı.

Kleronomas kendi araştırma gemisiyle Avalon'dan ayrıldığında volcryn ondan on ışık yılı ilerideydi. Klero-

nomas birçok şey keşfetti ama volcryn'e rastlamadı. Ne giderken ne de bir ömür sonra Avalona'a dönerken.

Ben üç yaşında bir çocukken, Kleronomas toprak olduğunda, Nazareth'li İsa gibi ölüp de maziye karıştığında, volcryn Daronne'a yaklaşmıştı. O mevsim Crey'in tüm hassas bireyleri tuhaflaştı ve ışıltılı gözlerini kırpıştırarak yıldızlara bakakaldılar.

Yetişkinliğe erdiğimde volcryn Tara'nın ötesine ilerlemiş, Crey'in menzilinden bile çıkmıştı, daha da uzaklara gidiyordu.

Artık yaşlıyım, giderek de yaşlanıyorum, volcryn ise yıldızları kara bir pus gibi örten Şeytan Perdesi'ni çok yakında delip geçecek. Biz de peşindeyiz, peşini bırakmıyoruz. Hiç kimsenin geçmediği, sessizliğin sürdükçe sürdüğü kapkara uçurumları aşarak, boşluğu aşarak, benim *Gecekuşu* ve ben takipteyiz.

Yörüngesel rıhtıma bağlanan şeffaf tünelin çeperlerine tutunup ivme kazanarak yerçekimsiz ortamda yavaşça uzay gemisine iniyorlardı.

Serbest düşüşte diğerlerine kıyasla sarsak ve tedirgin görünmeyen tek kişi olan Melantha Jhirl azıcık durup altındaki Avalon gezegeninin etkileyici yeşim ve kehribar renkleri taşıyan heybetli kütlesine göz attı. Gülümsedi ve tünelde zarifçe süzülerek arkadaşlarını kolayca geride bıraktı. Uzay gemileri arasında daha önce de aktarma yapmışlardı, hem de hepsi ama bu şekilde asla. Çoğu gemi istasyona yanaşırdı, ancak Karoly d'Branin'in görev için kiraladığı araç fazla büyüktü, tasarım bakımından da fazla yekpare. Önlerinde lenduha gibi yükseliyordu;

yan yana üç küçük yumurta, altında dikey yerleştirilmiş daha irice iki küre, ikisinin arasında güç kaynağı silindiri ve hepsini birbirine bağlayan metrelerce boru. Gemi beyaz ve gösterişsizdi.

Hava cebine ilk giren Melantha Jhirl oldu. Diğerleri zorlanarak da olsa tek tek geçtiler; kendi alanlarında uzman ve farklı özgeçmişlere sahip, her biri akademisyen olan beş kadın, dört erkek. Çıtkırıldım genç telepat Thale Lasamer en son girendi. Giriş sürecinin tamamlanmasını beklerken laflayan diğerlerine kaygıyla göz gezdirdi. "Gözetleniyoruz," dedi.

Dış kapı arkalarından kapandı, tünel ayrılıp düştü, şimdi de iç kapı kayarak açılıyordu. "Benim Gecekuşu'na hoş geldiniz," dedi içeriden mülayim bir ses.

Ama içeride hiç kimse yoktu.

Melantha Jhirl koridora girdi. "Merhaba," dedi, merakla etrafına bakınarak. Karoly d'Branin peşindeydi.

"Merhaba," diye karşılık verdi mülayim ses. Kararmış bir paravana camının altındaki iletişim ızgarasından geliyordu. "Ben Royd Eris, Gecekuşu'nun kaptanıyım. Seni tekrar gördüğüme sevindim Karoly, diğerlerini de ağırlamaktan memnuniyet duyacağım."

"Neredesin?" diye buyurdu birisi.

"Bu yaşam-destek küresinin yarısını kaplayan kamaramdayım," diyerek cana yakın bir edayla karşılık verdi Royd Eris'in sesi. "Diğer yarısı bir salon-kütüphane-mutfak, iki sıhhiye istasyonu, bir çift kişilik bir de küçük tek kişilik kabinden oluşuyor. Korkarım diğerleriniz yük bölmelerindeki uyku-ağlarıyla yetinmek zorunda kalacak. Gecekuşu bir ticaret gemisi olarak tasarlanmıştır, yolcu

gemisi değil. Gene de gerekli tüm geçitleri ve hava kilitlerini açtım, yani hava, ısı ve su sıkıntınız olmaz. Donanımınız ve bilgisayar sisteminiz ambara konuldu, yine de daha bir sürü yer kaldığına dair sizi temin edebilirim. Yerleşmenizi öneririm, sonra da salondaki yemekte buluşuruz."

"Bize katılacak mısın?" diye sordu psişikiyatrist, Agatha Marij-Black adında haşat suratlı huysuz bir kadındı.

"Bir bakıma," dedi Royd Eris, "bir bakıma."

Hayalet ziyafette belirdi.

Hep birlikte uyku-ağlarını kurup diğer kişisel eşyalarını koğuşlarına yerleştirdikten sonra salonu kolayca buldular. Geminin o kısmındaki en geniş bölmeydi. Bir ucunda tam teşekküllü bir mutfak vardı, erzak doluydu. Diğer ucunda ise birkaç rahat koltuk, iki okuyucu, bir holotank ile bir duvar dolusu kitap, bant ve kristal çip vardı. Tam ortadaki uzun masaya on kişilik sofra hazırlanmıştı.

Hafif yemekler içeren öğün sıcak bekliyordu. Akademisyenler buyur beklemeden sofraya oturdular, gülüp sohbet ettikçe de biniş anındaki gerginliği üzerlerinden attılar. Geminin yerçekimi sisteminin çalışması onları daha da rahatlattı; yerçekimsiz ulaşımın yarattığı can sıkıcı mide bulantısı çok geçmeden unutuldu.

Masanın en başındaki sandalye hariç herkes bir yere oturmuştu.

Hayalet o boş sandalyede cisimleşti.

Tüm muhabbet durdu.

"Merhaba," dedi hortlak, eğilip bükülen ışıklı bir suretti; ak saçlı, donuk bakışlı bir delikanlı görünümünde.

Giyimi yirmi yıl öncesinden kalmaydı; bileklerinde balon yapmış pastel mavi renkte bol bir gömlek, çizmeleriyle tek parça duran daracık beyaz pantolon. Tüm gövdesi şeffaftı, gözleri de onları görmüyormuş gibi bakıyordu.

"Bir hologram," dedi Alys Northwind, tıknaz zenoteknisyen.

"Royd, Royd, anlamıyorum," dedi Karoly d'Branin, hayalete dönerek. "Nedir bu? Bize neden görüntünü yolluyorsun? Aramıza bizzat katılmayacak mısın?"

Hayalet hafifçe gülümseyerek kolunu kaldırdı. "Kamaram şu duvarın öbür tarafında," dedi. "Korkarım kürenin bu iki yarısı arasında bir kapı veya hava kilidi bulunmuyor. Zamanımın çoğunu yalnız geçiririm ve mahremiyetime değer veririm. İsteklerimi anlayış ve saygıyla karşılayacağınızı umuyorum. Cömert bir ev sahibiyimdir. Yemek salonunda size görüntümle eşlik edebilirim. Diğer yerlerde, bana ihtiyacınız olursa, benimle konuşmak isterseniz, telsizi kullanmanız yeterli. Şimdi lütfen yemeğinize ve sohbetinize devam edin. Memnuniyetle dinlerim. Yolcu ağırlamayalı uzun zaman oldu."

Denediler. Gelgelelim, masanın başındaki hayaletin gölgesinde yemek gergin geçti ve aceleye getirildi.

Gecekuşu uzay sıçramasına geçtiği andan beridir Royd Eris yolcularını gözetliyordu.

Akademisyenlerin çoğu, onun hoparlörlerden gelen sesine ve holografik tezahürüne birkaç günde alıştı, ancak sadece Melantha Jhirl ile Karoly d'Branin onun varlığından sahiden tedirgin olmuyordu. Royd'un sürekli gözlediğini bir bilselerdi diğerleri daha da huzursuzlanırlardı.

Sürekli ve her yerde dikizleniyorlardı. Sıhhiye istasyonlarında bile Royd'un gözü kulağı onlardaydı.

Onları çalışırlarken, yemek yerlerken, uyurlarken, çiftleşirlerken izliyor; konuşmalarını usanmadan dinliyordu. Bir haftaya kalmadan hepsini tanıdı, dokuzunu birden, hatta küçük kirli sırlarını bile öğrenmiş oldu.

Sibernetik uzmanı Lommie Thorne insanlarla arkadaşlık etmek yerine bilgisayarlarıyla konuşmayı yeğliyordu. Kıvrak ve parlak zekâlıydı; duygularını dışa vuran, devingen bir suratı, erkek çocuğu gibi ufak tefek, sıkı bir vücudu vardı; diğerlerinin çoğu onu çekici bulsa da temastan hoşlanmıyordu. Sadece bir kez seks yapmıştı, o da Melantha Jhirl'le. Lommie Thorne metal rengi yumuşak gömlekler giyiyordu ve sol bileğinde kendi arayüzünün bilgisayarlarla doğrudan iletişim kurmasını sağlayan bir implant taşıyordu.

Zenobiyolog Rojan Christopheris suratsız, münakaşacı bir adamdı; meslektaşlarını içten içe hakir gören, tek başına kafayı çeken bir kötümser. Uzun boylu, kambur duruşlu ve çirkindi.

İki dilbilimci, Dannel ve Lindran, alenen sevgiliydi; sürekli el ele gezen ve birbirini destekleyen. Baş başayken birbirlerini yiyorlardı. Lindran iğneleyici zekâsıyla Dannel'ı en çok acıyan yerinden yaralamayı seviyor, adamın profesyonel yetersizliğiyle dalga geçiyordu. Sık sık seks yapıyorlardı, ikisi de ama birbirleriyle değil.

Psişikiyatrist Agatha Marij-Black uzay depresyonunun yarattığı bir hipokondriyaktı*, Gecekuşu'nun kapalı ve dar alanlarında durumu daha da kötüleşmişti.

* Hastalık hastası. (ç.n.)

Zenoteknisyen Alys Northwind sürekli yiyor ve hiç yıkanmıyordu. Güdük parmaklarındaki tırnakları kirden hep kapkaraydı ve yolculuğun ilk iki haftası hep aynı uçuş tulumunu giymiş, onu da sadece seks yapmak için çok kısa bir süreliğine çıkarmıştı.

Telepat Thale Lasamer asabiydi, sağı solu belli değildi, etrafındaki herkesten çekiniyordu ama diğerlerinin zihninden arakladığı düşüncelerle arkadaşlarına sataşıp büyüklük taslamaktan da geri durmuyordu.

Royd Eris hepsini gözlüyor, inceliyor, onlarla yaşıyor, içlerini okuyordu. Hiçbirini ihmal etmiyordu, en itici bulduklarını bile. Ama bir zaman geldi, uzay sıçramasının seyelanına kapılmış seyreden Gecekuşu iki haftayı devirdiği sıralarda, yolcularından ikisi onun ilgi odağına dönüştü.

"En önemlisi de onların *amacını* öğrenmek istiyorum." Avalon'dan ayrılmalarının ikinci haftasındaki yalan gecelerin birinde Karolyn D'Branin ona böyle dedi.

Royd'un ışıldayan hayaleti karanlık salonda d'Branin'in bitişiğine oturmuş, onun sıcak bitter çikolatasını içmesini seyrediyordu. Diğerlerinin hepsi uykudaydı. Bir uzay gemisinde gece ve gündüz ayrımının anlamı olmasa da Gecekuşu olağan döngüyü sürdürüyor, yolcuların çoğu da buna riayet ediyordu. İhtiyar d'Branin, müdür, amir ve görev lideri olarak istisnaydı; kendi uyku ve çalışma saatlerini kendisi ayarlıyor; hayatta da en çok küçük saplantısından, yani izini sürdüğü volcryn'lerden konuşmayı seviyordu.

"Varlıklarının şüphe götürdüğü de önemli, Karoly," diye karşılık verdi Royd. "Bu yaratıkların varlığı sahiden doğrulanabilir mi?"

"*Ben* doğrulayabilirim," dedi Karoly d'Branin, göz kırparak. Tıknaz bir adamdı, bodur ve ufak tefek yapılı, demir grisi saçı özenle taralıydı, ceketi neredeyse jilet gibi ütülü, ancak abartılı tavırları ve delişmenliğe varan coşkusu bu ağırbaşlı kılığıyla tezat oluşturuyordu. "Bu da yeterli. Herkes benim gibi emin olsaydı şu an senin minik Gecekuşu yerine bir araştırma gemisi filomuz olurdu." Çikolatasını yudumlayıp memnuniyetle içini çekti. "Nor T'alush'u bilir misin, Royd?"

İsim tuhaftı ama Royd'un kendi kütüphane bilgisayarına bakıp öğrenmesi çok sürmedi. "Beşerî uzayın öbür tarafından, Fyndii dünyalarının ve Damoosh'un ötesinden yabancı bir ırk. Muhtemelen efsane."

D'Branin kıkırdadı. "Yo, yo, yo! Kütüphanen güncelliğini yitirmiş dostum, Avalon'a uğradığın ilk fırsatta yenilemelisin. Efsane değil, yok, bal gibi gerçek ama çok uzaktalar. Nor T'alush'a dair çok az bilgimiz var ama sen de ben de tekine bile rastlamamış olsak da var olduklarına eminiz. Her şeyi başlatan onlardı."

"Anlatsana," dedi Royd. "Çalışman ilgimi çekiyor Karoly."

"Dam Tullian'dan yirmi standart yılda ulaşan yeni bir veri paketini Akademi bilgisayarlarına işlemiştim. Kısmen Nor T'alush folkloruydu. Bunun Dam Tullian'a ne kadar sürede ve hangi yoldan ulaştığına akıl erdirememiştim. Neyse, halkbiliminde zaman aşımı yoktur zaten, bunların içeriği de büyüleyiciydi. İlk diplomamı zenomitoloji dalında aldığımı biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Lütfen devam et."

"Volcryn mazisi Nor T'alush söylencelerine dayanıyor-

du. Beni hayrete düşürdü; zeki bir ırk galaksinin çekirdeğindeki esrarengiz bir noktadan yola çıkıp galaksi sınırına ilerliyor, güya en sonunda gökadalar arası uzaya açılıyor, yıldızlararası yolculuğuna devam ederken hiçbir gezegene inmiyor, hatta bir yıldıza nadiren bir ışık yılı kadar yaklaşıyor."

D'Branin'in gri gözleri ışıl ışıldı, konuşurken de galaksiye pusula olacakmış gibi ellerini coşkuyla iki yana sallıyordu. "Üstelik tüm bunları *yıldızaşımı olmadan* becermişler, Royd, asıl şahane olan da bu! Işık hızının yalnızca onda biri kadar hızla giden gemilerle becermişler! Kafama taktığım ayrıntı buydu! Benim volcryn ırkı, bilgeliğiyle, sabrıyla, uzun ömrüyle, uzgörüsüyle, diğer gelişmemiş ırkları tüketen hırs ve acelecilikten yoksunluğuyla benzersiz olsa gerek. Bir düşünsene kim bilir kaç *yaşındadır* şu volcryn gemileri!"

"Eskidir," diye hak verdi Royd. "Karoly, *gemiler* dedin. Birden fazla mıydılar?"

"He ya," dedi d'Branin. "Nor T'alush'a göre ilk başta kendi ticaret sahalarının en iç sınırında bir iki gemi görünmüş ama peşinden diğerleri gelmiş. Yüzlercesi, hep tek tek ortaya çıkmışlar, yalnız seyreden gemiler, hepsi de dış uzaya yönelmiş, daima uzağa. Yönleri hep aynıymış. On beş bin standart yıl boyunca Nor T'alush yıldızları doğrultusunda seyretmişler, derken onları da geride bırakıp uzaklaşmaya başlamışlar. Söylenceye göre son volcryn gemisi üç bin yıl önce geçmiş."

"On sekiz bin yıl," dedi Royd, ekledi. "Nor T'alush o kadar eski bir ırk mı?"

"Yıldız gezginleri kadar değil, hayır," dedi d'Branin gü-

lümseyerek. "Kendi tarihçelerine bakılırsa Nor T'alush'un medeniyete erişmesi o sürenin yarısı kadar sürmüş. Bu da bir süre canımı sıkmıştı. Bu bilgiye kalsa volcryn mevzusu açıkça efsaneye dönüşüyordu. Harikulade bir efsane, doğru ama daha fazlası değil.

Buna rağmen son tahlilde bu konuyu bir kenara bırakamazdım. Boş zamanlarımda araştırma yaptım, diğer yabancı kozmoloji kaynaklarıyla çapraz doğrulama yaparak söz konusu söylenceye Nor T'alush'tan başka ırklar da değiniyor mu diye baktım. Üzerine bir tez hazırlamayı düşündüm. Verimli bir araştırma alanıydı.

Keşfettiğim şey karşısında afalladım. Hrangan'lardan ya da Hrangan köle ırklarından öğrenecek hiçbir şey çıkmaması anlaşılır bir durumdu, malum. Onlar beşerî uzaydan çıktıkları için, volcryn kendi gök yuvarımızdan geçmediği sürece onlara ulaşamazdı. Ama gök yuvar *dahilinde* baktığımda volcryn hikâyesi her yerdeydi." D'Branin heyecanla öne eğildi. "Ah Royd, hikâyeler, *hikâyeler*!"

"Anlatsana," dedi Royd.

"Fyndii onlara *iy-wivii* diyor, kabaca boşluk-sürüsü veya kara-sürü diye çevrilebilir. Fyndii sürülerinin her biri aynı hikâyeyi anlatıyor, sadece Ussuskunlar kuşkuyla yaklaşıyorlar. Gemiler devasaymış, bildikleri veya bildiğimiz her gemiden daha büyük. Savaş gemileriydi, diyorlar. Kayıp bir Fyndii sürüsüyle ilgili bir anlatı var, *rala-fyn* altındaki üç yüz gemi bir *iy-wivii*'yle karşılaşmış ve tamamen yok edilmiş. Bu olay binlerce yıl önce yaşanmış elbette, o yüzden ayrıntılar belirsiz.

Damoosh'unki başka bir hikâye ama onları yalın gerçek olarak kabul ediyorlar. Üstelik Damoosh, biliyor-

sun, rastladığımız en kadim ırktır. Girdap halkı; benim volcryn'i onlar böyle anıyorlar. Nefis hikâyeler, Royd, nefis. Devasa karanlık şehirleri andıran gemiler, bulundukları evrenden daha aheste bir şekilde şaşmadan ve sessizce ilerliyor. Damoosh söylenceleri volcryn ırkının, zamanın başlangıcında galaksi çekirdeğinin derinliklerindeki akla sığmayacak bir savaştan kaçan sürgünler olduğunu söylüyor. Evrim geçirdikleri dünyaları ve yıldızları terk etmişler, uzay boşluğunda gerçek huzuru arıyorlarmış.

Aath'lı gethsoid'ler de benzer bir anlatıya sahip, ancak onlarınkinde söz konusu savaş galaksimizdeki tüm yaşamı yok etmiş, volcryn ırkı da bir nevi tanrısal varlıklarmış ve geçtikleri dünyalara tekrar tohum ekiyorlarmış. Onları tanrının elçileri olarak gören başka ırklar da var; keza yakında galaksi çekirdeğinden ortaya çıkacak bir dehşetten kaçmamız için bizi uyarmaya gelen cehennem kaçkınları olarak görenler de."

"Anlattıkların birbirleriyle çelişiyor, Karoly."

"Evet, evet, elbette ama hepsi özünde aynı. Volcryn ışık hızı altındaki kadim ve ezeli gemileriyle bizim kısa ömürlü imparatorluklarımızı ve fani zaferlerimizi teğet geçerek seyrini sürdürüyor. Asıl önemli olan da *bu*! Gerisi fasa fiso, süs; çok yakında gerçeği öğreneceğiz. Nor T'alush'u geçtim, abartılı sayılan ve çok az bilinen ırkları bile bir şeye rastlarım umuduyla araştırdığımda –Dan'lai, ulliş, Rohenna'kh gibi kendileri de yarı efsanevi olan uluslar ve uygarlıklar da buna dahil– yine volcryn hikâyesiyle karşılaştım."

"Efsanelerin efsanesi," dedi Royd. Hortlağın geniş ağzında bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle, kesinlikle," d'Branin destekledi. "O noktada İnsan-Dışı Zekâyı Araştırma Enstitüsü'nden uzmanlara, bilirkişilere danıştım. İki yıl boyunca araştırdık. Akademi kütüphanelerinde, belleklerinde ve matrislerinde hep bahsi geçiyordu. Daha önce hiç kimse bakmamış ya da derlemeye tenezzül etmemiş.

Volcryn, insanlık tarihinin büyük bölümünde, hatta uzay uçuşlarının şafağından önce de insan aleminde dolaşmış. Biz izafiyet hilesiyle uzam dokusunu bükerken, onlar muhteşem gemileriyle sözde uygarlığımızın tam kalbinden geçip en kalabalık dünyalarımızı geride bırakarak aheste hızlarıyla galaksiler arası karanlığa, sınıra uzanmışlar. Olağanüstü, Royd, olağanüstü!"

"Olağanüstü!" Royd hak verdi.

Karly d'Branin sıcak çikolatasını tek yudumda bitirip Royd'un koluna uzandı ama eli boş ışığın içinden geçti. Bir an bocalar gibi olduktan sonra gülmeye başladı. "Ah, volcryn. Aşırı heyecanlıyım Royd. Artık çok yaklaştım. On yıldan fazladır zihnimi kurcalıyorlardı. Bir aya kalmadan onlara ulaşacak, ihtişamlarına kendi yorgun gözlerimle tanık olacağım. Ondan sonra, *işte o zaman*, bir de iletişim kurabilirsem; bizlerden bu kadar farklı, bu kadar muhteşem ve garip bir ırka halkım bir ulaşabilse... Umutlarım var, Royd, onların *amacını* nihayet öğreneceğimi umuyorum."

Royd Eris'in hayaleti dingin şeffaf gözlerle bakıp ona gülümsedi.

Seyir halindeki bir uzay gemisinin yolcuları arasında çok geçmeden huzursuzluk baş gösterir, Gecekuşu gibi küçük ve dar bir gemideyse bu durum daha da erken ya-

şanır. İkinci haftanın sonunda herkes içindekini ortaya dökmeye başladı.

"Sahiden kim bu Royd Eris?" Zenobiyolog Rojan Christopheris bir gece dördü iskambil oynarken böyle yakındı. "Neden ortaya çıkmıyor? Kendisini bizden soyutlamasının amacı ne?"

"Ona sor," diye önerdi Dannel, eril dilbilimci.

"Ya bir suçlu falansa?" dedi Christopheris. "Hakkında bir şey biliyor muyuz? Hayır, tabii ki bilmiyoruz. Onu tutan D'Branin. D'Branin de ihtiyar bunağın teki, hepimiz biliyoruz."

"Sıra sende," dedi Lommie Thorne.

Christopheris bir kart attı. "Sekte," dedi, "tekrar çekmen gerekecek." Sırıttı. "Eris diyordum, hepimizi öldürmeyi tasarlamadığı ne malum?"

"Muazzam servetimize konmak içindir muhakkak," dedi Lindran, dişi dilbilimci. Christopheris'in attığı kartın üzerine bir kart oynadı. "Sekme," dedi usulca. Gülümsedi.

Royd Eris de gülümsedi, izliyordu.

Melantha Jhirl'i seyretmek güzeldi.

Gençti, sağlıklıydı, faaldi, Melantha Jhirl'de diğerlerinin aşık atamayacağı bir titreşim vardı. Her bakımdan iriydi; gemideki herkesten daha uzun boyluydu, iri yapılı, iri memeli, uzun bacaklı, güçlü; kasları kömür karası parlak teninin altında kıpır kıpırdı. İştahı da herkesten fazlaydı. Arkadaşlarından iki misli fazla yiyor, neredeyse hiç sarhoş olmadan küp gibi içiyor, yanında getirip yük bölmelerinden birine kurduğu aletle her gün saatlerce egzersiz yapıyordu. Üç haftanın sonunda gemideki dört

erkeğin ve diğer iki kadının hepsiyle seks yapmıştı. Yatakta bile hep aktifti, partnerlerinin çoğunu tüketiyordu. Royd onu büyük bir ilgiyle seyrediyordu.

"Ben geliştirilmiş bir modelim," dedi bir keresinde, çıplak teni terden sırılsıklam, uzun siyah saçını bir ağla toplamış bir halde, paralel barda çalışıyorken.

"Geliştirilmiş?" dedi Royd. Görüntüsünü ambara aktaramıyordu ama Melantha, onun zaten dikizlediğini bilmeden, çalışırken laflamak amacıyla sesli iletişimi açmıştı.

Kadın sırf kollarından kuvvet alarak iki paralel bar arasında sırtı dimdik durdu. "Üzerinde oynanmış, kaptan," dedi. Ona kaptan diye hitap eder olmuştu. "İki genetik sihirbazının çocuğu olarak Prometheus'taki seçkinlerin arasında doğdum. Geliştirildim, kaptan. Herkesten iki kat fazla enerjiye gereksinim duyuyorum ama hepsini kullanıyorum. Daha etkin bir metabolizma, daha güçlü ve dayanıklı bir vücut, öngörülen ömür normal bir insanın yarısı kadar. Halkım insanlığı sıfırdan tasarlarken bazı korkunç hatalar yaptı ama küçük düzeltmelerde çok iyi iş çıkardı."

Egzersizine seri hareketlerle devam etti, bitirene kadar da gıkı çıkmadı. Bitirince sırıkların üzerinden atlayarak yere indi, bir süre nefes nefese soluklandıktan sonra kollarını kavuşturup başını eğdi ve sırıttı. "Hayat hikâyemi öğrendin kaptan," dedi. Kafasındaki ağı çıkarıp saçını serbest bıraktı.

"Mutlaka gerisi vardır," dedi telsizdeki ses.

Melantha Jhirl güldü. "Mutlaka," dedi. "Avalon'a iltica edişimi, nedenini niçinini, Prometheus'taki ailemin başını nasıl belaya soktuğumu dinlemek ister misin? Yoksa kültürel zenoloji dalındaki sıradışı çalışmalarımla mı

daha çok ilgilenirsin? Anlatmamı ister misin?"

"Belki başka zaman," dedi Rody kibarca. "Şu taktığın kristal nedir?"

Genelde boynunda asılı dururdu; egzersizlerde üstünü değişirken çıkarıyordu. Alıp tekrar boynuna taktı. Gümüş zincire takılı, siyah hareleri olan yeşil renkte küçük bir taştı. Tenine değdiği anda Melantha bir anlığına gözlerini yumdu, sonra tekrar açarak sırıttı. "Canlı bu," dedi. "Hiç görmedin mi? Bu bir fısıltıtaşı, kaptan. Tınlar kristaldir, taşıdığı his veya anı psionik yolla gövdesine dağlanmıştır. Tek dokunuşla geri getirir, bir süreliğine."

"Yönteme aşinayım," dedi Royd, "ama bu amaçla kullanıldığını bilmiyordum. Seninkisi kıymetli anılar taşıyor öyleyse? Ailenle ilgili olanları mı acaba?"

Melantha Jhirl bir havlu kapıp terini kurulamaya koyuldu. "Benimkisi yatakta en keyif aldığım anlardaki hisleri taşıyor, kaptan. Beni canlandırıyor. Daha doğrusu canlandırıyordu. Fısıltıtaşları zamanla solar, bu da eskisi kadar güçlü değil. Yine de bazen –en çok da seviştikten sonra veya yorucu bir egzersizin ardından– beni tekrar canlandırıyor, az önce olduğu gibi."

"Ya," dedi Royd'un sesi. "Seni canlandırdı demek? Şimdi çiftleşmeye mi gideceksin?"

Melantha sırıttı. "Hayatımın *hangi* kısmını dinlemek istediğini biliyorum kaptan, çalkantılı ve tutkulu aşk hayatımı. Eh, şansına küs. Senin hayat hikâyeni duyana kadar olmaz. Naçiz özelliklerimden biri de doyumsuz merak duygumdur. Sen kimsin kaptan? Gerçekten?"

"Senin kadar gelişmiş birisi," diye yanıt verdi Royd, "kesinlikle tahmin ediyordur."

Melantha gülerek havluyu sesli iletişim ızgarasına fırlattı.

Lommie Thorne günlerinin çoğunu bilgisayar odası olarak düzenledikleri bir yük bölmesinde sistemi volcryn'i analiz edecek şekilde ayarlamakla geçiriyordu. Zenoteknisyen Alys Northwind sık sık uğrayıp ona yardım ediyordu. Sibernetikçi çalışırken ıslık çalıyor, Northwind ise onun talimatlarını on karış suratla sessizce yerine getiriyordu. Nadiren konuşuyorlardı.

"Eris insan değil," dedi Lommie Thorne bir gün, bir gösterge ekranının kurulumuyla ilgilenirken.

Alys Northwind homurdandı. "Ne?" Dümdüz hatlara sahip dörtgen suratında bir kaş çatması belirdi. Christopheris'in Eris muhabbeti onu germişti zaten. Bir parçayı daha yuvasına oturtup döndü.

"Bizimle konuşuyor ama bir türlü ortaya çıkmıyor," dedi sibernetikçi. "O hariç bu gemide mürettebat yok, her şey otomatik işliyor. Neden tamamen otomatik olmasın? Bahse varım şu Royd Eris gayet karmaşık bir bilgisayar sistemidir, belki de benzersiz bir Yapay Zekâdır. Orta halli bir program bile insandan ayırt edilemeyecek şekilde ezberden sohbet edebiliyor. Bu da insanı kandırabilecek kadar becerikli olanlarındandır, iddiaya girerim."

Zenoteknisyen homurdanarak işine döndü. "Niye insan taklidi yapıyor o zaman?"

"Çünkü," dedi Lommie Thorne, "çoğu yasal sistem yapay zekâlara mülkiyet hakkı vermiyor. Bir gemi kendi kendisinin sahibi olamaz, Avalon'da bile. Gecekuşu muhtemelen ele geçirilip kapatılmaktan korkuyor." Islık

öttürdü. "Ölüm Alys; öz-farkındalığın ve bilinçli düşünmenin sonu."

"Her gün makinelerle uğraşıyorum," dedi Alys Northwind inatla. "Onları kapıyorum, açıyorum, hiç fark etmiyor. Umursamıyorlar. Bu makine niye umursasın?"

Lommie Thorne gülümsedi. "Bilgisayar farklıdır, Alys," dedi. "Bellek, düşünce, ömür, büyük sistemlerin hepsinde bunlar vardır." Sağ eli sol bileğini kavradı, baş parmağıyla implantını ovuşturmaya başladı. "Hisleri de vardır. Biliyorum. Hiç kimse hislerinden olmak istemez. Senden ve benden çok farkları yok, sahiden."

Zenoteknisyen arkasına bakıp kafasını iki yana salladı. "Sahiden," diye tekrarladı, dümdüz, inanmayan bir sesle.

Royd Eris hem dinliyor hem izliyordu, gülümsemeden.

Thale Lasamer narin bir delikanlıydı; gergin, hassas, omuzlarına kadar inen pırasa saçlı, ağlak mavi gözlü. Yurt gezegenindeki alt tabaka sınıflar arasında hâlâ moda olan dantelli V-yaka gömlekler ve kasık vatkaları gözdesi olduğu için, normalde kılığı tavus kuşuna benzerdi. Ancak daracık özel kamarasında Karoly d'Branin'in düşüncelerini taradığı gün, Lasamer'in giyimi neredeyse ağırbaşlıydı, üzerinde gri renkte sade bir uçuş tulumu vardı.

"Hissediyorum," dedi, d'Branin'in koluna yapışarak, uzun tırnakları adamın etine battı. "Bir terslik var, Karoly, çok ciddi bir terslik. Korkmaya başlıyorum."

Telepatın tırnakları acıtınca d'Branin kolunu sertçe geri çekti. "Canımı yakıyorsun," diye çıkıştı. "Dostum, ne tersliği? Korkuyor musun? Neden, kimden? Anlamıyorum. Korkacak ne olabilir ki?"

Lasamer solgun elleriyle yüzünü örttü. "Bilmiyorum, *bilemiyorum*," durdu. "Ama *var*, hissediyorum. Karoly, bir şey seziyorum. O konularda iyiyimdir ben, biliyorsun, o yüzden beni seçtin. Az önce tırnaklarımı etine geçirdiğimde hissettim. Şimdi seni anlık da olsa okuyabiliyorum. Fazla heyecanlı olduğumu düşünüyorsun, kapalı alanda kalmaktan, sakinleşmem gerektiğini." Delikanlının cırlak sesli isterik bir kahkaha atmasıyla susması bir oldu. "Yok, biliyorsun, becerikliyimdir. Birinci sınıfım, testten geçmiştim, sana korkuyorum diyorum. Algılıyorum. Hissediyorum. Seziyorum. Gemiye binerken de hissetmiştim, gittikçe kötüleşiyor. Tehlikeli bir şey. Dengesiz bir şey. Yabancı bir varlık, Karoly, *yabancı*!"

"Volcryn mi?" dedi d'Branin.

"Hayır, imkânsız. Uzay sıçramasındayız, onlarla aramızda ışık yılları var." Asabi kahkahası tekrar çınladı. "O kadar da becerikli değilim, Karoly. Crey hikâyeni işittim ama ben alt tarafı bir insanım. Yok, bu bahsettiğim daha yakında. Gemide."

"Bizden biri mi?"

"Olabilir," dedi Lassamer. Dalgın bir edayla yanaklarını ovuşturdu. "Çözemiyorum."

D'Branin babacan bir tavırla elini onun omuzuna koydu. "Thale, şu hislerin var ya, acaba yorulmuş olabilir misin? Bir süredir hepimiz gerilim altındaydık. Hareketsizlik yıpratıcı olabilir."

"Çek elini üzerimden," diye parladı Lasamer.

D'Branin elini derhal geri çekti.

"Söylediğim *gerçek*," diye üsteledi telepat, "acaba beni gruba katmasa mıydın diye hayıflanmana da gerek yok, saçma-

lığın dik alası. Ben de herkes kadar dengeli biriyim bu... bu... ne *cüretle* dengesiz olduğumu düşünürsün, sen asıl ötekilerin haline bak, şişeyi elinden düşürmeyen Christopheris'in aklı kirli fantezilerle dolu, Dannel korkudan yarı sapıtmış, Lommie desen, makinelerle, metalle, lambalarla, havalı devrelerle kafayı bozmuş, hasta, sana söyleyeyim, Jhirl kibirlinin teki, Agatha desen yalnızken bile sürekli sızlanıyor, Alys ise bomboş, sığır gibi. Onlara dokunmamışsın, içlerini görmemişsin, sen *dengeden* ne anlarsın? Hepsi ezik, d'Branin, bir avuç ezik kakalamışlar sana, halbuki ben iyi adamınım, o yüzden sakın bana dengesiz, deli falan deme, duydun mu?" Mavi gözleri ateş saçıyordu. "*Duydun* mu?"

"Ağır ol," dedi d'Branin. "Ağır ol, Thale, azıtıyorsun."

Telepat gözlerini kırpıştırdı, birden fevriliği kayboldu. "Azıttım mı?" dedi. "Evet." Mahcup bir şekilde etrafına bakındı. "Biliyorum zor, Karoly ama bana kulak ver, mecbursun, seni uyarıyorum. Tehlikedeyiz."

"Aklımda tutacağım," dedi d'Branin, "ama daha kesin bilgi olmadan harekete geçemem. Yeteneğini kullanıp benim için bilgi edinmelisin, tamam mı? Bunu yapabilirsin."

Lasamer başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Evet." Bir saatten uzun sakince sohbet etmelerinin ardından telepat olaysız ayrıldı.

Hemen ardından d'Branin doğruca psişiğe gitti. Kadın ilaçlarla çevrili bir uyku ağına uzanmış, ağrılarından yakınıyordu. "İlginç," dedi, d'Branin'in anlattıkları üzerine. "Ben de bir şeyler hissettim, bir tehdit duygusu, belli belirsiz, yaygın. Kapalı alanda kalmaktan, sıkıntıdan sandım, kuruntuya yordum. Ruh halim bazen beni yanıltır. Daha net bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Kendimi zorlayıp biraz dolaşayım, oğlanın ve diğerlerinin zihnini okuyayım, bakalım neler öğrenebilirim. Gerçi tehlike gerçekse bunu ilk o anlar. O birinci sınıf, bense sadece üçüncü sınıfım."

D'Branin başıyla onayladı. "Algıları çok açık," dedi. "Diğerleri hakkında bir sürü şey anlattı bana."

"Hiçbir şey ifade etmez. Bazen bir telepat her şeyi algıladığını söyler ama aslında hiçbir şeyi algılamadığı anlamına gelir. Hisleri, okuduğu düşünceleri yorumlar, olmayacak sonuçlara varır. Gözüm onun üzerinde olacak d'Branin. Bazen yetenekli biri dağılır, bir tür isteriye kayar ve algılayacağına nakletmeye başlar. Kapalı bir alanda öylesi çok tehlikelidir."

Karoly d'Branin başıyla onayladı. "Elbette, elbette,"

Geminin başka bir yerinde, Royd Eris kaş çattı.

"Bize yolladığı görüntüsündeki kılığı dikkatini çekti mi?" Rojan Christopheris, Alys Northwind'e soruyordu. Ambarda yalnızdılar, kuru bir yere serdikleri yaygıya uzanmışlardı. Zenobiyolog bir zevk çubuğu yaktı. Arkadaşına da ikram etti ama Northwind geri çevirdi.

"On yıl öncesinden, belki daha fazla. Babam eski Poseidon'da çocukken giyermiş öyle gömlekleri."

"Eris'in giyim zevki demode," dedi Alys Northwind. "N'olmuş yani? Ne giydiği umurumda değil. Ben tulum giymeyi seviyorum. Rahat. Başkalarının ne dediğini sallamam."

"Sallamıyorsun değil mi?" dedi Christopher, koca burnunu ekşiterek. Kadın onun bu hareketini görmedi. "İyi de mevzuyu ıskaladın. Ya o gerçekte Eris değilse? Rast-

gele bir görüntü olabilir, herhangi birinin kisvesine bürünmüş olabilir. Gerçekten öyle göründüğünü sanmam."

"Hadi ya?" Alys şimdi meraklanmıştı. Yan döndü, dolgun beyaz memelerini adamın göğsüne dayayarak koltuk altına sokuldu.

"Ya hastaysa, deformeyse, gerçek haliyle ortaya çıkmaya utanıyorsa?" dedi Christopheris. "Belki bir rahatsızlığı var. Ağır veba bir insanı çok feci bitirir, öldürene dek onlarca yıl süründürür, hem başka bulaşıcı hastalıklar da var; manthrax, yeni cüzam, eriyik, Langamen Hastalığı, bir sürü. Royd'un gönüllü karantinasının sebebi bu olabilir. Karantina. Bunu bir düşün."

Alys Northwind kaşlarını çattı. "Tüm bu Eris muhabbetleri," dedi, "sinirlerimi geriyor."

Zenobiyolog zevk-çubuğunu tüttürüp güldü. "Öyleyse Gecekuşu'na hoş geldin. Biz çoktandır o gemideyiz."

Beşinci haftanın sonunda, Melantha Jhirl piyonunu altıncı sıraya sürdü, Royd da engelleyemeyeceğini anlayınca pes etti. Diğer günlerde de olduğu gibi kadının karşısındaki art arda sekizinci yenilgisiydi bu. Melantha salon zeminine bağdaş kurmuş oturuyordu. Satranç tahtası tam karşısındaki siyah göstergenin önündeydi. Gülerek taşların hepsini devirdi. "Üzülme Royd," dedi. "Ben geliştirilmiş bir modelim. Hep üç hamle öndeyim."

"Bilgisayarıma bağlanarak oynamalıyım," diye yanıtladı Royd. "Haberin bile olmaz." Hayaleti aniden tam göstergenin önünde belirerek kadına gülümsedi.

"Üç hamlede anlarım," dedi Melantha Jhirl. "Dene de gör."

Gecekuşu'nu bir haftadan uzun süredir kasıp kavuran satranç furyasının son kurbanlarıydılar. Satranç takımını çıkaran Christopheris'in herkesi ısrarla oynatmasıyla başlamıştı, ancak diğerleri Thale Lasamer'in hepsini bir oturuşta tek tek yenmesi üzerine ilgilerini çabuk kaybetmişlerdi. Oğlanın oyunda karşısındakinin zihnini okuduğuna herkes emindi ama telepatın dengesiz, çirkef ruh hali yüzünden hiç kimse cesaret edip de alenen suçlayamamıştı. Melantha yine de Lasamer'i pek zorlanmadan yenmeyi başarmıştı. "O kadar da iyi bir oyuncu değil," demişti Royd'a sonradan. "Ayrıca benden fikir aşırmaya kalkıştı mı abuk sabuk şeylerle karşılaşıyor. Gelişmiş modeller belli bir zihinsel disipline sahiptir. Kendimi gayet iyi perdeleyebiliyorum, eksik olmasınlar." Christopheris ve diğer birkaç kişi daha sonra Melantha'yla bir iki el oynamayı denemiş, boylarının ölçüsünü almışlardı. En son olarak Royd oynamayı teklif etmişti. Bir tek Melantha ile Karoly onunla satranca oturmaya razı gelmiş, ancak Karoly taşların hareketini zar zor anımsadığı için düzenli rakipler olarak geriye Melantha ile Royd kalmıştı. Oyunlarda ikisi de başarı kaydetse de kazanan hep Melantha'ydı.

Melantha kalkıp mutfağa yürürken Royd'un şeffaf suretinin içinden geçti. Ona gerçekmiş muamelesi yapmayı ısrarla reddediyordu. "Diğerleri etrafımdan dolaşırlar," diye yakındı Royd.

Kadın omuz silkti, sonra da erzak dolabından bir bira haznesi çıkardı. "Ne zaman inadı bırakıp seni duvarın arkasında ziyaret etmeme izin vereceksin kaptan?" diye sordu. "Orada yalnızlık çekmiyor musun? Cinsel açıdan kızışmadın mı? Klostrofobin depreşmedi mi?"

"Ömrüm boyunca Gecekuşu'nun dümenindeydim, Melanta," dedi Royd. Görüntüsünü takan yoktu, söndü. "Klostrofobiye, cinsel kızışmaya ve yalnızlığa eğilimli olsaydım böyle bir hayat sürmek imkânsız olurdu. Senin gibi gelişmiş bir model eminim bunu çoktan anlamıştır."

Birasından bir sıkım içen kadın mülayim ve nağmeli bir sesle ona güldü. "Seni çözeceğim kaptan," diye uyardı.

"Bu arada," dedi Royd, "bana hayatınla ilgili biraz daha yalan söylesene."

"Jüpiter'i duydunuz mu hiç?" diye sordu zenoteknisyen diğerlerine. Sarhoştu, yük bölmesindeki uyku ağında sallanıyordu.

"Yerküre'yle ilgili bir şeydi," dedi Lindran. "İkisinin de adı aynı mitostan geliyordu sanıyorum."

"Jüpiter," dedi zenoteknisyen yüksek sesle, "Yaşlı Yerküre'yle aynı güneş sisteminde bulunan dev bir gaz kütlesidir. Bilmiyordunuz değil mi?"

"Kafamı böyle ıvır zıvır bilgilerle meşgul edemeyecek kadar önemli şeylerle uğraşıyorum," dedi Lindran.

Alys Northwind kibirli gülümsedi. "Bakın size ne anlatacağım. Yıldızaşımı, ee, fi tarihinde keşfedildiğinde şu Jüpiter'i keşfe çıkmak üzereymişler. Ondan sonra dev gaz kütlelerine hiç kimse tenezzül etmemiş haliyle. Yıldızaşımına sıçradıkları gibi yaşanabilir dünyalar bulup yerleşmişler, sadece birkaç ışık yılı ötelerinde daha fazla yaşanabilir gezegen ve başka yıldızlar olduğu için de yok kuyrukluyıldızdı, meteordu, gaz kütlesiydi falan sallamamışlar. Yalnız Jüpiter'de yaşam olabileceğini düşünenler de varmış, malum. Anladınız mı?"

"Kör kütük sarhoş olduğunu anladım," dedi Lindran.

Christopheris terslenerek baktı. "Dev gaz kütlelerinde zeki canlılar var diyorsan bunun ilgiyle karşılanacak yanı kalmıyor," diye çıkıştı. "Şimdiye dek rastladığımız tüm zeki türler Yerküre'ye benzer dünyalarda yaşıyordu ve çoğu da oksijen soluyordu. Yoksa volcryn'in bir gaz kütlesinden geldiğini mi imâ ediyorsun?"

Zenoteknisyen yarı oturur vaziyette doğrularak imâlı gülümsedi. "Kastettiğim volcryn değil," dedi. "Royd Eris. Salondaki duvarı bir kırsan dışarı metan ve amonyak dumanı yayılır." Pis kokuyu dağıtır gibi elini sallayarak kahkahadan kırıldı.

Sistem çalışır durumdaydı. Sibernetikçi Lommie Thorne ana konsolun başında oturuyordu. Yüz çeşit klavyenin hologram görüntülerini taşıyan siyah plastikten dümdüz bir paneldi. O kullandıkça klavyenin biri belirip biri kayboluyordu. Etrafını kristalimsi veri dizgeleri; sayı sütunlarının aktığı, geometrik şekillerin fır döndüğü bir dizi ekran ve gösterge sarmış; sistemin hem kalbini hem beynini barındıran yekpare metal gövdesi kara kolonlar halinde tepesinde yükseliyordu. Yarı karanlıkta mutlulukla oturuyor, ıslık çalarak basit rutin işlemleri bilgisayara giriyor, giderek artan bir tempoyla hiç bakmadan parmaklarını yanıp sönen klavyelerde gezdiriyordu. "Aha," dedi bir keresinde, gülümseyerek. Sonradan da sadece, "Güzel."

Derken son işleme sıra geldi. Lommie Thorne sol kolunun metalik kumaşını sıyırıp bileğini konsolun altına soktu, girişi buldu ve bağlandı. Arayüz.

Esrime.

Göstergelerde düzinelerce parlak renkli benek sarmallar çizerek eriyip dağıldı.

Bir anda bitti.

Lommie Thorne bileğini çekip kurtardı. Mahcup suratında bir memnuniyet gülümsemesi belirdi ama altında başka bir ifade daha yatıyordu, belli belirsiz bir şaşkınlık. Baş parmağını bileğindeki çıkış deliklerinde gezdirince ısınmış olduklarını fark etti, dokundukça gıdıklıyordu. Lommie ürperdi.

Sistem kusursuz çalışıyordu, donanım iyi durumdaydı, tüm yazılım sistemleri amaca uygun işlevini yerine getiriyordu, arayüz bağdaşması iyiydi. Bağlanması bir zevkti, her zamanki gibi. Sisteme bağlandığında yaşından öte bir bilgeliğe erişiyor, güçleniyor; ışık, elektrik ve hayat doluyor, ferahlıyor, arınıyor, temasa karşı hassaslaşıyor, asla yalnızlık duymuyor, ne önemsiz ne de aciz hissediyordu. Arayüze her bağlandığında hep böyle olur, genleşmeye teslim ederdi kendisini.

Oysa bu kez bir değişiklik vardı. Soğuk bir şeyle temas kurmuştu, sadece bir anlığına. Çok soğuk, çok korkunç bir şey. Sistemle bütünleştiğinde onu bir anlığına ikisi de açıkça görmüş, sonra tekrar kaybolmuştu.

Sibernetikçi kafasını iki yana sallayarak anlamsız hissi üstünden attı. İşine geri döndü. Biraz sonra ıslık çalmaya başladı.

Altıncı haftada, Alys Northwind atıştırmalık hazırlarken elini çok kötü kesti. Mutfakta uzun bir bıçakla baharatlı kurutulmuş et doğrarken aniden çığlığı basıverdi.

Dannel ile Lindran hemen yanına koştu ve kadının önündeki doğrama tahtasına dehşet içinde bakakaldılar. Bıçak sol elinin işaret parmağını ilk eklem boğumundan koparmıştı ve yaradan kesik kesik kan fışkırıyordu. "Gemi sarsıldı," dedi Alys afallamış halde, Dannel'e bakarak. "Sallandığını hissetmediniz mi? Bıçak yana kaydı."

"Kanı durduracak bir şey getir," dedi Lindran. Dannel panikle etrafına bakındı. "Öf, kendim bulurum," dedi Lindran sonunda, buldu da.

Psişikiyatrist Agatha Marij-Black, Northwind'e yatıştırıcı verdikten sonra iki dilbilimciye döndü. "Siz olayı gördünüz mü?"

"Kendi kendini kesti, bıçakla," dedi Dannel.

Koridorun aşağısından deli gibi isterik bir kahkaha yükseldi.

"Oğlanı baskıladım." Marij-Black aynı gün ilerleyen saatlerde Karoly d'Branin'e rapor geçiyordu. "Psionine-4. Algısını birkaç günlüğüne köreltecek, gerekirse birkaç doz daha veririm."

D'Branin üzüntüsünden kahrolmuş gibi baktı. "Birkaç kez sohbet ettiğimizde Thale'in giderek daha çok korktuğu barizdi ama sebebini bana bir türlü söyleyemedi. Onu yalıtman şart mıydı?"

Psişikiyatrist omuz silkti. "Mantığını yitirmenin eşiğindeydi. Onun düzeyinde birisi aklını kaçırırsa hepimizi peşinden sürükleyebilir. Birinci sınıf bir telepatı asla işe almamalıydın, d'Branin. Çok dengesizlerdir."

"Yabancı bir ırkla iletişim kurmamız gerekecek. Kolay bir iş olmadığını hatırlatırım. Volcryn şimdiye dek rast-

ladığımız tüm zeki varlıklardan daha yabancı. Onlara ulaşmayı umuyorsak birinci sınıf becerilere muhtacız. Bize öğretecekleri çok şey olacak dostum!"

"Güzel söyledin de," dedi kadın, "birinci sınıf yeteneğin mevcut durumunu göz önüne alırsan ondan hiç hayır görmeyebilirsin. Günün yarısını cenin pozisyonunda uyku ağına kıvrılarak, diğer yarısını da korkudan yarı delirmiş bir halde kekeleyerek ve ciyaklayarak geçiriyor. Hepimizin ciddi bir tehlikede olduğumuzda ısrarcı ama sebebini ya da kaynağını bilmiyor. En kötüsü, gerçekten bir şey mi hissediyor yoksa kronik paranoya krizine mi yakalanıyor, çözemedim. Klasik paranoya semptomları gösterdiği kesin. Başka şeylerin yanı sıra gözetlendiği konusunda da ısrarcı. Durumunun bizimle, volcryn'le ve yeteneğiyle de hiç alakası yoktur belki. Emin olamıyorum."

"Senin yeteneğin ne güne duruyor?" dedi d'Branin. "Bir empat değil miydin sen?"

"Bana işimi öğretme," diye tersledi kadın. "Onunla geçen hafta seks yapmıştım. Casusluk için seksten daha iyi yakınlaşma fırsatı bulamazsın. O koşullar altında bile hiçbir şeyden emin olamadım. Zihni tam bir kaos, duyduğu korku öyle kesif ki çarşaflara bile sindi. Her zamanki gerginlik ve kızgınlıklar dışında diğerlerinden de bir şey sezmiyorum. Ama ben sadece üçüncü sınıftan olduğum için pek anlam ifade etmiyor. Becerilerim sınırlı. Kendimi iyi hissetmediğimi biliyorsun d'Branin. Bu gemide nefes alamıyorum. Havası ağır, içimi daraltıyor, kafamı zonklatıyor. Benim yataktan çıkmamam gerek."

"Evet, elbette," dedi d'Branin çabucak. "Niyetim eleştirmek değildi. Hepiniz bu zor koşullar altında elinizden

geleni yapıyorsunuz. Thale'in tekrar aramıza dönmesi ne kadar sürer?"

Psişikiyatrist şakaklarını bitkince ovuşturdu. "Onu bu görev bitene dek baskılanmış halde tutmamızı öneririm d'Branin. Uyarmadı deme, akli dengesi bozuk veya isterik bir telepat tehlikelidir. Şu Northwind'in bıçakla elini kestiği olay onun marifeti olabilir, biliyorsun. Anımsarsan hemen akabinde haykırmaya başlamıştı. Bir anlığına kadına müdahale etmiş olabilir; ha, delice bir fikir ama mümkün. Mesele şu ki riski göze alamayız. Elimde Avalon'a dönene kadar onu uyuşuk ve işlevsel halde tutmaya yetecek kadar psionine-4 var."

"*Ama*... Royd yakında bizi yıldızaşımından çıkaracak ve volcryn ile temas kuracağız. Thale'e, zekâsına, yeteneğine ihtiyacımız olacak. Onu baskılanmış halde tutmak elzem mi? Başka yolu yok mudur?"

Marij-Black surat buruşturdu. "Elimdeki öbür seçenek esperon iğnesi. Onu tamamen açar, psionik algısını birkaç saatliğine on kat artırır. O zaman, bir ihtimal, hissettiği tehlikeye odaklanabilir. Yersizse şeytan çıkarma işlevi görür, gerçekse korkusuyla yüzleştirir. Ama psionine-4 çok daha güvenlidir. Esperon yıkıcı yan etkileri olan berbat bir ilaçtır. Kan basıncını ciddi oranda yükseltir, bazen hiperventilasyona* ve felce yol açar, kalbi durdurduğu bile görülmüştür. Lasamer'in yaşı müsait olduğu için bunları dert etmiyorum, ancak duygusal açıdan bu tür bir güçle başa çıkabilecek kadar dengeli olduğunu düşünmüyorum. Psionine bize bir fikir verecektir. Paranoyası devam ederse telepati yeteneğiyle alakası olmadığını anlayacağım."

* Normalden hızlı soluk alıp verme. (ç.n.)

"Peki ya geçerse?" dedi Karoly d'Branin.

Agatha Marij-Black hınzırca gülümsedi. "Lasamer sakinleşip felaket tellallığı yapmayı bırakırsa mı? Eh, artık hiçbir şey hissetmediği anlamına gelir, değil mi? *O da* şu anlama gelir, hissedecek bir şey varmış ki en başından beri haklıymış."

O gün akşam yemeğinde Thale Lasamer suskun ve dalgındı; ritmik, mekânik bir şekilde yiyordu, mavi gözlerinde donuk bir bakışla. Bir süre sonra mazeret bildirerek doğruca yatağa gitti, yığıldığı yerde neredeyse anında uykuya daldı.

Lommie Thorne "Ona ne yaptın?" diye sordu, Marij-Black'e.

"Meraklı zihnini kapatıverdim," diye yanıtladı kadın.

"Bunu iki hafta önce yapmalıydın," dedi Lindran. "Uysalken ona çok daha kolay katlanılıyor."

Karoly d'Branin yemeğine hiç dokunmamıştı.

Yalancıktan akşam olunca Royd'un tayfı, Karoly d'Branin elinde sıcak çikolatasıyla kara kara düşündüğü esnada cisimleşti. "Karoly," dedi tezahür, "acaba ekibinin getirdiği bilgisayarı gemimdeki sisteme bağlatmak mümkün müdür? Volcryn hikâyelerin beni büyüledi. Biraz da ben araştırsam hoşuma giderdi. Zannederim araştırmanın ayrıntıları bellekte tutuluyordur."

"Elbette," diye yanıtladı d'Branin düşünmeden, dalgın bir edayla. "Sistemimiz kuruldu. Gecekuşu'na bağlamak sorun yaratmaz. Lommie'ye söylerim yarın ilgilenir."

Odaya kesif bir sessizlik çöktü. Karoly d'Branin gözle-

rini karanlığa dikerek çikolatasını yudumladı, Royd'un farkında değilmiş gibi.

"Canın sıkkın," dedi Royd biraz sonra.

"Hı? Ha, evet." D'Branin kafasını kaldırıp baktı. "Affedersin dostum. Kafamda bir sürü şey var."

"Thale Lasamar'e endişeleniyorsun değil mi?"

Karoly d'Branin karşısındaki soluk, şeffaf surete çok uzun bir süre baktıktan sonra nihayet kafa sallamayı başardı. "Evet. Bunu nasıl anladığını sorsam?"

"Gecekuşu'nda olan biten her şeyden haberim vardır," dedi Royd.

"Bizi gözetliyorsun," dedi d'Branin usulca, ses tonu suçlayıcıydı. "Demek ki Thale'in gözetlendiğimize dair söyledikleri doğru. Royd, bunu nasıl yaparsın? Casusluk sana yakışmıyor."

Hayaletin şeffaf gözlerinde hayat yoktu, görmüyordu. "Sakın diğerlerine söyleme," Royd uyardı. "Karoly, dostum –sana dostum diye hitap edebilirsem– gözetliyorsam gerekçelerim var, bilmenin sana fayda sağlamayacağı gerekçeler. Niyetim zarar vermek değil. İnan ki. Sizi güvenle volcryn'e ulaştırıp geri getireyim diye beni tuttun, benim de niyetim sadece bunu yapmak."

"Kaçamak konuşuyorsun, Royd," dedi d'Branin. "Bizi niçin gözetliyorsun? Her şeyi seyrediyor musun? Röntgencinin teki misin, düşmanımız mısın ki aramıza hiç karışmıyorsun? Tüm amacın bizi gözlemlemek mi?"

"Kuşkuların beni incitiyor, Karoly."

"Senin düzenbazlığın da beni incitiyor. Bana yanıt vermeyecek misin?"

"Her yerde gözüm kulağım var," dedi Royd. "Gecekuşu'nda

benden saklanacak hiçbir yer yok. Her şeyi görüyor muyum? Hayır, her zaman değil. Arkadaşlarının ne düşündüklerinin önemi yok, ben sadece insanım. Uyuyorum. Monitörler açık kalıyor ama onları seyreden başka biri yok. Aynı anda bir ya da iki görüntüyle veya girişle ilgilenebilirim. Bazen dikkatim dağılıyor, kaçırıyorum. Her şeyi gözlüyorum Karoly ama her şeyi görmüyorum."

"*Neden?*" D'Branin fincanındaki sıcak çikolatayı tazelerken elinin titremesine güçlükle hâkim oldu.

"Bu soruya yanıt vermek zorunda değilim. Gecekuşu benim gemim."

D'Branin çikolatasını yudumladı, gözlerini kırpıştırdı, kendi kendini onaylar gibi kafa salladı. "Beni kahrettin dostum. Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Thale gözetlendiğimizi söylemişti, haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Tehlikede olduğumuzu da söylemişti. Yabancı bir varlıktan söz etti. Sen misin?"

Görüntü sus pus kaldı.

D'Branin gıdakladı. "Yanıt vermiyorsun. Ah, Royd, ne yapayım ben şimdi? Oğlana inanmak zorundayım öyleyse. Tehlikedeyiz, muhtemelen de senin yüzünden. Bu durumda görevi iptal etmem şart. Bizi Avalon'a geri götür, Royd. Kararımı verdim."

Hayalet cansız gülümsedi. "Bu kadar yaklaşmışken mi Karoly? Yıldızaşımından çıkmamıza çok az kaldı."

Karoly d'Branin'in gırtlağından bir hayıflanma nidası kurtuldu. "Volcryn," dedi, içini çekerek. "Bu kadar yaklaşmışken, ah, onları terk etmek içimi acıtıyor. Ama başka türlü davranamam, yapamam."

"Yapabilirsin," dedi Royd Eris'in sesi. "Bana güven.

Tüm istediğim bu, Karoly. Hain emellerim olmadığını söylüyorsam bana inan. Thale Lasamer tehlikeden bahsediyor olabilir, ancak şimdiye dek hiç kimseye zarar gelmedi, geldi mi?"

"Yok," diye itiraf etti d'Branin. "Bu akşamüzeri elini kesen Alys'i saymazsan, gelmedi."

"Ne?" Royd bir an bocaladı. "Elini mi kesti? Görmedim Karoly. Ne zaman oldu bu?"

"Ee, çok olmadı, Lasamer'in sapıtıp çığlık atmaya başlamasından hemen önceydi galiba."

"Anlıyorum." Royd'un sesi düşünceliydi. "Melantha'nın egzersiz yapmasını seyrediyordum," dedi sonunda, "onunla sohbet ediyordum. Fark etmemişim. Nasıl oldu anlatsana."

D'Branin anlattı.

"Beni dinle," dedi Royd. "Bana güven Karoly, ben de seni volcryn'e kavuşturayım. Adamlarını yatıştır. Onları tehdit olmadığıma dair temin et. Lasamer'i de ilaçla uysal tut, anlıyor musun? Bu çok önemli. Asıl sorun o."

"Agatha da aynı şeyi önerdi."

"Biliyorum," dedi Royd. "Ona katılıyorum. Dediğimi yapacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedi d'Branin. "Beni zora sokuyorsun. Ne terslik olduğunu çözemiyorum dostum. Bana başka söyleyeceğin yok mu?"

Royd Eris yanıt vermedi. Hayaleti bekledi.

"İyi," dedi d'Branin sonunda, "konuşma. Nasıl da zorluk çıkarıyorsun. Ne kadar yaklaştık Royd? Benim volcryn'i ne zaman göreceğiz?"

"Çok yakında," diye yanıtladı Royd. "Yaklaşık yetmiş saat içinde yıldızaşımından çıkacağız."

"Yetmiş saat," dedi d'Branin. "Amma da az kalmış. Geri dönmenin bize hiçbir faydası olmaz." Dudaklarını yaladı, fincanı ağzına götürdü, boş olduğunu fark etti. "Devam öyleyse. Dediğini yapacağım. Sana güveneceğim, Lasamer'i ilaçla sakinleştirip diğerlerine gözetlediğini anlatmayacağım. Bu kadarı yeterli mi? Beni volcryn'ime kavuştur. Çok bekledim."

"Biliyorum," dedi Royd Eris. "Biliyorum."

Sonra hayalet kayboldu, Karoly d'Branin de karanlık salonda tek başına oturdu. Fincanını tazelemeye yeltendiğinde eli aşırı titremeye başladı. Çikolatayı parmaklarına dökünce fincanı düşürdü, sövdü, yaptığına şaştı, yandı.

Ertesi gün tansiyon yükseldi ve yüz tane eften püften huysuzluk yaşandı. Lindran ile Dannel'in "şahsi" münakaşası geminin yarısı tarafından işitildi. Salondaki üç kişilik savaş oyunu, Christopheris'in Melantha Jhirl'i hile yapmakla suçlaması üzerine felaketle sonuçlandı. Lommie Thorne kendi sistemini gemi bilgisayarlarına bağlamakta olağandışı zorlandığından yakındı. Alys Northwind salonda saatlerce oturup hınçlı bir ifadeyle sargılı parmağını seyretti. Agatha Marij-Black geminin aşırı sıcak olduğundan, eklemlerinin zonkladığından, havasızlıktan, duman altı oluşundan, geminin aşırı soğukluğundan yakınarak koridorları arşınladı durdu. Karoly d'Branin bile yılgın ve sinirliydi.

Sadece telepat halinden hoşnut görünüyordu. Psionine-4 iğnesi vurulan Thale Lasamer genellikle sarsak ve uyuşuktu ama hiç değilse gölgelerden irkilmiyordu artık.

Royd Eris ortalıkta görünmüyordu, ne sesi vardı ne holografik görüntüsü.

Akşam yemeğinde hâlâ yoktu. Akademisyenler onun alışıldık yerinde her an cisimleşip yemek muhabbetine katılmasını bekleyerek tedirgin yediler. Yemek sonunda sofraya sıcak çikolata, bitki çayı ve kahve geldiğinde bile beklentileri karşılanmamıştı.

"Kaptanımız meşgul galiba," diyerek gözlemde bulundu Melantha Jhirl, sandalyesinde arkasına yaslanıp brendi kadehiyle oynayarak.

"Yakında yıldızaşımından çıkacağız," dedi Karoly d'Branin. "Mutlaka bazı hazırlıklar yapmak gerekiyordur." Royd'un yokluğu içten içe canını sıkıyor, o anda da gözetlenip gözetlenmediklerini merak ediyordu.

Rojan Christopheris gırtlağını temizledi. "Hazır hepimiz biraradayken ve o da yokken, bazı şeyleri tartışmak iyi olur. Yemeğe katılmaması beni ırgalamıyor. Adamın yemek yediği yok. Kahrolası bir hologram. Ne fark eder? Belki de asıl bunu konuşmamız gerekiyor. Karoly, hepimiz Royd Eris konusunda tedirginiz. Bu gizemli adam hakkında ne biliyorsun kuzum?"

"Ne mi biliyorum dostum?" D'Branin fincanını koyu kıvamlı bitter çikolatayla doldurup usulca yudumlayarak düşünmek için zaman kazandı. "Neyini bileceğim?"

"Dışarı çıkıp da aramıza hiç katılmadığı dikkatini çekmiştir mutlaka," dedi Lindran soğuk bir tavırla. "Gemisini tutmadan önce onun bu tuhaf huyundan bahseden olmadı mı?"

"Bu sorunun yanıtını ben de merak ediyorum," dedi Dannel, diğer dilbilimci. "Avalon'da gelip giden gemi çoktur. Eris'i nasıl seçtin? Hakkında neler duydun?"

"Neler mi duydum? İtiraf etmem gerekirse çok az şey.

Bazı liman memurlarıyla ve birkaç nakliye şirketiyle konuştum ama hiçbiri Royd'u tanımıyordu. Esasında Avalon dışında ticari faaliyette bulunmamış, anlarsınız ya."

"Aman ne güzel," dedi Lindran.

"Gel de kuşkulanma," diye ekledi Dannel.

"*Nereli* peki?" Lindran üsteledi. "Dannel'la ikimiz onu dikkatle dinledik. Standart dili çok düz konuşuyor, ayırt edilir bir aksanı yok, kökenlerini ele verecek karakteristik deyişlerden yoksun."

"Bazen konuşması kulağa biraz köhnemiş geliyor," diye lafa girdi Dannel, "zaman zaman yorumlarına bakarak bir bağlantı kuruyorum. Her seferinde değişiyor ama. Çok gezmiş."

"Müthiş bir tespit," dedi Lindran, adamın elini tıpışlayarak. "Tüccarlar çok dolaşır hayatım. Yıldız gemisi sahibi olmanın sonucu."

Dannel ona hışımla baktıysa da Lindran tınmadan devam etti. "Cidden, adam hakkında bir şey biliyor musun? Bu bindiğimiz gecekuşu nereden gelmiş?"

"Bilmiyorum," d'Branin itiraf etti. "Ben... sormak hiç aklıma gelmedi."

Araştırma ekibi üyeleri birbirlerine hayretle baktılar. "*Sormak* hiç aklına gelmedi mi?" dedi Christopheris. "Bu gemiyi neye dayanarak seçtin?"

"Müsaitti. Danışma kurulu projemi onaylayıp bana personel atadı ama Akademi gemisi vermeye yanaşmadı. Bütçe sıkıntısı varmış."

Agatha Marij-Black acı acı güldü. "Çoktan anlamamış olanlar için d'Branin diyor ki, Akademi onun zenomitoloji araştırmasını ve volcryn efsanesi keşfini beğenmiş

ama yollara düşüp arama planını pek de coşkuyla karşılamamış. Bu küçük görevin sonuç vermeyeceğini tahmin ettikleri için de onu mutlu ve verimli kılacak küçük bir bütçe ayırıp, Avalon'da hiç kimsenin yokluğunu hissetmeyeceği kişileri yanına vermişler." Etrafına bakındı. "Halinize bir bakın. Araştırmanın ilk evrelerinde hiçbirimiz d'Branin'le çalışmadığımız halde bu gezintiye layık görüldük. Üstelik tekimiz bile birinci sınıf bilimci değiliz."

"Kendi adına konuş," dedi Melantha Jhirl. "Ben bu göreve gönüllü katıldım."

"Tartışacak değilim," dedi psişikiyatrist. "Meselenin özü, Gecekuşu'nun seçilmesi o kadar büyük bir muamma değil. Bulabildiğin en ucuz kiralık gemiyi tutmuşsun, değil mi d'Branin?"

"Müsait olan bazı gemiler iş teklifime sıcak bakmadı," dedi d'Branin. "İş tanımı kulağa tuhaf geliyor, kabul etmek lazım şimdi. Birçok gemi sahibi uzay sıçramasıyla yıldızlararası uzaya çıkmaktan, hele ki tek bir gezegenin bulunmadığı bir yere gitmekten neredeyse batıl inanca varan bir korku duyuyor. İşi kabul edenler içinde Royd Eris şartları en uygun olandı ve hemen yola çıkabilecek durumdaydı."

"Hemen yola çıkmamız şartmış sahiden," dedi Lindran. "Yoksa volcryn kaçabilirmiş. Bu bölgeden geçişleri on bin yıl sürmüş, ha birkaç bin yıl fazla ha eksik."

Birisi güldü. D'Branin apışıp kalmıştı. "Dostlar, kalkışı erteleyebilirdim kuşkusuz. Volcryn ile karşılaşmaya, muhteşem gemilerini görmeye, kafamdaki tüm soruları yöneltip amaçlarını öğrenmeye can attığımı kabul ediyorum. Ağırdan almanın büyük bir zorluk çıkarmayacağının da ayırdındaydım. Ama ne önemi var ki? Royd cömert

bir ev sahibi, iyi bir pilot. İyi ağırlanıyoruz."

"Onunla buluşmuş muydun?" Alys Northwind sordu. "İş anlaşmasını yaparken onunla yüz yüze mi görüştün?"

"Sayısız kereler konuştuk ama ben Avalon'daydım, Royd da yörüngedeydi. Ekrandan görüştük."

"Görüntü, bilgisayar simülasyonu, her şey olabilir," dedi Lommie Thorne. "Benim sistemle senin görüşme ekranına her tür surat yollayabilirim Karoly."

"Şu Royd Eris'i bizzat gören yok," dedi Christopheris. "En başından beri kendisini şifreledi."

"Kaptanımız mahremiyetinin çiğnenmemesini talep ediyor," dedi d'Branin.

"Bahane," dedi Lindran. "Ne saklıyor?"

Melantha Jhirl kahkaha attı. Tüm gözler ona dönünce sırıtıp kafasını iki yana salladı. "Kaptan Royd görevin tuhaflığına cuk oturan tuhaf bir adam. Gizem sevmeyen mi var? Galaksinin çekirdeğinden yola çıkıp insanlık tarihinden daha uzun süredir dış uzaya yol aldığı varsayılan yabancı bir uzay gemisinin peşinde ışık yılları kat ediyoruz ama hepiniz Royd'un burnundaki siğilleri sayamadığınız için dertleniyorsunuz." Brendi bardağını doldurmak üzere masaya uzandı. "Annem haklıymış," dedi usulca. "Normaller zekâ özürlüdür."

"Belki de Melantha'yı dinlemeliyiz," dedi Lommie Thorne düşünceli bir edayla. "Ceremesini bize çektirmediği sürece Royd'un zaafları ve nevrozları onu ilgilendirir."

"Beni rahatsız ediyor," diye yakındı Dannel cılız bir sesle.

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi Alys Northwind, "bir suçluyla veya bir uzaylıyla seyahat ediyor olabiliriz."

"*Jüpiter*," diye mırıldandı birisi. Zenoteknisyen kıpkırmızı kesildi, masada kıs kıs gülüşenler oldu.

Thale Lasamer kafasını tabağından kaldırıp kıkırdadı. "*Uzaylı*," dedi. Mavi gözleri kaçacak delik arıyormuş gibi yuvalarında fırıl fırıldı. Deli bakışıydı ve ışıldıyordu.

Marij-Black küfretti. "İlacın etkisi geçiyor," dedi çabucak d'Branin'e. "Kamarama gidip biraz daha getireyim."

"Ne ilacı?" Lommie Thorne'du soran. D'Branin gemideki gerilimin alevlenmesinden korktuğu için Lasamer'in sayıklamalarından diğerlerine pek bahsetmemeye özen gösteriyordu. "Neler oluyor?"

"Tehlike," dedi Lasamer. Yanında oturan Lommie'ye dönüp kadının koluna yapışarak ojeli uzun tırnaklarıyla gömleğinin metalik kumaşını paraladı. "Tehlikedeyiz diyorum, hissediyorum. *Yabancı* bir varlık. Kötülüğümüzü istiyor. Kan, kan görüyorum." Güldü. "Tadını alıyor musun Agatha? Damağımda adeta kan tadı var. *O* da tadıyor."

Marij-Black ayağa kalktı. "Rahatsız," dedi diğerlerine. "Sanrılarını kontrol altına almak için onu psionine'le baskılıyorum. Biraz daha getireyim." Kapıya yöneldi.

"Onu baskılıyor musun?" dedi Christopheris dehşetle. "Bizi uyarmaya çalışıyor. Duymuyor musun? Tehlikenin *ne* olduğunu bilmek istiyorum."

"Psionine olmaz," dedi Melantha Jhirl. "Esperon dene."

"Bana işimi öğretme kadın!"

"Affedersin," dedi Melantha. Alttan alır gibi omuz silkti. "Senden bir adım öndeyim gerçi. Esperon sanrıları bertaraf edebilir, haksız mıyım?"

"Tamam da..."

"Sezdiğini öne sürdüğü tehdide odaklanmasını da sağlayabilir, yanılıyor muyum?"

"Esperon'un özelliklerini gayet iyi biliyorum," dedi psişikiyatrist terslenerek.

Melantha brendi kadehinin üzerinden gülümsedi. "Eminim biliyorsundur. Şimdi beni dinleyin. Anlaşılan hepiniz Royd konusunda tedirginsiniz. Gizli saklı bir iş çevirdiği ihtimaline katlanamıyorsunuz. Rojan haftalardır hikâyeler uyduruyor ve hepsine inanmaya dünden razı. Alys o kadar gergin ki kendi parmağını uçurdu. Sürekli ağız dalaşı halindeyiz. Bu tür endişelerin ekip çalışmamıza faydası yok. Buna bir son verelim. Bu kadar basit." Thale'i işaret etti. "Burada birinci sınıf bir telepat oturuyor. Esperon'la gücüne güç katalım ki kaptanımızın tüm mazisini önümüze döksün, ta ki biz sıkılıp yeter diyene dek. Aynı süreçte kişisel şeytanlarından da kurtulmuş olur."

"*Bizi gözetliyor*," dedi telepat boğuk, telaşlı bir sesle.

"Olmaz," dedi Karoly d'Branin, "Thale'i baskılanmış halde tutmalıyız."

"Karoly," dedi Christopheris, "bu olay çok uzadı. Bazılarımızınki endişeden ibaret ama bu oğlan dehşete düşmüş. Kanımca Royd Eris gizemine bir son vermemiz gerekiyor. Bir kez olsun Melantha haklı"

"Buna hakkımız yok," dedi d'Branin.

"Mecburuz," dedi Lommie Thorne. "Melantha'yla hemfikirim."

"Aynen," dedi Alys Northwind. İki dilbilimci de kafa sallayarak onayladı.

D'Branin, Royd'a verdiği sözü çiğneyeceği için hayıflanıyordu. Ona başka seçenek bırakmıyorlardı. Psişikiyatristle

göz göz geldi, içini çekti. "Öyle yap," dedi. "Ona esperon ver."

"Beni öldürecek." Thale Lasamer haykırdı. Ayağa fırlayınca Lommie Thorne onun koluna dokunarak yatıştırmaya yeltendi ama oğlan bir kahve fincanını kaptığı gibi kadının suratına fırlattı. Onu üç kişi zor zapt etti. "Çabuk," diye böğürdü Christopheris, telepat debelenirken.

Marij-Black ürpererek salondan fırladı.

Geri döndüğünde diğerleri Lasamer'i zorla masaya yatırmış, boyun şah damarını örten beyaz saçını geri itmişlerdi.

Marij-Black oğlanın yanına yaklaştı.

"Kesin şunu," dedi Royd. "Buna gerek yok."

Uzun yemek masasının başındaki boş sandalyede ışıltılı hayaleti belirmişti. Psişikiyatrist enjeksiyon tabancasına esperon ampulünü takarken dondu. Alys Northwind bariz bir şekilde irkilip Lasamer'in kollarından birini bıraktı. Tutsak silkinip kaçmadı. Royd'un ani cisimleşmesinden büyülenmiş, donuk bakan açık mavi gözleri görüntüye kenetleyerek soluk soluğa masada yatmayı sürdürdü.

Melantha Jhirl brendi kadehini kaldırıp selamladı. "Yuuh," dedi. "Yemeği kaçırdın kaptan."

"Royd," dedi Karoly d'Branin, "Üzgünüm."

Hayalet en dipteki duvara görmüyor gibi bakıyordu. "Onu bırakın," dedi hoparlörlerden sesi. "Madem özel hayatım bu kadar ilginizi çekiyor, büyük sırlarımı açıklayacağım."

"Bizi *sahiden* gözetliyormuş," dedi Dannel.

"Dinliyoruz," dedi Northwind ikircikli. "Nesin sen?"

"Dev gaz kütleleriyle ilgili varsayımını sevdim," dedi

Royd. "Ne yazık ki gerçek o kadar çarpıcı değil. Ben orta yaşlarda sıradan bir *homo sapien*'im. Kesin rakam isterseniz, standart yıla göre altmış sekizim. Karşınızda gördüğünüz hologram gerçek Royd Eris'tir, daha doğrusu birkaç yıl önceki hali. Şimdi daha yaşlıyım ama konuklarıma daha genç görünmek için bilgisayar simülasyonundan faydalanıyorum."

"Ya?" Lommie Thorne'un sıcak kahve yüzünden haşlanan yüzü kızarmıştı. "Öyleyse neden bu gizlilik?"

"Annemin mazisiyle başlayayım," diye yanıtladı Royd. "Gecekuşu esasında onun gemisiydi, Newholme uzay tersanelerinde kendisi tasarlamış. Annem serbest tüccardı, oldukça da başarılı biriydi. Bebekken Vess adlı bir gezegende çöplüğe bırakılmış, orası buradan çok uzaktır, gerçi bazılarınız belki duymuştur adını. Alın teriyle adım adım yükselmiş, en sonunda makam sahibi olmuş. Sıra dışı sevkiyat işlerini kabul etmekten çekinmeyişiyle, büyük ticaret rotalarına uçup mutat yollarla ulaştırması bir iki yılı veya bir ayı bulan yerlere yük taşıyarak kısa sürede servet edinmiş. Bu tür sevkiyatlar daha risklidir ama sıradan taşımacılıktan daha kazançlıdır. Annem müretteba tıyla birlikte eve dönüp dönemeyeceğini dert etmiyordu. Evi gemileriydi. Vess'i terk eder etmez unutmuştu. İmkânı varsa, aynı gezegene ikinci kez nadiren uğrardı."

"Maceraperestmiş," dedi Melantha Jhirl.

"Hayır," dedi Royd. "Sosyopattı. Annem insan sevmezdi. Hem de hiç. Mürettebatı onu sevmezdi, o da onları. En büyük hayali mürettebat gereksiniminden tümüyle kurtulmaktı. İyice zengin olunca hayalini gerçekleştirdi. Gecekuşu bunun ürünüydü. Newholme'da bindiği andan

itibaren bir insan evladıyla bir daha ne bir temas kurdu ne de bir gezegene adım attı. Tüm işlerini şu anda bana ait olan kamaralardan, ekranlar ve lazerkom yordamıyla yürüttü. Ona kaçık diyebilirsiniz. Haksız sayılmazsınız." Hayalet cılız gülümsedi. "Yine de ilginç bir hayat sürdü, kendisini yalıttıktan sonra bile. Öyle gezegenler görmüş ki Karoly! Anlattıklarını duysaydın yüreğin sızlardı, ne var ki asla öğrenemeyeceksin. Ölümünden sonra başkaları faydalanır veya keyif alır korkusuyla kayıtlarının çoğunu imha etti. Böyle bir insandı."

"Ya sen?" diye sordu Alys Northwind.

"En azından *bir* insan evladıyla temas kurmuş olsa gerek," dedi Lindran gülerek.

"Ondan annem diye bahsetmemeliydim," dedi Royd. "Ben onun karşı cinsten klonuyum. Bu gemide otuz yıl tek başına uçtuktan sonra sıkılmış. Onun refakatçisi ve sevgilisi olacaktım. Mükemmel bir gönül eğlencesi yaratmaktı niyeti. Yalnız çocuklara katlanamadığı için beni büyütmekle uğraşmak istemiyordu. Klonlama işleminden sonra, bilgisayarına bağlı bir embriyo olarak bir yetiştirme tankına kapatıldım. Öğretmenim o bilgisayardı. Doğumumdan önce de sonra da. Aslında doğmadım. Normal bir çocuk yaşına geldikten çok sonra bile tankta kaldım, orada serpildim, öğrendim, yavaş yavaş, kör bir halde hortumlarla beslenip rüya görerek. Uygun bir refakatçi olarak öngördüğü ergenlik yaşına girdiğim zaman çıkarıldım."

"Korkunç," dedi Karoly d'Branin. "Royd, dostum, bilmiyordum."

"Üzüldüm kaptan," dedi Melantha Jhirl. "Çocukluğunu yaşamamışsın."

"Eksikliğini hiç hissetmedim," dedi Royd. "O da hissetmedi. Planları boşa çıkmıştı. Klonlamadan birkaç ay sonra öldü, ben tankın içinde hâlâ bir ceninken. Gemiyi böyle bir ihtimale karşı programlamıştı ama. Gemi uzay sıçramasından çıkıp kendini kapatarak on bir standart yıl boyunca yıldızlararası uzayda sürüklendi, aynı esnada bilgisayar beni...." Durup gülümsedi. "Az kalsın *bilgisayar beni insan yaptı* diyecektim. Neyse, o süre zarfında bilgisayar benim yapımımla ilgilendi işte. Gecekuşu bana öyle miras kaldı. Doğduktan sonra geminin işleyişini ve kökenlerimi idrak etmem ayları buldu."

"Büyüleyici," dedi Karoly d'Branin.

"Evet," dedi dilbilimci Lindran, "ama kendini niçin yalıttığını açıklamıyor."

"Aa, açıklıyor," dedi Melantha Jhirl. "Kaptan, daha az gelişmiş modeller için biraz daha açıklamanız gerekecek galiba."

"Annem gezegenlerden nefret edermiş," dedi Royd. "Pis kokulardan, kirden ve bakteriden, hava değişimlerinden, başka varlıkların görüntüsünden tiksinirmiş. Kusursuz bir ortam yaratmış, elinden geldiğince steril. Yerçekiminden de hoşlanmazmış. Yapay yerçekimi dizgelerini karşılamaya maddi gücü yetmeyen külüstür ticaret gemilerinde yıllarca çalışmaktan, özellikle de bunu yeğlediğinden, ağırlıksız ortama alışkınmış. Ben böyle koşullar altında doğdum ve büyüdüm.

Bedenimin bağışıklık sistemi yok, hiçbir şeye karşı doğal direncim yok. Herhangi birinizle temas beni muhtemelen öldürür, kesinlikle çok hasta eder. Kaslarım zayıf, bir bakıma körelmiş durumda. Gecekuşu'ndaki yapay

yerçekimi benim için değil, sizin rahatınız için. Benim için işkence. Şu anda ağırlığımı taşıyan ve yere değmeyen bir koltukta oturuyorum. Hâlâ canım yanıyor, iç organlarım zarar görmüş olabilir. Sık sık yolcu kabul etmeyişimin esas gerekçesi budur."

"İnsanlar konusunda annenle aynı fikirleri mi paylaşıyorsun?" diye sordu Marij-Black.

"Hayır. İnsanları seviyorum. Kendi seçimim olmasa da kimliğimi kabullendim. İnsan hayatını becerebildiğim tek şekilde yaşıyorum, yani dolaylı yoldan. Kitapları, bantları, holo oyunları, her tür tarihi, dramatik ve kurgusal eseri doymak bilmezcesine tüketiyorum. Düştozu tecrübem oldu. Seyrek aralıklarla da, göze alabilirsem, yolcu taşıyorum. Öyle zamanlarda yolcularımın mümkün olduğunca keyfini çıkarıyorum."

"Gemide sürekli ağırlıksız ortam sağlarsan daha fazla yolcu taşıyabilirsin," diye önerdi Lommie Thorne.

"Doğru," dedi Royd kibarca. "Yalnız anladığım kadarıyla gezegen doğumlu çoğu kişi ağırlıksız ortamdan benim yerçekiminden rahatsız olmam kadar rahatsız oluyor. Yapay yerçekiminden kaçınan veya kullanmamayı yeğleyen bir gemi sahibi yolcuları pek cezbetmiyor. Bazı istisnalarda yolun çoğunu hastalanarak veya ilaç kullanarak geçirdiler. Olmuyor. Koltuğumdan kalkmayıp korunaklı bir giysiyle yolcuların arasına katılabileceğimi de biliyorum. Onu da yaptım. Katılımcılığımı artıracağına azalttığını fark ettim. Bir ucube, sakat bir yaratık olarak görüldüm; farklı davranılması ve uzak durulması gereken birisi gibi. Bu tür şeyler amacımla örtüşmüyor. Yalnızlığı yeğliyorum. Cesaret edebildiğim sıklıkla yolcu

olarak taşıdığım uzaylıları inceliyorum."

"Uzaylılar mı?" Northwind'in sesi şaşkındı.

"Benim gözümde hepiniz uzaylısınız," diye yanıtladı Royd.

Gecekuşu'na bir sessizlik çöktü.

"Başına gelenlere üzüldüm dostum," dedi Karoly d'Branin. "Özel hayatına burnumuzu sokmamalıydık."

"Kusura bakmayın," diye mırıldandı Agatha Marij-Black. Kaşlarını çatarak esperon ampulünü enjeksiyon haznesine taktı. "Sürükleyici bir hikâyeydi ama bakalım doğru mu? Elimizde hâlâ kanıt yok, alt tarafı yeni bir masal daha. Bu hologram Jüpiterli bir yaratık, bir bilgisayar veya hastalıklı bir savaş suçlusu olduğunu da rahatlıkla iddia edebilir. Söylediklerini doğrulamamıza imkân yok. Düzelteyim, aslında bir yol var." İki seri adımda Thale Lasamer'in yattığı masaya yaklaştı. "Oğlanın hâlâ tedaviye ihtiyacı var, bizim de teyide. Buraya kadar geldikten sonra durmanın anlamı yok bence. Olayı tümden açıklığa kavuşturmak varken niye bu endişeyle yaşayalım?" Telepatın oynatıp durduğu kafasını tutup yana çevirdi. Şah damarı bulup tabancayı dayadı.

"Agatha," dedi Karoly d'Branin. "Sence de... üstünde durmasak... hani hazır Royd da?.."

"YAPMA." dedi Royd. "Dur. Emrediyorum. Bu gemi benim. Dur yoksa..."

"... yoksa ne?" Tabanca tısladı. Geri çektiğinde telepatın boynunda kırmızı bir iz kalmıştı.

Lasamer dirseklerine yaslanarak yarı oturur vaziyette kalktı. Marij-Black kenara çekildi. "Thale," dedi en profesyonel ses tonuyla, "Royd'a odaklan. Yapabilirsin,

hepimiz senin ne kadar iyi olduğunu biliyoruz. Biraz bekle, esperon tüm algını açacak."

Oğlanın açık mavi gözleri bulutlanmıştı. "Yeterince yakın değilim," diye mırıldandı. "Birinci, ben birinci sınıfım, sınavdan geçtim. İyiyimdir, iyiyim biliyorsunuz ama *yaklaşmam* gerek." Titriyordu.

Psişikiyatrist kolunu onun omuzuna atarak sırtını sıvazladı, oğlanı yatıştırdı. "Esperon erişimini artıracak Thale," dedi. "Hisset, giderek güçlendiğini hisset. Hissedebiliyor musun? Her şey netleşiyor değil mi?" Tekdüze bir sesle makine gibi konuşuyordu. "Düşüncelerimi okuyabilirsin, yapabileceğini biliyorum ama sen boş ver beni. Diğerlerini de, onları bir kenara bırak, bırak ıvır zıvır lafları, düşünceleri, arzuları, korkuları. Hepsini bir kenara it. Tehlikeden bahsediyordun hatırlıyor musun? Hatırladın mı? Onu bul Thale, tehlikenin ne olduğunu bul. Şuradaki duvarın ötesine bak, bize o duvarın ardında ne gördüğünü söyle. Bize Royd'u tarif et. Gerçeği mi söylüyormuş? Anlat bize. Becerirsin sen, hepimiz biliyoruz, bize anlatabilirsin." Cümleleri adeta büyü ayinini andırıyordu.

Oğlan kadının elinden silkinerek kurtuldu ve dimdik oturdu. "Hissedebiliyorum," dedi. Gözleri aniden berraklaştı. "Bir şey var –kafam acıyor– *korkuyorum*!"

"Korkma," dedi Marij-Black. "Esperon kafanı acıtmaz, seni iyileştirir. Hepimiz yanındayız. Korkacak hiçbir şey yok." Oğlanın alnını okşadı. "Bize ne gördüğünü söyle."

Thale Lasamer ürkek çocuk bakışlarıyla Royd'un hayaletine bakıp hafifçe dudağını yaladı. "O..."

Aynı anda kafatası patladı.

* * *

İsteri ve şaşkınlık.

Telepatın kafası herkesin üzerine kan, kemik ve et parçaları saçarak korkunç bir güçle infilak etmişti. Boyun damarlarından kıpkırmızı bir fıskiye halinde kan fışkırarak, can çekişmenin etkisiyle uzuvları korkunç bir şekilde seğirip masanın üzerinde uzun bir süre deli gibi çırpındı. Kafası resmen yoktu ama gövdesi hâlâ kıpır kıpırdı.

En yakınında duran Agatha Marij-Black enjeksiyon tabancasını düşürüp ağzı açık kalakaldı. Kandan sırılsıklamdı, üstü başı et ve beyin parçalarıyla kaplı. Uzunca bir kemik kıymığı tam sağ gözünün altına saplanmıştı ve oğlanın kanına kendi kanı karışıyordu. Farkında değil gibiydi.

Rojan Christopheris ayakları birbirine dolanarak geri sendeleyip duvara yaslandı.

Dannel çığlık çığlığa haykırdı da haykırdı, en sonunda Lindran adamın kan sıvanmış yanağına bir tokat çakıp susmasını söyledi.

Alys Northwind dizlerinin üzerine çöküp tuhaf bir dilde dua mırıldanmaya başladı.

Karoly d'Branin kıpırdamadan oturduğu yerde gözlerini kırpıştırarak bakakalmış, elindeki çikolata fincanını unutmuştu.

"Bir şey yapın," diye sızlandı Lommie Thorne. "Birisi *bir şey* yapsın." Lasamer'in bir kolu gevşeyip yere sarkarken ona sürtündü. Kadın çığlığı basıp yana kaçtı.

Melantha Jhirl brendi bardağını kenara itti. "Toplayın kendinizi," diye çıkıştı. "Öldü, size zarar veremez."

Herkes ona baktı, d'Branin ve Marij-Black hariç, diğer ikisi şoktan donakalmıştı sanki. Royd'un görüntüsünün kaybolduğunu Melantha sonradan fark etti. Emir yağdırmaya başladı. "Dannel, Lindran, Rojan, onu saracak çarşaf gibi bir şey bulup buradan çıkarın. Alys, Lommie'yle ikiniz su ve sünger getirin. Ortalığı temizleyelim." Melantha diğerleri bir koşu gidince d'Branin'e yaklaştı. "Karoly," dedi elini nazikçe adamın omuzuna koyarak, "iyi misin Karoly?"

Adam gri gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırıp ona baktı. "Ben... evet, evet, iyiyim... ona yapmamasını söyledim Melantha. Söyledim."

"Evet söyledin," dedi Melantha Jhirl. Adamın sırtını sıvazladı ve masanın etrafından dolanıp Agatha Marij-Black'in yanına gitti. "Agatha," dedi. Ama psişikiyatrist yanıt vermedi, Melantha onu omuzlarından tutup sarsınca bile. Gözleri boş bakıyordu. "Şok geçiriyor," dedi Melantha. Marij-Black'in yanağına saplanmış kemik kıymığına kaşlarını çatarak baktı. Bir peçeteyle kadının yüzünü silip kıymığı dikkatlice çıkardı.

"Cesedi ne yapacağız?" diye sordu Lindran. Bir çarşaf bulup sarmışlardı. Cesedin seğirmesi nihayet durmuşsa da kan sızdırmaya devam ettiğinden çarşafı kırmızıya boyamıştı.

"Ambara konulsun," diye önerdi Christopheris.

"Olmaz," dedi Melantha, "sıhhi değil. Çürür." Biraz düşündü. "İyice sarıp makine dairesine götürün. Korunaklı bir yere koyup sıkıca bağlayın. Gerekirse çarşafı yırtıp kullanın. Geminin o bölümü vakumludur. En iyisi orası."

Christopheris başıyla onaylayınca üçü birden

Lasamer'in cansız bedenini iki ucundan tutup götürdü. Melantha bir anlığına dönüp Marij-Black'e göz attı. Bir bezle masadaki kanı temizleyen Lommie Thorne birden şiddetli öğürmeye başladı. Melantha sövdü. "Biriniz şuna yardım edin," diye çıkıştı.

Karoly d'Branin nihayet toparlanır gibiydi. Kalkıp kanlı bezi Lommie'nin elinden aldı ve kadını kamarasına götürdü.

"Bunu tek başıma yapamam," diye sızlandı Alys Northwind, tiksintiyle öbür yana dönerek.

"Bana yardım et öyleyse," dedi Melantha. İkisi bir olup psişikiyatristi kâh sürükleyerek kâh taşıyarak salondan çıkardılar, soyup üstünü başını temizlediler ve kadına kendi ilaçlarından birini vurarak uykuya yatırdılar. Ardından Melantha enjeksiyon tabancasını alıp herkese sırayla iğne yaptı. Northwind ile Lommie Thorne'a hafif, Dannel'a ise nispeten daha kuvvetli yatıştırıcı vermek gerekti.

Tekrar toplandıklarında üç saat geçmemişti.

Kazazedeler yük bölmelerinin en büyüğünde toplandıklarında aralarından üçü uyku ağlarındaydı. Sekiz kişiden yedisi gelmişti. Agatha Marij-Black hâlâ baygındı; uykuda mı komada mı yoksa derin şokta mı, hiç kimse emin değildi. Diğerleri toparlanmış gibiydi ama yüzlerinden düşen bin parçaydı. Hepsi üzerlerini değişmiş, Alys Northwind bile eskisinin tıpatıp aynısı olan yeni bir tulum geçirmişti üzerine.

"Anlamıyorum," dedi Karoly d'Branin. "Anlamıyorum, nasıl oldu da..."

"Royd onu öldürdü, olan bu," dedi Northwind acı acı. "Sırrının açığa çıkacağını anlayınca oğlanı paramparça ediverdi. Hepimiz gördük."

"Buna inanamam," dedi Karoly d'Branin, kahır dolu bir sesle. "İnanamam. Royd'la ikimiz sohbet ederdik, hepiniz uykudayken defalarca lafladık. Nazik, ilgili, duyarlı biri. Bir hayalperest. Volcryn meselesine anlayışla yaklaşıyor: O böyle bir şey yapmaz, yapamaz."

"Olay anında görüntüsü pıt diye kayboldu," dedi Lindran. "O andan beri sesinin çıkmadığını fark etmişsindir."

"Bizde de konuşacak hal kalmadı," dedi Melantha Jhirl. "Ne düşüneceğimi şaşırdım ama Karolyn'i desteklemekten yanayım. Thale'in ölümünden kaptanın sorumlu olduğuna dair kanıtımız yok. Burada henüz hiçbirimizin anlamadığı bir şeyler dönüyor."

Alys Northwind homurdandı. "Kanıtmış," dedi hor görerek.

"Hatta," diye devam etti Melantha tınmadan. "*Birisinin* sorumlu olduğundan bile kuşkuluyum. Esperon verilene kadar hiçbir şeyi yoktu. İlacın etkisi olabilir mi?"

"Yan etkinin daniskası," diye söylendi Lindran.

Rojan Christopheris kaş çattı. "Benim alanım değil ama sanmıyorum, hayır. Esperon aşırı kuvvetlidir, fiziksel ve ruhsal yan etkileri aşırıya kayar ama *o kadar da* aşırı değildir."

"Ne peki?" dedi Lommie Thorne. "Onu ne öldürdü?"

"Ölüm sebebi muhtemelen kendi becerisiydi," dedi zenobiyolog, "ilaç etkisiyle becerisinin tavan yaptığına kuşku yok. Esperon oğlanın temel gücünü, telepatik algısını körüklemesinin yanı sıra bünyesindeki diğer gizli psi-

yeteneklerini de ortaya çıkarabilecek bir ilaç."

"Ne gibi?" Lommie sordu.

"Biyokontrol. Telekinesis."

Melantha Jhirl adamdan çok daha ilerideydi. "Esperon kan basıncını yükselten bir ilaçtır zaten. Vücudundaki tüm kanın beyne hücum etmesiyle kafatası basıncı daha da artmıştır. Vücut kafa basıncını gidermeye çalışırken aynı anda *teki*'ye* başvurulduysa bir anlık vakum etkisi yaratmıştır. Bunu da düşünün."

Düşündüler, hiçbirinin hoşuna gitmedi.

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" dedi Karoly d'Branin. "Olsa olsa kendiliğindendir, kendi becerisinin zıvanadan çıkması yüzündendir."

"Ya da daha yetenekli biri tarafından ona karşı kullanılmıştır," dedi Alys Northwind inatla.

"Hiçbir insan telepatın gücü bunlara yetmez; başka birinin bedenine, zihnine ve ruhuna bir anlık bile olsa hükmedemez."

"Kesinlikle," diye yanıtladı tıknaz zenoteknisyen. "Telepat *insansa* yapamaz."

"Gaz gezegeni halkı?" Lommie Thorne'un tonu alaycıydı.

Alys Northwind ona diklenerek baktı. "Crey duyargalarını veya *githyanki* ruhemicilerini sayabilirim, aklıma yarım düzine daha isim daha geliyor ama gerek yok. Bir tanesinin adını vereceğim. Hrangan Bilinci."

Can sıkıcı bir ihtimaldi bu. Baskın, saldırgan bir Hrangan Bilinci'nin Gecekuşu'nun kaptan köşkünde gizlenebileceği fikri karşısında hepsi sus pus kesilip huzursuzca kıpırdandı. Sessizliği Melantha Jhirl'in alaycı

* Zihin yoluyla maddeleri etkileme gücü "telekinesis"in kısaltması. (ç.n.)

gülüşü bozdu. "Kendi gölgenden korkar hale gelmişsin, Alys," dedi. "Söylediğin şey gülünç, ağzından çıkanı kulağın duysun. Umarım çok fazla şey istemiyorumdur senden. Bir de zenolog olacaksın. Bu lafım hepinize; yabancı dillerde, psikoloji, biyoloji ve teknolojide uzman kişilersiniz. Öyle davranmıyorsunuz. Hranga'yla bin yıl boyunca savaştık ama bir Hrangan Bilinci'yle başarılı bir iletişim *asla* kuramadık. Royd Eris bir Hrangan ise, Çöküş'ten bu yana geçen yüzyıllar zarfında iletişim yetenekleri kayda değer şekilde gelişmiş demektir."

Alys Northwind kızardı. "Haklısın," dedi. "Heyheylerim üstümde."

"Arkadaşlar," dedi Karoly d'Branin, "Panik veya isteriyle hareket etmeyelim. Korkunç bir olay yaşandı. Meslektaşlarımızdan biri öldü ve sebebini bilmiyoruz. Öğrenene kadar yola devam. Ani tepkilerle hıncımızı masum birinden çıkarmanın alemi yok. Belki Avalon'a döndüğümüzde bir soruşturmayla neler olduğunu anlarız. Ceset güvenli bir yerde değil mi?"

"Makine dairesindeki bir hava kilidine kapattık," dedi Dannel. "Bozulmadan durur."

"Döndüğümüzde ayrıntılı incelenir öyleyse," dedi d'Branin.

"Hemen incelenmeli," dedi Northwind. "Eris'e söyle gemiyi geri döndürsün."

D'Branin afalladı. "Ama volcryn ne olacak? Hesaplamalarım doğruysa bir hafta sonra onlarla karşılaşacağız. Dönüşümüz altı haftayı bulur. Var olup olmadıklarını öğrenmek için bir hafta daha sabretmeye değmez mi? Thale boş yere ölmüş olmak istemezdi."

"Ölmeden önce Thale uzaylıları sayıklıyordu, tehlikede olduğumuzu," diye üsteledi Northwind. "Uzaylıların kucağına atlıyoruz. Ya tehlikelilerse? Belki şu volcryn ırkı bir Hrangan Bilinci'nden bile güçlüdür, belki keşfedilmek, araştırılmak veya gözlenmek istemiyorlardır? Buna ne dersin Karoly? Hiç düşündün mü bunu? Şu hikâyelerinde volcryn ile karşılaşınca başlarına korkunç şeyler gelenlerden bahsedilmiyor muydu?"

"Söylenceler," dedi d'Branin. "Batıl inanç hepsi."

"Bir rivayete göre koca bir Fyndii sürüsü ortadan kaybolmuş," diye lafa girdi Rojan Christopheris.

"Bu tür hurafelere prim veremeyiz," diye itiraz etti d'Branin.

"Belki hikâyelerin aslı astarı yok," dedi Northwind, "bu riski göze alıyor musun? *Ben* almam. Ne uğruna? Kaynakların uydurmuş, abartmış veya yanılmış olabilir; yorumlama ve hesaplamaların hatalı olabilir, rotalarını değiştirmiş de olabilirler; volcryn bizim varacağımız yerin yıllarca ötesinde bile olabilir."

"Ha," dedi Melantha Jhirl, "Anladım. Gitmeyelim çünkü orada olmayabilirler, ayrıca belki tehlikelidirler diyorsun."

D'Branin gülümsedi, Lindran da güldü. "Komik değil," diyerek karşı çıktı Alys Northwind ama üstelemedi.

"O değil de," diye devam etti Melantha, "varsayılan tehlike yıldızaşımından çıkıp volcryn'i aradığımız süre zarfında daha da artmayacak. Eve dönüş rotasını belirlemek için eninde sonunda çıkmak zorundayız zaten. Ayrıca şu volcryn uğruna çok yol kat ettik, meraklandığımı itiraf edeyim." Herkese sırayla baktı ama kimse konuşmadı. "Öyleyse yola devam."

"Ya Royd?" Christopheris sordu. "Onu ne yapacağız?"

"Ne *yapabiliriz*?" dedi Dannel.

"Kaptana eskisi gibi davranın," dedi Melantha, kesin tavrını koyarak. "Muhabbet açıp onunla konuşmalıyız. Royd açıkça konuşmaya razı gelirse belki bizi rahatsız eden esrarengiz ayrıntıları aydınlığa kavuşturabiliriz."

"O da muhtemelen en az bizim kadar şok ve üzüntü içindedir," dedi d'Branin. "Olasılıkla onu suçlayacağımızdan, ona zarar vermeye yelteneceğimizden korkuyordur."

"Bence barındığı yere baskın yapıp onu yaka paça dışarı sürüklemeliyiz," dedi Christopheris. "Aletlerimiz var. Tüm endişelerimiz tez elden son bulur."

"Öyle yaparsak Royd ölebilir," dedi Melantha. "O zaman da bizi durdurmak için her tür bahanesi olur. Geminin kontrolü onda. Düşmanı olduğumuza kanaat getirirse her şeyi yapabilir." Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Olmaz Rojan, Royd'a saldıramayız. Ona güven vermeliyiz. Onunla konuşmaya hiç kimse yanaşmıyorsa ben yaparım." Gönüllü çıkmadı. "Pekâlâ. Yalnız herhangi birinizin aptalca bir dolap çevirmeye kalkışmasını istemiyorum. Herkes işine baksın. Normal davranın."

Karoly d'Branin başını sallayarak katıldığını belirtti. "Royd ile zavallı Thale'i aklımızdan çıkarıp işimize, hazırlıklarımıza odaklanalım. Tarayıcılarımız yıldızaşımından çıkıp normal uzaya tekrar girdiğimiz anda fırlatılmaya hazır olmalı ki araştırmamızdan çabuk sonuç alabilelim. volcryn'e dair tüm bildiklerimizin tekrar üzerinden geçmeliyiz." Dilbilimcilere dönüp onlardan beklediği hazırlıkları tartışmaya başladı. Çok geçmeden muhabbet volcryn'e döndü ve grubun korkusu azar azar yatıştı.

Lommie Thorne oturduğu yerde sessizce dinleyip baş parmağını dalgın bir edayla bilek implantında gezdirirken düşünceli bakışlarını hiç kimse fark etmedi.

Onları seyreden Royd Eris bile.

Melantha Jhirl salona tek başına döndü.

Birisi ışıkları söndürmüştü. "Kaptan?" dedi usulca.

Kaptan, donuk bakışlı, hafifçe parlayan solgun suretiyle kadına göründü. Zarı andıran demode giysilerinde beyaz ve uçuk mavi hareler geziyordu. "Merhaba Melantha," dedi mülayim ses hoparlörlerden, hayaletin dudakları kelimelere uyumlu bir şekilde sessizce oynarken.

"Konuşulanları duydun mu kaptan?"

"Evet," dedi, sesinde belli belirsiz şaşkınlık tınladı. "Benim Gecekuşu'nda olan biten her şeyi duyar ve görürüm, Melantha. Sırf salondakileri değil, üstelik haberleşme ve görüntüleme cihazları açık değilken bile. Ne zamandır biliyorsun?"

"Ne zaman mı anladım?" Gülümsedi. "Royd muammasına Alys'in getirdiği gaz kütlesi açıklamasını övdüğün zaman. O gece telsizler açık değildi. Bilmene imkân yoktu. Ancak..."

"Daha önce hiç hata yapmamıştım," dedi Royd. "Karoly'e de söyledim, mecburiyettendi. Üzgünüm. Stres altındaydım."

"Sana inanıyorum kaptan," dedi kadın. "Sorun değil. Ben geliştirilmiş bir modelim, unuttun mu? Haftalar önce tahmin etmiştim."

Royd bir süre ses çıkarmadı. Derken: "Bana güven vermeye ne zaman başlıyorsun?"

"Şu anda onu yapıyorum. İçine su serpilmedi mi hâlâ?"

Hayalet görüntü omuz silkti. "Karoly'le ikinizin o adamı benim öldürmediğimi düşünmenize memnun oldum. Bunun haricinde dehşet içindeyim. Durum zıvanadan çıkıyor, Melantha. Neden sözüme kulak verilmedi? Oğlanın baskılanmış halde tutulması gerektiğini Karoly'e söylemiştim. Agatha'ya o iğneyi yapmamasını söyledim. Onları uyardım."

"Onlar da korkuyordu," dedi Melantha. "Hain planını gizlemek için onları caydırmaya çalıştığından endişelenmişlerdir. Bilmiyorum. Bir bakıma benim de hatamdı. Esperon'u öneren bendim. Thale'i yatıştırıp senin hakkında bilgi edinmemizi sağlayacağını zannetmiştim. Meraklanmıştım." Kaşlarını çattı. "Ölümcül bir merak. Şimdi ellerime kan bulaştı."

Melantha'nın gözleri içerinin karanlığına yeni alışıyordu. Olayın yaşandığı masayı; tabakların, fincanların, soğumuş çay ve çikolata demliklerinin arasında şeritler çizen kan lekelerini holografın cılız ışığında seçebiliyordu. Kulağına hafif bir şıpırtı da geliyor, damlayan kan mı yoksa kahve mi çözemiyordu. Ürperdi. "Burası içimi daraltıyor."

"Buradan çıkmak istersen dilediğin yerde görüşebiliriz."

"Hayır," dedi. "Kalacağım. Royd, bence her gittiğimiz yerde bize eşlik *etmesen* daha iyi olur. Ortalıkta gözükmeyip deyim yerindeyse çıt çıkarmasan. Senden rica etsem, gemideki tüm monitörlerini kapatır mısın? Salondaki hariç belki. Diğerlerinin içini rahatlatacağına eminim."

"Haberleri olmaz ki."

"Olur. Herkesin yanında gaz kütleleriyle ilgili yorumda bulundun. Bazıları durumu çoktan çakmış olabilir."

"Bağlantımı kestiğimi söylesem gerçek olup olmadığını anlaman mümkün değil."

"Sözüne güvenirim," dedi Melantha Jhirl.

Sessizlik. Tayf sabit bakıyordu. "Nasıl istersen," dedi Royd'un sesi en sonunda. "Her şeyi kapattım. Şimdi sadece burayı görüp duyuyorum. Şimdi Melantha, sen de onları denetim altında tutacağına söz vermelisin. Katakulli yok, kamarama zorla girmeye teşebbüs etmek yok. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım," dedi kadın.

"Anlattıklarıma inandın mı?" diye sordu Royd.

"Ha," dedi Melantha. "Tuhaf ve hayret verici bir hikâyeydi kaptan. Palavraysa her an seninkileri örnek alabilirim. İyi beceriyorsun. Doğruysa, tuhaf ve hayret verici bir adamsın demektir."

"Doğru," dedi hayalet usulca. "Melantha..."

"Evet?"

"Acaba rahatsız oluyor musun... seni gözetlememden? Farkında olmadığın zamanlarda seni seyretmemden?"

"Biraz," dedi kadın, "ama sanırım anlayabiliyorum."

"Seni çiftleşirken seyrettim."

Melantha gülümsedi. "Aa," dedi, "O konuda iyiyimdir."

"Orasını bilemem," dedi Royd. "Ama seni seyretmek güzel." Sessizlik. Melantha sağ tarafından sürekli gelen cılız şıpırtıyı duymazdan gelmeye çalışıyordu. "Olur," dedi uzun bir duraklamanın ardından.

"Olur mu? Neye olur?"

"Olur, Royd," dedi kadın. "Mümkün olsaydı seninle seks yapardım muhtemelen."

"Aklımdan geçeni nasıl anladın?" Royd aniden telaş-

landı, korkuyu andıran bir gerginlik bürüdü sesini.

"Kolay," dedi Melantha, irkilmişti. "Ben geliştirilmiş bir modelim. Kestirmek o kadar zor değildi. Ne demiştim unuttun mu? Senden üç hamle öndeyim."

"Telepat değilsin ya?"

"Yok," dedi Melantha. "Değilim."

Royd bunu uzun bir süre düşündü. "Galiba içime su serpildi," dedi sonunda.

"Güzel," dedi kadın.

"Melantha," diye ekledi Royd, "bir şey daha. Bazen çok fazla hamle düşünmek akıllıca değildir. Anlıyor musun?"

"Ha? Yok, anladığımı söyleyemem. Beni korkuttun. Şimdi sen içime su serp. Sıra sende kaptan Royd."

"Hangi konuda?"

"Burada neler oldu? Sahiden?"

Royd bir şey demedi.

"Bence bir şey biliyorsun," dedi Melantha. "Lasamer'e esperon vurmamızı engellemek için sırrını açıklamaktan çekinmedin. Sırrını feda ettikten sonra bile devam etmememizi emrettin. Neden?"

"Esperon tehlikeli bir ilaçtır," dedi Royd.

"O kadar basit değil kaptan," dedi Melantha. "Kaytarıyorsun. Thale Lasamer'i ne öldürdü? Ya da *kim* diye mi sorayım?"

"*Ben* yapmadım."

"Bizden biri mi? Volcryn mi?"

Royd bir şey demedi.

"Geminde yabancı bir varlık mı var kaptan?"

Sessizlik.

"Tehlikede miyiz? *Hayatım* tehlikede mi kaptan? Kork-

muyorum. Aptallık mı ediyorum?"

"İnsanları seviyorum," dedi Royd sonunda. "Katlanabildiğim sürece yolcu taşımaktan hoşlanıyorum. Onları gözetliyorum, evet. O kadar feci değil bu yaptığım. Seni ve Karoly'i özellikle seviyorum. Başınıza bir şey gelmesine izin vermem."

"Başımıza neler gelebilir?"

Royd bir şey demedi.

"Peki ya diğerleri Royd? Christopheris ve Northwind, Dannel ile Lindran, Lommie Thorne? Onları da önemsiyor musun? Yoksa sırf Karoly ile beni mi?"

Yanıt yoktu.

"Bu gece pek konuşkan değilsin," dedi Melantha.

"Yüküm ağır," diye yanıt verdi ses. "Bazı şeyleri bilmemen daha güvenli. Gidip yat, Melantha Jhirl. Yeterince konuştuk."

"Pekâlâ kaptan," dedi kadın. Hayalete gülümseyip elini uzattı. O da kendi elini uzattı. Esmer sıcak ten ile soluk ışıltı birbirine değip kaynaştı, bir oldu. Melantha Jhirl çıkmak üzere arkasını döndü. Ne zaman ki koridora, tekrar güvenli aydınlığa çıktı, işte o zaman titremeye başladı.

Yalan gece yarısı.

Konuşmalar yapılmış, akademisyenler teker teker yatmaya gitmişlerdi. Yemek salonunda yaşananların sıcak çikolata iştahını bastırdığı Karoly d'Branin bile kamarasına çekilmişti.

Dilbilimciler uykuya teslim olmadan önce, Thale Lasamer'in korkunç ölümü sonrasında kendilerinin hayatta oluşlarını tasdiklercesine, haşin ve gürültülü bir

şekilde sevişmişlerdi. Rojan Christopheris müzik dinlemişti. Ama şimdi hepsi kıpırtısızdı.

Gecekuşu'na sessizlik hâkimdi.

En büyük yük bölmesinin karanlığında, üç tane uyku ağı yan yana asılıydı. Melantha Jhirl bir kâbusun pençesindeymiş gibi uykusunda ara sıra sıçrıyordu, yüzüne al basmıştı. Alys Northwind sırt üstü dümdüz yattığı yerde gürültüyle horluyor, sağlam yapılı göğsünden güven verici bir hırıltı yükseliyordu.

Lommie Thorne yattığı yerde uyanıktı, düşünüyordu.

En sonunda kalkıp yere atladı, çıplak, sessizce, bir kedi gibi temkinli ve usulca. Üzerine bir tayt pantolon ve siyah metalik kumaştan uzun kollu bir tişört geçirip beline gümüş zincirli kemer taktı, kısa saçını silkeledi. Botlarını giymedi. Yalın ayak daha sessizdi. Ayakları ufak ve yumuşaktı, nasırdan eser yoktu.

Ortadaki uyku ağına yaklaşıp Alys Northwind'i omuzundan dürttü. Horlama derhal kesildi. "Ha?" dedi zenoteknisyen. Huysuzlanarak homurdandı.

"Gel," diye fısıldadı Lommie Thorne. El etti.

Northwind gözlerini kırpıştırarak yavaşça kalktı ve sibernetikçinin peşinden koridora çıktı. Üzerinde tulumuyla yatmıştı, ön fermuarı neredeyse kasığına kadar açık. Kaşlarını çatarak fermuarı çekti. "Ne halt ediyoruz," diye mırıldandı. Uyku mahmuruydu ve huysuzluğu üzerindeydi.

"Royd'un hikâyesinin doğru olup olmadığını anlamanın bir yolu var," dedi Lommie Thorne usulca. "Melantha'nın hoşuna gitmez gerçi. Denemeye var mısın?"

"Neyi?" diye sordu Northwind. Meraklandığı yüzünden okunuyordu.

"Gel," dedi sibernetikçi.

Gemide sessizce ilerleyip bilgisayar odasına geçtiler. Sistem çalışıyordu ama uykudaydı. Usulca içeri girdiler; kimsecikler yoktu. Veri dizgelerinin kristalimsi kanallarından sicim gibi akan ışık demetleri birbiriyle kesişiyor, birleşip tekrar ayrışıyor; siyah zemini tarayan çok renkli ışınım yelpazeleri açılıyordu. Oda loştu, Lommie Thorne içeri girip de tuşlara basarak, düğmeleri çevirerek sessiz ışık akımlarına yön verene dek içerideki tek gürültü, insan kulağının işitme eşiğindeki bir uğultuydu. Makine gıdım gıdım uyandı.

"Ne *yapıyorsun*?" dedi Alys Northwind.

"Karoly kendi sistemimizi gemiye bağlamamı söylemişti," diye yanıtladı Lommie Thorne uğraşırken. "Royd volcryn verisi üzerinde çalışmak istemiş. Benim için hava hoş, bağladım. Bu ne demek anladın mı?" Kımıldadıkça tişörtünün yumuşak metalik kumaşı hafifçe hışırdıyordu.

Zenoteknisyen Alys Northwind'in dümdüz yüz ifadesine bir heyecan geldi. "İki sistem birbirine kenetli!"

"Kesinlikle. Yani Royd volcryn hakkında bilgi edinirken biz de Royd hakkında bilgi toplayabiliriz." Kaşlarını çattı. "Keşke Gecekuşu'nun donanımını daha iyi tanısaydım, yine de bir şekilde hallederim gibime geliyor. D'Branin'in bağlantı talep ettiği sistem epey karmaşık."

"Dümeni ele geçirebilir misin?"

"Ele geçirmek mi?" Lommie şaşırdı. "Gene mi kafayı çektin Alys?"

"Hayır, ciddiyim. Kendi sistemini kullanarak geminin kontrolüne sız, Eris'e baskın çık, komutlarını geçersiz kıl, Gecekuşu'nu buradan komuta edilebilecek hale getir.

Dümen bizde olsaydı kendini daha güvende hissetmez miydin?"

"Olabilir," dedi sibernetikçi kuşkuyla. "Deneyebilirim ama bunu neden yapayım?"

"Her ihtimale karşı. Tam yetki devretmemiz şart değil. Acil bir durumda gemiyi kullanabileceğimiz kadarı yeterli."

Lommie Thorne omuz silkti. "Acil durumlar ve dev gaz kütleleri. Ben sadece Royd konusunda kafam rahat etsin istiyorum, Lasamer'in ölümünde parmağı var mı yok mu öğrenmek." Konsolun altı metrekarelik kısmını kavis şeklinde kaplayan ekranların bulunduğu gösterge paneline geçip bir tanesini açtı. O kullandıkça bir belirip kaybolan holografik tuşların üzerinde uzun parmaklarını gezdirirken klavyeler habire biçim değiştiriyordu. Sibernetikçinin güzel yüzü düşünceli ve ciddi bir hal aldı. "Girdik," dedi. Bir ekranda karakterler uçuşmaya başladı, parlak siyah artalanda kızıl ışıklar göz kırpıyordu. İkinci bir ekranda Gecekuşu'nun bir şeması belirdi, döndü, yarıya bölündü; Lommie'nin parmakları tuşlarda gezindikçe geminin küre kısımlarının boyutu ve bakış açısı değişiyor, her kesitin altında özelliklerini gösteren sayısal satırlar beliriyordu. Sibernetikçi seyretti, en sonunda iki ekranı birden dondurdu.

"İşte," dedi, "donanıma dair aradığım yanıt burada. Eğer şu senin dev gaz küresi halkı imdadımıza koşmayacaksa gemiyi ele geçirme fikrini rafa kaldırabilirsin. Gecekuşu'nun sistemi bizim ufaklıktan çok daha geniş çaplı ve akıllı. Durup düşünürsen mantıklı. Gemi tamamen otomatik, Royd hariç."

Elleri tekrar gezinince iki ekran daha belirdi. Lommie Thorne bir ıslık öttürüp arama programını tatlı sözlerle pohpohladı. "Bir Royd varmış *gibi* görünüyor gerçi. Yapılandırmalar bir robot gemiye göre tamamen hatalı. Kahretsin, bunun altından her şey çıkabilir." Tekrar karakterler uçuşmaya başladı. Lommie akan satırlardaki rakamları gözlüyordu. "Şuradaki yaşam destek değerleri bize bir fikir verebilir." Tek bir parmak hareketiyle ekranın teki yine dondu.

"Olağandışı hiçbir şey görünmüyor," dedi Alys Northwind hayal kırıklığıyla.

"Standart atık tasfiyesi. Su geri dönüşümü. Depolardaki protein ve vitamin takviyeleriyle gıda işleme." Islık öttürmeye başladı. "Renny'nin CO^2 emen yosun ve neoçimen tankları. Oksijen dönüşümü var demek ki. Metan veya amonyak yok. Buna üzüldüm."

"Bilgisayarla seks yapıyor!"

Sibernetikçi gülümsedi. "Hiç denedin mi?" Parmakları tekrar gezindi. "Başka neye bakayım? Teknisyen sensin, nereden açık yakalarız? Bana biraz fikir versene."

"Yetiştirme tanklarının, klonlama aygıtlarının özelliklerine bak, bunun gibi şeylere," dedi zenoteknisyen. "Bunlar yalan söylediğini ortaya çıkarır."

"Bilemiyorum," dedi Lommie Thorne. "Uzun zaman önceymiş. O zamazingoları çöpe atmış olabilir. Gerek kalmayınca."

"Royd'un özgeçmişini bul," dedi Northwind. "Annesininkini. Yaptıkları sözleşmelerin bir dökümünü çıkar, güya yaptıkları şu iş anlaşmalarının hepsini. Kayıtları mutlaka vardır. Hesap defterleri, kâr zarar bilançosu, ir-

saliyeler, o tür ıvır zıvırlar." Giderek heyecanlandığı sesinden belliydi, sibernetikçinin arkasından omuzlarına yapıştı. "Seyir defteri, geminin seyir defteri! Bir uçuş tutanağı olması lazım. Onu bul!"

"Pekâlâ." Lommie Thorne neşeyle ıslık çalarak sistemini kurcaladı, veri akışları arasında rahatlıkla, merakla dolaştı, sisteme hâkimdi. Derken tam önündeki ekran kıpkırmızı yanıp göz kırpmaya başladı. Gülümsedi, şeffaf bir tuşa dokununca klavye eriyip kayboldu, hemen altında başka bir tanesi belirdi. Başka bir yöntem denedi. Üç ekran daha kırmızıya dönüp göz kırpmaya başladı. Gülümsemesi soldu.

"Ne oldu?"

"Güvenlik," dedi Lommie Thorne. "Bir saniyeye kalmaz aşarım. Sabret." Tekrar klavye değiştirdi, başka bir arama programı girdi, engellenme ihtimaline karşı bir sürücüye bağlandı. Başka bir ekran daha kıpkırmızı yandı. Topladığı veriyi makinesine çiğnettiriyordu, bir algılayıcı daha yolladı. Gene kırmızı. Aniden çakan. Göz kırpan. Gözleri acıtacak kadar parlak. Şimdi tüm ekranlar kırmızıydı. "İyi bir güvenlik programı," dedi hayranlıkla. "Kütük iyi korunuyor."

Alys Northwind homurdandı. "Blok mu yedik?"

"Tepki süresi çok yavaş," dedi Lommie Thorne, alt dudağını dişleyerek düşündü. "Bunu atlatmanın bir yolu var." Gülümsedi ve kolunu örten metalik siyah kumaşı sıyırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seyret," dedi. Kolunu konsolun altına sokup girişleri buldu ve bağlandı.

"Aha," dedi, içini çekerek. Ekranlardaki parlak kırmı-

zı bloklar art arda kaybolurken zihin akışını Gecekuşu sistemine yollayarak tüm engelleri kolaylıkla aştı. "Başka bir sistemin güvenliğine sızıp onu aşmak gibisi yoktur. Bir insan bedenine sızmak gibidir." Seyir defteri kayıtları bir anafor halinde, Alys Northwind'in okuyamayacağı kadar hızlı akıp geçiyordu. Ama Lommie okuyordu.

Birden kaskatı kesildi. "Oo," dedi. Adeta bir sızlanmaydı. "Soğuk," dedi. Kafasını iki yana salladı ve his geçti ama kulaklarında bir ses vardı, feci bir ciyaklama. "Kahretsin," dedi, "herkesi uyandıracak." Alys omuzunu canını yakacak kadar sıkınca başını kaldırıp baktı.

Gri bir çelik panel koridor girişini neredeyse sessizce örterek cırlak alarm sesini kesti. "Ne var?" dedi Lommie Thorne.

"Bu bir acil durum hava kilidi," dedi Alys Northwind dümdüz bir sesle. Uzay gemilerini tanırdı. "Uzay boşluğunda yükleme boşaltma yapmak üzereyken kapanır."

İkisinin de gözü tavandaki kavisli devasa hava kilidi kapağına kaydı. İç kilit tamamen açılmış sayılırdı, hatta onlar bakarken tıkırdayarak yuvasına oturdu ve dış kapağın kilidi ayrıldı. Kapak yana kayarak yarım metre açıldı ve ardında burgaçlar çizen boşluk kör edici parlaklığıyla göründü.

"Eyvah," dedi Lommie Thorne, kolundan yukarısı buz kesince. Islık çalmayı bırakmıştı.

Her yerde alarmlar ötüyordu. Yolcular kıpırdanmaya başladı. Melantha Jhirl uyku ağından atladığı gibi koridora fırladı, çıplak, telaşından çılgına dönmüş halde. Karoly d'Branin uyku mahmuru doğrulup oturdu. Psişi-

kiyatrist sakinleştirici etkisindeki uykusunda sayıkladı. Rojan Christopheris korkudan çığlığı basıverdi.

Uzaktan ezilip parçalanan metalin sesi geldi, geminin sertçe silkelenmesiyle dilbilimciler uyku ağlarından yuvarlandı, Melantha'nın ayakları yerden kesildi.

Gecekuşu'nun kumanda dairesi, dümdüz beyaz duvarlarıyla küre şeklinde bir bölmeydi ve tam göbeğinde daha küçük bir küre –kumanda konsolu– havada asılı dururdu. Gemi uzay sıçramasındayken duvarlar hep boş dururdu çünkü uzay dilimi altında yol alırken zaman atlamasının yarattığı ışınıma katlanmak zahmetliydi.

Oysa şimdi oda karanlığa gömülmüş, bir holoskop açılmış, göz kırpmayan parlak yıldızların buz noktacıkları gibi her yeri kapladığı zifiri uzay boşluğu görünüyordu. Ne aşağısı vardı ne yukarısı, yön duygusu yoktu. Bu temsili gece deryasındaki tek nesne, havada asılı duran kumanda küresiydi.

Gecekuşu uzay sıçramasından çıkmıştı.

Melantha Jhirl tekrar ayağa kalkmayı başarıp bir iletişim cihazına bastı. Alarmlar hâlâ öttüğünden işitmek zordu. "Kaptan," diye bağırdı, "neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Royd'un sesi. "Anlamaya çalışıyorum. Bekle."

Melantha bekledi. Karoly d'Branin sendeleyerek koridora çıktı, gözlerini kırpıştırıyor, ovuşturuyordu. Rojan Christopheris hemen arkasındaydı. "Ne oluyor? Ne terslik var?" dedi hemen ama Melantha başını iki yana sallamakla yetindi. Çok geçmeden Lindran ile Dannel de ortaya çıktı. Marij-Black, Alys Northwind veya Lommie Thorne'dan ses

seda yoktu. Akademisyenler üç numaralı yük bölmesini kapatan panele kaygıyla baktılar. En sonunda Melantha gidip baksın diye Christopheris'i yolladı. Adam birkaç dakika sonra döndü. "Agatha hâlâ baygın," dedi, alarmlardan sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırarak konuşuyordu. "Hâlâ ilaç etkisinde. Kıpırdanıyor ama. Sayıklıyor."

"Alys ile Lommie?"

Christopheris omuz silkti. "Onları bulamıyorum. Arkadaşın Royd'a sor."

Alarmların susmasıyla birlikte telsiz hoparlörü açıldı. "Normal uzaya geri döndük," dedi Royd'un sesi, "ama gemi hasar gördü. Sıçramadayken üç numaralı ambarda, sizin bilgisayar odasında gedik açılmış. Akı şiddetiyle paramparça olmuş. Bilgisayar bizi otomatik olarak yıldızaşımından çıkardı, talihimiz varmış, yoksa sıçramanın ivmesiyle gemim tamamen parçalanabilirdi."

"Royd," dedi Melantha, "Northwind ile Thorne kayıp."

"Anladığım kadarıyla gedik açıldığında bilgisayarınız kullanılıyormuş," dedi Royd tane tane. "Kesin konuşamasam da öldüklerini tahmin ediyorum. Melantha'nın talebi üzerine sadece yemek salonundakileri açık bırakarak diğer tüm monitörlerimi kapatmıştım. Olayın çıkış noktasını bilmiyorum. Ama bu küçük bir gemi, yanınızda değillerse en kötü ihtimali düşünmeliyiz." Bir an durakladı. "Teselli olacaksa, acı çekmeden tez ölmüşlerdir."

"Onları öldürdün," dedi Christopheris, yüzü öfkeden kıpkırmızı. Daha da saydıracak oldu ama Melantha eliyle adamın ağzını kapattı. İki dilbilimci uzun uzadıya imâlı bakıştı. "Olayın nasıl gerçekleştiğini biliyor muyuz, kaptan?" diye sordu.

"Evet," Royd, zoraki.

Zenobiyolog durumu kavradığını belli edince Melantha elini yavaşça çekti ki adam nefes alsın. "Royd?" diye sordu.

"Kulağa delice geliyor Melantha," dedi ses, "ancak görünüşe bakılırsa arkadaşlarınız yükleme yuvasının kilidini açmışlar. Bunu kasten yaptıklarından kuşkuluyum elbette. Sistem arayüzünü kullanarak Gecekuşu'nun veri deposuna ve kontrollerine erişmeye çalışırken güvenliği hiçe saymışlar."

"Anlıyorum," dedi Melantha. "Korkunç bir trajedi."

"Evet. Hatta düşündüğünden daha korkunç. Gemimdeki hasarın boyutunu henüz tam bilmiyorum."

"Seni işinden alıkoymayalım," dedi Melantha. "Hepimiz sarsıldık ve şu anda konuşacak durumda değiliz. Geminin durumunu incele, ilk fırsatta tekrar konuşuruz. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Royd.

Melantha telsizi kapattı. Teoride alet kapanmıştı; Royd onları ne görebilir ne duyabilirdi.

"Ona inandın mı?" diye çıkıştı Christopheris.

"Bilmiyorum," dedi Melantha Jhirl, "ama diğer yük bölmelerinin de tıpkı üç numaralısı gibi uzay boşluğuna sepetlenebileceğini anladım. Uyku ağımı bir kamaraya taşıyorum. Ambarda yaşayan diğerlerinize de aynısını yapmanızı öneririm."

"Zekice," dedi Lindran, başıyla onaylayarak. "Sığışabiliriz. Rahat olmaz ama bu olaydan sonra ambarda bebekler gibi mışıl mışıl uyuyabileceğimden kuşkuluyum."

"Dört numaralı depodaki uçuş giysilerimizi de alalım,"

Dannel önerdi. "Elimizin altında bulunsun. Ne olur ne olmaz."

"Nasıl isterseniz," dedi Melantha. "Tüm hava kilitlerinin kendiliğinden açılma ihtimali var. Royd tedbirli davrandığımız için bizi yadırgamaz." Buruk gülümsedi. "Bugünden itibaren mantıksız davranmaya hakkımız var."

"Lanet esprilerinin hiç sırası değil Melantha," dedi Christopheris. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, sesi korku ve öfke doluydu. "Üç kişi öldü, Agatha ya delirdi ya komada, diğerlerimizin hayatı da tehlikede ve..."

"Evet. Ve hâlâ neler olduğuna dair en küçük fikrimiz yok," Melantha noktayı koydu.

"*Royd Eris bizi öldürüyor*!" Christopheris ciyakladı. "Neyin nesi kimin fesi bilmiyorum, bize anlattığı hikâyesi gerçek mi bilmiyorum, umurumda da *değil*. Belki bir Hrangan Bilinci, volcryn'in intikam meleği ya da İsa Mesih'in ikinci tezahürü. Ulan ne fark eder? Herif bizi *gebertiyor*!" Herkese tek tek baktı. "Bir sonraki kurban herhangi birimiz olabilir," diye ekledi. "Herhangi birimiz. Ama... plan yaparsak, *harekete* geçip buna temelli bir son verirsek başka."

"Farkındaysan," dedi Melantha nazikçe, "sevgili kaptanın buradaki alıcıları tümden kapatıp kapatmadığını tam bilmiyoruz. Şu anda bizi izleyip dinliyor olabilir. Yapmıyordur elbette. Dinlemeyeceğine söz verdi ve ona güveniyorum. Yine de tek güvencemiz söz vermiş olması. Şimdi, Rojan, görünen o ki Royd'a güvenmiyorsun. Verdiği sözlere de itimat etmen zor bu durumda. Dolayısıyla, senin bakış açınla düşünüldüğünde, sarf ettiğin şeyleri dile getirmek akıllıca olmayabilir." Muzipçe gülümsedi. "Neyi imâ ettiğimi anlıyor musun?"

Christopheris ağzını açtı, tekrar kapadı, upuzun çirkin bir balığa fazlasıyla benzedi. Hiçbir şey demedi ama gözleri fıldır fıldırdı, yüzü daha da pancar kesildi.

Lindran cılız gülümsedi. "Bence anladı," dedi.

"Bilgisayar gitti o zaman," dedi Karoly d'Branin birden alçak sesle.

Melantha ona baktı. "Korkarım öyle, Karoly."

D'Branin saçını geri attı, derbeder halinin pek farkında değil gibiydi. "Volcryn," diye mırıldandı. "Bilgisayarsız nasıl çalışacağız?" Kendi kendine kafa salladı. "Kamaramda küçük bir ünite var, bilek modeli, belki idare eder. İdare etmek *zorunda*, mecburen. Rakamları Royd'dan öğrenir, bıraktığımız yerden devam ederiz. İzninizle arkadaşlar. Pardon, gitmem lazım." Dalgın bakışlarla kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

"Konuştuklarımızın tek kelimesini işitmemiş," dedi Dannel, hayretle.

"*Hepimiz* ölsek ne perişan olur bir düşünsenize," diye ekledi Lindran. "Volcryn'i aramasına yardım edecek kimseciği kalmaz."

"Üstüne varmayın," dedi Melantha. "O da bizim kadar incindi, belki daha çok. Onu farklı etkiliyor. Saplantıları onun savunma şekli."

"Ya. Peki *bizim* savunmamız nedir?"

"Sabır belki," dedi Melantha Jhirl. "Ölenlerin hepsi Royd'un sırrını açığa çıkarmaya çalışırken can verdi. Biz yeltenmedik. Kalkmış onların ölümünü tartışıyoruz."

"Şüpheli bulmuyor musun?" diye sordu Lindran.

"Fazlasıyla," dedi Melantha. "Şüphelerimi sınamak için kendi yöntemim bile var. Kaptanımızın bize doğruyu

söyleyip söylemediğini araştırmaya birimiz daha teşebbüs edebilir. Ölürse anlarız." Omuz silkti. "Buna kalkışan kişi ben olmazsam affedin. İlla araştıracağım derseniz de sizi durdurmam. Sonuçları itinayla kaydederim. O vakte kadar yük bölmesinden taşınıp biraz uyuyacağım." Sırtını döndü ve diğerlerini, arkasından bakakalmış halde bırakarak gitti.

"Kibirli kaltak." Melantha gittikten sonra neredeyse sohbet eder tonda bu yorumu yapan Dannel'di.

"Sahiden bizi dinliyor mudur dersiniz?" Christopheris iki dilbilimciye fısıldayarak konuştu.

"Kelimesi kelimesine," dedi Lindran. Adamın bozum oluşuna güldü. "Gel, Dannel, güvenli bir yer bulup yatağa geri dönelim."

Adam başıyla onayladı.

"Ama," dedi Christopheris, "bir şey *yapmak* zorundayız. Plan yapalım. Savunma belirleyelim."

Lindran ona son bir kez azarlar gibi bakıp Dannel'ı peşi sıra sürükleyerek uzaklaştı.

"Melantha? Karoly?"

Kadın çabucak uyandı, adının fısıldanması bile yerinden fırlamasına, neredeyse tamamen uyanmasına yetti ve daracık tek kişilik yatakta doğrulup oturdu. Yanına sığışan Karoly d'Branin homurdanıp esneyerek öbür tarafına döndü.

"Royd?" diye sordu kadın. "Sabah mı oldu?"

"Yıldızlararası uzayda en yakın yıldızdan üç ışık yılı uzakta sürükleniyoruz Melantha," diye yanıtladı duvarlardan yayılan mülayim ses. "Bu bağlamda *sabah* kavra-

mının anlamı yoktur. Ama evet, sabah oldu."

Melantha güldü. "*Sürükleniyoruz* mu dedin? Hasar çok muymuş?"

"Ciddi ama tehlikeli boyutta değil. Ambar üç tamamen haşat, ortadan ayrılmış bir yumurta kabuğu gibi gemiden sarkıyor ama hasar yalıtıldı. Sürücüler sağlam, ayrıca Gecekuşu bilgisayarı sizin sistemin tahribatından etkilenmemiş görünüyor. Zarar görmesinden korkmuştum. Elektronik ölüm travması fenomenini duymuşluğum var."

D'Branin, "Ha? Royd?" dedi.

Melantha şefkatle sırtını sıvazladı. "Sonra anlatırım Karoly," dedi. "Uyumana bak. Royd, sesin ciddi geliyor. Dahası da mı var?"

"Geri dönüş yolculuğumuzdan endişeliyim, Melantha," dedi Royd. "Gecekuşu'nu tekrar yıldızaşımına soktuğumda, geminin sıçramaya doğrudan maruz kalacak şekilde tasarlanmamış bölümleri akıdan olumsuz etkilenecek. Mevcut yapılandırmalarımızda sapmalar oluştu; matematiksel değerleri gösterebilirim, ancak asıl hayati önem taşıyan kısmı akı gücü rakamları. Ambar üçün girişini kapatan hava kilidi kapısı özellikle endişe kaynağı. Birkaç simülasyon uyguladım, oranın yükü kaldıracağını sanmıyorum. Patlarsa gemi ortadan ikiye ayrılır. Motorlarım kendiliğinden kapanır, ondan sonra da... yaşam destek küresi sağlam kalsa bile hepimiz kısa sürede ölürüz."

"Anladım. Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet. Açıkta kalan bölmelerin takviye edilmesi kolay. Dış kabuk uzay sıçraması kuvvetine dayanabilecek şekilde zırhlı elbette. Hasarlı yere de benzer bir kalkan yapabiliriz, üstünkörü olur ama kestirimlerime göre dayanır.

Düzgün yaparsak yapılandırmalarımızın düzelmesini de sağlar. Kabuğun büyük kısmı kilitler açılınca parçalandı ancak parçalar sağlam duruyor, çoğu bir iki kilometre yakınımızda, kullanılabilir halde."

Karoly d'Branin bir noktada uyanmıştı artık.

"Ekibimin dört tane vakum kızağı var," dedi. "O parçaları senin için toplayabiliriz, dostum."

"İyi de Karoly, benim asıl endişem başka. Gemim belli bir düzeye kadar kendi kendini onarır, ancak şu andaki hasarın büyüklüğü o düzeyi aşıyor. Onarımı kendim yapmak zorundayım."

"Sen mi?" D'Branin telaşlandı. "Royd, kendin dedin –kaslarının durumu, zayıflığın– bu iş sana çok ağır gelir. Senin yerine rahatlıkla yapabiliriz."

Royd'un yanıtı müsamahalıydı. "Ben sadece yerçekimi alanında felcim Karoly. Ağırlıksız ortamda keyfim yerindedir. Gecekuşu'nun yerçekimi dizgesini kısa bir süreliğine devre dışı bırakacağım ki onarım için gereken gücü bulabileyim. Yok, yanlış anlamışsın. İş yapabilecek durumdayım. Aletlerim var, kendi ağır hizmete uygun kızağım dahil."

"Sanırım hangi konuda endişelendiğini anladım kaptan," dedi Melantha.

"Sevindim," dedi Royd. "Madem öyle, soruma yanıt verebilirsin belki. Bu işle uğraşmak üzere korunaklı odamdan çıktığımda arkadaşlarının bana zarar vermelerini önleyebilir misin?"

Karoly d'Branin şok oldu. "Ah Royd, Royd, böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Bizler eğitimli kimseleriz, bilimciyiz, suçlu veya asker değiliz veya... veya ne bileyim,

hayvan değiliz, insanız, canına kast edebileceğimizi veya zarar vereceğimizi nasıl düşünürsün?"

"İnsan," diye tekrarladı Royd, "bana göre uzaylısınız, bana kuşkuyla yaklaşıyorsunuz. Sahte teminatlar sıralama Karoly."

Adam püskürdü. Melantha onu elinden tutup susturdu. "Royd," dedi, "Yalan söylemeyeceğim. Hayatın tehlikeye girebilir. Ama umuyorum ki, dışarı çıktığında, arkadaşlarımızı sevinçten dört köşe edeceksin. Gerçeği söylediğini anlamış olacaklar, alt tarafı bir insan olduğunu görecekler." Gülümsedi. "Çıktığında görürler değil mi?"

"Görmesine görürler de," dedi Royd, "şüphelerini gidermeye yeter mi? Diğer üç kişinin ölümünden sorumlu olduğuma inanıyorlar, yalan mı?"

"İnanmak çok ağır bir kelime. Şüpheleniyorlar, endişeleniyorlar. Hepsi korktu kaptan, boş yere değil. *Ben* de korktum."

"Benim kadar değildir."

"Neler *olduğunu* bilsem daha az korkardım. Bana anlatır mısın?"

Sessizlik.

"Royd, eğer..."

"Bazı hatalarım oldu Melantha," dedi Royd usulca. "Ama o konuda yalnız değilim. Esperon enjeksiyonunu engellemek için elimden geleni yaptım ve hüsrana uğradım. Alys ile Lommie'yi görseydim, duysaydım, ne işler çevirdiklerini bilseydim hayatlarını kurtarabilirdim. Ama monitörlerimi bana sen kapattırdın, Melantha. Göremediğim şeye müdahale edemem. Şaşırdın mı? Madem üç hamle ötesini görüyorsun sonuçların bu olacağını hesaplayamadın mı?"

Melantha Jhirl bir anlık suçluluk duygusuna kapıldı. "*Mea culpa** kaptan, kabahatte benim de payım var. Farkındayım. İnan bana farkındayım. Kuralları bilmeyince üç hamle ötesini görmek zordur bu arada. Bana kuralları anlat."

"Ben kör ve sağırım," dedi Royd, duymazdan gelip. "Sinir bozucu. Kör ve sağır olduğum hissini üzerimden atamıyorum. Monitörleri tekrar açacağım Melantha. Onaylamıyorsan da kusura bakma. Onaylamanı beklerim, ancak öyle ya da böyle bunu yapmam şart. *Görmek* zorundayım."

"Aç madem," dedi Melantha nazikçe. "Yanıldım kaptan. Kendini kör etmeni asla istememeliydim senden. Durumu kavrayamamışım, diğerlerinin üzerindeki nüfuzumu da gözümde büyütmüşüm. Benim kusurum. Gelişmiş modeller genellikle her şeyi yapabileceklerini zannederler." Harıl harıl düşünüyordu, hatta başının döndüğünü hissediyordu; hesabı şaşırmış, kandırılmış, ellerine daha fazla insanın kanı bulaşmıştı. "Sanırım şimdi daha iyi anlıyorum."

"Neyi anladın?" dedi Karoly d'Branin, şaşkın.

"Anladığın *yok*," dedi Royd sertçe. "Anlamış ayağına yatma, Melantha Jhirl. Anlamadın! Önden çok fazla hamle düşünmek akıllıca veya güvenli değildir." Ses tonunda rahatsız edici bir şey vardı.

Melantha bunu da anladı.

"Ne?" dedi Karoly. "Ben anlamadım."

"Ben de," dedi Melantha lafını tartarak. "Ben de anlamadım Karoly." Adamı usulca öptü. "Hiçbirimiz anlamıyoruz, değil mi?"

---

* Latince "benim hatam" anlamında. (ç.n.)

"Güzel," dedi Royd.

Kadın başını sallayarak kolunu teselli eder gibi Karoly'e doladı. "Royd," dedi, "onarım meselesine dönecek olursak, bence vaatlerimizi bir kenara bırakıp bu işi kendin yapmalısın. Mevcut durumunda gemini tekrar sıçramaya geçirme riskini göze alamazsın, kaldı ki diğer tek seçenek hepimiz ölene dek uzayda sürüklenmek. Seçeneğimiz var mı?"

"Benim bir seçeneğim var," dedi Royd aşırı ciddi. "Kendimi ve gemimi kurtarmak için tek çareyse, hepinizi öldürebilirim."

"Deneyebilirsin," dedi Melantha.

"Ölüm mevzusunu kapatalım artık," dedi d'Branin.

"Haklısın, Karoly," dedi Royd. "Hiçbirinizi öldürmek istemem. Ama kendimi de korumak zorundayım."

"Nitekim korunacaksın da," dedi Melantha. "Karoly kabuk parçalarını toplamaya diğerlerini gönderir. Ben de seni korurum. Yanında dururum. Birisi sana saldırmaya kalkarsa karşısında beni bulur. Kolay lokma değilimdir. Hem sana yardımcı da olurum. İşi üç misli çabuk hallederiz."

Royd nazikti. "Tecrübeme göre gezegen doğumlu çoğu kişi ağırlıksız ortamda kolayca yorulup sarsaklaşır. Yalnız çalışmam daha etkili olur, yine de fedaim olarak hizmetinden seve seve faydalanabilirim."

"Geliştirilmiş bir model olduğumu hatırlatırım kaptan," dedi Melantha. "Serbest düşüşte de en az yataktaki kadar iyiyimdir. Faydam dokunur."

"İnatçısın. Öyle olsun. Biraz sonra yerçekimi dizgesinin gücünü keseceğim. Karoly, git ve adamlarını hazırla.

Vakum kızaklarını hazırlayıp giyinin. Yerçekimi eziyetinden kurtulup kendime geldikten sonra, üç standart saat içinde Gecekuşu'ndan çıkacağım. Ayrılmamdan önce hepinizin gemiden çıkmasını istiyorum. Koşullarım anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Karoly. "Agatha hariç, tamam. Onun bilinci açılmadı dostum, sorun yaratmaz."

"Olmaz," dedi Royd. "*Hepiniz* dedim, Agatha dahil. Onu da yanınızda götürün."

"Ama Royd!" diye itiraz etti d'Branin.

"Kaptan sensin," dedi Melantha Jhirl kesin bir tavırla. "Dediğini yapacağız; hepimiz çıkıyoruz. Agatha dahil."

Dışarısı. Koca bir hayvan, yıldızlardan bir lokma ısırmış gibiydi.

Melantha Jhirl Gecekuşu'nun dibindeki kızağında yıldızlara bakarak bekliyordu. Yıldızlararası uzayın derinliklerinde olmak çok farklı değildi. Yıldızlar soğuk, donmuş birer ışık noktacığıydı; aynı güneşlerin ışığında atmosferin etkisiyle dans edip göz kırpanlardan nedense daha soğuk ve aldırmaz, haşin, parıltısız. Nerede olduğunu ona anımsatan tek şey yön duygusu eksikliğiydi; orta yerdeydi, erkeklerin, kadınların ve gemilerinin uğramadığı, volcryn gemilerinin fi tarihinde katettiği bir yerde. Avalon'un güneşini belirlemeye çalıştı ama ne tarafa bakacağını bilemedi. Bünyesindeki yapılandırmaları yadırgadı, yönünün neye göre belirlendiğini bir türlü çözemedi. Altında, önünde, üstünde, dört bir yanında, yıldız kümeleri sonsuza uzanıyordu. Aşağıya baktı, daha doğrusu ona aşağısı gibi gelen tarafa; ayaklarının, kızağının ve

Gecekuşu'nun ötesine, daha fazla yabancı yıldız görmeyi umarak. Ve şu ısırık hissi onu neredeyse fiziksel bir güçle çarptı.

Melantha bir baş dönmesi dalgasıyla mücadele etti. Yutacakmış gibi duran kapkara, yıldızsız, uçsuz bucaksız bir uzay uçurumunun, dipsiz bir çukurun tepesinde asılıydı.

Boşluk.

Sonradan anımsadı: Şeytan Perdesi. Kapkara bir gaz bulutuydu, aslen hiçbir şey, gökada eteğindeki yıldızların ışığını perdeleyen bir galaksi kirliliği. Ancak bu kadar yakından bakınca muazzam ürkütücü görünüyordu, hatta Melantha içine düşüyormuş hissine kapılınca gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı. Gecekuşu'nun narin gümüşi-beyaz gövdesinin ve kendi bedeninin altında açılmış bir girdaptı, onları yutmak üzere olan bir girdap.

Melantha kızağının çatallı dümenindeki düğmelerden birine dokunarak aracı döndürdü ki Perde aşağıda duracağına yan tarafında kalsın. Biraz faydası olmuş gibiydi. Dağ gibi yükselen kapkara duvarı görmezden gelip Gecekuşu'na odaklandı. Boşluktaki en büyük nesneydi, karanlığın ortasında pırıl pırıl, lenduha gibiydi ve parçalanmış ambar küresi gemiye biçimsiz bir görünüm veriyordu.

Zifiri boşlukta dolaşan diğer kızakları, kopan parçaları bulup kıskaçla yakalayarak gemiye taşıdıklarını görebiliyordu. Dilbilimci ekibi aynı kızakta beraber çalışıyordu, her zamanki gibi. Rojan Christopheris yalnızdı, nemrut gibi bir suratla suskun çalışıyordu. Adamı ikna etmeye çalışırken Melantha'nın fiziksel şiddete başvur-

masına ramak kalmıştı. Zenobiyolog bunun da başka bir komplo olduğundan, dışarı çıktıkları anda Gecekuşu'nun onları ölüme terk ederek uzaya sıçrayacağından emindi. Şüpheleri içkinin de etkisiyle alevlenmişti, hatta Melantha ile Karoly onu en sonunda zorla giydirdiğinde nefesi alkol kokuyordu. Karoly ayrı bir kızaktaydı, yanında da uslu bir yolcusu vardı; tekrar ilaç verilen ve güvenli bir şekilde sabitlenen Agatha Marij-Black vakumlu giysisi içinde uyuyordu.

Arkadaşları didinirken Melantha Jhirl de arada sırada onlarla telsizden konuşup Royd Eris'i bekliyordu. Ağırlıksız ortama alışkın olmayan iki dilbilimci epey dırdırlanıyor, hatta ağız dalaşı yapıyorlardı. Karoly sık sık ikisini yatıştırmaya uğraşıyordu. Christopheris az konuşuyordu, tek tük yaptığı yorumlar da asabi ve iğneleyiciydi. Hâlâ kızgındı. Melantha görüş alanından uçarak geçtikçe onu gözlüyordu. Adam, üzerinde iki parçalı siyah zırhıyla kızağının dümeninde sopa gibi dimdik oturuyordu.

Gecekuşu'nun ana kürelerinden en öndekinin tepesindeki yuvarlak hava kilidi kapağı nihayet açıldı ve Royd Eris dışarı çıktı.

Melantha adamın yaklaşmasını ilgiyle izledi, neye benzediğini merak ediyordu. Kafasında birbiriyle çelişen yarım düzine tasvir çizmişti. Terbiyeli, kültürlü, fazla resmi ses tonu ona bazen Prometheus'taki suratsız aristokratları, insan genlerini kurcalayan ve barok mevki oyunları çeviren büyücüleri anımsatıyordu. Bazen naif tavrı yüzünden gözünün önünde deneyimsiz bir delikanlı canlandığı da olmuştu. Hayaleti yorgun argın, sıska bir genç adam görünümündeydi, ancak solgun tezahüründen

çok daha yaşlı olma ihtimali varsa da Melantha ihtiyar bir adamla konuştuğu izlenimine hiç kapılmamıştı.

Yaklaştıkça Melantha gerildiğini hissetti. Kızağının ve giysisinin ana hatları onlarınkinden farklıydı, rahatsız edici ölçüde. *Uzaylı,* diye düşündü, sonra da bunu derhal kafasından uzaklaştırdı. Farklılıkların hiçbir anlamı yoktu. Royd'un kızağı uzunlamasına geniş bir oval şeklindeydi ve alt kısmından metal örümcek ayaklarını andıran, eklemli sekiz tane kıskaç uzanıyordu. Burnu tehditkâr biçimde sivriltilmiş kumanda bölmesinin altına ağır işlere uygun lazerli bir kesici yerleştirilmişti. Giysisi diğerlerinin üzerindeki titiz mühendislik eseri Akademi giysilerinden çok daha heybetliydi. Kürek kemiklerinin arasındaki çıkıntı muhtemelen güç kaynağıydı. Omuzlarının ve kaskının tepesinde de gösterişli parlak kanatçıklar vardı. Onu hantal, kambur ve biçimsiz gösteriyordu.

Ancak Melantha'nın yüzünü görebileceği kadar nihayet yaklaştığında alelade bir yüzdü adamınki.

Beyazdı, bembeyaz, Melantha'da ağır basan ilk izlenimi buydu; ağarmış saçı kısacıktı, beyaz kirli sakalı keskin yüz hatlarını yontulmuş gibi gösteriyordu, neredeyse görünmez kaşlarının altındaki gözleriyse fıldır fıldırdı. Gözleri iriydi, cart mavi, yüzünün en güzel yeri. Teni solgun, kırışıksızdı, yaşını hiç göstermiyordu.

Sakıngan bir hali var, diye düşündü kadın. *Biraz da korkmuş belki.*

Royd kızağını onunkine yanaştırarak yamru yumru bir enkaz halindeki üç numaralı yük bölmesinin karşısında durdu ve bir zamanlar et, kan, cam, metal ve plastikten oluşan yığının boşlukta uçuşan parçalarına bakarak

hasarı inceledi. Ayırt etmesi güçtü artık, hepsi birbirine kaynaşmış, yanmış veya donup birbirine yapışmıştı. "Bizi dünya kadar iş bekliyor," dedi. "Başlayalım mı?"

"Önce konuşalım," diye yanıtladı kadın. Kızağını yaklaştırıp uzandıysa da iki vakum kızağının taban genişliği engel olduğundan aralarındaki mesafe hâlâ çok fazlaydı. Melantha geri çekilip tam dönüş yaptı. Şimdi Royd ona göre tepetakla duruyordu, o da Royd'a göre tepetaklaktı. Kızağını onunkinin üzerine/altına hizalayarak tekrar yaklaştı. İkisinin de eldivenli elleri kavuştu, sürtündü, ayrıldı. Melantha yüksekliğini ayarladı. Kaskları birbirine değdi.

"Şimdi sana dokunmuş oldum," dedi Royd, sesi titreyerek. "Daha önce hiç kimseye dokunmadım, dokunulmadım."

"Aman Royd. Temastan sayılmaz bu. Giysilerimiz engel. Ama sana dokunacağım, *sahiden* dokunacağım. Söz veriyorum."

"Yapamazsın. Olanaksız."

"Bir çaresini bulurum," dedi kadın, kendinden emin. "Şimdi, telsizini kapat. Kasklarımız üzerinden konuşalım."

Royd gözlerini kırpıştırdı ve dil tertibatını kullanarak kapattı.

"Artık konuşabiliriz," dedi. "Özel olarak."

"Bu hoşuma gitmiyor Melantha," dedi Royd. "Fazla aleni. Tehlikeli."

"Başka yolu yok. Royd, mevzuyu çözdüm."

"Evet," dedi. "Çözdüğünü anladım. Üç hamle ileridesin Melantha. Satranç oynayışın hatırımda. Ama bu oyun daha ciddi, bilmezden gelirsen senin hayrına olur."

"Orasını anladım kaptan. Diğer konularda biraz tereddütlüyüm. Onlardan konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Bunu benden isteme. Sadece dediklerimi yap. Tehlikedesiniz, hepiniz ama sizi koruyabilirim. Ne kadar az bilirseniz sizi o kadar iyi korurum." Şeffaf kask camının ardından görünen yüz ifadesi çok ciddiydi.

Adamın tepetaklak gözlerine dimdik baktı. "Geminin ikinci bir uçuş üyesi, kaptan köşkünde saklanmış başka birisinin olabileceği ihtimali üzerine pek durmuyorum. Sorun geminin kendisi değil mi? Gemin bizi öldürüyor. Sen değil. O. Yalnız bu da mantıklı gelmiyor. Gecekuşu'nun komutası sende. Gemi nasıl bağımsız hareket edebilir ki? Ayrıca neden etsin? Hangi amaçla? Thale Lasamer nasıl öldürüldü? Alys ve Lommie'yi haklama meselesi kolay ama psionik cinayet? Psişik bir yıldız gemisi mi yani? Aklıma yatmıyor. Gemi olamaz. Ama başka bir şey de aklıma gelmiyor. Bana yardımcı olsana kaptan."

Adam gözlerini kırpıştırdı, bakışlarında elem vardı. "Aranızda bir telepat varken Karoly'nin teklifini kabul etmemeliydim. Çok riskliydi. Ama volcryn'i görmek istedim, onlardan o kadar hevesli bahsediyordu ki." İçini çekti. "Durumu zaten fazlasıyla çözmüşsün, Melantha. Daha fazlasını anlatamam, yoksa sizi korumakta aciz kalırım. Gemi arızalandı, bu kadarını bilmen kâfi. Konuyu fazla didiklemek güvenli değil. Dümende olduğum sürece seni ve diğerlerini koruyabileceğim kanaatindeyim. Bana güven."

"Güven çift taraflı bir bağdır," dedi Melantha.

Royd elini kaldırıp onu iterek kendinden uzaklaştırdı, sonra da diliyle telsizi tekrar açtı. "Dedikodu faslı bitti," dedi. "İşimiz var. Gel. Sahiden ne kadar gelişmişsin göreyim."

Sesini boğan kaskının içinden Melantha Jhirl usulca küfretti.

Kızağının manyetik kıskacının kenetlendiği metal bağdan anormal bir dönüşle kurtulan Rojan Christopheris gerisin geri Gecekuşu'na uçtu. Royd Eris'in aşırı büyük ebatlı iş kızağıyla dışarı çıkışını uzaktan seyrediyordu. Melantha Jhirl adama yanaşıp da kızağını ters çevirirken ve kaskını Royd'unkiyle tokuştururken o da yakınlarındaydı. Christopheris fısır fısır konuşmalarına kulak kabartınca Melantha'nın ona dokunacağına dair söz verdiğini işitti, Eris'e, şu *yaratığa*, katile. Öfkesini yuttu. Derken onu devre dışı bıraktılar, açık iletişim hattını kapatarak herkesle bağlantıyı kestiler. Kadın yine de yerinden kıpırdamadı, kambur basınç giysili zavallıya kenetlenmiş bir halde, öpüşen iki sevgili misali burun buruna durdu.

Christopheris süzülerek yaklaştı, yakaladığı levhayı onlara doğru sürüklenecek şekilde bıraktı. "Alın," diye duyurdu. "Başka bir tane daha bulmaya gidiyorum." Kendi telsizini dil yordamıyla kapatıp küfretti, sonra da kızağıyla Gecekuşu'nun küreler ve borulardan oluşmuş gövdesinin öbür tarafına geçti.

Ne hikmetse hepsi bir olmuştu, *Royd, Melantha, hatta muhtemelen ihtiyar d'Branin bile*, diye içerlendi kendi kendine. Melantha en başından beri Eris'i koruyordu. Adamın neyin nesi olduğunu öğrenmek üzere harekete geçmelerine engel olmuştu. Kadına güvenmiyordu. Onunla yattığını anımsayınca tüyleri diken diken oldu. O ve Eris her ne haltsa aynıydı. Zavallı Alys ölmüşken, şu

ahmak Thorne ve şu lanet telepat bile canından olduğu halde, Melantha hâlâ *ondan* yanaydı, diğerlerine karşı. Rojan Christopheris fazlasıyla korkuyordu, kızgındı, bir de yarı sarhoş.

Fır dönen yarı-erimiş metal parçalarını kovalayan diğerleri gözden ıraktı. Royd ile Melantha sıkı fıkı, gemiyse terk edilmiş ve savunmasız haldeydi. Fırsat bu fırsattı. Herkesin ondan önce uzay boşluğuna çıkmasını Eris'in ısrar edişine şaşmamalıydı; dışarıda, Gecekuşu'nun dümeninden uzaktayken, o da alt tarafı bir insandı. Hem de aciz bir insan.

Sinsice sırıtan Christopheris kızağını ambar kürelerinin etrafından dolaştırıp sıvıştı ve sürücü dairesinin koca ağzına girip ortadan kayboldu. Uzun bir tüneldi, uzay boşluğuna tamamen açık, aşındırıcı atmosfer ortamından muaf. Çoğu yıldız gemisi gibi Gecekuşu da üçlü tahrik sistemi kullanıyordu: Yerçekimi kuyusundan çıktıktan sonra hiçbir işe yaramayan iniş ve kalkış türbinleri, uzay derinliğinde ışık hızı altı manevraları için nükleer iticiler ve devasa yıldızaşımı sürücüleri. Sürekli dönen nükleer motor çemberlerinin içinden, yıldızaşımı sürücülerinin zaman-uzam dokusunu büken dev motorlarını, metal ve kristal ağlarıyla sarılmış muhafazalı silindirlerini teğet geçtikçe kızağının göz kırpan ışıkları parlak izler bırakıyordu ardında.

Tünelin sonunda muazzam büyük, yuvarlak bir kapı vardı; güçlendirilmiş metalden, kapalıydı: Ana hava kilidi.

Christopheris yere konup kızaktan indi –botlarını kızağın manyetik yuvasından güçlükle kurtardı– ve hava

kilidine yaklaştı. *En zor kısmı buydu*, dedi içinden. Thale Lasamer'in başsız cesedi, bağlı durduğu devasa kilit destek milinden korkunç bir kapı muhafızı misali sarkıyordu. Zenobiyolog kilidin açılmasını beklerken bir süre onu seyretmekten kendini alamadı. Bakışlarını ne zaman kaçırsa gözleri nedense tekrar oraya kayıyordu. Cansız beden neredeyse doğal görünüyordu, sanki kafası ezelden beri yoktu. Lasamer'in yüz hatlarını anımsamaya çalıştıysa da bir türlü gözünün önüne getiremedi. Tam da huzursuzca kıpırdanmaya başladığı sırada kilitli kapı yana kayarak açıldı da kendisini içeri zor attı.

Gecekuşu'nda tek başınaydı.

Tedbirli bir adam olan Christopheris giysisinden sıyrılmadı ama kaskını çıkardı ve metal alaşımlı kumaşı aniden gevşediği için kapüşon gibi ensesine attı. Böylece gerektiğinde çabucak takabilirdi. Aletleri sakladıkları dört numaralı yük bölmesinde, zenobiyolog aradığını buldu; taşınabilir bir lazer keskisi, şarjlı ve hazır durumda. Düşük güçteydi ama iş görürdü.

Yerçekimsiz ortamın etkisiyle ağır aksak bir şekilde koridoru geçip karanlık salona girdi.

İçerisi dondurucuydu, yanakları buz kesti. Aldırmamaya çalıştı. Kapıya sırtını verip destek aldı ve yere sıkıca sabitlenmiş eşyaların üzerinden süzülerek odanın ta öbür ucuna uçtu. Hedefine yaklaşmak üzereyken yüzüne ıslak ve soğuk bir şey değdi. İrkildi ama ne olduğunu anlamaya kalmadan his geçti.

Aynısı tekrar olduğunda Christopheris yüzüne değen şeyi çevik davranıp kaptı ve içi kalktı. Unutmuştu. Salon henüz temizlenmemişti. Şu... şu *kalıntılar* hâlâ duruyor-

du; artık havada süzülen kan, et, kemik ve beyin parçaları. Her yerdeydi.

Ta öbür duvara ulaşınca tutunup durdu ve asıl gideceği yere yönelmek üzere kendisini aşağı ittirdi. Ara bölme. Panel. Görünürde kapı falan yoktu ama metali çok kalın olamazdı. Kumanda odası bu panelin arkasındaydı, bilgisayar erişimi, güvenlik sistemi, güç konsolu da. Rojan Christopheris kendisini kindar bir adam olarak görmüyordu. Niyeti Royd Eris'e zarar vermek değildi, yargılamak ona düşmezdi. Gecekuşu'nun kontrolünü ele geçirecek, Eris'e gözdağı verecek, adamın özel giysisini çıkarmadan alıkonulmasını sağlayacaktı. Tüm bu gizem ve cinayet yumağından herkesi kurtarıp geri götürecekti. Eris'i sorgulayıp doğruyu yanlışı belirlemek, suçlu mudur masum mudur, ne yapmak gerekir, bunlara karar vermek olayı dinlemelerinin ardından Akademi'nin tarafsız hakemlerine bırakılabilirdi.

Lazerli keskiden kalem inceliğinde kızıl bir ışın yayıldı. Christopheris gülümseyerek paneli kesmeye koyuldu. Yavaş kesiyordu ama sabırlıydı. Küsüp sustuğu için yokluğunu fark etmezlerdi, fark ederlerse de epey hurda topladığı için dinlenmeye çekildiğine yorarlardı. Eris'in onarımı işini bitirmesi saatleri, belki de günleri bulacaktı. Lazerin keskin parlak ışığının metale değdiği yerden duman tütüyordu. Christopheris sebatla yaptığı işe adamıştı kendisini.

Göz ucuyla bir kıpırtı fark etti, hafif bir parıltı, zar zor görünen. *Beyin parçasıdır,* diye düşündü. Kemik kıymığı. Bir parça saçı hâlâ duran kanlı bir kafa derisi. İğrenç ama endişelenmeye değmeyecek şeyler. O bir biyologdu;

kana, beyne, ete alışıktı. Beterin beteri vardı; zamanında bir uzaylının kadavrasını incelemiş, kitin* ve mukozayı kesmiş, nabız gibi atan leş kokulu sindirim keselerini ve zehirli iğnelerini görmüş, hepsine dokunmuştu.

Yine de kıpırtı gözünü alıyor, dikkatini dağıtıyordu. Christopheris istemeden de olsa gözünün o tarafa kaydığını fark etti. Tıpkı hava kilidinin girişindeki başsız cesetten gözlerini alamayışı gibi, bakmadan *edemedi* nedense. Baktı.

Bir gözdü.

Christopheris irkilince lazer sertçe yana kaydı, açtığı yive ışını tekrar oturtana kadar aletle boğuşmak zorunda kaldı. Yüreği ağzına gelmişti. Kendine hâkim olmaya çalıştı. Korkacak hiçbir şey yoktu. İçeride kimsecikler yoktu. Royd dönecek olursa da, eh, silah niyetine lazeri vardı, hava kilidinin patlayarak açılma ihtimaline karşı da basınç giysisi.

Korkusuna meydan okuyarak tekrar göze baktı. Alt tarafı bir gözdü, Thale Lasamer'in uçuk mavi gözü, kanlı ama sapasağlam, oğlan hayattayken olduğu gibi ağlak bakışlı, doğaüstü hiçbir yanı yoktu. Diğer cansız et parçaları gibi salonun ortasında gezinen cansız bir et parçası daha. *Birinin salonu temizlemesi şart*, diye düşündü Christopheris kızarak. Ortalığı bu halde bırakmak terbiyesizlikti, görgüsüzlüktü.

Göz kıpırdamıyordu. Diğer tüyler ürpertici parçalar içeride bir hava akımı olunca sürükleniyordu ama göz sabitti. Ne sallanıyor ne dönüyordu. Ona sabitlenmişti. Dimdik bakıyordu.

* Böcek kabuğu. (ç.n.)

Kendi kendine sövüp lazere odaklandı, kesme işine. Panelin üst kısmında yaklaşık bir metrelik, neredeyse dümdüz bir yarık açmıştı. Sağdan aşağı doğru kesmeye başladı.

Göz soğukkanlılıkla izliyordu. Christopheris en sonunda katlanamayacağına karar verdi. Lazer kabzasını bırakıp aynı elle uzandı ve gözü yakaladığı gibi odanın ta öbür tarafına fırlatıverdi. Bu eylemi dengesini kaybetmesine yol açtı. Geri sendeledi, kollarını hantal bir kuşun kanat çırpması gibi sallayınca lazer aleti öteye uçtu. Masanın kenarına tutundu da öyle durabildi.

Lazer aleti odanın ortasında asılı kalmıştı. Havada gezinen kahve demlikleri ve insan kalıntılarının göbeğinde hâlâ ışın saçarak yavaşça döndü. Saçmaydı bu. Tetiği bıraktığı an ışının kesilmesi gerekirdi. *Arızalı,* diye düşündü Christopheris tedirgin bir şekilde. İncecik lazer ışını dumanlar çıkartarak halıyı yaladı.

Christopheris lazerin ona doğru döndüğünü ürpererek fark etti.

Doğruldu, iki elini birden masanın üzerine dayayıp kendini tavana iterek aletin önünden kaçtı.

Lazer şimdi daha kararlı hareket ediyordu.

Tavanı sertçe itince bir duvara tosladı, can acısıyla inledi, havayı tekmeleyerek duvardan yere sekti. Lazer hızla dönerek peşinden geldi. Christopheris tavandan tekrar sekmeye hazırlanarak havalandı. Işın kavis çizerek çark etti ama yeterince hızlı değildi. Işın diğer tarafa dönükken aleti yakalama olanağı vardı.

Alete yaklaşıp uzandığı sırada *göz*'ü gördü.

Lazerin tam üzerinde asılıydı. Dimdik bakıyordu.

Rojan Christopheris'in gırtlağından küçük bir inilti kurtuldu, durakladı –çok uzun değil ama yeterince uzun– ve kızıl ışın ona doğru döndü.

Tüy gibi hafifti dokunuşu, kor okşadı boynunu.

Yokluğunu anlamaları bir saatten fazla sürdü. İlk fark eden Karoly d'Branin oldu, telsizden adama seslendiyse de yanıt alamadı. Durumu diğerlerine bildirdi.

Royd Eris az önce monte ettiği zırhlı levhadan kızağını uzaklaştırdı. Kaskına rağmen Melantha Jhirl adamın gerildiğini yüzünden anladı.

Tam o anda gürültüler geldi.

Korku ve acı dolu, kan dondurucu bir sızlanmayı takiben iniltiler ve hıçkırıklar. Kendi kanında boğulan bir insanın feci gurultuları. Hepsi duyuyordu. Sesler kasklarının içindeydi. Istırabın ortasında neredeyse açık seçik bir kelime bile işitildi: "İmdat."

"Christopheris bu," dedi bir kadın sesi. Lindran.

"Yaralanmış," diye ekledi Dannel. "İmdat diyor. Duymuyor musunuz?"

"Hangi?.." diyecek oldu birisi.

"Gemidedir," dedi Lindran. "Gemiye geri dönmüş olmalı."

Royd Eris, "Aptal. Olamaz. Uyarmıştım..." dedi.

"Bakmaya gidiyoruz," diye duyurdu Lindran. Dannel getirdikleri gövde parçasını bırakınca parça taklalar atarak uzaklaştı. Kızaklarıyla Gecekuşu'na doğru dalışa geçtiler.

"Durun," dedi Royd. "Madem öyle istediniz, kaptan köşküme dönüp oradan bakarım ama gemiye giremezsiniz. Ben size giriş izni verene dek dışarıda kalın."

Feci sesler sürdükçe sürüyordu.

"Cehennemin dibine git," diye parladı Lindran adama, açık hattan.

Karoly d'Branin de dilbilimcilerin peşinden telaşla kızağıyla harekete geçmişti ama gemiden epey uzaktaydı ve geri dönmesi uzun sürecekti. "Royd, ne demek istiyorsun, imdada koşmalıyız, anlamıyor musun? Adam yaralı, sesini dinlesene. Lütfen, dostum."

"Olmaz," dedi Royd. "Karoly, dur! Rojan gemiye tek başına geri dönmüşse ölmüştür."

"Nereden biliyorsun?" diye sıkıştırdı Dannel. "Senin marifetin mi? Lafını dinlemeyiz diye tuzak mı kurdun içeriye?"

"Hayır," dedi Royd, "beni dinleyin. Ona artık yardım edemezsiniz. Bir tek ben yardım edebilirdim ama bana kulak asmadı. Bana güvenin. Durun." Sesinde çaresizlik vardı.

Uzakta d'Branin'in kızağı yavaşladı. Dilbilimciler durmadı. "Bence, seni şimdiye kadar çok bile dinledik," dedi Lindran. Gürültüden, inleyip sızlamalardan, korkunç gurultulardan, canhıraş imdat çığlıklarından sesini duyurabilmek için neredeyse avazı çıktığı kadar bağırdı. Evrenlerini ıstırap kaplamıştı. "Melantha," Lindran devam etti, "Eris'i olduğu yerde tut. İçeride neler döndüğüne biz bakarız, dikkatli oluruz ama onun dümene geri dönmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Melantha Jhirl bocaladı. Sesler kulaklarını paralıyordu. Düşünmek zordu.

Royd kızağını kaydırıp kadının karşısına dikildi. Ezici bakışlarını Melantha hissedebiliyordu. "Durdur

onları," dedi Royd. "Melantha, Karoly, siz emredin. Beni dinlemezler. Ne yaptıklarını bilmiyorlar." Acı çektiği belliydi.

Adamın yüzünü görünce Melantha kararını verdi. "Hemen içeri gir Royd. Elinden geleni yap. Ben önlerini kesmeye çalışacağım."

"Sen kimden yanasın?" Lindran çıkıştı.

Royd uzaktan başıyla onayladı, oysa Melantha çoktan harekete geçmişti. Kızağını geri geri uzaklaştırıp gemi parçaları ve başka kalıntılarla tıka basa dolu çalışma alanından çıkınca Gecekuşu'nun etrafından dolanıp son sürat sürücü dairesine yöneldi. Mesafeyi kapatırken bile çok geç kaldığının ayırdındaydı. Dilbilimciler gemiye fazla yakındı ve ondan daha hızlı ilerliyorlardı.

"*Durun*," dedi, buyurgan bir tonda. "Christopheris öldü."

"İmdat diye haykıran hayaleti öyleyse," dedi Lindran. "Senin parçaları takarlarken işitme genlerine hasar verdiler herhalde, kaltak."

"Gemi güvenli değil."

"Kaltak," aldığı tek yanıttı.

Karoly'nin kızağı boş yere peşlerindeydi. "Arkadaşlar, durun, lütfen, size yalvarıyorum. Konuşarak halledelim bu meseleyi."

Onun yanıtı da sırf sesler oldu.

"Ben amirinizim," dedi. "Dışarıda beklemenizi emrediyorum. Beni duydunuz mu? İnsani Bilimler Akademisi'nin bana verdiği yetkiyle emrediyorum. Lütfen, arkadaşlar, lütfen."

Lindran ile Dannel'in sürücü dairesinin uzun tünelinde gözden yitmelerini Melantha çaresizce seyretti.

Biraz sonra kapkara giriş deliğinin ağzında kızağını durdurdu, peşlerinden Gecekuşu'na girip girmemekte kararsızdı. Hava kilidi açılmadan önce onlara yetişebilirdi.

Royd'un telsizdeki sesleri bastıran hırıltısı, Melantha'nın dile getirmediği sorularını yanıtladı. "Dışarıda kal, Melantha. Daha fazla ilerleme."

Arkasına baktı. Royd'un kızağı yaklaşıyordu.

"Burada ne işin var? Royd, kendi girişini kullansana. İçeri geri dönmen lazım."

"Melantha," dedi adam sakince, "Yapamam. Gemi bana yanıt vermez. Kilit açılmayacaktır. El yordamıyla açılabilecek yegâne kilit sürücü dairesindeki ana girişte. Dışarıda mahsur kaldım. Konsoluma dönene dek senin veya Karoly'nin gemiye girmesini istemiyorum."

Melantha Jhirl sürücü odasına giden karanlık silindire, dilbilimcilerin gözden kaybolduğu noktaya başını eğerek baktı.

"Ya onlar..."

"Geri dönmeleri için yakar, Melantha. Dil dök. Belki hâlâ vakit vardır."

Denedi. Karoly d'Branin de denedi. Feryat figan senfonisi tüm çarpıklığıyla sürdü de sürdü, lakin ne Dannel'ı ne de Lindran'ı yolundan alıkoyabildiler.

"Telsizlerini kapattılar," dedi Melantha öfkeyle. "Bizi duymamak için. Ya da şeyi... şu sesleri."

Royd'un kızağı ile d'Branin'inki aynı anda yanına ulaştı. "Anlamıyorum," dedi Karoly. "Sen neden giremiyorsun Royd? Neler oluyor?"

"Gayet basit, Karoly," Royd yanıtladı. "Dışarıda tutuluyorum çünkü... çünkü..."

"Evet?" diye üsteledi Melantha.

"... çünkü annemin onlarla işi bitmedi."

Dilbilimciler vakum kızaklarını Christopheris'inkinin yanına bırakıp başsız kapıcıya neredeyse hiç bakmaksızın apar topar hava kilidinden geçtiler.

İçeride kasklarını çıkarmak için çok kısa durakladılar. "Onu hâlâ işitebiliyorum," dedi Dannel. Geminin içinden cılız sesler geliyordu.

Lindran başıyla onayladı. "Salondan geliyor. Çabuk."

Kah tekmeleyip kah tutunarak koridoru bir dakikadan az sürede aştılar. Sesler yaklaştıkça daha da artıyordu. "Şurada," dedi Lindran, kapı eşiğine ulaştıklarında.

"Evet," dedi Dannel, "ama yalnız mı? Bize bir silah lazım. Ya... Royd yalan söylemiş. Gemide birisi daha *var*. Kendimizi savunmalıyız."

Lindran'ın bekleyesi yoktu. "İki kişiyiz," dedi. *"Yürü!"* Christopheris'e adıyla seslenerek kapıdan içeri daldı.

İçerisi karanlıktı. Koridora açılan kapının aralığından azıcık bir ışık sızıyordu, o kadar. Gözlerinin alışması uzun sürdü. Her şey kafa karıştırıcıydı; duvarları tavan ve zemin birbirinin aynıydı, yön duygusunu kaybetmişti. "Rojan," diye seslendi, şaşkın. "Neredesin?" Salon bomboş gibiydi ama ya ışıktan ya da duyduğu tedirginlikten ona öyle geliyordu.

"Sesi takip edelim," önerdi Dannel. Kapıya asılıydı, bir dakika kadar kaygıyla bakındıktan sonra duvara tutuna tutuna dikkatlice aşağı indi.

Adeta önerisine yanıt verir gibi hıçkırık sesleri birden arttı. Ama ilk başta odanın tek bir köşesinden gelirken artık öbür tarafından duyuluyordu.

Lindran sabırsızca kendini iterek ilerledi, etrafına bakınarak. Mutfak alanındaki duvara denk gelince Dannel'ın endişesini anımsayıp silah edinmeyi akıl etti. Kesici aletlerin saklandığı yeri biliyordu. "İşte," dedi biraz sonra adama dönerek, "Al işte, bir bıçağım var, için rahat etsin." Bıçağı havaya sallayınca yumruk büyüklüğünde bir sıvı baloncuğuna denk geldi. Baloncuk patlayarak yüz küçük yuvarcığa ayrıldı. Bir tanesi suratının dibinden geçerken tadına baktı. Kan.

Halbuki Lasamer öleli çok olmuştu. *Kanı şimdiye dek kurumuş olmalıydı,* diye düşündü.

"Of, bağışlayıcı tanrım," dedi Dannel.

"Ne oldu?" Lindran telaşla. "Onu buldun mu?"

Dannel aşırı iri bir böcek gibi duvara tutunduğu yerden apar topar kapıya geri dönmeye çalışıyordu. "Dışarı çık Lindran," diye bağırdı. "Çabuk!"

"Neden?" Elinde olmadan titredi. "Ne terslik var?"

"Çığlıklar," dedi adam. "Duvar, Lindran, duvar. Sesler."

"Saçmalıyorsun," diye payladı kadın. "Topla kendini."

Adam geveledi. "Anlamadın mı? Sesler *duvardan* geliyor. Telsiz sesi değil. Sahte. Taklit." Dannel kapıya ulaştı, duyulur şekilde oh çekerek dışarı attı kendisini. Kadını beklemedi bile. Duvarları art arda tırmalayarak, ayaklarını deli gibi çırpıp havayı tekmeleyerek koridorda gözden yitti.

Lindran kendisini toplayarak peşine takıldı.

Önünden sesler geldi, tam kapıdan. "Yetişin," dedi, Rojan Christopheris'in sesiyle. Lindran bir inleme ve feci bir boğulma sesi işitince durdu.

Yan tarafından ötmeye benzer iğrenç bir can çekişme

hırıltısı geldi. "Ahhhh," diye inledi ses, daha yüksek, öbür sesi bastırırcasına. "Yetişin."

Arkasındaki karanlıktan "Yetişin, yetişin, yetişin," dedi Christopheris.

Ayağının altından öksürükler ve cılız bir inilti duyuldu.

"Yetişin," dedi tüm sesler koro halinde, "yetişin, yetişin, yetişin." *Ses kaydı,* diye düşündü Lindran, ses kaydı sürekli başa dönüyor. "Yetişin, yetişin, yetişin, yetişin." Sesler her bir ağızdan yükseldikçe yükseldi, tek bir feryada dönüştü, o feryat da gurultular, hırıltılar ve hıçkırıklar eşliğinde can çekişmeyle noktalandı. Hepsi birden sustu. Bir anda; kesildi.

Lindran, elinde bıçağı, bir tekmede kapıya uçtu.

Bir karaltı sessizce yemek masasının altından sıyrılıp önünü kesti. Bir anlık ışık vurunca Lindran onu açık seçik gördü. Rojan Christopheris, hâlâ basınç giysisiyleydi ama kaskını çıkarmıştı. Elindeki bir şeyi ona doğrultmuştu. Lindran'ın gördüğü kadarıyla bir lazer aletiydi, basit bir lazer keskisi.

Kazandığı ivmeyle dosdoğru adamın kucağına uçuyordu, çaresizce. Debelenerek kendisini frenlemeye çalıştıysa da beceremedi.

İyice yaklaştığı sırada Rojan'ın tam çenesinin altında ikinci bir ağız olduğunu gördü; upuzun kapkara bir yarık, ona sırıtıyor, adam kımıldadıkça da küçük damlalar halinde, şıp şıp kan sızdırıyordu.

Dannel dehşetten çıldırmış bir halde kaçıyordu, koridor duvarlarına ve kapı eşiklerine çarpa çarpa kendisini paralayarak. Panik ve yerçekimsizlik onu sarsaklaştır-

mıştı. Kaçarken bir yandan da Lindran'ın peşinden geldiğini görme umuduyla sürekli geriye bakıyordu ama kadının yerine başka bir şeyle karşılaşmaktan da korkuyordu. Geriye her göz attığında dengesini kaybedip tekrar tepetaklak oluyordu.

Hava kilidinin açılması çok ama çok uzun sürdü. Titreyerek beklerken nabzı yavaşlamaya başladı. Ardında bıraktığı sesler azalmıştı ve kovalayan yoktu. Güçlükle toparlandı. Hava cebine girer girmez, salonla arasındaki iç kapağın tekrar kilitlenmesiyle, biraz daha emniyette hissetti kendisini.

Ansızın Dannel niçin o kadar korktuğuna şaştı.

Hatta utandı; Lindran'ı bırakıp kaçmıştı. Neden ki? Neyden ödü patlamıştı o kadar? Bomboş salondan mı? Duvarlardan gelen seslerden mi? Birden hepsine mantıklı bir açıklama getirme gereği duydu. Zavallı Christopheris geminin başka bir yerindeydi, hepsi o kadar, başka bir yerde sağdı ve acı çekiyordu, ıstırabını da telsizden duyuruyordu, tek anlamı buydu.

Dannel pişmanlıkla başını iki yana salladı. Dünya kadar laf işitecekti, biliyordu. Lindran onunla alay etmeyi seviyordu. Kafasına kakıp duracaktı. En azından geri dönüp özür dileyebilirdi. Bu da bir şey sayılırdı. Kararını vermiş bir şekilde uzanıp hava kilidini tersine çevirdi. Kısmen emilmiş durumdaki hava tekrar bölmeye hücum etti.

İç kapak yuvarlanarak açılırken, Dannel korkusunun depreştiğini hissetti; salondaki bir şeyin Gecekuşu'nun koridorlarında onu beklediğine dair anlık bir vesveseydi onunkisi. Korkusuyla yüzleşti, iradesini topladı. Güçlü hissetti.

Dışarı çıktığında Lindran bekliyordu.

Seçebildiği kadarıyla kadının tuhaf bir dinginlik içindeki yüz hatlarında ne öfke ne de horgörü vardı. Gene de kadına yaklaşarak kendisini affettirmek için özür sıralamaya yeltendi. "Neden öyle yaptım bilmem ama..."

Aheste ve zarif bir edayla kadının eli havaya kalktı. Memelerinin arasındaki hâlâ dumanı tüten yanık deliğini Dannel son anda fark etti, bıçak ölümcül bir darbeyle hızla inerken.

"*Annen* mi?" Melantha Jhirl hayretle sordu, boşlukta asılı durdukları esnada.

"Konuştuğumuz her şeyi duyuyor o," diye yanıtladı Royd. "Ama şu noktada fark etmez artık. Rojan çok aptalca, çok saldırganca bir şey yapmış olmalı. O da hepinizi öldürmeye azmetmiştir şimdi."

"O deyip dururken neyi kast ediyorsun?" D'Branin'in sesi şaşkındı. "Royd, annenin hâlâ hayatta olduğunu imâ etmiyorsundur herhalde. Onun sen doğmadan önce öldüğünü söylemiştin."

"Öldü, Karoly," dedi Royd. "Size yalan söylemedim."

"Hayır," dedi Melantha. "Yalan söylediğini düşünmedim. Ama bize tüm gerçeği de anlatmadın."

Royd başıyla onayladı. "Annem öldü ama onun... onun ruhu hâlâ yaşıyor ve benim Gecekuşu'na hayat veriyor." İçini çekti. "Belki de onun Gecekuşu demek daha uygun olur. Benim kontrolüm en iyi tabiriyle cüzidir."

"Royd," dedi d'Branin, "ruhlar yoktur. Gerçek değildir. Ölümden sonra yaşam yok. Benim volcryn hayaletlerden daha gerçek varlıklardır."

"Hayaletlere ben de inanmam," dedi Melantha terslenerek.

"Adına ne derseniz deyin öyleyse," dedi Royd. "Benim tabirim de diğerleri kadar yerinde. Gerçeklik terminolojiye göre değişmez. Annem ya da annemin bir kısmı Gecekuşu'nun bünyesinde yaşıyor ve başkalarını öldürdüğü gibi sizi de öldürecek."

"Royd, mantıklı konuşmuyorsun," dedi d'Branin.

"Sus Karoly. Bırak da kaptan açıklasın."

"Evet," dedi Royd. "Gecekuşu çok... çok gelişkin, biliyorsunuz. Otomatik, kendi kendini onarıyor, çok geniş kapsamlı. Annem mürettebat mecburiyetinden kurtulmayı amaçladığı için öyle olması şarttı. Newholme'da yapılmıştı, anımsarsınız. Şahsen oraya hiç gitmedim ama Newholme teknolojisinin gayet karmaşık olduğunu tahmin ediyorum. Avalon'da bu geminin benzerinin yapılabileceğinden kuşkuluyum. Yapabilecek çok az gezegen var."

"Yani kaptan?"

"Yani... yanisi bilgisayarlar Melantha. Bilgisayarları olağanüstü olmak zorundaydı. Nitekim öyleler, inan bana, öyleler. Kristal-matrisli çekirdekler, lazerdizgeli veri erişimi, tam algılamalı uzantılar ve başka... özellikler."

"Gecekuşu'nun bir Yapay Zekâ olduğunu mu imâ ediyorsun? O kadarını Lommie Thorne da tahmin etmişti."

"Yanılıyordu," dedi Royd. "Gemim Yapay Zekâ değil anladığım kadarıyla. Ama ona yakın bir şey. Annem ona bir nevi kişilik vermiş. Özeksel kristali kendi anıları, arzuları, huyları, sevdiği ve... nefret ettiği şeylerle donatmış. Eğitimimi o yüzden bilgisayara emanet etmiş, anladınız mı? Sabrı olsa beni aynı şekilde yetiştireceğini

varsayarak yapmış. Birtakım başka programlamalar da eklemiş."

"Tekrar programlayamıyor musun dostum?" Karoly sordu.

Royd'un sesi ümitsizdi. "*Denedim*, Karoly. Sistemlerin işleyişine müdahalede yetersiz kalıyorum, hem programlar çok çetrefilli, makineler çok karmaşık. En az üç kez kökünü kazıdım, her seferinde yine üste çıktı. Hayalet program olduğundan izini süremiyorum. Canı istedikçe belirip kayboluyor. Bildiğin hortlak işte, anladın mı? Annemin anıları ve kişiliği Gecekuşu'nu idare eden programlarla o kadar iç içe geçmiş ki özeksel kristali yok edip tüm sistemi silmedikçe ondan kurtulamam. Bu da elimi kolumu bağlıyor. Asla sil baştan programlayamam çünkü bilgisayarlar çöktü mü tüm gemi iflas eder, iticileri, yaşam desteği, her şeyi. Gecekuşu'nu terk etmem gerekir, bu da beni öldürür."

"Bize anlatmalıydın dostum," dedi Karoly d'Branin. "Avalon'da birçok sibernetikçimiz var, müthiş zeki kimseler. Sana yardımcı olabilirdik. Uzman desteği sağlayabilirdik. Lommie Thorne sana çare bulabilirdi."

"Karoly, uzman desteğine *başvurdum*. Gemiye iki kez sistem uzmanı aldım. İlki sana az önce anlattıklarımın aynısını söyledi; programları tamamen silmedikçe imkânsız olduğunu. İkincisi Newholme'da eğitim görmüştü. Kadın bana yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Annem onu öldürdü."

"Hâlâ sakladığın bir şey var," dedi Melantha Jhirl. "Sibernetik hortlağının hava kilitlerini açıp kapatarak ölümlere kaza süsü verebilmesini anlıyorum. Ama onun Thale Lasamer'e yaptıklarını nasıl açıklıyorsun?"

"Sonuçta o suçun yükünü ben de taşıyorum," diye yanıtladı Royd. "Yalnızlığım beni vahim bir hataya sürükledi. Aranızda bir telepat olmasına rağmen sizi koruyabileceğimi sandım. Başka yolcuları güvenle taşımıştım. Onları sürekli gözlüyorum, tehlikeli olabilecek eylemlere karşı uyarıyorum. Annem müdahale etmeye kalkıştığındaysa ana kumanda konsolundan karşı komutla onunkini doğrudan devre dışı bırakıyorum. Genellikle işe yarıyor bu. Her zaman değil. Genellikle. Bu yolculuktan önce sadece beş kez cinayet işledi, ilk üç kişi de ben çok küçükken öldü. Onu, gemimdeki varlığını bu sayede öğrendim. O grupta da bir telepat vardı.

Akıl etmem gerekirdi Karoly. Hayata olan açlığım hepinizi ölüme sürükledi. Kendi becerilerimi gözümde büyütürken onun açığa çıkma korkusunu küçümsedim. Tehdide maruz kaldığında misillemeye geçiyor, telepatlar da daima tehdittir. Onu seziyorlar, malum. Pusuda bekleyen kötücül bir varlık, diye tarif ediyorlar, soğukkanlı, saldırgan ve insanlıktan uzak."

"Evet," dedi Karoly d'Branin, "evet, Thale de öyle demişti. Onun bir uzaylı olduğundan emindi."

"Organik zihin yapısına alışık bir telepata uzaylı gibi geldiğine kuşku yok. Onunkisi insan beyni değil neticede. Şudur diyemem; kristalize bellek ile karman çorman bir program ağının, birbiriyle kaynaşmış devre ile ruhun karmaşık bir bileşimi. Evet, niye uzaylı gibi algılandığını anlayabiliyorum."

"Bir bilgisayar programının bir adamın kafatasını nasıl patlatabildiğini hâlâ açıklamadın," dedi Melantha.

"Yanıtı boynunda taşıyorsun Melantha."

"Fısıltıtaşım mı?" dedi kadın, afallayarak. Aynı anda basınç giysisiyle iç kıyafetinin arasında duran taşı hissetti; soğuk bir temastı, içini gıdıklayan belli belirsiz bir ürperti. Sırf adının geçmesi bile mücevheri canlandırmaya yetmişti sanki.

"Sen bahsedene kadar fısıltıtaşlarının yabancısıydım," dedi Royd, "ama prensipte aynıdır. Esperdağlama, demiştin. Yani psionik gücün depolanabileceğini biliyorsun. Bilgisayarımın özeksel çekirdeği de tınlar kristaldir, senin minicik mücevherinin birkaç misli büyüğü. Sanırım annem ölüm döşeğindeyken damgalamış."

"Bir fısıltıtaşını sadece bir esper dağlayabilir," dedi Melantha.

"*Sebebini* bana hiç sormadınız, ikiniz de," dedi Royd. "Annemin insanlardan niçin o kadar nefret ettiğini hiç sormadınız. Doğuştan yetenekliydi. Avalon'da olsaydı birinci sınıf kabul edilip teste tâbi tutulur, eğitilir, onurlandırılırdı; yeteneği geliştirilir, ödüllendirilirdi. Bence çok ünlü olurdu. Birinci sınıf akranlarından bile güçlü olabilirdi ama galiba o düzeydeki güce sadece ölümünden sonra ulaştı ki Gecekuşu'yla bütünleşebildi.

Tartışmaya açık bir konu. Avalon'da doğmamış. Vess'te yeteneği lanetten sayılmış, yadırganmış, korku yaratmış. O yüzden de onu tedavi etmişler. Kullandıkları ilaçlar, elektroşok ve hipnoterapiyle, yeteneğine ne zaman başvurmaya kalksa ağır hastalanacak hale getirmişler onu. Başka nahoş yöntemlere de başvurmuşlar haliyle. Gücünü asla yitirmemiş elbette, sadece etkin bir şekilde kullanma ve bilinçli kontrol etme becerisinden olmuş. Bir parçası kalmış ama baskılanmış, dengesizleşmiş, büyük

duygusal gerilim anlarında patlak veren bir utanç ve acı kaynağına dönüşmüş. Beş yılını gözetim altında geçirmek onu az kalsın çıldırtıyormuş. İnsanlardan nefret etmesine şaşmamalı."

"Yeteneği neymiş? Telepati mi?"

"Hayır. Ee, ilkel becerilerden biriymiş galiba. Tüm psişiklerin zamanla geliştirip güçlendirdikleri bir tanesi haricinde başka gizli yetenekler de taşıdıklarını okumuştum. Ama annem zihin okuyamazmış. Biraz empati becerisi varmış ama tedaviyle o yanını acayip bir şekilde sakatlamışlar, yani duygular kelimenin tam anlamıyla midesini bulandırıyormuş. Ama asıl güçlü yanı, paramparça edip yok etmeleri beş yıl süren yeteneği, *te-ki* imiş."

Melantha Jhirl sövdü. "Yerçekiminden *tabii ki* nefret eder! Ağırlıksız ortamda telekinesis..."

"Evet," diye sözünü kesti Royd. "Gecekuşu'nda yerçekimi benim için işkence ama annemi kısıtlıyor."

Bu cümleyi takip eden sessizlikte üçü birden kafalarını eğip sürücü dairesinin aşağılarında kalan silindir şeklindeki kara girişe baktı. Karoly d'Branin kızağında huzursuzca kıpırdandı. "Dannel ile Lindren geri dönmedi," dedi.

"Muhtemelen ölmüşlerdir," dedi Royd duygusuzca.

"Ne yapacağız öyleyse? Bir plan şart. Burada sonsuza dek bekleyemeyiz."

"Asıl soru *ben* ne yapabilirim," diyerek karşılık verdi Royd Eris. "Sözümü sakınmadım, fark ettiyseniz. Bilmeye hakkınız vardı. Bilmemenin korunma sağladığı noktayı geçtik. Olayların zıvanadan çıktığı aşikâr. Çok fazla can kaybı yaşandı, hepsine tanık oldunuz. Annem

Avalon'a sağ dönmenize göz yummaz."

"Doğru," dedi Melantha. "Peki ama sana nasıl davranacak? Konumun sallantıda mı kaptan?"

"Meselenin düğüm noktası da o," Royd itiraf etti. "Hâlâ üç hamle ileridesin Melantha. Yeterli olur mu bilmem. Bu oyundaki rakibin dört hamle ileride ve senin piyonlarının çoğu çoktan devrildi. Korkarım şah mat kaçınılmaz."

"Ama rakip şahı taraf değiştirmeye ikna edersem başka, haksız mıyım?"

Royd'un cılız gülümsemesi gözünden kaçmadı. "Sizden yana geçersem muhtemelen beni de öldürür. Bana ihtiyacı yok."

Karoly d'Branin konuyu kavramakta ağır kalıyordu. "Ama... ama başka ne yapılabilir..."

"Kızağımda bir lazer var. Sizinkilerde yok. İkinizi de şuracıkta öldürüp Gecekuşu'nun gönlünü alabilir ve içeri geri dönüş hakkı kazanabilirim."

Melantha üç metre uzaktan Royd'la göz göze geldi. Kızağın itici kontrolünü gevşekçe tutuyordu. "Denemesi bedava kaptan. Hatırlatırım, geliştirilmiş modelleri öldürmesi kolay değildir."

"Seni öldürmezdim, Melantha Jhirl," dedi Royd ciddiyetle. "Altmış altı standart yıl devirdim ama hiç yaşamadım. Ben yorgunum, sense muhteşem yalanlar söylüyorsun. Sahiden bana dokunacak mısın?"

"Evet."

"O dokunuş uğruna büyük riske girdim. Bir bakıma hiç de büyük risk sayılmaz. Kaybedersek hep birlikte öleceğiz. Kazanırsak da, eh, Gecekuşu'nu imha ettiklerinde yine öleceğim, ya bu olacak ya da bir yörünge hastane-

sinde ucube olarak yaşayıp ölmediğime hayıflanacağım."

"Sana yeni bir gemi yaparız, kaptan," diyerek vaatte bulundu Melantha.

"Yalancı," dedi Royd. Ama sesi neşeliydi. "Dert değil. Zaten hayatımı yaşayamadım. Ölüm beni korkutmuyor. Kazanırsak şu senin volcryn'i bana tekrar anlatmalısın, Karoly. Sana gelince Melantha, sen de benimle satranç oynamalı, bana dokunmanın bir yolunu bulmalı ve..."

"Ve seninle seks mi yapmalıyım?" diye tamamladı lafını kadın, gülümseyerek.

"Mümkünse," dedi Royd usulca. Omuz silkti. "Eh, annem bunların hepsini duymuştur. Yapacağımız herhangi bir plana da pür dikkat kulak kabartacağına kuşku yok, yani plan yapmak anlamsız. Kumanda odasının kilidi doğrudan gemi bilgisayarına bağlı olduğundan girişime izin verme ihtimali bulunmuyor. Dolayısıyla diğerleri gibi sürücü dairesinden geçip ana kilitten içeri girmeli ve az da olsa şansımızı denemeliyiz. Konsoluma ulaşıp da yerçekimini tekrar sağlayabilirsem belki kazanırız. Aksi takdirde..."

Boğuk bir inilti lafını kesti.

Bir an için Melantha Gecekuşu'nun tekrar sızlandığını sandı ve geminin aynı taktiğe ikinci kez başvuracak kadar aptallık edişine şaştı. Derken inilti bir kez daha duyuldu, Karoly d'Branin'in kızağının terkinden geliyordu. Ekibin unutulan dördüncü üyesi bağlandığı yerde debelenerek kurtulmaya çalışıyordu. D'Branin onu telaşla çözdü. Agatha Marij-Black ayağa kalkmaya yeltenince kızaktan kopup uçmasına ramak kaldı. Adam tam zamanında elinden tutup geri çekti. "İyi misin?" diye sordu.

"Beni duyabiliyor musun? Ağrın var mı?"

Kadının şeffaf kask camının ardında hapsolmuş gözleri korkudan fal taşı gibi açılıp bir Karoly'e bir Melantha'ya bir Royd'a baktıktan sonra hasarlı Gecekuşu'na kaydı. Kadının delirdiğinden endişelenen Melantha tam d'Branin'i uyarmak üzereydi ki Marij-Black konuştu.

"Volcryn!" Tek söylediği bu oldu. "Ah. Volcryn!"

Sürücü dairesinin ağzında nükleer motor halkasının cılız parıltısı belirdi. Melantha Jhirl, Royd'un telaşla içini çektiğini işitti. İtici kola abanıp kızağını sertçe döndürdü. "Çabuk," diye bağırdı. "Gecekuşu harekete geçmeye hazırlanıyor."

Sürücü dairesinin uzun bir tamburu andıran girişinin üçte birini aşmışlardı ki siyah, hantal zırhının içinde telaşından kaskatı kesilmiş haldeki Royd kadının kızağıyla aynı hizaya geldi. Silindirik yıldızaşımı sürücülerini ve siberdokuları yan yana geçtiler; loş ışıklı ana giriş kilidi az ilerideydi, korkunç kapı bekçisi de cabası.

"Kilide ulaştığımızda benim kızağıma atla," dedi Royd. "Zırhlı ve korunaklı kalmak istiyorum, zaten oda iki kızağın sığabileceği genişlikte değil."

Melantha Jhirl riske girip çabucak arkasına göz attı. "Karoly," diye seslendi. "Neredesin?"

"Dışarıdayım aşkım, dostum," oldu yanıt. "Gelemem. Beni affet."

"Birarada kalmalıyız."

"Hayır," dedi d'Branin, "hayır, riske giremem, bu kadar yaklaşmışken olmaz. Fazla trajik olur, her şey boşa gider Melantha. Bu kadar yaklaşmışken hüsrana uğra-

mak... Ölüm umurumda değil ama bunca yıl sonra onları bir kez olsun görmem şart."

"Annem gemiyi harekete geçirecek," Royd lafa girdi. "Karoly, geride kalacaksın, kaybolacaksın."

"Beklerim," diye yanıtladı d'Branin. "Volcryn'im gelir, onları beklemeliyim."

Derken konuşmanın sonuna gelindi, hava kilidinin neredeyse ağzındalardı. İki kızak yavaşlayıp durdu. Royd Eris uzanıp kilidi döndürmeye koyulurken Melantha Jhirl de onun oval dev çalışma kızağının terkine geçti. Dış kapı yana kayarak açılınca hava cebine süzüldüler.

"İç kapak açıldığında olay başlıyor," dedi Royd sakince. "Yerleşik eşyalar zemine kaynakla veya vidalanarak sabitlenmiştir ama ekibinin gemiye getirdiği eşyalar öyle değil. Annem sizin getirdiklerinizi silah olarak kullanacaktır. Kapılara, hava kilitlerine ve Gecekuşu bilgisayarında bağlı her tür tertibata dikkat et. Giysini çıkarmaman konusunda seni uyarmam gerekir mi?"

"Hiç," diye yanıtladı kadın.

Royd kızağını biraz alçalttı, kıskaçlar zemine değince metalik bir ses çıkardı.

İç kapak tıslayarak açılınca Royd iticilerini çalıştırdı.

Dannel ile Landren bir kan pusu içinde yüzerek bekliyordu. Dannel'ın gövdesi kasığından gırtlağına kadar yarılmış, bağırsakları soluk renkli bir öbek yılan gibi kımıl kımıldı. Lindran'ın elinde hâlâ bıçak vardı. Hayattayken hiç olmadıkları kadar zarif bir edayla süzülerek yaklaştılar.

Royd en öndeki kıskaçları kaldırıp hızla öne ilerleyerek ikisini de yana savurdu. Dannel bir panele sırt üstü

yapışıp çarptığı yerde kocaman ıslak bir iz bıraktı, iç organları biraz daha saçıldı. Lindran bıçağı elinden kaçırdı. Royd ikisinin yanından hızla geçip bir kan bulutunun içinden geçerek koridora yöneldi.

"Ben arkanı kollarım," dedi Melantha. Adama sırtını verdi. İki ceset de çoktan geride kalmıştı. Bıçak havada başıboş dolaşıyordu. Royd'a her şeyin yolunda olduğunu tam söylemek üzereyken bıçak aniden çark etti ve görünmez bir gücün eliyle üzerlerine uçtu.

"*Yana kaç*!" diye haykırdı.

Kızak hızla yana kaydı. Bıçak tam bir metre ötelerinden geçip çınlayarak bir paneli sıyırdı.

Ama düşmedi. Tekrar üzerlerine uçtu.

Salon ilerideydi. Karanlıktı.

"Kapı çok dar," dedi Royd. "Kızağı bırakmamız..." Lafını bitirmeye kalmadan çarptılar; kızağı eşiğe bodoslama vurmuştu. Ani darbe ikisini de silkeledi.

Melantha bir anlığına havada çuval gibi savruldu, başı fır döndü, aşağıyla yukarıyı birbirine karıştırdı. Bıçak onu buldu, giysisini kesti, omuzunu ta kemiğe kadar yardı. Keskin bir acı ve fışkıran kanın sıcaklığını hissetti. "Geberesice," diye ciyakladı. Bıçak kan damlaları sıçratarak hızla tekrar döndü.

Melantha bir hamlede yakalayıverdi.

Fısıldar gibi bir şey geveleyerek bıçağı görünmeyen elden zorla kopardı.

Royd kızağının kontrolünü tekrar sağlamıştı ve birtakım ayarlarla uğraşıyor gibiydi. Az ötesinde, loş salonun içlerinde, Melantha insana benzer bir karaltının belirdiğini gördü.

"*Royd*!" diye uyardı. Varlık, elindeki küçük bir lazer aletini çalıştırdı. Kalem kalınlığındaki ışın Royd'u tam göğsünden vurdu.

O da kendininkini ateşledi. Kızağın ağır işlere ayarlı lazerinden göz kamaştırıcı ani bir ışın demeti fışkırdı. Christopheris'in silahını kül etti, sağ kolunu ve göğsünün bir kısmını yakıp uçurdu. Işın havada asılı kaldı, titreşiyor, ta ilerdeki panelden dumanlar tütüyordu.

Royd birkaç ayar yapıp bir delik açmaya koyuldu. "Beş dakikaya kadar içerideyiz," dedi çabucak.

"İyi misin?" Melantha sordu.

"Yaralanmadım," dedi adam. "Zırhlı giysim seninkinden daha dayanıklıdır, onun elindeki lazer düşük güçlü bir oyuncaktı."

Melantha dikkatini koridora yöneltti.

Dilbilimciler iki koldan ilerleyerek üzerine doğru geliyorlardı, aynı anda iki taraftan birden. Kaslarını esnetti. Omuzuna bir acı saplanınca bağırdı. Yaralı olmasa güçlü hissediyordu, neredeyse pervasız. "Cesetler tekrar peşimizde," dedi Royd'a. "İkisini de halledeceğim."

"Akıllıca olur mu?" diye sordu adam. "İki kişiler."

"Ben geliştirilmiş bir modelim," dedi Melantha, "onlar da ölü." Bir tekmede kızaktan kurtulup büyük bir hızla ve zarafetle doğruca Dannel'ın üzerine uçtu. Adam ellerini kaldırıp kendisine siper etti. Melantha adamın tek kolunu kaptığı gibi geri büktü, bir çatırtı işitti, bıçağını da gırtlağına sapladı ama bu son yaptığının anlamsızlığını sonradan fark etti. Adamın boynundan bir kan bulutu yayılsa da saldırmayı sürdürdü. Acayip bir şekilde kadını ısırmaya da çalıştı.

Melantha bıçağı geri çekti, adamı tuttu ve kayda değer bir kuvvetle koridorun ta öbür ucuna fırlattı. Adam havada taklalar attı, ardında bir kan pusu bırakıp fır dönerek gözden yitti.

Melantha ters yöne uçtu, yavaşça dönüyordu.

Lindran'ın elleri onu arkadan yakaladı.

Tırnakları kask camını paraladı, plastik yüzeyde kırmızı şeritler bırakarak kanayana dek.

Melantha yüzünü saldırgana döndü, kadını tek kolundan yakaladı ve toparlanmaya çalışan akranının üzerine doğru fırlattı. Eylemin ivmesi Melantha'yı topaç gibi döndürdü. Kollarını iki yana açarak kendisini frenledi, başı döndü, yüreği ağzındaydı.

"Açtım," diye seslendi Royd.

Melantha dönüp baktı. Salon duvarlarından birine dumanı tüten bir metrekarelik bir delik açılmıştı. Royd lazeri kapattı, eşiğin iki kanadına tutunarak kendisini içeri itti.

Ani ve tiz bir ses Melantha'nın beynini oydu. Acısından iki büklüm oldu. Dil ucuyla telsizi kapattı da yeniden huzura erdi.

Salonda yağmur vardı. Öldüresiye savrulan mutfak aletleri, bardaklar, tabaklar ve insan parçaları Royd'un zırhlı bedenini zarar vermeden sıyırıp geçiyordu. Melantha –onun peşinden gitmeye hevesliyse de– mecburen geri çekildi. Bu ölüm yağmuru daha hafif ve ince bir basınç giysisi olan Melantha'yı delik deşik ederdi. Royd en uçtaki duvara ulaşıp geminin gizli kumanda bölmesinde gözden yitti. Melantha tek başınaydı.

Gecekuşu öne fırlayınca ani hızlanmanın etkisiyle an-

lık yerçekimi sağlandı. Melantha yana savruldu. Yaralı omuzunu kızağa çarpınca canı yandı.

Alttaki üstteki tüm koridor kapıları açılıyordu.

Dannel ile Lindran bir kez daha saldırıya geçti.

Gecekuşu nükleer motorlarının verdiği ışıltıyla parlayan ırak bir yıldızdı artık. Zifiri karanlık ve soğuğun kucağında, Şeytan Perdesi'nin dipsiz boşluğu üzerinde asılı kalmalarına rağmen Karoly d'Branin korku duymuyordu. Garip bir şekilde dönüşüme uğradığını hissediyordu.

Boşluktan umut fışkırıyordu.

"*Geliyorlar*," diye fısıldadı. "Ben bile psi falan olmadığım halde hissedebiliyorum. Crey anlatıları doğruymuş, ışık yılları öteden bile sezilebiliyorlarmış. Şahane!"

Agatha Marij-Black ufalmış, çekmiş gibiydi. "Volcryn," diye mırıldandı. "Bize ne faydaları olabilir ki? Yaralıyım. Gemi gitti. D'Branin, başım ağrıyor." Küçük bir feryat kopardı. "Thale demişti, ona iğne vurmamın hemen akabinde, şeyden önce... şeyden... biliyorsun. Kafam acıyor demişti. Çok feci acıtıyor."

"Sus Agatha. Korkma. Ben yanındayım. Bekle. Neye tanık olacağımızı bir düşün, bir tek bunu düşün!"

"Onları seziyorum," dedi psişikiyatrist.

D'Branin heyecanlandı. "Tarif etsene. Kızağımız var. Yanlarına gideriz. Yolu söyle."

"Olur," dedi kadın. "Evet. Ay, evet."

Yerçekimi tekrar devredeydi; göz açıp kapayıncaya kadar evren adeta normale döndü.

Melantha düştü, yere konduğu anda yuvarlanarak

kedi çevikliğiyle ayağa fırladı.

Açık kapılardan koridora savrulan ne kadar nesne varsa hepsi tangırtıyla yere yağdı.

İnce bir pus halindeki kan koridor zemininde yapışkan bir tabakaya dönüştü.

Havadaki iki ceset tüm ağırlığıyla düştüğü yerde kıpırtısız kaldı.

Royd duvarlardaki ses iletkenleri aracılığıyla konuştu. "Başardım," dedi.

"Fark ettim," diye yanıtladı kadın.

"Ana kumanda konsolundayım. Yerçekimini el yordamıyla tekrar devreye soktum, bilgisayarın birçok fonksiyonunu da kapattım. Yine de hâlâ güvende değiliz. Annem beni atlatmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktır. Komutlarını tabiri yerindeyse kaba kuvvete başvurarak engelledim. Hiçbir şey ihmale gelmez, dikkatim dağılacak olursa, bir anlığına bile olsa... Melantha, giysinde yırtık mı oluştu?"

"Evet. Omuzum kesildi."

"Yeni bir tane giy. *Derhal*. Karşı programlamamın kilitleri kapalı tutacağı kanaatindeyim ama işi şansa bırakmaya gelmez."

Melantha bir koşu koridora çıkmış, giysi ve aletlerin saklandığı yük bölmesinin yolunu çoktan tutmuştu.

"Üstünü değişince," Royd devam etti, "cesetleri atık dönüşüm ünitesine at. Sürücü dairesi hava kilidinin bitişiğinde o işe uygun bir kapak bulacaksın, kilit panelinin hemen solunda. Ortalıkta zaruri olmayan ne kadar başıboş eşya varsa hepsini dönüştür; bilimsel gereçler, kitaplar, kasetler, çatal kaşık..."

"Bıçak," diye önerdi Melantha.

"Muhakkak."

"*Te-ki* hâlâ bir tehdit mi kaptan?"

"Annem yerçekimi alanında büyük ölçüde güçsüzdür," dedi Royd. "Onunla boğuşması gerekir. Gecekuşu'nun enerjisinden güç alsa bile bir defada tek bir nesneyi oynatabilir, kaldı ki ağırlıksız koşullar altındayken kaldırma gücünün yalnızca küçük bir kesitini kullanabiliyor. Yine de gücü yerindedir, unutma. Keza, beni atlatmanın bir yolunu bulup yerçekimini tekrar devre dışı bırakması mümkün. Buradan anında düzeltebilirim ama o kısacık sürede bile etrafta başıboş silah kalsın istemiyorum."

Melantha ambara ulaştı. Basınç kıyafetini çıkarıp yenisini rekor sürede giyindi, omuzunun acısından yüzünü ekşiterek. Çok kötü kanıyordu ama yarasıyla ilgilenecek durumda değildi. Çıkardığı giysiyi iki kucak dolusu alet edevatla birlikte öğütücüye attı. Ardından cesetleri halletmeye koyuldu. Dannel sorun yaratmadı. Adamın cesedini atmaya götürürken Lindran koridora boyunca peşinden sürünerek onu takip etti, kendi sırası geldiğindeyse beceriksizce debelendi. Gecekuşu'nun gücünün tümden kaybolmadığının acı göstergesiydi bu. Melantha kadının cılız çırpınmalarının üstesinden kolayca geldi ve onu da zorla defnetti.

Christopheris'in yanık, enkaz cesedi kollarının arasında kıvrandı, onu ısırmaya yeltendi ama Melantha onu da fazla zorlanmadan halletti. Salonu temizlediği esnada bir mutfak bıçağı havada dönerek kafasını nişan aldı. O kadar yavaş geldi ki Melantha elinin tersiyle kenara itiverdi, sonra da yerden alıp atılacak eşyalar yığınına

ekledi. Agatha Marij-Black'in geride bıraktığı ilaçları ve enjeksiyon tabancısını koltuğunun altına sıkıştırarak kamaraları dolaşıyordu ki Royd'un bağırdığını işitti.

Hemen akabinde görünmeyen dev bir el onu göğsünden kıskıvrak yakalayıp sıktı, geri çekip zorla yere serdi.

Yıldızların arasında bir şey ilerliyordu.

Uzaktan ve az da olsa d'Branin onu görebiliyordu, her ne kadar ayrıntıları tam seçemese de. Ama oradaydı, hata götürmüyordu, gökadanın bir bölümünü kapatan koskoca bir karaltı. Dosdoğru üzerlerine geliyordu.

Keşke ekibi yanında olsaydı şimdi; bilgisayarı, telepatı, uzmanları, aletleri.

İticilere iyice abanarak volcryn'in kucağına uçtu.

Yere mıhlanmış bir halde acı çeken Melantha Jhirl giysisindeki telsizi açma riskini göze aldı. Royd'la konuşmak zorundaydı. "Orada mısın?" diye sordu. "N'oldu... ne oluyor?" Basınç korkunçtu, gittikçe de daha beter bir hal alıyordu. Kımıldayamıyordu.

Yanıt acı dolu ve tane tane geldi. "... beni ... atlattı," demeyi başardı Royd'un sesi. "... konuşmak ... can ... yakıyor."

"Royd..."

"... annem ... geminin ... ayarını ... buradaki ... panelden ... *ti-ki* ... ile ... üç ... ge*... yükseltti ... tüm ... yapmam ... gereken ... eski ... eski ... haline ... çevirmek ... bekle."

Sessizlik. Bir süre sonra, Melantha ümitsizliğe kapılmak üzereyken, Royd'un sesi tekrar duyuldu. Tek kelime:

"... yapamıyorum ..."

* G: Yerçekimi kuvvet birimi. (ç.n.)

Melantha'nın göğsü kendi ağırlığı on misline ulaşmış gibi sıkışıyordu. Royd'un yaşadığı ıstırabı tahmin edebiliyordu; Royd için bir birimlik yerçekimi bile acı verici ve tehlikeliydi. Ayar düğmesi kol mesafesinde olsa bile adamın cılız kas yapısı ulaşmasına izin vermezdi. "Neden," diye girdi lafa. Konuşmak onu Royd kadar zorlamıyordu. "Niçin ... ayarı ... *yükseltti* ... hani ... yerçekimi ... onu da ... güçsüz ... kılıyordu?"

"... evet ... ama ... birazdan ... bir saate... bir dakikaya ... kalmaz ... kalbim ... iflas eder ... ve ... sen ... yalnız ... kalınca ... yerçekimini ... kapatır ... seni öldürür..."

Zahmetli olsa da Melantha tek kolu yardımıyla sürünerek koridorun yarısını kat etmeyi başardı. "Royd ... dayan ... geliyorum ..." Tekrar sürünmeye başladı. Agatha'nın ilaç çantası hâlâ koltuğunun altındaydı, olağanüstü ağır. Kolunu aşırıp çantayı uzağına itmeye yeltendi. Sanki yüz kilo çekiyordu. Tekrar düşündü. Çantanın kapağını açtı.

Ampuller düzgünce etiketlenmişti. Çabucak göz gezdirdi, Royd'a ulaşması için gereken gücü verebilecek herhangi bir şey, adrenalin veya synthastim aradı. Birkaç uyarıcı buldu, en kuvvetlisini seçip korkunç bir hantallıkla enjeksiyon tabancasına yerleştirmekle uğraştığı esnada gözü esperon stoğuna ilişti.

Melantha niçin durakladığını bilmiyordu. Esperon çantadaki yarım düzine psionik ilaçtan biriydi alt tarafı, hiçbirinin ona faydası olmazdı, yine de ilacı görmek onu bir şekilde tedirgin etti, tam adını koyamadığı bir şey anımsattı. Tam anlamak üzereydi ki gürültüyü duydu.

"Royd," dedi, "annen ... bu güçlü yerçekiminde ... bir şeyi ... oynatabilir mi ... *te-ki*... ile?"

"Belki," diye yanıtladı adam, "... tüm ... gücüyle ... odaklanırsa ... belki mümkün ... neden?"

"Çünkü," dedi Melantha Jhirl sıkkın bir sesle, "çünkü bir şey ... *birisi* ... hava kilidinden geçiyor."

"Zannettiğimin aksine gerçek anlamda bir gemi değil," diyordu Karoly d'Branin. Akademi tasarımı giysisinde bütünleşik kodlama aygıtı vardı ve onu kullanarak gelecek kuşaklar için yorumlarını kaydediyordu, ne şaşırtıcıdır ki kaçınılmaz ölümün eşiğinde olmasına rağmen kendinden emindi. "Büyüklüğünü kestirmek zor, tahmini bir ölçek vermek zor. Uçsuz bucaksız. Yanımda bilek bilgisayarımdan başka hiçbir cihaz olmadığından kesin rakam veremiyorum ama uzunluğu yüz kilometre var diyebilirim, uf, belki de üç yüz. Kütlesi katı değil elbette, hiç değil. İncecik bir gaz kütlesi, bildiğimiz gemiler gibi bir gemi değil, şehir de değil. Billur gibi, bürümcük gibi –öyle güzel ki– kendiliğinden hafifçe ışıldıyor; devasa, zarif bir örümcek ağı gibi nakşedilmiş. Birazcık eski devirlerdeki yıldız gemilerini anımsattı bana, yıldızaşımı öncesinde kullanılanları ama bunun olağanüstü yapısı katı maddeden değil, ışık hızıyla seyrediyor olamaz. Kesinlikle bir gemi değil aslında. Uzay boşluğuna tamamen açık, kapalı bölmeleri veya yaşam destek küreleri yok, öyle şeyler görünmüyor, gözümün algılayamayacağı bir şekilde gizlenmişse başka ama yok, sanmıyorum, fazla açık, fazla kırılgan. Çok hızlı ilerliyor. Keşke hızını ölçebileceğim bir aletim olsaydı, gene de bunu görmek bile kâfi. Kızağı yana kaydırarak yolundan çekileceğim ama başaracağımı söyleyemem. Bizden çok daha hızlı hareket ediyor.

Işık hızında değil, yok, ışık hızının çok altında seyrediyor ama yine de nükleer motorla çalışan Gecekuşu'ndan daha hızlı diyebilirim... sadece bir tahmin.

Volcryn aracının görünür anlamda iticileri bulunmuyor. Açıkçası nasıl ilerlediğine şaşıyorum –belki bir ışınımsal seyirdir, bin yıl önce lazerle fırlatılmış, meçhul bir felaket sonrasında çözünmüş ve dağılmış olabilir– ama yok, yapısı fazla simetrik, fazla güzel, ağ dokusu, göbek kısmındaki ışıltılı muhteşem tüller ayrı güzel.

Betimlemem şart, daha açık tarif etmeliyim, biliyorum. Anlatması zor, aşırı heyecanlıyım. Çok büyük, dediğim gibi, kilometrelerce genişlikte. Kabaca –bir sayayım– evet, kabaca sekizgen şeklinde. Göbeğinde, tam ortasında, parlak bir alan var, çok daha aydınlık bir alanın çevrelediği küçük karanlık bir nokta ama sadece karanlık kısmı tamamen katı görünüyor. Aydınlık alanları saydam, ardındaki yıldızları seçebiliyorum, mora çalan bir rengi var. Tüller, onlara tül diyorum. Göbekten ve tüllerden sekiz tane –upuzun direk yükseliyor– of, ucu bucağı yok –eşit aralıklarla dizilmemiş gibi, yani geometrik bakımdan tam bir sekizgen değil– ha, şimdi daha iyi görüyorum, direklerden biri yer değiştiriyor, aa, çok yavaşça, tülleri dalgalandırıyor, demek ki hareketli parçalarmış şu çıkıntılar, keza ağlar da bir direkten diğerine akıyor, çepeçevre dönüyor, belli bir örüntü var, tuhaf örüntüler, örümceğin ağ yapması kadar basit değil. Örüntü düzenini, ağın örgü şeklini tam seçemiyorum ama belli bir düzeni olduğuna eminim, anlamı kendinde saklı.

Işıklar var. Işıklardan bahsetmiş miydim? Göbeğin çevresindeki ışıklar en parlakları ama asla çok parlak

denemez, soluk mor. Görünür şekilde ışıma yayılıyor ama çok değil. Bu aracı morötesi taramadan geçirmek isterdim, ancak gerekli aletten mahrumum. Işıklar hareketli. Tüller sanki dalgalanıyor, ışıklar direkler boyunca sürekli inip çıkıyor, değişik hızlarda, ağ sarımını örüntüyle uyumlu bir şekilde enlemesine kat eden başka ışıklar da göze çarpıyor. Bu ışıklar neyin nesi çözemiyorum. Bir iletişim biçimidir belki. Aracın içinden mi yoksa dışından mı yayıldığını da çözemiyorum. Bence... aa! Başka bir ışık daha belirdi. Direklerin arasında yanıp söndü, bir yıldız kamaşması gibi. Çoktan kayboldu. Diğerlerinden daha güçlüydü, çivit mavisi. Kendimi çok çaresiz, çok cahil hissediyorum. Ama ne güzelmiş benim volcryn...

Söylenceler lafmış.... bu... bunun efsanelerde anlatılanlarla hiç alakası yok, sahiden yok. Büyüklüğü, ışıkları. Volcryn sık sık ışıklarla bağdaştırılıyordu ama öyle muğlak ifadelerle değiniliyordu ki başka bir şey kastedilmiş de olabilir, lazerli tahrik sisteminden tut basit dış aydınlatmalara kadar her anlama gelebilir. Bunu mu kast ediyorlarmış bilemiyorum. Ah, ne muamma! Gemi ayrıntılı gözlemlenemeyecek kadar uzakta hâlâ. O kadar büyük ki yöremizden geçip gideceğini sanmıyorum. Üzerimize yöneldi galiba ama yanılıyor da olabilirim, sadece bir izlenim benimkisi. Aletlerim, keşke aletlerim yanımda olsaydı. Ortasındaki kapkara alan bir araç belki, bir yaşam kapsülü. Volcryn onun içinde olabilir. Keşke ekibim de yanımda olsaydı, Thale falan, zavallı Thale. Birinci sınıftı o, temas kurabilirdik, onlarla iletişime geçebilirdik şimdi. Neler öğrenirdik kim bilir! Neler görmüşlerdir neler! Bu aracın kaç yaşında olabileceğine, ırkın mazisinin ne ka-

dar eskiye dayandığına, ne zamandır uzayda yol aldıklarına kafa yordukça... hayretler içinde kalıyorum. İletişim fırsatı müthiş bir armağan olurdu, erişmesi imkânsız bir armağan, çünkü bize öyle yabancılar ki."

"*D'Branin*," dedi Agatha Marij-Black boğuk, telaşlı bir sesle. "Hissetmiyor musun?"

Karoly d'Branin onu ilk kez görüyormuş gibi baktı kadına. "*Sen* hissediyor musun? Üçüncü seviyedensin, kuvvetli bir şekilde hissedebiliyor olman gerekmez mi?"

"Eskidendi," dedi psişikiyatrist, "çok eskiden."

"Yansıtabilir misin? Konuş onlarla Agatha. Neredeler? Göbek kısmında mı? Karanlık noktada mı?"

"Evet," diye yanıtladı kadın, bir de kahkaha attı. Kahkahası cırlak ve isterikti. D'Branin onun çok hasta bir kadın olduğunu birden anımsayıverdi. "Evet, göbekte, d'Branin, titreşimler oradan geliyor. Ne var ki yanılmışsın. *Onlar* falan yok ortada, efsanelerinin hepsi palavraymış, safi palavra, eğer senin volcryn'i bu kadar yakından gören ilk insanlar bizsek hiç şaşırmam. Başkaları, senin şu diğer uzaylı ırkların, yalnızca hissetmişler, uzaktan ve derinden, rüyalarda ve hayallerde volcryn'in doğasını bir gıdım sezip gerisini kendileri uydurmuşlar. Gemilermiş, savaşlarmış, yok ezeli gezgin ırkmış, hepsi... hepsi..."

"Evet. Lafı nereye getiriyorsun Agatha, dostum? Abuk sabuk konuşuyorsun. Anlamıyorum."

"Anlamazsın ya," dedi Marij-Black, "anlamadın değil mi?" Sesi aniden kibarlaştı. "Benim gibi hissedemezsin. Her şey çok açık şimdi. İnsan hep böyle hissetmeli. Tam bir doz esperon almış gibi."

"Ne hissediyorsun? *Ne*?"

"Ortada bir ırk yok Karoly. O bir *varlık*. Canlı, Karoly, seni temin ederim ki akıldan yoksun bir varlık."

"Akıldan yoksun mu?" dedi d'Branin. "Hayır, mutlaka yanılıyorsun, doğru okumuyorsundur. Bunun dediğin gibi tek bir yaratık olduğunu kabul edebilirim, tek başına dolaşan olağanüstü bir yıldız gezgini olduğunu ama akıldan yoksun olması mümkün mü hiç? Onu algıladın, zihninden yayılan telepatik titreşimleri sezdin. Sen, duyarlı Crey ırkının tamamı, hatta başkaları da. Belki yaydığı düşünceler senin çözemeyeceğin kadar yabancıdır."

"Belki. Ama okuduğum düşünceler hiç de o kadar yabancı değil. Hayvan kafası. Hantal çalışıyor, karanlık, acayip, doğru dürüst düşünce bile denemez, cılız. Soğuk ve mesafeli, karman çorman. Beyni devasa olmalı, orasını kabul ediyorum ama bilinçli düşünme yetisiyle ilişkilendirilemez."

"Ne demek istiyorsun?"

"İtici sistemi, d'Branin. *Hissetmiyor* musun? Titreşimleri? Kafatasımı patlatacak gibi zonkluyor. Senin şu lanet volcryn'in galakside nasıl yol aldığını tahmin edemiyor musun? Yerçekimi kuyularından neden kaçındıklarını? Onun nasıl ilerlediğini anlayamadın mı?"

"Hayır," dedi d'Branin, anlamadığını kabul etmesine rağmen aynı anda yüzünde bir idrak ifadesi belirdi, gözlerini arkadaşından ayırıp tekrar volcryn'in devasa kütlesine çevirdi, kıpır kıpır ışıklarına, tüllerini dalgalandırarak ilerleyişine baktı; ışık yıllarını, ışık asırlarını, binlerce yılı geride bırakıp gelişine.

Tekrar kadına baktığında dudaklarından tek bir kelime döküldü: "*Te-ki*," dedi.

Kadın başıyla onayladı.

* * *

Melantha Jhirl enjeksiyon tabancasını güçlükle kaldırıp şah damarına dayadı. Güçlü bir tıslamayla birlikte ilaç bünyesine akın etti. Yattığı yerde güç topladı, düşünmeye çalıştı. Esperon, esperon, neden o kadar önemliydi? Lasamer'i öldüren ilaçtı, gücünü ve kırılganlığını kat be kat artırarak oğlanı kendi becerilerinin kurbanı yapmıştı. Psi. Her şeyin ucu dönüp dolaşıp psişik becerilere bağlanıyordu.

Hava kilidinin iç kapısı açıldı. Başsız ceset içeri girdi.

Bacaklarını yerden hiç kaldırmadan, doğal olmayan iteklemelerle ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Üzerine binen ağırlığın etkisiyle yarı ezilmiş, iki büklüm duruyordu. Her adımı zoraki ve aniydi; acımasız bir güç tarafından önce bir bacağı sonra da diğeri kelimenin tam anlamıyla çekiştiriliyordu. Hareketleri yavaştı, kolları iki yanında kaskatı.

Ama ilerliyordu.

Melantha var gücüyle kıvranarak ondan uzaklaşmaya başladı, gözlerini ondan asla ayırmadan.

Harıl harıl düşünüyor, uygun taşı arayarak satranç problemini çözmeye uğraşıyor ama avucunu yalıyordu.

Ceset ondan hızlı ilerliyordu. Açıkça, bariz biçimde arayı kapatıyordu.

Melantha ayağa kalkmaya uğraştı. Dizlerinin üzerine kalktığında bir inilti kopardı, yüreği küt küt atıyordu. Sonra tek dizi üzerinde kaldı. Zorla kalkmayı denedi, halter kaldırıyormuş gibi omuzlarına binen olağanüstü ağırlığı kaldırmayı. Güçlüydü, kendi kendini telkin ediyordu. Geliştirilmiş modeldi.

Ne var ki tüm ağırlığını tek bacağına verdiği an kasları onu taşımadı. Çöktü, feci bir şekilde, hatta yere yapıştığında bir binanın tepesinden düşmüş kadar oldu. Keskin bir çat sesi işitmesiyle koluna bir acı saplandı, sağlam koluna, demin düşerken yastık niyetine kullanmaya kalkıştığı kolu. Omuzundaki acı korkunçtu, dayanılmaz. Gözlerinden yaş geldi, haykırmamak için kendini zor tuttu.

Ceset koridoru yarılamıştı. İki kırık bacağı üzerinde yürüyordu. Umurunda da değildi hani. Tendonlardan, kemik ve kaslardan daha muazzam bir güç taşıyordu onu.

"Melantha ... sesini duydum ... sen ... yoksa... Melantha?"

"*Kes sesini*," diye şırladı Royd'a. Konuşarak nefesini harcayamazdı.

Bildiği tüm öğretilerden faydalanarak acısını bastırdı. Debelendi, eşelenir gibi ayaklarını da kullanarak sağlam koluyla kendini öne itti, omuzundaki yangına aldırmadan.

Ceset yaklaştıkça yaklaşıyordu.

Salonun eşiğine kadar süründü, hatta kadavrayı oyalayacağını umarak yerdeki haşat kızağın altından solucan gibi geçti. Eskiden Thale Lasamer olan yaratık bir metre arkasındaydı.

Karanlıkta, salonda, her şeyin başladığı yerde, Melantha Jhirl'in takati kesildi.

Bedeni tepeden tırnağa titreyerek nemli halının üzerine yığıldı, daha fazla ilerleyemeyeceğini anladı.

Kapının öbür tarafında ceset kaskatı dikiliyordu. Kızak sarsılmaya başladı. Derken, bir metal gıcırtısı eşliğinde geri kaydı, gıdım gıdım kıpırdayarak yerinden kurtuldu ve kenara çekildi.

Psi. Melantha'nın sövesi, ağlayası geldi. Psişik gücü

olmayışına, peşini bırakmayan *te-ki* güdümlü cesedi paramparça edecek bir silahı olmayışına boş yere hayıflandı. *Ben geliştirilmiş modelim*, diye düşündü çaresizce, yeterince geliştirilmemişti demek ki. Ebeveynleri temin edebildikleri tüm genetik armağanları ona bahşetmişlerdi ama psi'ye güçleri yetmemişti. Genler astronomik ölçüde nadir, çekinik ve...

... birden dank etti.

"Royd," dedi, kalan tüm irade gücünü konuşmaya odaklayarak. Ağlıyordu, altını ıslatmış, ödü patlamış haldeydi. "Düğme ... *te-ki* kullan. Royd, *te-ki* kullan!"

Adamın yanıtı cılızdı, sıkkın. "... yapamam ... bende yok ... annem ... bir tek ... onda var ... bende ... yok ... annemde ..."

"Annen değil," dedi Melantha, umutsuzca. "Hep ... *annem* ... diyorsun. Unuttum ... unuttum. Annen değil o ... dinle ... sen bir *klonsun* ... aynı genler ... sende de var ... o güç."

"Yok," dedi. "Hiç ... olması için ... cinsel ilişki."

"Hayır! Şart *değil*. Biliyorum ... Promethean, Royd ... bir Promethean'dan daha iyi ... bilemezsin ... genleri ... kullan!"

Kızak bir metrenin üçte biri kadar ileriye sıçrayıp yan yattı. Yol açılmıştı.

Ceset öne ilerledi.

"... uğraşıyorum," dedi Royd. "Nafile ... *olmuyor*!"

"Seni *sağalttı* o," dedi Melantha acıklı bir sesle. "Ondan ... daha ... iyisin ... doğum öncesi ... müdahale ... sadece ... baskıladı seni ... *yaparsın*!"

"Nasıl ... yapacağımı ... bilmiyorum."

Ceset tepesine dikildi. Durdu. Rengi kaçmış elleri tit-

reyerek, kasılarak, silkinerek yukarı kalktı. Uzun ojeli tırnaklar. Pençeden farksız. Ellerini daha da kaldırdı.

Melantha küfretti. "*Royd*!"

"... üzgünüm ..."

Ağlayarak silkindi ve nafile bir yumruk salladı.

Aynı anda yerçekimi tümden kalktı. Çok ama çok uzaktan Royd'un haykırdığını işitti, sonra sessizlik çöktü.

"Işıklar artık daha sık aralıklarla çakıyor," dedi Karoly d'Branin kayıt cihazına, "ya da sırf daha yakında olduğum için daha iyi görebiliyorum. Çivit mavisi ve koyu mor ani ışık patlamaları var, görünmesiyle kaybolması bir oluyor. Ağ örüntülerinin arasında. Bir enerji alanı sanırım. Hidrojen partikülleri parıldıyor, yıldızlar örten incecik zar benzeri bir madde var sanki. Ağ ve direklerin arasına, söz konusu alana kadar yayılıyor, hatta sürekli görünen ışıklara da bir anlığına sıçrıyor. Enerji özdeği, evet, tahminimce o işe yarıyor. Benim volcryn enerjiyi besliyor.

"Evrenin yarısını kaplıyor, yaklaştıkça yaklaşıyor. Kaçamayız, ah, çok acı. Agatha gitti, sustu, kask camı kanla kaplı. Karanlık alanı seçebiliyorum, hemen hemen. Tuhaf bir hayal görüyorum, tam ortasında bir surat var, ufacık, sıçan gibi, ne ağzı var ne burnu ne de gözleri, yine de surat sayılır, dosdoğru bana dönük. Tüller aheste dalgalanıyor. Etrafımıza ağlar örülüyor.

"Ah, ışık, ışık!"

Ceset yavaşça salınarak havalandı, elleri gevşekçe önüne sarkık. Ağırlıksız ortamda sersemleyen Melantha'nın midesi birden ağzına geldi. Kaskını sökercesine çıka-

rıp arkasına attı, kendi kusmuğundan geri kaçarak Gecekuşu'nun acımasız saldırısına hazırlandı.

Ne var ki Thale Lasamer'in cansız bedeni havada kıpırtısız süzülüyordu, karanlık salonda hareket eden başka hiçbir şey yoktu. Melantha nihayet toparlandı ve cesede yaklaşıp hafifçe dürttü, ufak ve ürkek bir iteleme. Ceset odanın öbür ucuna uçtu.

"Royd?" dedi tereddütlü.

Yanıt yoktu.

Duvardaki delikten kumanda dairesine geçti.

Ve Royd Eris'i zırhlı giysisiyle havada asılı buldu. Sarstıysa da adam kımıldamadı. Titreyen Melantha Jhirl özel giysiyi yokladıktan sonra bağlantıları çözmeye başladı. Adama dokundu. "Royd," dedi, "buradayım. Bak dokunuyorum, Royd, buradayım, yanındayım, bak dokunuyorum." Giysi kolayca dağılıyor, çıkardığı parçaları kenara atıyordu. "Royd, *Royd*."

Ölmüştü. Ölmüş. Kalbi iflas etmişti. Göğsüne yumruk attı, art arda vurdu, yeniden hayata dönsün diye uğraştı. Canlanmadı. Ölmüştü. Ölmüş.

Melantha Jhirl gözyaşları içinde geri çekilip konsolun kenarına ilişti, başını yere eğdi.

Ölmüştü. Ölmüş.

Ama yerçekimi ayar düğmesi sıfırdaydı.

"Melantha," dedi mülayim bir ses duvarlardan.

Gecekuşu'nun kristal ruhu avuçlarımın arasındaydı.

Koyu kırmızı, çok köşeli, kafam kadar iri, verdiği his buz gibiydi. İçinde iki tane küçücük puslu ışık kıvılcımlar saçarak harlıyor, bazen de burgaçlar çiziyordu.

Konsolların içine sürünerek girdim, hiçbir şeye zarar vermemeye özen göstererek siberdokuları ve güvenlik çemberlerini dikkatlice aşıp nasırlı ellerimi *annenin* yaşadığını bildiğim koca kristale uzattım.

Onu imha etmemek için kendimi zor tuttum.

Royd'un hayaleti imha etmememi rica etmişti.

Dün gece bu konuyu tekrar konuştuk, salonda satranç oynayıp brendi yuvarlarken. Royd içemiyor haliyle, güler yüzlü görüntüsü aracılığıyla bana hangi taşı oynamak istediğini söylüyor.

Birinci kez beni Avalon'a geri götürmeyi teklif etti ya da hangi gezegeni istersem oraya, yeter ki dışarı çıkıp yıllardır ihmal ettiğimiz onarımı yapayım, Gecekuşu yıldızaşımına tekrar güvenle sıçrayabilsin.

Birinci kez reddettim.

Artık daha güçlü olduğuna şüphe yok. Sonuçta genler aynı. İkisi de aynı gücü taşıyor. Son nefesini verirken benliğini şu koca kristale nüfuz ettirecek gücü bile bulmuş kendinde. Gemiye ikisi birden hayat veriyor, arada sırada da kavga ediyorlar. Bazen anası bir anlığına baskın çıkıyor ve Gecekuşu acayip, dengesiz şeyler yapıyor. Yerçekimi ya tamamen kalkıyor ya da artıyor. Uykumda battaniyeler kendiliğinden gırtlağıma dolanıyor. Kuytu köşelerden ıvır zıvırlar fırlatılıyor.

Gerçi bu tür olaylar son zamanlarda epey azaldı. Nüksettiği anlarda Royd annesine müdahale ediyor ya da ben ediyorum. Birlikteyiz, Gecekuşu bizim. Royd tek başına yeterince güçlü olduğunu, aslında bana ihtiyacı olmadığını, anasını zaptedebileceğini iddia ediyor. Kuşkuluyum. Satrançta on oyunun dokuzunda hâlâ yeniyorum onu.

Ayrıca başka etmenler de var. Araştırmamız, örneğin. Karoly olsa bizimle gurur duyardı. Volcryn yakında Şeytan Perdesi'nin pus örtüsüne girecek, biz de yakından takip ediyoruz. İnceliyor, kaydediyor, ihtiyar d'Branin'in yapmamızı isteyeceği her şeyi yapıyoruz. Her şey bilgisayarda veya bantta saklı; sistemin silinme ihtimaline karşı kâğıt üzerine de yazılı. Volcryn'in Perde'ye girişini izlemek ilginç olacak. Yaratığın binlerce yıl boyunca beslendiği incecik yıldızlararası hidrojen tabakasıyla kıyaslandığında oradaki madde yoğunluğu öyle fazla ki.

Onunla iletişim kurmaya çalıştıysak da başarılı olamadık. Duyarlı bir canlı olduğunu düşünmüyorum. Royd yaratığın davranışını taklit etmeye çalıştı ve tüm enerjisini odaklayarak Gecekuşu'nu *te-ki* yordamıyla hareket ettirmeyi denedi. Bazen, tuhaftır, anası da onun bu çabalarına eşlik ediyor. Şimdilik hep hüsrana uğradılar, yine de denemeyi sürdüreceğiz.

İşte bunlarla uğraşıyoruz. Bulgularımızın insanlığın eline geçeceğine eminiz. Royd'la ikimiz kafa kafaya verip bir plan yaptık. Ölümümden önce, ecelim yaklaştığında, ana kristali yok edip bilgisayarları sileceğim, sonra da rotayı yerleşim olan en yakın gezegene ayarlayacağım. İşte o vakit Gecekuşu tam bir hayalet gemiye dönüşecek. Çalışır durumda olacak. Daha vaktim bol, üstelik ben geliştirilmiş bir modelim.

Royd'un tekrar tekrar önermesi çok manidar olsa da diğer seçeneği göz önünde bulunduracak değilim. Onarımı tamamlayabileceğimden kuşkum yok. Royd da gemiyi bensiz idare edebilir, araştırmayı sürdürebilir belki. Ama bunların hiç önemi yok.

Defalarca yanıldım. Esperon konusunda, monitörler konusunda, diğerlerini idare edebileceğim konusunda; hepsi benim hatam, *kibrimin* bedeli. Acı hüsranlar. Ona nihayet dokunduğumda, ilk ve son kezdi, bedeni hâlâ sıcaktı. Ama *kendisi* çoktan gitmişti. Temasımı asla hissedemedi. O sözümü de tutamadım.

Ama diğer verdiğim sözü tutabilirim.

Onu anasıyla yalnız bırakmayacağım.

Asla.

Dubuque, Iowa
Kasım 1978

İPTAL

Kabaraijian ve tayfası mağaralardan çıkıp evlerinin yolunu tuttuğu sırada ova gölüne akşam güneşi vurmuştu. Huzurlu, dingin bir günbatımıydı; yeşil göl sularıyla, yumuşak gece meltemiyle ve yavaşça solan mülayim Grotto güneşinin ışıklarıyla harmanlanmış bir alacakaranlık. Kabaraijian güneşin batışını teknesinin arkasından seyrediyor, motorun vızıltısına aldırmadan seher vaktine özgü sesleri dinliyordu.

Grotto dingin bir dünyaydı ama dinlemeyi bilirsen ıssız değildi. Kabaraijian da bilirdi. Teknesinin kıçında dimdik oturuyordu, yağız tenli ince yapılı bir adamdı, uzun siyah saçlı, kahverengi gözleri hülyalı bakardı. Zayıf tek elini dizine dayamış, diğer eli gayri ihtiyari motordaydı. Kulağı teknenin yardığı suyun şırıltısındaydı, yüzeye sıçrayan göl çekirgelerinin şapırtısında, bir de kıyı boyunca sıralanan ağaçların yemyeşil dallarını hışırdatan rüzgârda. Saati gelseydi gece kuşlarını da işitirdi ama onlar henüz uyanmamıştı.

Teknede dört kişiydiler ama sadece Kabaraijian dinle-

yip işitiyordu. Diğerleri –bomboş bakışları ve hamur gibi suratlarıyla iri adamlar– epeydir işitecek durumda değildiler. Üzerlerinde ölülere özgü dümdüz gri tulumlar vardı, her adamın kafatasının arkasında da birer çelik plaka. Bazen, ceset kumandasını açtığında, Kabaraijian onların kulaklarıyla işitir, onların gözleriyle görürdü. Ama uğraş isterdi, çok uğraşmak, uğraştığına da değmezdi. Bir ceset işletmeninin kendi tayfası aracılığıyla algıladığı görüntüler ve sesler gerçek hislerin cılız yankılarıydı, nadiren işe yarar, asla zevk vermezdi.

Grotto'ya akşam serinliğinin çöktüğü şu saatler kapatma vaktiydi. Dolayısıyla Kabaraijian'ın ceset kumandası da kapalıydı. Ölü adamlardan ayrılan zihni kendi bedeninde huzurla dinlenmeye çekilmişti. Tekne göl kıyısı boyunca dümdüz ilerliyordu ama Kabaraijian'ın aklı miskince oradan oraya geziyordu, o da kafa yorarsa tabii. Çoğu zaman öylece oturur, gölü ve ağaçları seyreder, kulak kabartırdı. O gün ceset tayfasını çok çalıştırdığından şimdi tükenmiş ve boşalmış hissediyordu. Düşünmek –bilhassa düşünmek– alışkın olduğundan daha fazla gayret gerektiriyordu. En iyisi akşamın gidişatına kendini koy vermekti.

Uzun, sakin bir yolculuktu; iki koca gölü artı bir tane de küçüğünü aşıp bir mağaradan geçen, en sonunda da hızlı akıntılı dar bir ırmağa bağlanan. Kabaraijian kumandayı işte tam o noktada açtı, nehrin akıntısına kapılmalarıyla birlikte yolculuğun çok daha gürültülü bir hal aldığı esnada. Nehir kıyısında mavi-siyah taştan biçimsiz bir yapı olan istasyona ulaşana dek hava kararmıştı. Yine de ofis camları hoş bir sarı ışıkla hâlâ parlıyordu.

Kabaraijian'ınkinin tıpatıp aynısı bir düzine tekne doğal gümüş ağacından yapılmış uzun iskeleye geceyi geçirmek üzere çoktan bağlanmıştı. Ama hâlâ boş duran palamar babaları vardı. Kabaraijian bir tanesini seçip tekneyi yanaştırdı.

Tekne güzelce bağlandıktan sonra kumbarasını koltuğunun altına sıkıştırıp iskeleye atladı. Boştaki elini kemerine götürüp baş parmağıyla ceset kumandasına dokundu. Zihnine birtakım anlaşılmaz hisler üşüştü ama Kabaraijian hepsini kenara itti ve zihinsel bir seslenişle ölüleri dürtüp hayata döndürdü. Cesetler ayaklandı, teker teker tekneden indiler. Sonra da Kabaraijian'ın peşinden istasyona yöneldiler.

Munson ofiste bekliyordu. Gri saçlı, göz kenarları kırışmış, şişko, hırpani kılıklı bir adamdı ama babacan tavırlıydı. Ayaklarını masasına dayamıştı ve roman okuyordu. Kabaraijian içeri girince gülümseyip ayaklarını indirdi, kitabını da arasına itinayla deri ayraç koyarak kenara bıraktı. "N'aber Matt," dedi. "Neden hep en son sen geliyorsun?"

"Genelde en son ayrılan benim de ondan," dedi Kabaraijian, gülümseyerek. Bu en yeni lafıydı. Munson her akşam aynı soruyu sorar ve Kabaraijian'ın her seferinde değişik bir yanıt vermesini beklerdi. Bu defaki yanıt sadece birazcık hoşuna gitmiş görünüyordu.

Kabaraijian kumbarayı Munson'un önüne koyup kapağını açtı. "Fena bir gün sayılmaz," dedi. "Dört tane yekpare taş, on iki tane de ufalanmışı."

Munson içi yastıklı metal kutudaki grimtırak ufak taşlardan bir avuç alıp inceledi. Şimdilik matah bir yan-

ları yoktu. Ama işlenip parlatıldılar mı bambaşka bir şeye dönüşürlerdi: Sarmaltaşına. Bunlar parlamayan cevherlerdi ama kendine has bir güzelliği vardı. Yekpare olanları duman içeren kristallere benziyordu; yumuşacık renklerle, iç gıcıklayıcı gizemler ve hayallerle dolu.

Munson kafa sallayıp taşları kutunun içine geri koydu. "Fena değil," dedi. "Sen hep iyi iş çıkarıyorsun, Matt. Nereye bakacağını biliyorsun."

"Ağırdan almanın semeresi," dedi Kabaraijian. "Etrafımı incelerim ben."

Munson kutuyu masasının altına soktu ve ahşap kaplamalı odada sırıtan beyaz plastikten bilgisayar paneline döndü. Sarmaltaşlarını kayıtlara geçip kafasını önünden kaldırdı. "Cesetlerini temizletmek ister misin?"

Kabaraijian başını iki yana salladı. "Bu gece olmaz. Yorgunum. Şimdilik hepsini bir kenara atacağım."

"Hayhay," dedi Munson. Kalkıp masasının arkasındaki kapıyı açtı. Kabaraijian adamın peşinden, üç ölü adam da Kabaraijian'ın peşinden gitti. Ofisin arkasında koğuşlar vardı, uzunlamasına alçak tavanlı, her birine basit ahşap ranzalar sıralanmıştı. Çoğu doluydu. Kabaraijian kendi ölülerini üç tane boş ranzaya yönlendirip hizaladı. Sonra kumandayı düğmesinden kapattı. Kafasının içindeki yankılar dinerken cesetler çuval gibi ranzalara yığıldı.

Sonrasında ofise dönünce Munson'la birkaç dakika daha lafladı. En sonunda adam kitabına döndü, Kabaraijian da akşamın serinliğine.

İstasyonun arka tarafında bir dizi motosiklet duruyordu ama on dakikalık yürüme mesafedeki yerleşim birimine yayan gitmeyi yeğleyen Kabaraijian hiçbirine dokunmadı.

Orman yolundan yürüdü, aheste adımlarla, arada sırada duraklayıp sarmaşıkları ve sarkan dalları kenara iterek. Daima hoştu yürümek. Akşamları ortalık sakin olur, yöredeki meyve ağaçlarının kokusunu taşıyan ıtırlı bir meltem eser, gece kuşlarının şakımaları kaplardı etrafı.

Yerleşim birimi nehirdeki istasyondan daha büyük, daha aydınlık ve gürültülüydü; uzay limanı boyunca tıklım tıkış öbeklenmiş evlerden, barlardan ve dükkânlardan ibaretti. Birkaç tane ahşap ve taş yapı da vardı ama yerleşimcilerin çoğu şirketin bedava sağladığı plastik prefabrik barınaklardan hâlâ memnundu.

Kabaraijian yeni kaldırım taşı döşenmiş sokaklarda ilerleyerek az sayıdaki ahşap binalardan birine yöneldi. Meyhane kapısının üzerinde ağır, tahta bir tabela vardı ama ışığı yanmıyordu. İçerisi mumla aydınlatılmıştı; hantal, minderli koltuklar ve gerçek bir şömine ateşi de vardı. Keyifli bir yerdi, Grotto'nun en eski barı, üstelik kafa çekmeye meraklı ceset işletmenlerinin, avcıların ve diğer nehir istasyonu personelinin hâlâ gözde mekânıydı.

İçeri girdiği anda birisi onu avazı çıktığı kadar bağırarak karşıladı. "Hey! Matt! Gelsene!"

Kabaraijian sesleneni buldu ve köşedeki bir masaya yöneldi, Ed Cochran'ın kucağında bir maşrapa birayla oturduğu yere. Cochran da Kabaraijian gibi ceset işletmenlerinin mavi beyaz ceketinden giymişti. Uzun boylu ve sıskaydı, kavruk yüzü fazla sırıtkan, kızıl-sarışın saçı karman çorman.

Kabaraijian onun tam karşısındaki koltuğa memnuniyetle çöktü. Cochran sırıttı. "Bira?" diye sordu. "Bir sürahiyi bölüşebiliriz."

"Yok, sağ ol. Bu gece şarap içesim var. Şöyle okkalı, yumuşak ve uzun içimli bir şey."

"İş nasıl geçti?" dedi Cochran.

Kabaraijian omuz silkti. "İdare eder," dedi. "Dört tane büyük, bir düzine de küçük taş. Munson iyi bir rakam biçti. Yarın daha verimli olur. Güzel bir yer buldum." Bir ara bara dönüp işaret etti. Barmen başıyla onayladı, birkaç dakika sonra da şarap ve kadehler geldi.

Kabaraijian içkisini koyup yudumlarken Cochran da kendi iş gününü anlattı. İyi geçmemişti; hiçbiri büyük olmayan sadece altı taş.

"Çalışma alanını biraz daha genişlet," dedi Kabaraijian. "Buradaki mağaralar suyunu çekti. Ama High Lakes'tekilerin ucu bucağı yok. Yeni bir yer bul."

"Neden uğraşayım?" dedi Cochran kaş çatarak. "Bulduklarım bana kalmıyor zaten. Kendini paralamanın getirisi ne ki?"

Kabaraijian şarap kadehini kara kuru elinde döndürerek hülyalara dalmış gibi kırmızı içkisini seyrediyordu. "Zavallı Ed," dedi, yarı üzgün yarı alaycı bir edayla. "Tek düşündüğün iş. Grotto güzel bir gezegen. Ben fazladan yol kat etmeyi *dert etmem*, Ed, bundan keyif alırım. Karşılığında para almasaydım bile boş zamanımda gezerdim muhtemelen. İşin gerçeği, daha büyük sarmaltaşları buldukça ücretim katlanıyor, eh bu da ekstradan avantası."

Cochran gülümseyip başını iki yana salladı. "Delisin Matt," dedi sevecenlikle. "Bu camiada para yerine gezme fırsatı bulduğu için mutlu olan yegâne ceset işletmeni."

Kabaraijian da gülümsedi, ağzının bir köşesini yampiri bükerek. "Odunsun," dedi ayıplar gibi.

Cochran bir bira daha söyledi. "Bak Matt, pratik olmalısın. Tamam, Grotto iyi hoş ama ömrün boyunca burada kalmayacaksın." Birasını bıraktı ve ceketinin kolunu sıyırıp ağır bileziğini gösterdi. Altın yüzeyi mum ışığında hafifçe parlıyor, safir taşlarında lacivert alevler oynaşıyordu. "Bunun gibi süprüntüler eskiden değerliydi," dedi Cochran, "ta ki yapay yolla üretmeyi becermelerine kadar. Sarmaltaşını da halledecekler Matt. Yapacaklarını biliyorsun. Şimdiden üzerinde çalışıyorlar. Yani en fazla iki yılın var, haydi üç olsun. Ya sonra ne olacak? Ceset işletmenlerine artık gerek duymayacaklar. Sen de kalkıp gideceksin, buraya ilk damladığın dönemden daha iyi durumda olmayacaksın."

"Pek sayılmaz," dedi Kabaraijian. "İstasyon iyi para ödüyor, ücretlendirme fena değil. Kenara biraz para koydum. Ayrıca belki gitmem. Grotto'yu seviyorum. Belki kalıp kolonicilere falan katılırım."

"Ne iş yapacaksın? Çiftçilik mi? Masa başında mı çalışacaksın? Bırak bu martavalları Matt. Sen bir ceset işletmenisin, hep öyle kalacaksın. Ama birkaç seneye kadar Grotto cesetlere ihtiyaç duymaz hale gelecek."

Kabaraijian içini çekti. "Ee?" dedi. "Yani?"

Cochran öne yaklaştı. "Yani sana bahsettiğim meseleyi düşündün mü?"

"Evet," dedi Kabaraijian. "Ama beğenmedim. Her şeyden önce, o iş yürümez bence. Uzay limanı güvenliği sarmaltaşı kaçakçılarına fırsat vermeyecek kadar sıkı, senin de niyetin o. Planın yürüse bile hiçbir şekilde dahil olmak istemem. Kusura bakma Ed."

"Bence *yürür*," dedi Cochran inatla. "Uzay limanında-

kiler insan. Ayartılabilirler. Tüm işi biz yapıyorken sarmaltaşların hepsi niye şirkete kalsın?"

"Onlar imtiyaz sahipleri," dedi Kabaraijian.

Cochran elini sallayarak geçiştirdi. "Ya, tabii. N'olmuş yani? Hem hangi hakla? Meretler hâlâ değerliyken taşların birazı bizim de *hakkımız*."

Kabaraijian tekrar içini çekip kendine bir kadeh daha şarap koydu. "Bak," dedi, kadehi dudaklarına götürürken, "Ağız dalaşına girmek istemem. Bize daha fazla ödemiyor veya sarmaltaşlardan pay vermiyor olabilirler. Yine de riske değmez. Yakalanırsak tüm tayfamızı kaybederiz. *Ayrıca* sınır dışı ediliriz. Bunu istemem Ed, bu riske girmem ben. Grotto benim için fazla iyi, bunu da elimin tersiyle itecek değilim. Bazılarına göre çok şanslı sayılırız, biliyorsun. Çoğu ceset işletmeni Grotto gibi bir yerde asla çalışma imkânı bulamıyor. Ya Skrakky'deki seri üretim hatlarını ya da New Pittsburg'daki madenleri boyluyorlar. Oraları gördüm. Ben almayayım. O *tür* bir hayata geri dönmeyi göze alamam."

Cochran gözlerini tavana doğru devirerek ellerini iki yana açtı. "Ümitsiz vaka," dedi, başını iki yana sallayarak. "Ümitsiz." Sonra da birasına döndü. Kabaraijian gülümsüyordu.

Ne var ki birkaç dakika sonra keyfi kaçtı. Cochran aniden kaskatı kesilmiş, yüzünü ekşiterek öteye bakıyordu. "Kahretsin," dedi. "Bartling. Bu *herif* ne halt ediyor burada?"

Kabaraijian dönüp kapıya baktı. Yeni gelen müşteri eşikte dikilmiş, gözlerinin loş ışığa alışmasını bekliyordu. İri bir adamdı, vaktiyle atletik olan vücudu yılların

etkisiyle sarkmış, hatırı sayılır bir göbek yapmıştı. Kırçıl siyah saçlıydı, kapkara sakalı fırça gibiydi ve üzerinde rengârenk son moda bir ceket vardı.

Arkasından dört kişi daha girdi ve iki kanattan adama siper oldu. Ondan daha genç ve daha iri adamlardı, asık suratlı ve caydırıcı tipler. Fedai getirmesi mantıklıydı. Lowell Barting ceset işletmenlerine duyduğu nefretle nam salmıştı ve meyhane öyleleriyle doluydu.

Bartling kollarını kavuşturup yavaşça etrafa göz gezdirdi. Pis pis sırıtıyordu. Konuşmaya yeltendi.

Daha ağzından tek kelime çıkmaya kalmadan lafını kestiler. Bar tezgâhında oturanlardan biri kaba, hırıltılı bir sesle güldü. "Vay, Bartling," dedi. "Burada ne işin var? Bizim gibi ciğeri beş para etmezlerle takılmazdın hani?"

Bartling'in suratı gerildi ama pis sırıtmasından taviz vermedi. "Normalde takılmam ama bir duyuruyu bizzat yapma zevkini tatmak istedim."

"Grotto'dan ayrılıyorsun!" diye bağırdı birisi. Tezgâhtakiler kahkahadan kırıldı. "İşte buna içilir," dedi başka biri.

"Hayır," dedi Bartling. "Hayır ahbap, *siz* gidiyorsunuz." Etrafına bakınarak ânın tadını çıkardı. "Sarmaltaşı imtiyaz hakkının Bartling Şirketi'ne devredildiğini sevinçle bildiririm. Ay sonunda nehir istasyonunun idaresini üstleniyorum. Haliyle ilk icraatım, şu anda anlaşmalı çalışan tüm ceset işletmenlerinin işine son vermek olacak."

Bunun anlamı kafalara dank edince mekâna ani bir sessizlik çöktü. Barın arka tarafındaki köşesinden Cochran yavaşça ayağa kalktı. Kabaraijian yerinden kalkmadı, afallamıştı.

"Bunu yapamazsın," dedi Cochran kafa tutar gibi. "Sözleşmelerimiz var."

Bartling ona döndü. "Sözleşmeler feshedilebilir," dedi, "nitekim öyle olacak."

"Orospu çocuğu," dedi birisi.

Fedailer gerildi. "Ağzını topla, mal herif," diye karşılık verdi içlerinden biri. Mekândaki herkes ayaklanmaya başladı.

Cochran öfkeden mosmor kesilmişti. "Geber Bartling," dedi. "Sen kendini ne bok sanıyorsun? Bizi gezegenden sepetlemeye hakkın yok."

"Bal gibi var," dedi Bartling. "Grotto hoş, temiz, güzel bir gezegen. Sizin gibilere burada yer yok. Sizi işe almak bir hataydı, en başından beri söylüyordum. Şu çalıştırdığınız *meretler* havayı kirletiyor. Hele siz daha da betersiniz. Şu şeylerle, şu cesetlerle para için *gönüllü* çalışıyorsunuz. Beni tiksindiriyorsunuz. Grotto'ya layık değilsiniz. Artık sizi kovabilecek konumdayım." Durup gülümsedi. "Mal herif," diye de ekledi, tükürür gibi.

"Bartling, senin kelleni koparacağım," diye böğürdü işletmenlerden biri. Herkes bir ağızdan kükreyerek destek çıktı. Birkaç adam aynı anda üzerine yürüdü.

Tüm bu hayhuyun arasında Kabaraijian'ın usulca sarfettiği, "Hayır, durun," lafı üzerine herkes zınk diye durdu. Sesini bile yükseltmediği halde, bağrışan bir bar dolusu adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Kalabalığın arasından ilerleyerek Bartling'in karşısına dikildi, göründüğü kadar sakin değildi. "Çalışacak ceset olmayınca maliyetlerinin artacağının farkındasındır," dedi dümdüz, makul bir edayla, "kazancın da düşecek."

Bartling başıyla onayladı. "Elbette farkındayım. Zararı göze alıyorum. Sarmaltaşı çıkarttırmak için *insan* çalıştıracağız. Cesetlere göre fazla güzel bir iş zaten."

"Boş yere para kaybedeceksin," dedi Kabaraijian.

"Hiç de boş yere değil. Kokuşmuş cesetlerinizden kurtulacağım."

Kabaraijian cılız gülümsedi. "Belki bazılarımızdan. Ama hepimizden değil, Bay Bartling. İşimizi elimizden alabilirsin ama bizi Grotto'dan sepetleyemezsin. Ben gitmeyi reddediyorum mesela."

"Açlıktan ölürsün."

"Bırak melodramı. Yapacak bir şey bulurum. Tüm Grotto'nun sahibi değilsin. Cesetlerimi de bırakmam. Ölüler bir sürü işte kullanılabilir. Henüz hepsini öğretmedik o kadar."

Bartling'in pis sırıtması ansızın kayboldu. "Kalacak olursan," dedi, Kabaraijian'a dimdik bakarak, "Seni çok ama çok pişman ederim, yeminle."

Kabaraijian güldü. "Sahi mi? Eh, şahsen ben de her gece sen yattıktan sonra ölülerimden birini evine yollayacağıma, pencerende hırlatarak ona korkunç suratlar yaptıracağıma yemin ederim." Tekrar güldü, daha yüksek sesle. Cochran da ona katıldı, ardından diğerleri. Biraz sonra tüm meyhane kahkahadan kırılıyordu.

Bartling kıpkırmızı kesildi, içten içe kuduruyordu. Buraya düşmanlarıyla alay etmeye, başarısıyla böbürlenmeye gelmişti ama herkes ona gülüyordu. Zaferini makaraya sarıp ona madik atmışlardı. Bir dakika boyunca köpürdü, sonra da sırtını dönüp hışımla kapıdan çıktı. Fedaileri de peşinden.

Kahkahalar adam çıktıktan sonra da bir süre devam etti, hatta Kabaraijian koltuğuna geri dönerken birkaç kişi sırtına şaplak attı. Cochran da sevinmişti. "Moruğa ağzının payını tam verdin," dedi, köşedeki masaya vardıklarında.

Ama Kabaraijian artık gülümsemiyordu. Külçe gibi yerine çöküp neredeyse anında şaraba davrandı. "Verdim ya," dedi yavaşça, iki yudum arasında. "Verdim ya."

Cochran ona garipseyerek baktı. "Pek mutlu görünmüyorsun."

"Değilim," dedi Kabaraijian. Gözü kadehindeydi. "İçime kurt düştü. Şu gıcık bağnaz herif damarıma bastı, laf sokmadan duramadım. Bunun altından kalkabilecek miyim bilmem. Grotto'da cesetler *başka* ne iş yapabilir ki?"

Meyhaneye göz gezdirdi, ortama birden kasvet çökmüştü. "İçlerine oturdu," dedi Cochran'a. "Bahse varım herkes nereye gideceğini düşünüyordur..."

Cochran sırıtmayı kesmişti. "Bazılarımız kalır," dedi tereddütlü. "Cesetleri tarlada falan çalıştırabiliriz."

Kabaraijian yüzüne baktı.

"I-ıh. Makineler tarımda daha verimli. Ayrıca ölüler çok temel işler haricinde fazla hantal, avlanamayacak kadar yavaş." Biraz daha şarap koyup sesli düşündü. "Ucuz iş gücü olarak fabrikalarda veya madende delgi kullanmakta fena değiller. Ama Grotto da öyle işler yok. Bir tek vibrodelgiyle sarmaltaşı kırabilirler, o işi de Bartling elimizden aldı."

Kafasını iki yana salladı.

"Bilemiyorum, Ed," diye devam etti. "Kolay olmayacak.

Barınmak imkânsız hale gelebilir. Sarmaltaşı işletme ruhsatını cebe koymuşken Bartling şu an yerleşim şirketinden bile büyük."

"Ana fikir oydu zaten. Şirket bizi besliyor, biz de semirdikçe satın alıyoruz."

"Doğru. Ama Bartling biraz fazla hızlı semiriyor. Şimdiden ağırlığını koymaya başlayabilir. Cesetleri gezegenden uzak tutmak için ayrıcalık talep ederse şaşırmam. İşte *o zaman* zorla kapı dışarı ediliriz."

"Yanına bırakırlar mı?" Cochran tekrar öfkeleniyordu, sesini biraz yükseltmişti.

"Belki," dedi Kabaraijian, "göz yumarsak. Acaba..." Düşünceli bir şekilde şarabı yuvarladı. "Sence işi kesin devralmış mıdır?"

Cochran şaşkın baktı. "Aldım dedi ya."

"Evet. Anlaşmayı cebe koymasaydı öyle böbürleneceğini sanmıyorum. Yine de, daha iyi bir teklif getiren olursa şirket ne yapar merak ediyorum."

"Kim?"

"Biz belki?" Kabaraijian şarabını yudumlayarak söylediğini tarttı. "Tüm işçiler bir olup herkes birikimini ortaya koysa. Ciddi bir rakam toplanır. Nehir istasyonunu kendimiz satın alabiliriz belki. Bartling sarmaltaşı işini tümden kendine bağlamışsa başka bir iş de kurulabilir. Bu da bir fikir."

"Yok ya, hiç işe yaramaz," dedi Cochran. "Senin biraz birikmiş paran olabilir Matt ama bende ne gezer. Elime geçeni buraya harcadım. Ayrıca, şu heriflerde para olsa bile asla hepsini biraraya getiremezsin."

"Belki getiremem," dedi Kabaraijian. "Ama denemeye

değer. Uzun vadede Grotto'da barınmaya devam edebilmemiz için tek yol Bartling'e karşı birlik olmak."

Cochran birasını kafaya dikip yenisini istedi. "Yok be," dedi. "Bartling kodamandır. Herifin canını çok sıkarsan tepene biner. Benim daha iyi bir fikrim var."

"Sarmaltaşı kaçakçılığı," dedi Kabaraijian gülümseyerek.

"He," dedi Cochran kafa sallayıp. "Belki şimdi tekrar düşünürsün. Madem Bartling bizi gezegenden sepetleyecek, bari sarmaltaşlarının birazını da yanımızda götürelim. Gideceğimiz yerde bizi kurtarır."

"Sen iflah olmazsın," dedi Kabaraijian. "Yalnız bahse varım Grotto'daki işletmenlerin yarısı şimdi aynısına kalkışacaktır. Bartling buna hazırlıklıdır. Burayı terk etmeye başladığımızda uzay limanında göz açtırmayacaktır. Seni enseler Ed. Tayfanı kaybedersin, daha beteri de olabilir. Bartling ceset kanunlarını emrivaki yürürlüğe sokup cesetleri ihraç etmeye bile kalkışabilir."

Cochran bu ihtimal karşısında huzursuzlandı. Ceset işletmenleri o kadar çok ölü görmüşlerdi ki onlardan birine dönüşme fikrine sıcak bakmıyorlardı. Ceset kanunlarının bulunmadığı, ağır suçların hâlâ hapis veya "temiz" idamla cezalandırıldığı gezegenlerde toplanma eğilimindelerdi. Grotto şimdilik temiz bir gezegendi ama yasalar her an değişebilirdi.

"Tayfamı her halükârda kaybedeceğim, Matt," dedi Cochran. "Bartling bizi kapı dışarı ederse geçiş parası için cesetlerimin bir kısmını satmam gerekir."

Kabaraijian gülümsedi. "En kötü ihtimalde bile hâlâ bir ayın var. Dışarıda bir sürü sarmaltaşı toplanmayı

bekliyor." Kadehini kaldırdı. "Haydi. Grotto'ya içelim. Güzel bir gezegen ve şimdilik hâlâ buradayız."

Cochran omuz silkip birasını kaldırdı. "He," dedi. Ama sırıtması endişesini gizlemiyordu.

Kabaraijian istasyona ertesi sabah erkenden damladı, Grotto güneşinin nehirden yayılan pusu dağıtmakta hâlâ zorlandığı sıralarda. Boş tekneler hâlâ iskeleye bağlıydı, hızla seyrelen sisin içinde bir aşağı bir yukarı salınıyorlardı.

Munson ofisteydi, her zamanki gibi. Ne şaşırtıcıdır ki Cochran da içerideydi. Kabaraijian içeri girince ikisi de dönüp baktı.

"Günaydın Matt," dedi Munson ciddi bir sesle. "Ed dün akşam olanları anlatıyordu." Bugün, her nedense, adam yaşını gösteriyordu. "Üzüldüm Matt. Olaydan hiç haberim yoktu."

Kabaraijian gülümsedi. "Haberin olabileceği hiç aklıma gelmedi. Kulağına bir şey çalınmış olsaydı bana çıtlatırdın. Savaşmadan pes etmeyeceğiz." Cochran'a baktı. "Bu kadar erkenden ne işin var burada? Genelde öğleye doğru uyanırsın."

Cochran sırıttı. "He. Şey, erken kalkayım dedim. Tayfamı kurtarmak istiyorsam bu ay iyi para kaldırmam lazım."

Munson masasının altından iki tane kumbara çıkardı. İki ceset işletmenine birer tanesini uzatıp başıyla işaret etti. "Arka oda açık," dedi. "Ölülerinizi ne zaman isterseniz alabilirsiniz."

Kabaraijian masanın etrafından dolanarak gitmeye

yeltenmişti ki Cochran koluna yapıştı. "Sanırım ben doğuya bakacağım," dedi. "Oradaki bazı mağaralara henüz doğru dürüst kazma vurulmamış. Sen nereye?"

"Batıya," dedi Kabaraijian. "Yeni bir damar buldum, söylemiştim ya."

Cochran başıyla onayladı. Arka odaya beraber geçip kumandalarını açtılar. Beş tane ölü sendeleyerek ranzalarından kalktı ve ayaklarını sürüyerek peşlerine düşüp ofisten çıktı. Kabaraijian çıkmadan önce Munson'a teşekkür etti. İhtiyar adam Kabaraijian'ın cesetlerini gene de temizlemiş, beslemişti.

Rıhtıma vardıklarında sis dağılmak üzereydi. Kabaraijian tayfasını tekneye bindirdikten sonra onları kapatmaya hazırlanıyordu ki Cochran onu durdurdu, endişeli bir hali vardı.

"Ee Matt," dedi, iskelede dikildiği yerden tekneye bakarak. "Şu bahsettiğin yeni damar, sahiden iyi mi?"

Kabaraijian gözlerini kısarak kafa salladı. Ağaçların tepesinden vuran güneş Cochran'ın tam ensesine denk geliyordu.

"Bölüşmemiz mümkün mü?" dedi Cochran ezile büzüle. Alışılmadık bir ricaydı. Uygulamada her işletmen yalnız çalışır, herkes kendi sarmaltaşı mağarasını bulur ve kazardı. "Yani, sadece bir ay kaldı ya, herhalde hepsini kazacak zamanın olmaz, hani orası dediğin kadar iyiyse. Ben de epey paraya sıkıştım, sahiden zordayım yani."

Kabaraijian bunu istemenin kolay olmadığının ayırdındaydı. Gülümsedi. "Olur," dedi. "Orası bereketli zaten. Tekneni al ve peşime takıl."

Cochran kafa sallayıp zoraki sırıttı. Ölülerini kuyru-

ğuna takarak teknesine binmek üzere uzaklaştı.

Nehir aşağı gitmek tersinden daha kolaydı, daha hızlı. Kabaraijian göle çabucak çıktı ve ışıltılı yeşil sularını teknesiyle köpürterek yoluna devam etti. Pırıl pırıl güneşi, suda minicik dalgalar yaratan sert rüzgârıyla insanı zinde kılan bir sabahtı. Önceki gece yaşananlara rağmen Kabaraijian iyi hissediyordu. Grotto'nun marifetiydi bu. High Lakes'e çıktığı anda nedense Bartling'i alt edebilecekmiş gibi geldi ona.

Benzer sorunlara daha önce başka gezegenlerde de rastlamıştı. Bartling'in nefreti sırf adama özgü değildi. Bir insanın beyni kafatasından sökülüp de yerine bir ölünün sentetik beyninin yerleştirildiği ilk günden beri bu uygulamanın sapıklık, işletmenlerin de ahlaksız ve rezil kişiler olduğunu haykıranlar vardı. Önyargıya alışıktı; ceset işletmenliğinin bir parçasıydı önyargı. Daha önce de hakkından gelmişti. Bartling'in de hakkından gelebilirdi.

Yolculuğun ilk kısmı tez bitti. İki tekne yöredeki büyük göllerin ikisini de aşarak gümüş ağaçlarının sıralandığı kıyıları ve suya sarkan sarmaşık dallarını geride bırakmıştı. Ama bir an geldi yavaşlamak durumunda kaldılar; zira göller giderek daralmaya, bitkiler sıklaşmaya, doğa örtüsü daha da yabanıl bir hal almaya başlamıştı. Kıyı şeridindeki heybetli gümüş ağaçları ve ender sarmaşıklar yerlerini yavaşça siyah kırmızı renkteki gür alazdikeni çalılarına; isim bile verilmemiş bodur, eğri büğrü bir ağaç cinsine bırakıyordu. Karadaki bitki örtüsü gittikçe engebeli ve kayalık bir görünüm aldı, en sonunda da dağ gibi oldu.

Sonra mağaralardan geçmeye başladılar.

Kelimenin tam anlamıyla yüzlerce mağara vardı ve

yerleşim birimlerini dört koldan çevreleyen sıradağları bal peteği misali sarmıştı. Mağaraların kapsamlı haritası hiç çıkarılmamıştı. Sayıları çok fazlaydı ve görünüşte hepsi birbirine bağlı, inanılmaz karmaşık bir doğal labirent oluşturuyordu. Çoğu hâlâ yarı su doluydu; dağın yumuşak kayaç tabakası hâlâ içlerinden geçen akarsular tarafından oyulmuştu.

Bir yabancı mağaralarda rahatlıkla kaybolabilirdi ama oraya yabancılar hiç uğramazdı. Ceset işletmenleriyse asla kaybolmazdı. Onların ülkesiydi bu. Sarmaltaşların kayalara ve karanlığa bürünmüş bir halde beklediği yerdi burası.

Teknelerin hepsinde aydınlatma tertibatı vardı. Kabaraijian ilk mağaraya girer girmez kendininkini açıp yavaşladı. Peşinden yakın seyreden Cochran da aynısını yaptı. Civar mağaraları kateden kanallar iyi bilindiği halde suyu sığdı ve teknenin altını paralama riskine değmiyordu.

Kanalın girişi dardı ve nemden parlayan yeşilimtırak renkteki taş duvarlar iki yandan üzerlerine kapanıyor gibiydi. İleride duvarların arası açıldıkça açıldı, en sonunda akıntı iki tekneyi kubbe tavanlı devasa bir yeraltı odasına çıkardı. Mağara karanlıkta görünmeyen tavanıyla bir uzay limanı kadar genişti. Çok geçmeden duvarlar da karanlıkta kayboldu ve tekneler gölün zifiri soğuk sularında iki ufak ışık küreciği misali usulca ilerlemeyi sürdürdü.

Derken, tam önlerinde, duvarlar tekrar belirdi. Ancak bu kez bir tane değil birçok geçit vardı. Akıntı tek bir giriş oymuştu ama en az yarım düzine çıkış vardı.

Kabaraijian mağarayı tanıyordu neyse ki. Tereddüt etmeden teknesini en geniş geçide döndürdü, en sağdakine. Cochran peşine takıldı. Burada sular biraz eğimli aktığı için tekneler tekrar hızlanmaya başladı. "Dikkatli ol," diyerek Cochran'ı uyardı Kabaraijian bir noktada. "Burada tavan alçalıyor." Cochran uyarıyı duyduğunu el sallayarak belirtti.

İkaz tam zamanında gelmişti. Duvarların arası artan bir hızla açılırken, taş tavan suyun yükseldiği izlenimini yaratarak gittikçe kafalarına yaklaşıyordu. Kabaraijian bu geçide ilk girdiğinde ter döktüğünü anımsıyordu; tekne çok hızlı gittiği için kafayı tavana çarpacağından korkmuş, suyun yükselmesiyle afallamıştı.

Yersiz bir korkuydu ama. Tavan kafalarını kıl payı sıyıracak kadar alçaldı ama o kadarla kaldı. Ardından tekrar düzgün bir yüksekliğe erişti. Aynı esnada kanal daha da genişlemiş, her iki yanda kum sahanlıklar belirmişti.

Nihayet geçitte bir yol ayrımına geldiler ve Kabaraijian bu kez soldakini seçti. Teknenin neredeyse zar zor sığdığı küçük, karanlık ve dar bir kanaldı. Neyse ki o da çabuk bitti, kısa bir yolculuğun ardından onları başka bir devasa mağaraya çıkardı.

O bölümden hızlı geçip grotesk bir taş kemerin altından oradaki ikiz kanala girdiler. Ardından dolambaçlı başka bir geçit daha geldi, birkaç yol ayrımı ve dönemeç daha. Kabaraijian önden sakin gidiyordu, pek düşünmeden, düşünmeye *gerek* duymadan. Bunlar onun mağaralarıydı; dağların özellikle bu yeraltı bölümü onun bölgesiydi, aylardır çalışıp maden çıkardığı yer. Nereye gittiğini biliyordu. Nitekim sonunda oraya ulaştı da.

Mağara genişti, büyüleyici. Sığ suların ta en yukarısındaki tavan erozyonla aşınmış, üç tane geniş yarıktan kayalara gün ışığı vuruyordu. Açık yeşil duvarlardan ve geniş sığ göletten yansıyan ışık mağaraya yeşilimtırak bir aydınlık veriyordu.

Tekneler mağara duvarındaki incecik bir gedikten içeri soğuk zifiri sularla birlikte döküldü. Işığın vurduğu sular yeşile döndü, çalkalandı, ısındı ve duruldu. Tekneler de yavaşladı ve dev mağarayı aheste katederek iki yandaki beyaz kumsallara yöneldi.

Kabaraijian bu kumsallardan birine yanaşıp sığ suya atlayarak teknesini kuma çekti. Cochran da peşinden onu örnek aldı. İki tekne de güvenle yanaştırıldıktan sonra yan yana dikildiler.

"Evet," dedi Cochran, etrafına bakınarak. "Güzelmiş. Şimdi anlaşıldı. Diğerlerimiz bileklerine kadar suyun içinde havayı avuçlarken çalışacak güzel bir yer arama işi sana kalmış demek."

Kabaraijian gülümsedi. "Burayı dün buldum," dedi. "Tamamen el değmemiş. Bak." Duvarı işaret etti. "Daha yeni başladım." Kazdığı yerde yarım daire şeklinde bir oyuk vardı ve kayanın o kısmından koca bir lokma alınmıştı. Ancak duvarın büyük bölümüne el değmemişti ve parlayan yeşil katmanlar halinde metrelerce öteye uzanıyordu.

"Burayı başkasının bilmediğine emin misin?" Cochran sordu.

"Gayet eminim. Neden?"

Cochran omuz silkti. "Mağaralardan geçerken arkamızda başka bir teknenin sesini işittiğime yemin edebilirim."

"Muhtemelen yankıdır," dedi Kabaraijian. Teknesine baktı. "Neyse, işe koyulalım." Ceset kumandasına dokundu ve teknede hareketsiz duran üç beden kıpırdanmaya başladı.

Kumsalda ağaç gibi dikilmiş, onları seyrediyordu. Seyrederken, aklının bir köşesinde onların gözünden kendisini de seyrediyordu aslında. Cesetler kaskatı ayağa kalktı. İki tanesi de kumsala çıktı. Üçüncüsü teknenin burnundaki sandığa yaklaşıp aletleri çıkarmaya koyuldu; vibrodelgiler, kazma ve kürekler. Sonra, hepsini kucaklayıp tekneden inerek diğerlerinin yanına geldi.

Aslında hiçbiri kendi isteğiyle hareket etmiyordu tabii. Hareket ettiren Kabaraijian'dı. Onlara adım attıran, kollarını uzattırıp ellerini kullandıran hep Kabaraijian'dı. Ölülerin bedenine hayat veren, komutları kumandayla algılatıp sentetik beyinle işleyen Kabaraijian'dı. Otomatik işlevlerin sürdürülmesini sentetik beyinler sağlıyordu, ancak cesetleri güdümleyen ceset işletmeniydi.

Kolay değildi, mükemmel olmaktan da uzaktı. İşletmene yansıyan duyumsal izlenim nadiren işe yaradığından, cesetlerinin ne yaptığını anlamak için genellikle onları seyretmek zorundaydı. Güdümleme işlemi incelikten yoksundu; cesetler yavaş ve hantal hareket ediyor, hassasiyet gerektiren işler onları aşıyordu. Bir ceset pala sallayabilirdi ama en iyi işletmen bile bir ölüye iğne iplik geçirtemez, laf söyletemezdi.

Kötü bir işletmenin elinde bir ceset doğru dürüst kıpırdayamazdı bile. İşletmenin kendisi de başka bir işle uğraşıyorsa tek bir ölüyü koşturmak bile koordinasyon gerektirirdi. Cesete verdiği komutları kendi kaslarına

verdiği komutlardan ayırmak zorundaydı. Çoğu kişi için yeterince kolaydı, ancak tayfa sayısı arttıkça iş de giderek meşakkatli hale gelirdi. Tek bir işletmen için rekor yirmi altı cesetti; ama o adamın da tek *marifeti* tayfasını uygun adım yürütmek olmuştu. Ölülerin aynı işle uğraşmadığı zamanlarda ceset işletmeninin işi daha da zorlaşırdı.

Kabaraijian'ın üç adamı vardı; hepsi en iyi kalite et, iyi durumda cesetler. Hayattayken iri kıyım adamlarmış; hâlâ da öylelerdi. Kabaraijian sermayesini iyi durumda tutmak için yüksek kaliteli gıdaya para harcıyordu. Bir tanesi siyah saçlıydı ve yanağında yara izi vardı; diğeri sarışın, gençten ve çilliydi; üçüncüsü kumral kıvırcıktı. Bu özelliklerinin dışında birbirlerinden farkı yoktu; hepsi aynı boyda, ağırlıkta ve cüssedeydi. Cesetlerin kişiliği yoktu. Onu da akıllarıyla birlikte kaybetmişlerdi.

Adamın iş emriyle uysalca kumsala çıkan Cochran'ın tayfası daha az etkileyiciydi. Sadece iki taneydiler ve hiçbiri birinci sınıf numune değildi. Bir tanesi biraz yapılıydı, geniş omuzlu, adaleli. Ama çırpı bacakları eğri büğrüydü ve sık sık tökezliyor, ortalama bir cesetten daha yavaş yürüyordu. Diğer ölü orta yaşlı ve değnek gibiydi, kel ve çelimsiz. İkisi de pisti. Cochran tayfasına özen göstermeyi Kabaraijian'ın aksine önemsemiyordu. Kötü bir huydu. Cochran başkasının cesetlerini çalıştıran bir kiralık işletmen olarak bu işlere başladığı için bakımı oldum olası dert etmezdi.

Kabaraijian'ın tayfasının her üyesi eğilip kumsaldaki alet yığınından birer tane vibrodelgi aldı. Sonra yan yana tek sıra halinde mağara duvarına yürüdüler. Delgiler uğuldayarak gözenekli kayada delikler açmaya baş-

ladı. Her matkap vuruşta incecik çatlak ağları dallanıp budaklanarak genişliyordu.

Delgiler kabzasına kadar gömülüp de çatlaklar parmak genişliğinde açılana kadar tek vücut halinde deldi cesetler. Sonra, neredeyse aynı anda, matkapları bırakıp kazmalara davrandılar. İş ağır ilerliyordu. Cesetler duvarı gıdım gıdım kazdı, büyük emek harcayarak yeşilimtırak taş tabakasının bir katmanını sıyırdı. Kazmaları dikkatle ama insanın iliğini sarsan bir güçle sallıyorlardı, bıkmadan, yılmadan. Acıdan muaf oldukları için iliklerindeki sarsıntıyı da hissetmiyorlardı.

Bütün işi ölüler yapıyordu. Kabaraijian arkalarında duruyordu, sıska ve yağız bir heykel misali, elleri belinde, gözleri mahmur. Tek yaptığı seyretmekti. Oysa her şeyi yaptıran oydu. Kabaraijian cesetlerdi; cesetler de Kabaraijian. Dört bedende tek bir kişiydi. Tek bir el aletine dokunmadığı halde her kazma darbesine yön veren onun eliydi.

Mağaranın kırk adım ilerisinde Cochran ve tayfası da aletleri indirip işe koyulmuştu. Gelgelelim Kabaraijian, diğerlerinin vibrodelgi ve kazma seslerini işitebilse de varlıklarının ayırdında pek değildi. Zihni kendi cesetlerindeydi, damara rastlandığını haber veren grimtırak sarmaltaşı yumrusunun parıltısını görmeyi umarak kendi duvarını kazmakla meşguldü. Bezdirici bir işti; zahmetli bir iş; gergin ve sinir bozucu. Yalnızca ceset tayfalarının harbiden verimli çalışabildiği ağır bir iş.

İnsanların Grotto'yu ve mağaralarını ilk kez keşfettikleri birkaç yıl öncesine kadar başka yöntemler de denenmişti. İlk yerleşimciler dağları çiğneyecek otokös-

tebekler, traktör benzeri kaya öğütücüler kullanarak sarmaltaşlarının peşine düşmüşlerdi. Sorun şuydu ki, kayalarla birlikte derine gömülü, kırılgan sarmaltaşları da öğütülüyor, genellikle de iş işten geçtikten sonra fark ediliyordu. Şirket, yüksek miktarda taşı parçalamadan veya kırpmadan çıkarmanın tek yolunun bilek gücüyle kazmak olduğunu keşfetmişti. Cesetler ise satın alınabilecek en ucuz işçilerdi.

Aynı işçiler şimdi kan ter içinde çalışarak kırık duvarın bir bölümünü çoktan sıyırmışlardı. Taşın doğal kırılımının düşey doğrultuda olması işi hızlandırıyordu. Bir çatlak bul –kazmayı sapla asılıp çek– koca bir kaya parçası şak diye yerinden kopuyordu. Sonra yeni bir çatlak bulup aynısını tekrarlıyordun.

Kabaraijian duvarın dağılmasını, yeşil bir taş yığını halinde ölülerinin dibinde birikmesini kıpırdamadan seyrediyordu. Yalnızca gözleri oynuyordu, sarmaltaşı görme umuduyla kaya yüzeyine bakınıyor ama bir şey göremiyordu. En sonunda cesetleri geri çekip duvara yaklaştı. Dokundu, taşı okşayarak kaşlarını çattı. Tayfa koca bir kaya tabakasını kazmıştı ama nafile.

Alışılmadık bir durum değildi, en bereketli mağaralarda bile yaşanırdı bu. Kabaraijian kıyıya geri dönüp tayfasını tekrar işe koydu. Cesetler vibrodelgileri alıp yeniden duvarı deşmeye başladı.

Birden yanında dikilip bir şey söyleyen Cochran'ı fark etti. Ne dediğini çözemedi. Üç tane ölü adamı çalıştırırken dikkatini başka yere yöneltmek kolay değildi. Zihninin bir bölümü ayrılıp kulak kabarttı.

Cochran sürekli aynı lafı tekrarlıyordu. Meşgul bir iş-

letmenin söyleneni tek seferde işitmeyebileceğinin bilincindeydi adam. "Matt," diyordu, "dinle. Sanırım bir şey işittim. Cılız ama işittim. Başka bir teknenin sesiydi."

Durum ciddiydi. Kabaraijian zihnini ölülerden koparıp pür dikkat Cochran'a döndü. Üç vibrodelgi tek tek sustu, kıyıya çarpan suyun hafif şapırtısı kaldı sadece.

"Tekne mi?"

Cochran başıyla onayladı.

"Emin misin?" dedi Kabaraijian.

"Ee... hayır," dedi Cochran. "Ama bir şey işittiğimi *sanıyorum*. Aynısı daha önce de oldu, mağaralardan geçerken."

"Bilemedim," dedi Kabaraijian, başını iki yana sallayarak. "Biraz zor bir ihtimal Ed. Niçin birisi peşimizden gelsin ki? Aramayı bilirsen her yer sarmaltaşı."

"He," dedi Cochran. "Ama bir şey duydum, sana da haber vereyim dedim."

Kabaraijian kafa salladı. "Peki," dedi. "Haberim oldu say. Birisi gelirse duvarın bir bölümünü ona ayırırım, kendi işine bakar."

"He," dedi Cochran yine. Ama nedense içi rahat etmemiş gibiydi. Gözleri yuvalarında fıldır fıldır, tedirgindi. Arkasını dönüp uzaklaştı, kendi cesetlerinin kaskatı durduğu bölgeye geri döndü.

Kabaraijian yüzünü kayaya dönünce tayfası yeniden canlandı. Delgiler uğuldamaya, çatlaklar bir kez daha yayılmaya başladı. Sonra, çatlaklar yeterince genişleyince delgilerin yerini kazmalar aldı ve bir taş tabakası daha kopup dağılmaya yüz tuttu.

Ama bu kez arkasından bir şey çıktı.

Kabaraijian onu gördüğünde cesetler ayak bileklerine kadar taş kıymığına gömülmüştü; yeşil taşın içinde yumruk büyüklüğünde gri bir kütleydi. Onu görür görmez kaskatı kesildi, cesetlerin kazmaları havada asılı kaldı. Kabaraijian etraflarından dolaşarak sarmaltaşı yumrusuna yakından baktı.

Nefisti; şimdiye dek çıkardığı en iri taşın iki misli büyüklüğünde. Hasarlı hali bile servet değerindeydi. Ama kanırtarak yekpare çıkarabilirse rekor ücret alabilirdi. Bundan emindi. Tek parça taş olarak işlerlerdi. Gözünde canlandırabiliyordu. İçinde hayal meyal seçilen renklerin dalgalandığı puslu, dumanlı ve gizemli bir kristal yumurta.

Kabaraijian bunu düşününce gülümsedi. Yumruya hafifçe dokunup Cochran'a seslenmek üzere döndü.

O sayede hayatı kurtuldu.

Kafasını hedef alan kazma havayı yararak korkunç bir şiddetle duvara saplandı, kızıltaş yumrusunu kıl payı ıskalayarak. Kıvılcımlar ve taş kıymıkları birarada sıçradı. Kabaraijian donakaldı. Ceset yeni bir darbe indirmek üzere kazmayı tekrar kaldırdı.

Aynı anda Kabaraijian yana kaçayım derken sendeledi. Kazma indi. Duvarı değil, onu hedef aldı.

Tam zamanında hamle yapıp yana kaçmayı başardı. Darbe birkaç santim farkla ıskaladı. Kabaraijian'ın kuma kapaklanmasıyla çabucak toparlanması bir oldu. Çömelip sinerek geri çekilmeye başladı.

Ceset kazmayı kaldırarak üzerine yürüdü.

Kabaraijian düşünemez haldeydi. Anlam veremiyordu. Üzerine yürüyen ceset kara saçlı ve yaralıydı; *onun* cesediydi.

Ceset yavaş yürüyordu. Kabaraijian mesafesini korudu. Arkasına baktı. Diğer iki ölü işçisi de öbür taraftan yaklaşıyordu. Birinin elinde kazma vardı. Diğerinin elinde vibrodelgi.

Kabaraijian endişeyle yutkunup yerine mıhlandı. Ceset çemberi daralıyordu. Bağırdı.

Kumsalın aşağısından Cochran bu tabloyu seyrediyordu. Kabaraijian'a doğru bir adım attı. Arkasında beliren bir karaltı adama doğru bir şey salladı, tok bir küt sesi geldi. Cochran darbenin etkisiyle yüz üstü kuma serildi. Kalkamadı. Tayfasındaki çam yarması topal ceset tepesinde dikildi, elindeki kazmayı indirdi de indirdi. Öteki ceset Kabaraijian'a doğru yürümeye başladı.

Haykırışı mağarada hâlâ yankılansa da Kabaraijian suskundu artık. Cochran'ın haklanmasını seyrettikten sonra birden harekete geçip siyah saçlı ölünün üzerine saldırdı. Kazma acımasızca ama beceriksizce indi. Kabaraijian yana kaçtı. Cesede toslamasıyla ikisi birlikte yuvarlandı. Cesedin kalkması çok daha yavaş sürdü. O ayağa kalkana kadar Kabaraijian arkasına geçmişti bile.

Ceset işletmeni adım adım geri çekildi. Kendi tayfası artık tam önündeydi, silahları havada, sendeleyerek yaklaşıyorlardı. Kan dondurucu bir manzaraydı. Kollarını oynatıyorlar, yürüyorlardı. Ama bakışları bomboştu, yüz ifadeleri ölü... ÖLÜ! Kabaraijian ölüler karşısında diğer insanların duyduğu dehşeti ilk kez kavradı.

Arkasına baktı. Cochran'ın iki cesedi de yaklaşıyordu, silahlı. Cochran hâlâ kalkmamıştı. Kumda yüz üstü yatıyor, botlarına sular vuruyordu.

O kısacık soluklanma anında kafası tekrar çalışma-

ya başladı. Eli kemerine gitti. Kumanda hâlâ açıktı, hâlâ ılıktı ve uğulduyordu. Aleti yokladı. Zihninden uzandı, cesetlerine, beyinlerine. Oldukları yerde kalmalarını buyurdu, aletlerini bırakmalarını, kıpırdamamalarını.

Yaklaşmaya devam ettiler.

Kabaraijian ürperdi. Kumandası hâlâ çalışıyordu; yankıları hâlâ hissediyordu kafasında. Fakat her nedense cesetler yanıt vermiyordu. Buz kesti.

Nihayet kafasına dank ettiğinde bu kez de başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi oldu. Cochran'ın cesetleri de tepki vermiyordu. Her iki tayfa da işletmenlerine düşman kesilmişti.

İptal komutu!

Bu tür şeyler kulağına çalınmıştı. Ama hiç rastlamamış, rastlayacağına ihtimal vermemişti. İptal kutularının çok pahalı olması bir yana, ceset işletmenliğine izin verilen tüm gezegenlerde yasadışıydı ve kaçak satılırdı.

İşte şimdi bir tanesinin marifetine tanık oluyordu. Birisi onu öldürmek istiyordu. Birisinin niyeti tam olarak buydu. Birisi iptal kutusu yardımıyla kendi cesetlerini ona karşı kullanıyordu.

Cesetlerine zihnen saldırdı, kumandayı ele geçirmeye, onları zapt eden her neyse koparmaya çabaladı. Ama hiçbir boğuşma yaşanmadı, elle tutulur hiçbir engel yoktu. Ölüler komutlara hiçbir yanıt vermiyordu, o kadar.

Kabaraijian eğilip yerdeki vibrodelgiyi kaptı.

Derhal doğrulup Cochran'ın iki cesedine döndü. Çırpı bacaklı ve iri olanı kazmasını savurarak saldırdı. Kabaraijian darbeyi vibrodelgiyle karşıladı, kalkan gibi yukarı tutarak. Ölü adam kazmayı tekrar kaldırdı.

Kabaraijian delgiyi çalıştırdığı gibi cesedin karnına sapladı. Kanların fışkırdığı, etlerin parçalandığı korkunç bir andı. İnsan acı dolu bir haykırış kopmasını da beklerdi. Çığlık yoktu ama.

Kazma gene de indi.

Kabaraijian'ın hamlesi cesedi sendeletmiş, kazma darbesi sıyırıp geçmişti ama yine de ceketinin göğüs kısmını yarıdan yırtmış, omuzundan karnına kadar kanlı bir tırmık izi bırakmıştı. Yalpalayarak gerisin geri duvara verdi sırtını, avucunu yalamıştı.

Ceset üzerine yürüdü, kazması tekrar havadaydı, gözler boş. Vibrodelgi cesede saplı kalmıştı, hâlâ vızıldıyor, etrafı kan revan içinde bırakıyordu. Ama ceset bana mısın demiyordu.

Acı duymuyor, diye düşündü Kabaraijian, bir gıdım aklı dehşetten dona kalacak değil. Anında öldürecek bir darbe indirmemişti ve cesetler acı duymazdı. Kan kaybından ölecek ama haberi yok, umurunda da değil. Ölene kadar durmayacak. *Acı duymuyor!*

Ceset tepesine binmek üzereydi. Yana kaçıp yerden okkalı bir taş kaptı.

Ölüler yavaştır, aşırı yavaş; uzaktan idare edildikleri için refleksleri gecikmelidir. Kazma darbesi geç kalıp hedefi ıskaladı. Kabaraijian cesedi bir omuzda yere devirdi. Sonra da üzerine çullanıp elindeki taşı yaratığın kafatasına art arda vurarak sentetik beynini patlattı.

En sonunda ceset kımıldamaz oldu. Ama diğerleri ensesindeydi. İki kazma neredeyse aynı anda savruldu. Biri tamamen ıskaladı. Diğeri omuzundan okkalı bir parça götürdü.

İkinci kazmayı yakaladı ve bükerek cesedin elinden almaya uğraştı. Cesetler ondan daha kuvvetliydi, çok daha kuvvetli. Ölü kazmayı bir çekişte kurtararak tekrar saldırmaya hazırlandı.

Kabaraijian ayağa kalkıp tüm gövdesiyle cesedi öteye savurdu. Diğerleri pençe sallayarak üzerine yürüdü. Kalıp da dövüşecek değildi. Kaçtı. Peşine düştüler, yavaş ve hantalca, gene de dehşet vericiydi.

Tekneye ulaştı, iki eliyle tutup itti. Kumun direncinden azıcık kaydırabildi. Tekrar abandı ve bu kez tekne biraz daha rahat kaydı. Kan ter içindeydi, kesik kesik soluyordu ama ittirmeyi sürdürdü. Omzu acıdan feryat figandı. Feryada kulağını tıkayıp tekneye omuz attı, en sonunda tekne kumdan kurtulmuştu.

Tam o anda cesetler yine ensesinde bitti, ona tekneye binerken bile saldırdılar. Motoru çalıştırıp son hıza ayarladı. Tekne yanıt verdi. Aniden köpükler fışkırtarak harekete geçti, yeşil suları yararak ta ilerdeki karanlık gediğe doğru yol aldı. Kabaraijian içini çekti... ve bir ceset gırtlağına yapıştı.

Teknenin içindeydi bir tanesi. Kazması tahtaya saplanıp kalmıştı ama çıplak elleriyle saldırıyordu, o bile yeterdi. Boynunu kıskıvrak saran parmakları sıkmaya başladı. Deli gibi çırpınarak cesedin sakin, ifadesiz suratını paraladı. Ceset tınmadı. Kabaraijian tekrar tekrar vurdu, cesedin donuk gözlerine parmak soktu, dişlerini kırana dek çenesini yumrukladı.

Ama gırtlağındaki parmaklar sıktıkça sıkıyor, tüm çabasına rağmen tekini bile gevşetemiyordu. Boğulmak üzereyken cesedi tekmelemeyi bırakıp dümen koluna tekme attı.

Tekne sapıtıp bir o yana bir bu yana yalpaladı. Hızla teğet geçtikleri mağara duvarları bir anda üzerlerine geldi. Çarpma aniydi, bir çatırtı koptu ve tekne alabora oldu. Kabaraijian öne fırlayınca cesedin üzerinde kaldı ama ikisi birden suya yuvarlanmıştı. Ceset her şeye rağmen gırtlağını bırakmadı, hâlâ ümüğünü sıkmaya devam ederek Kabaraijian'ı kendisiyle beraber dibe çekti.

Neyse ki Kabaraijian yeşil sulara gömülmeden önce son anda derin bir nefes almıştı. Ceset suyun altında soluk almaya çalıştı. Kabaraijian ona yardımcı oldu. İki elini de cesedin ağzına sokup çenesini iyice ayırdı ki şöyle ciğer dolusu su yutsun.

Ceset tam öldü. Parmakları gevşedi.

Ciğerlerinin iflas etmesine ramak kala, Kabaraijian nihayet cesedin elinden kurtulup dışarı attı kendini. Su sadece göğüz hizasındaydı. Doyasıya soluklanırken cesedin üzerine basıp onu suyun altında tuttu.

Tekne çıkışın ağzındaki sivri kayalardan birine saplanmıştı. Mağara ağzı hâlâ yakındaydı, birkaç metre uzağında karaltı halinde seçiliyordu. Peki güvenli miydi? Teknesi de yokken? Kabaraijian yayan dönmeyi düşündü ve anında vazgeçti bu fikirden. Nehir istasyonu şöyle dursun, sırf açık havaya ulaşmak için bile millerce yol vardı önünde. Karanlıkta ceset tayfasına av olurdu. Bu ihtimali düşününce sırtından bir ürperti geçti. Yok, en iyisi kalmak ve saldırganla yüzleşmekti.

Cesedi bir tekmede öteye itti ve kayalara hâlâ asılı duran teknesinin enkazına yaklaştı. Enkazı siper alırsa bulunması, en azından görülmesi zor olurdu. Düşmanı onu göremezse cesetleri üzerine salmakta güçlük çekerdi.

Belki aynı süre zarfında düşmanını bulabilirdi.

Düşman. Kim? Bartling, elbette. Mutlaka Bartling veya adamlarından biriydi. Başka kim olacak?

Ama *nerede*? Yakında olmalıydı, kumsalı gören bir yerde. Duyum geribildirimi yeterli gelmeyeceği için bir cesedi uzaktan kumandayla çalıştıramazsın. Algıladığın duyular sadece görme ve işitmedir, onlar da cılızdır. İstediğini yaptırabilmen için bir cesedi *görmen* gerekir, onun ne yaptığını görmen. O yüzden Bartling'in adamı yakınlardaydı. Mağarada. Ama neresinde?

Bir de nasıl? Kabaraijian bunu da düşündü. Cochran'ın işittiği diğer teknede olsa gerekti. Birisi peşlerinden gelmiş olmalıydı, iptal kutusu kullanan birisi. Belki de dün gece Bartling teknesine bir iz bırakıcı yerleştirmişti.

İyi de *hangi* tekneye yerleştireceğini nereden bilecek?

Kabaraijian sadece kafası suyun üzerinde kalacak biçimde hafifçe çömeldi ve teknenin kıçından başını uzatarak etrafı dikizledi. Kumsal dev mağaranın yeşil sathına boylu boyunca sıvanmış bir badanaydı. Tekneye vuran suyun şapırtısı dışında çıt yoktu. Ama bir hareketlilik vardı. İkinci tekne suya itilmişti ve cesetlerden biri tekneye biniyordu. Diğerleri, yavaş hareketlerle yeraltı havuzunun sığ sularına giriyordu. Kazmalarını omuzlarına atmışlardı.

Onu aramaya çıkıyorlardı. Düşman onun hâlâ mağarada olduğundan şüpheleniyordu. Düşman peşini bırakmamıştı. Tekrar kirişi kırmayı düşündü, yüzerek gün ışığına kaçmayı, kendi cesetlerinin donuk suratları ve kan dondurucu elleriyle ona musallat olduğu bu korkunç delikten kurtulmayı.

Bu dürtüyü bastırdı. Mağarayı aradıkları esnada ara-

yı açabilirdi. Ancak tekneleri varken çabucak yetişirlerdi. Mağaranın dolambaçlı dehlizlerinde izini kaybettirmeyi deneyebilirdi. Ama ondan önce çıkışa ulaşırlarsa mağaraların tam ağzında onu bekliyor olurlardı. Hayır, hayır. Orada kalıp düşmanını bulmak zorundaydı.

Ama *neresinde*? Mağarayı gözleriyle taradıysa da bir şey göremedi. Taş, su ve kumsaldan ibaret, yeşile çalan, loş ve müthiş geniş bir alandı. Su yüzeyinde birkaç iri kaya çıkıntısı vardı. Birisi onların arkasına saklanabilirdi. Ama tekneyle hayır. Bir teknenin saklanabileceği kadar büyük hiçbir şey yoktu. Belki düşmanında su altı giysisi vardı? Gerçi Cochran tekne sesi işitmişti...

Ceset teknesi mağaranın yarısını kat etmiş, çıkışa yönelmişti. Dümene kendi ölülerinden biri geçmişti, kumral saçlı olanı. Diğer ikisi sığ suda teknenin peşinden aheste yürüyordu.

Üç ölü adam takipteydi. Ama işletmenleri başka bir yerde gizleniyordu. İptal kutulu adam. Cinai emellerin ardındaki beyin. Ama nerede?

Tekne yaklaşıyordu. Yoksa gidiyorlar mıydı? Düşmanı onun kaçtığına hükmetmiş olmasın? Yoksa... hayır, düşmanı muhtemelen çıkışı önce ablukaya alacak, mağarayı *sonra* arattıracaktı.

Avını görmüş müydü? Nerede olduğunu anlamış mıydı?

Birdenbire ceset kumandası aklına gelince suyun altında belini yoklayıp hâlâ yerinde duruyor mu diye baktı. Duruyordu. Hem de çalışıyordu; kumandalar su geçirmezdi. Artık komutları geçersizdi. Ama yine de işe yarayabilirdi...

Kabaraijian gözlerini yumdu, sesleri duymamaya ça-

lıştı. Kendi duyularına özellikle ket vurup zihninde hâlâ mırıldanan cılız algısal yankılara odaklandı. Hepsi yerindeydi. Her zamankinden daha muğlak ama daha az çapraşıktı; geriye sadece iki imge dizisi kalmıştı. Cesetlerinden üçüncüsü birkaç metre uzağında suda cansız yatıyor, hiçbir şey iletmiyordu.

Zihnini sımsıkı burdu, dinledi, görmeye uğraştı. Karaltılar netleşmeye başladı. İki imge belirdi, ikisi de dalgalanıyordu ve üst üste binmişti. Bir algı düğümü. Kabaraijian ilmeklere asıldı. İmgeler çözülüverdi.

Cesetlerden biri beline kadar yeşil sudaydı, elinde kazması, yavaşça yürüyordu. Gözü aletin sapındaydı, kazmayı tutan elinde, eli de giderek derinleşen suya gömülüyordu. Ama Kabaraijian'dan yana baktığı yoktu.

İkinci ölü teknedeydi, bir eli dümende. O da ona bakmıyordu. Kafası öne eğikti, aygıtlara dikmişti gözlerini. Bir cesede herhangi bir makine kullandırmak çok ciddi odaklanma gerektirirdi. O nedenle işletmeni cesedin bakışlarını pür dikkat motora yönlendirmişti.

Ne var ki o gözler motordan fazlasını da görebiliyordu. Teknenin tamamı gözler önündeydi.

Birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Tekne enkazının onu tamamen gözden sakladığına emin olan Kabaraijian iyice kuytuya çekildikten sonra elini kenardan aşırıp kendini teknenin içine çekti, görünmemek için de çömeldi. Kayalar teknenin tabanında bir delik açmıştı. Ancak alet kutusu sapasağlamdı. Emekleyerek kutuya yaklaşıp kapağını açtı. Cesetler kazı aletlerinin çoğunu çıkarmıştı ama bir onarım kiti hâlâ duruyordu. Kabaraijian ağır bir somun anahtarı ile bir tane tornavida

çıkardı. Tornavidayı kemerine sokup anahtarı sımsıkı kavradı. Bekledi.

Diğer tekne yanına varmak üzereydi. Motorun vızıltısına, suyun şapırtısına kulak kabarttı. Tam dibine kadar gelmesini bekledi. Birden ayağa fırlayıp atladı.

Diğer teknenin tam ortasına küt diye kondu, tekne ani hareketin etkisiyle yalpaladı. Kabaraijian düşmana fırsat vermedi, en azından cesetlerden birinin davranmasına fırsat bırakmadı. Tek adımda somun anahtarını var gücüyle ölünün kafasına indirdi. Ceset geri yığıldı. Kabaraijian eğildi, onu bacaklarından yakalayıp kaldırdı. Kaşla göz arasında ceset tekneden sepetlenmişti.

Kabaraijian arkasına dönüp yerde yatan Ed Cochran'ın şaşkın suratına baktı. Anahtarı vuracakmış gibi kaldırıp diğer eliyle dümene uzandı ve hızı artırdı. Tekne hızlanarak çıkışa yöneldi. Mağara ve cesetler arkalarında gözden yitti, kayalık duvarların karanlığına gömüldü. Kabaraijian ışıkları yaktı.

"Selam Ed," dedi, anahtarı tekrar kaldırarak. Sesi dümdüz, buz gibiydi.

Cochran gürültülü bir oh çekti. "Matt," dedi. "Tanrıya şükür, kendime gelebildim. Cesetlerim... onlar..."

Kabaraijian başını iki yana salladı. "Hayır, Ed, yemezler. Hiç kafa ütüleme lütfen. Ver şu iptal kutusunu."

Cochran tırsmış gibiydi. Sonra zoraki sırıttı. "Heh. Şaka yapıyorsun di mi? Bende iptal kutusu falan yok. Dedim ya, başka bir tekne işitmiştim."

"Başka tekne falan yok. Amacına ulaşamama ihtimaline karşı kendine zemin hazırlıyordun. Kumsalda kafana yediğin darbe de aynı amaç içindi. Bahse varım, cesedine

kazmanın ucuyla değil de kenarıyla vurdurtmak çetrefilli olmuştur. Ama çok inandırıcıydı. Tebrik ediyorum Ed. Başarılı bir ceset işletmenliğiydi. Baştan sona. Beş cesede aynı anda farklı şeyler yaptırmak kolay değildir. Çok iyiydi, Ed. Seni küçümsemişim. Bu kadar iyi bir işletmen olduğunu hiç bilmezdim."

Cochran teknede oturduğu yerden bakakalmış, sırıtması kaybolmuştu. Sonra gözlerini bir sağa bir sola kaçırdı, nereye bakacağını şaşırdı.

Kabaraijian anahtarı tekrar salladı, aleti tutan eli terlemişti. Diğer elini omuzuna götürdü. Kanama durmuştu. Yavaşça oturup motora tutundu.

"Nasıl anladığımı bana sormayacak mısın Ed?" dedi Kabaraijian. Cochran, suratı asık, bir şey demedi. "Yine de anlatayım," diye devam etti Kabaraijian. "Seni gördüm. Cesedimin gözlerinden baktım ve tekneye sindiğini, yattığın yerden beni dikizlemeye uğraştığını gördüm. Hiç de ölmüş gibi bir halin yoktu ama kabahatin yüzünden okunuyordu. O anda çaktım mevzuyu. Kumsalda o zamazingoyu kullanabilecek tek kişi *sendin*. Mağarada bir tek *sen* vardın."

Durakladı, sıkkındı. Sesi biraz çatladı, yumuşadı. "Ama... neden? *Neden* Ed?"

Cochran kafasını önünden kaldırıp tekrar ona baktı. Omuz silkti. "Para," dedi. "Tek sebep para Matt. Başka ne olacak?" Gülümsedi; her zamanki sırıtmasıyla değil, gergin, buruk bir gülümseyiş. "Seni severim Matt."

"Bunu ifade etme yöntemin tuhaf," dedi Kabaraijian. Bunu söylerken gülümsemeden edemedi. "Parayı veren kim?"

"Bartling," dedi Cochran. "Çok fena paraya sıkıştım. Aldığım ücretler düşüktü, beş kuruş biriktiremedim. Grotto'yu terk etmek zorunda kalırsam geçiş parası için tayfamı satmak zorunda kalacaktım. O zaman da tekrar kiralık işletmen olacaktım. Öyle olsun istemedim. Acil para lazımdı."

Omuz silkti. "Sarmaltaşı kaçakçılığını deneyecektim ama sen içimi soğuttun. Dün gece aklıma başka bir fikir geldi. Şu birlik olup daha cazip bir teklifle Bartling'i aradan çıkarma saçmalığı kafama yatmadı ama adama bir çıtlatayım dedim. Meyhaneden çıkınca onunla görüşmeye gittim. *İstihbarat karşılığında belki biraz para öder,* diye düşündüm, hatta belki bir istisna yapıp kalmama izin verir."

Surat ekşiterek kafasını iki yana salladı. Kabaraijian ses çıkarmadı. Sonunda Cochran lafına devam etti. "Onunla görüştüm, yanında da üç fedai vardı. Konuyu açınca çıldırdı. Onu zaten küçük düşürdüğün için bir de arkasından iş çevirdiğini düşündü. Bana... bana bir teklifte bulundu. Çok paraydı Matt. Çok para."

"Ucuza gitmediğime sevindim."

Cochran gülümsedi. "Yok," dedi. "Bartling seni sahiden haklamak istiyordu, ben de kesenin ağzını açtırdım. İptal kutusunu bana veren o. Kendisi kullanmazmış. Güya 'mal herif'ler 'zombileriyle' ona saldırmaya kalkarlar diye edinmiş." Cochran ceketinin iç cebinden ufak, yassı bir kartuş çıkardı. Belindeki kumandanın tıpatıp aynısıydı. Yavaşça Kabaraijian'a attı aleti.

Ama Kabaraijian aleti havada yakalamaya tenezzül etmedi. Kutu omuzunu es geçip şapırtıyla suya düştü.

"Hey," dedi Cochran. "Tutasın diye atmıştım. Onu kapatana kadar cesetlerin yanıt vermez."

"Omuzum tutuldu," diyecek oldu Kabaraijian. Birden sustu.

Cochran ayağa kalktı. Kabaraijian'ı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Ya," dedi. Yumruklarını sıkmıştı. "Ya." Kabaraijian'dan tam bir karış uzundu ve çok daha kilolu. Birdenbire karşısındakinin diğer yaralarını da fark etmiş gibiydi.

Kabaraijian'ın elindeki somun anahtarı ağırlaştı sanki. "Sakın," diye uyardı.

"Üzgünüm," dedi Cochran. Ve üstüne atladı.

Kabaraijian anahtarı kafasına savurduysa da Cochran darbeyi çok önceden savuşturdu. Diğer eliyle Kabaraijian'ın bileğini kaptığı gibi büküverdi. Kabaraijian parmaklarının uyuştuğunu hissetti.

Adil bir dövüş değildi bu, merhamete yer yoktu. Ölüm kalım savaşındaydı. Boştaki elini beline götürüp tornavidayı kaptı. Çekip sapladı. Cochran gakladı ve pençesi birden gevşedi. Kabaraijian tekrar sapladı, art arda vurdu, adamın ceketinde ve etinde delikler açarak.

Cochran karnını tutarak geri sendeledi. Kabaraijian üzerine yürüyüp üçüncü kez, çok sert deşti. Cochran devrildi.

Tekrar kalkmaya yeltendiyse de pes etti, teknenin tabanına külçe gibi yığıldı. Düştüğü yerde kaldı, kanlar içinde.

Kabaraijian motora dönüp tekneyi duvarlardan uzaklaştırdı. Mağaraları, tünelleri ve koyu yeşil göletleri yavaşça geride bırakarak yoluna devam etti. Bir yandan da

teknenin çiğ ışığında Cochran'ı seyretti.

Cochran bir daha asla kıpırdamadı ve sadece bir kez konuştu. Mağaralardan Grotto'nun ikindi güneşine tam çıktıkları esnada bir an gözlerini açtı. Elleri kandan sırılsıklamdı. Gözleri de nemliydi. "Üzgünüm Matt," dedi. "Bok gibi pişmanım."

"*Hey ya rabbim*!" dedi Kabaraijian, boğuk sesiyle. Aniden tekneyi durdurup erzak kutusunu karıştırdı. Sonra Cochran'ın yaralarını temizleyip sardı.

Tekrar dümene geçince hızı en yükseğe ayarladı. Tekne ışıltılı göl sularını yararak şimşek gibi gidiyordu.

Ne var ki Cochran nehre ulaşmalarına kalmadan öldü.

Kabaraijian o zaman tekneyi durdurdu, suda kendi gidişatına bıraktı. Grotto'ya özgü seslere kulak verdi; büyük göle çağlayarak akan nehrin uğultusuna, gündüzuçarların kanat seslerine ve kuş cıvıltılarına, hep hareketli göl çekirgelerinin vızıltısına. Alacakaranlık çökene dek oturup nehri seyretti ve düşündü.

Yarını ve öbür günü düşündü. Yarın sarmaltaşı mağaralarına geri dönmek zorundaydı. Menzilden çıkınca cesetleri oldukları yerde donup kaldığından yağmalanmaya müsaitti. Cochran'ın tayfasından biri de geride kalmıştı. Tekneden attığı ceset boğulmamışsa belki hâlâ üç işçilik bir tayfa kurabilirdi.

Üstelik orada sarmaltaşları vardı, irilerinden. Şu içinde sisler oynaşan yumurtayı alıp paraya çevirecek, iyi bir rakam alacaktı. Para. Para lazımdı, biriktirebildiği kadar çok. Sonra diğerleriyle konuşmaya başlayacaktı. Sonra da... sonra da Bartling asıl savaşı o zaman görecekti. Cochran ilk zayiattı. Ama son olmayacaktı. Bartling'in iptal kutulu

bir adam tuttuğunu, Cochran'ın da bu yüzden öldüğünü herkese anlatacaktı. Yalan değildi. Tamamen gerçekti.

O gece Kabaraijian teknesinde yalnızca bir cesetle geri döndü, tuhaf bir şekilde hareketsiz bir cesetle. Cesetleri daima peşinden ofise yürürdü. O gece cesedin teki omuzlarındaydı.

Chicago
Aralık, 1972

SAVAŞ BÖLGESİNDE HAFTA SONU

SAVAS
BÖLGESİNDE
HAFTA SONU

Cumartesi sabahın körü. Güneş bulutların ardında cılız bir ışıktan ibaret. Silah dağıtılıyor. Dışarıdayız, savaş bölgesinin eteğindeki bir hazırlık üssünde kuyruğa girmişiz ve üç santim cıvık karın içinde ayaklarımızı sürüye sürüye ilerliyoruz. Bizi niçin kuyruğa dizdiklerini anlamıyorum. Üniformalar gibi silahları da içeride dağıtabilirler. Dışarısı soğuk.

Silahtarlığı yapan, para işlerine bakan herifle aynı kişi. Dal gibi zayıf, sararmış teni çiçek bozuğu, kısık gözleri ufacık. Hep bıkkın, şimdi de bıkkın, her işi ağırdan alarak yapıyor. Halbuki ağaç olduk burada, çamurun içinde gıdım gıdım ilerliyoruz. Teslim ettiği her tüfeğin seri numarasını yazıyor. O lanet mereti kaybedersen ek ücret alıyorlardır herhalde. Her şeyi masraf yazıyorlar. Bu hafta sonu bir servete mal olacak. Burada ne halt yediğimi tekrar kendime soruyorum. Tenis bundan çok daha ucuz bir kere. Üstelik sağ çıkıyorsun. Daima. Her defasında.

Sıra bende. Silahtar bana gözlerini kısarak bakıyor, elindeki silahın seri numarasını kontrol edip kenara

yazdıktan sonra veriyor. İsim soruyor. "Birch," diyorum. "Andrew Birch." Bunu da bir kenara yazıyor. Silahı alıp yaylanıyorum. Masaya sıradaki diğer herif yaklaşıyor.

Silah pürüzsüz siyah plastikten, kolum uzunluğunda, kovan kısmından namlusuna kadar zarif hatlara sahip. Elimden kayıp gidecek gibi bir his veriyor, yüzeyi soğuk ve mazot kokuyor. Boş. Belimden bir şarjör çıkarıp yerleştiriyorum, tık diye yuvasına oturuyor. Artık hazırım. Reklamlardaki herifler gibi. İlk devriyem. Silahını kuşanmış bir askerim. Tam erkek. Harbiden.

Amma palavra.

Askerlikle pek alakam olduğunu sanmıyorum. Şirketin *hipno-talim* uygulamasına rağmen silahı eğreti tutuyorum. Bununla ne yapacağımı tam bilmiyorum. Bilseydim bu işlere bulaşmazdım. Ben hafta sonları tenis oynarım. Buraya ait değilim. Gelmekle salaklık ettim. Ya beni vururlarsa? Konharpların da silahı var.

Silahı evirip çevirerek inceliyorum. Namlunun alt yüzünde kabartmalı bir yer var. Yazılı. Bir seri numarası ve açıklama: TATBİKAT ŞTİ. MALIDIR.

Stancato salınarak yaklaşıyor, silahı koltuğunun altında, kaskındaki gece vizörünü yukarı itmiş. Kaskını yamuk takmış. Sırf gösteriş olsun diye, tahminimce. Stancato böyledir. Daha beteri, ona yakışıyor. Asker botlarını, kaskı, *Tatbikat*'ın üniforma diye kakaladığı bu yeşil kahverengi paçavraları yakıştırmayı becermiş. Haşin, erkeksi. Buralar benden sorulur, diyor duruşu. Halbuki dememesi gerekir. O da ilk kez katılıyor. Biliyorum.

Stancato daima doğal görünür. Benden uzun boyludur, sırım gibi yapılı, esmer güzelidir. Bense bodur ve ay su-

ratlıyım, kumral saçım cansız. Stancato beygir gibi yer ama şık bedeni hiç etkilenmez. Ben boğazıma dikkat etmediğim zaman saniyesinde fıçıya dönerim. Stancato ofiste hep son moda giyinir. Şimdilerde geniş V yakalar ve bel hizasında pelerinler var, geçen ay başka bir şeydi. Havalı ve tarz sahibidir. Aynı şeyleri ben giysem denyo gibi görünürüm.

Bu üniformanın içinde de denyo gibi göründüğümden kuşkulanıyorum. Bana uymadı. Olmadık yerlerde pot yaptı, rahat olması gereken kısımları da daracık. Isıtmıyor bile. Rüzgâr doğruca içime işliyor. Aldıkları paraya bakarsan kılığımız daha iyi olacak sanırsın. Tüketici Koruma Derneği'ne şikâyet etmeyi düşünüyorum. O da sağ çıkarsam.

Stancato silahını okşayarak bana gülümsüyor. "Güzel parça," diyor. "Faydasını görürüz." Ne halt biliyor ki? Daha ilk turunda şimdiden kıdemli asker gibi konuşuyor. Muhtemelen haklı gerçi. Silahtan faydalanmasını bilir o.

Hazırlık üssü pistinde hava indirme helikopterinin pervaneleri dönüyor ama henüz gitme zamanı gelmedi. Diğerleri hâlâ çamurun içinde dolanıyor. Bir şey söyleme gereği duyuyorum. Genelde hep öyle hissederim, özellikle de Stancato'nun yanında. Zahmet edip benimle muhatap olduğu için bir şey demeye kalktığımda hep çam devirdiğimi hissederim.

Bu kez düşünerek konuşuyorum. Ne kadar gergin olduğumu anlamasını istemem. "Sence ihtiyar Dolecek'in gözüne girer miyiz?" diyorum sonunda. Dolecek bizim patron. Burada bulunma sebebim. Lavuk her hafta sonu tatbikatta, yirmi yıldır katılıyormuş. Kanı dökülmedikçe bir erkek

harbi erkekten sayılmaz diyor. Savaş bölgesi reklamı gibi geliyor kulağa. Ama lavuk teşvik ikramiyesi ödeyecekmiş, ben de iki yıldır ikramiye almıyorum. Adamın gözünü boyasak iyi olur.

Stancato da aynı sebepten burada ama itiraf etmeye yanaşmıyor. Güya tenis, golf ve doğa yürüyüşlerinden sıkılmış, biraz heyecan arıyormuş. Stancato açgözlü piçin tekidir. Benden iki yaş küçük ama şimdiden aynı kademedeyiz. Şimdi benden de üste çıkmak istiyor.

"Dolecek bu kez binbaşılığa soyunmuş," diyor Stancato, sırıtarak. "Bizi görmeyecek Andy abicim. Senin varlığından bile haberi olmayacak. Gevşe ve keyfine bak."

Herkesin silahı var artık. Çavuş böğürüyor, biz de tıpış tıpış helikopterin yolunu tutuyoruz. Kocaman gürültülü bir meret, baştan uca yeşil metalden, pervaneleri kükreyerek havayı dövüyor, yan tarafında da Tatbikat arması var. İçine karşılıklı iki uzun sıra oturak konulmuş. Müfreze çabucak oralara oturuyor. Stancato ile burnu içeri göçük, koca göbekli bir moruğun arasına geçiyorum. Pasaklı diğerlerimiz gibi domuzun teki ama manşetindeki kıdem nişanları gözümden kaçmıyor. Bunu daha önce de yapmış ve zamanında çok can puanı götürmüş. Yüzünü inceleyerek onu katledilmekten kurtarıp katil kılan şeyin ne olduğunu kestirmeye uğraşıyorum. Hiçbir gösterge yok gerçi.

Pilot havalanıyor. Etrafımdakiler biraz gergin ama yüzleri mutlu. Gülücükler gırla, şakalaşanlar... Ne bokuma bu kadar mutlu bunlar? Öldürülebileceklerini bilmiyorlar mı? Midem ağzıma gelir gibi oluyor. Ahmakça bir fikirdi bu.

Stancato sırıtkanlardan biri. "İyi misin Andy?" diyor pervane gürültüsü yüzünden bağırarak. "Pek iyi görünmüyorsun." Makaraya sardığını sırıtmasından anlıyorum. Ama benimle alay etmiyor. Beni küçük düşürmeyi sever o.

"Gayet iyiyim." Ne kadar istesem de kusmayacağım. Stancato'ya o zevki tattırmayacağım. Baktım tutamıyorum, üzerine kusarım. "Biraz gerginim o kadar," diyorum.

"Ödüm patlıyor desene şuna." Bana gülüyor. "Hadi Andy, kabul et. Hepimizin ödü patlıyor. Bunda utanacak bir şey yok. Ben üç buçuk atıyorum. Korkmayan aptaldır. Konharplar bize gerçek mermi sıkacaklar." Tekrar aynı gülüş. "Ama işin ilginç yanı da bu zaten, di mi?"

"Aynen." Yersen.

Tosun bizden yana bakıyor. "Tam üstüne bastın," diyor. Tok, davudi bir ses, dişlerinin yarısı yok. Gerçek bir emektar. "On yıldır bu işlerdeyim, her defasında tırsarım. Ama *hayat* bu."

"Bir insan ölüme şahit olana dek yaşamış sayılmaz," diyor Stancato, o tatlı, bilmiş sesiyle. Tatbikat'ın sloganlarından biriydi söylediği.

"Bir erkek Tatbikat'a girmedikçe tam bir erkek değildir," diyorum, reklamlardaki dile pelesenk cümlelerden diğerini kullanarak. Anında saçma buluyorum. Anında saçmaladığımı hissediyorum. Stancato'nun alıntısı muhabbetin akışında nedense kulağa daha uygun gelmişti. Benimkisi salak gibi oldu. Çok geç gerçi. Dedim bir kere.

Şimdi de Tosun gülüyor bana. "Ya. Demek siz veletler erkekliğe adım atıyorsunuz şimdi, öyle mi?" Kendi lafını baş sallayarak kendi onaylıyor. "Ya ne demezsin. İkiniz de bok gibi sararmışsınız. Yüzünüzden belli."

"Zeki adam," diyor Stancato. Amma da zekâ. Kıdem nişanı taşıyor olsaydık sararmazdık.

"Hah şunu bileydin," diyor Tosun. "İşimi bilirim. Dibimden ayrılmayın. Size de öğretirim. Konharpların kankalarımdan can puanı götürmelerine izin vermem."

Stancato'yu saymazsak kanka olmak isteyeceğim en son insan. Gene de Tosun'un dediğini yapmalıyım belki. Adamda hiç delik açılmamış görünüyor, ben de mıhlanmak istemem yani.

Bir gümbürtü kopuyor, helikopter silkeleniyor. Pervaneler vızıldayarak susuyor. Geldik. Savaş bölgesinin göbeğindeyiz. Burada tek başımızayız. Yerini alacağımız birlik ormanlık alanı tarama görevindeymiş. Konharpları aramışlar. Umarım Konharplar da bizi aramıyordur. Herkesin savaş meydanında toplanıp birbirine ateş ettiği o eski tarz savaşlara ne oldu?

Helikopterden bir çamur deryasının içine atlıyoruz. Güneş iyice yükselmiş, bir bulutun köşesinden dikizliyor. Karın çoğu erimiş. Ama rüzgâr hâlâ esiyor, her zamanki gibi ayaz.

Helikopterin inecek yer zor bulduğu, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili, kayalık, alelade bir alandayız. Diğer Tatbikat birliği binmek üzere sıraya girmiş. Habire küfrediyorlar ama çoğu sırıtıyor. Üstleri pislik içinde ama kan yok. Hiç yaralı görmüyorum. Belki zannettiğimden daha kolay olacak.

Tosun ötekilerden birine el sallayınca bir sırıtmayla karşılanıyor. "Nasıl gitti?" diye bağırıyor Tosun.

"Paramızı iade etmeleri lazım. Kır gezisi için dünyanın parasını bayılmışız." Adam kafasını iki yana sallayıp ba-

kışlarını hoşnutsuz bir ifadeyle çavuşundan bana kaydırıyor. Ukala. Muhtemelen kulaklarından para fışkırıyordur bunun. Ya zengindir ya da büyük bir indirim alacak kadar çok can puanı kazanmıştır. Tatbikat'ın istediği rakamlarla koca bir haftayı savaşta başka türlü nasıl geçirecek? Herhalde bizi de hafta sonu müdavimiyiz diye hor görüyordur.

Hepimiz dışarı dökülünce onlar içeri doluşuyor, sonra da helikopter pervanelerini tekrar uğuldatarak havalanıyor, hepsi evci. Ofisleri semtleri neredeyse oraya geri dönüyorlar. Serbest ikame kuralı gereğince Konharplar helikopterlere ateş etmezler. Ama yeni bir müfrezeyi gelir gelmez süpürmeleri meşhurdur. Bunu anımsayınca geriliyor, etrafıma bakınıyorum.

Çavuş bir emir çakıyor ve uslu asker çocuklar gibi hizaya giriyoruz. Bize göz gezdiriyor, hoşuna gitmediğimiz belli. "Pekâlâ," diye başlıyor ünlü çavuş konuşmasına. Eski bir savaş filminden fırlamış gibi. Rolü sırıtıyor gerçi. Yanlış yere atanmış bir muhasebeciye daha çok benziyor. Gözlüklü, fazla genç ve fazla sırıtkan. Zerre tehditkâr değil. Onda da kıdem nişanı olmadığı dikkatimi çekiyor. Bir darbe daha yedim. Andy Birch, sahiden talihlisin.

"Bölgeyi tarayacağız," diyor bizim sarı benizli çavuş. "Bizim puştlara Konharpları bulmaları emredilmiş ama osuruktan bir hafta geçirmişler. Bulmak bize düşüyor. Kıçımızı kaldırıp işe koyulma zamanı sübyanlar. Siz zibidiler ne kadar marifetlisiniz görelim. Becerseniz iyi olur yoksa canınıza öyle bir okurum ki Konharplar hiç kalır. Unutmayın, bir kamp bulursak mevzi puanı kazanıyoruz, hakladığımız her Konharp için can puanları da artısı. Bu da gelecek sefere indirim demek."

Performansını değerlendiriyorum. Konuşmasının ilk kısmı biraz abartılı ama kulağa iyi geliyordu. Haşin ve öfkeli falan. Yalnız kapanış cümleleri kulak tırmaladı. Acaba özel eğitim mi almış, rehber falan mı kullanmış ne? Yoksa parasını alıp süslemesine izin mi verdiler?

Şimdi de bize emir yağdırıyor. Küçük gruplara ayrılıp ormana dağılıyoruz. Neden bölündük acaba? Niçin tek sıra halinde falan yürümüyoruz? Herhalde bir gerekçesi vardır. Kitabına uygun hareket ediyor olabilir ya da kendisine hafta sonu vekaleti satın almış bir çakalın emirlerine uyuyordur.

Stancato ve Tosun'la aynı gruba düştüm. Gruplara ayrılırken Tosun'un dibinde durdum ki onunla aynı birlikte yer alayım. Kıdemli biri beni kollar diye umuyorum, fark yaratabilir. Stancato da aynısını düşünmüş, geberesice.

Böylece elimizde silahlar, paldır küldür ormana daldık. Doğruca iç kesimlere, dağlara doğru. Diğerleri yakınlarda bir yerlerde ama kimseyi göremiyorum. Hava soğuk, yerler ıslak. Çavuş öğle yemeği paydosu verse bari.

Tükendim. Tenisten daha beter bu, çok daha beter, kaldıramıyorum. Buz gibi havayı ağız dolusu soluyorum ama şu sikik Tosun hiç tınmıyor. Önden çalıları yararak, çamur sıçratarak tam gaz yürüyor. Ayaklı bir *Mack* kamyon gibi, istese ezip geçer beni. Stancato'nun soluğu hızlanmadı bile ama ben yığılmak üzereyim. Silah bir ton çekiyor.

Dünyanın yolunu yürüdük. Artık bir savaş bölgesinde olduğumuza şüphe yok. Uzaktan silah sesleri işitiyorum, çok cılız, ağır silahlar buum-buum diye patlıyor. Hatta az önce tepemizden bir Konharp kevgir uçağı geçti. Çok

yüksektendi ama Tosun yine de çamura yüzükoyun yatmamızı emretti. İçim dışım sırılsıklam oldu. Eskisinden çok üşüyorum, neyse ki şansıma rüzgâr biraz dindi.

Öğleye doğru küçük bir açıklıkta bir kayalığın yamacına sinip yemek molası verdik. Sadece üç kişiyiz. Diğerleri nereye tüydü bilmiyorum. Hiç anlamıyorum. Birarada kalmamız gerekmez mi? Nerede bunlar? Tüm müfreze biraraya toplansa daha iyi olmaz mıydı? Bu hafta sonu için iyi para ödedim. Keşke neler döndüğünü bilseydim.

Yosun kaplı taşa sırtımızı yaslayıp oturuyoruz, silahlar kucağımızda, sıcak paketlerden er azığı yiyoruz. Sırtımdaki yükten kurtulup biraz oturabilmek güzel. Acıknışım. Ama yemekler feci. Ödediğimiz paralara baksan Tatbikat daha iyisini veriyor sanırsın. Nasıl müşteri kaçırmıyor bunlar?

Stancato'nun keyfi tıkırında gerçi. Çabucak yiyor, aç kurt gibi, sonra da yemeğimle oynadığım için bana gülüyor. "Yesene Andy," diyor. "Güçten düşmeyelim. Gün daha yeni başladı." Ardından ayağa kalkıp geriniyor, hâlâ gülümsüyor. "Hayat budur," diyor. "İnsanı canlandırıyor. Şehirden uzak, etrafta düşmanlar, silahın elinde. Evet, bence Tatbikat haklı. Ölüm yakınken hayat daha güzel."

Tosun yüzünü ekşiterek yemeğinden kafasını kaldırıyor. "Otur yerine. Yüksek sesle de konuşma. Konharplar ensemize binsin mi istiyosun? Böyle yaparsan çok yaşamazsın."

Stancato oturuyor, sırıtarak. "Bu işlerden epey anlıyorsun ha?"

Tosun kafa sallıyor. "Hah şunu bileydin. İstesem çavuş olurdum. Hafta sonu vekaleti bile satın alırdım. Bir sürü can puanım var. Ama bana göre değil. Böylesi daha iyi.

Ölene kadar herkesten çok can puanı kazanacağım. Niyetim bu. Hafta sonu komutanı olarak yazılan tuzu kuru kalantorlar gibi masa başı savaşı istemem."

Yarısı yenmiş yemeğimi kenara iterek ona bakıyorum. Çirkin burunlu çirkin bir adam, koca göbekli, ufak beyinli. Gene de ondan daha iyi bir sürü adam öldürmüş muhtemelen, hatta diğerleri ölürken o sağ çıkmış. Neden? Sormaya yelteniyorum.

Ama Stancato önce davranıyor. "Öldürmek hoşuna gidiyor," diyor, hevesli ve sert bakıyor. Onun da hoşuna gider eminim. Can yakmayı seviyor, insanları ezmeyi, küçük düşürmeyi seviyor. Karşısındakini delik deşik etmek onda uyarıcı etkisi yaratır.

"Savaş bu," diyor Tosun. "Burada, bölgede, he ama dışarıda da aynısı geçerli. Adına savaş demiyoruz ama gene de savaş. Her dakika ensene binen herifler var; karına, işine dadanan, çocuklarına pislik kakalayan, sana madik atmaya uğraşan. Savaşmak zorundasın, bu da mücadelenin bir yolu. He, hoşuma gidiyor. Neden gitmesin? Şu Konharplar var ya..." kafasıyla sertçe çalıları işaret ediyor, "... onların çoğu zenci, biliyosunuz. Konharplar da yaşadıkları yerde bir sürü reklam veriyor. Bizden her halükârda nefret ediyorlar. Birkaçını haklamaktan neden keyif almayacakmışım?" Diklenir gibi konuşuyor, bize meydan okuyor sanki. Ona kesinlikle kafa tutacak değilim. Aptalın teki ama ona ihtiyaç duyabilirim.

Tatbikat onun gibi adamları seviyor olmalı. Kindarlar, katiller ve her hafta sonu tekrar geliyorlar. Tabii ki indirim alıyorlardır. Bir yandan şirkete para kazandırıyorlar sonuçta. Puanları istiflersin, yeterince düşman hak-

larsın, en sonunda savaşı Tatbikat kazanır ve tam tersi olacağına Konsolide Harp eşek yüküyle para bayılmak zorunda kalır.

Tosun savaştan savaşa koşuyor tahminimce. Ne tür bir adam olduğu belli, iğrenç şeyler akla getiriyor. Elli yıldan fazla süredir gerçek savaş çıkmadığından bu kanlı oyunları icat ettik ki Tosun gibi hayvanlar oynayıp kurtlarını döksün.

Stancato bunda da başarı sergiler haliyle. Belki zamanla o da bir Tosun'a dönüşür. Güzel de olur. Ona müstahak. Bana göre değil ama. Bu hafta sonu hele bir geçsin, ben yokum.

Tosun ayağa kalkıp el ediyor. Silahlarımızı alıp peşine takılıyoruz, gerisin geri ormana.

Akşamüzeri. Dört yanımız savaş. Çamur da yerini yine cıvık kar örtüsüne bıraktı. Zemin taşlık, o yüzden ağır ilerliyoruz.

Ormanda korkunç bir koku var. Bir de gürültülü, silah sesleri yakından geliyor. Çömelerek o yöne ilerliyoruz, mümkün olduğunca çıt çıkarmadan. Rahat nefes alıyorum artık. Korkuyorum ama dinlenmek iyi geldi. Kaslarım artık ağrımıyor. Hiçbirini hissetmiyorum.

İleride devrilmiş bir ağaç var, çürümüş, üzerinde bir ceset yatıyor, yüzü kanlı kar örtüsüne gömülü. Bir film sahnesi gibi. Gerçek olduğunu idrak edene dek beni etkilemiyor. Sonradan irkiliyorum.

Öleli epey olmuş. Yaklaşıkça leş koku kuvvetleniyor. Şişmiş bedeni yakından görünce kusacak gibi oluyorum. Kaskındaki vizör inik. Demek ki gece ölmüş. Üniforması

grimtırak, teni siyah. Bir Konharp. Düşmanla ilk karşılaşışım. Göreceğim tüm Konharplar ölüdür umarım.

Tosun yorum yapmadan azıcık gülümseyerek geçip gidiyor. Stancato usulca etrafından dolanıyor, cesede bakmıyor bile, etkilenmiyor. Soğukkanlı, fiyakalı Stancato için bu da manzaranın bir parçası alt tarafı. Onlar ilerlerken ben duruyorum.

Vizörün altındaki gözleri seçemiyorum. Göresim de yok aslında. Kimin nesiymiş? Burada çürüme ayrıcalığına erişmek için ne kadar para bayılmak zorunda kalmış bu *herif*? Cesede, ölü tenine dokunmak için ani bir dürtüye kapılıyorum. Kendimden tiksinip ket vuruyorum isteğime. Yine de gözümü alamıyorum.

Cesette bir şey *kıpırdanıyor*. Büyülenmişçesine seyrediyorum. Derken aniden, midem ağzıma geliyor. Öbür yana dönüp öğürerek her yeri kusmuk içinde bırakıyorum. Nedense cesedin üzerine kusmaktan kaçınıyorum.

Kusmam geçtiğinde Stancato dibimde, dudak bükerek gülümsüyor. "Sakin ol Andy," diyor. Kolunu omuzuma atıyor, harbi delikanlı. "Alt tarafı bir kurtçuk. Seni ısırmaz."

Alt tarafı bir kurtçukmuş. Alt tarafı bir kurtçuk. Tanrım, ondan nefret ediyorum. Dişlerimi sıkıp silkinerek kolundan kurtuluyor ve hışımla ormana yürüyorum.

Bizim müfrezeden üç kişiye rastladık, şimdi beraber yürüyoruz. Helikopterde onları gördüğümü pek anımsamıyorum ama eminim beraber gelmişizdir. Büyük kazanç diyemem. Aramıza iri kıyım iki odun bir de sırık katıldı. Yalnız sırığın kıdem nişanları var.

Şimdi de Tosun'la muhabbette, habire fısıldaşıyor,

gözü hep etrafta. Gülünçler, Mutt ve Jeff'in asker olmuş hali gibi.* Sırık ile Tosun. Postu kurtarayım diye bel bağladığım insanlar bunlar mı? Sıçtık. Sırığın kılığına baksan caddeyi karşıdan karşıya geçmekte bile zorlanır dersin. Sivilce izleriyle dolu, içe göçmüş upuzun bir surat. Savaşçıya benzemiyor. Ama belki de askerler filmlerdeki gibi değildir. Belki çirkin herifler daha iyi öldürüyordur. Hastir. Stancato bunu öğrenince köpürecek. O her şeyde en iyi olmak ister.

Tosun bizden yana dönüp el ediyor. "Bir şey bulduk," diyor. "Doğudan el bombası patlamaları geliyor. Tüfek sesleri. Jim'in dediğine göre bizim oğlanlardan birkaçı Konharplar tarafından mıhlanmış. Gidip haklayalım şunları." Sırıtıyor.

Koşar adım gidiyoruz, dalları kenara ite ite, kar öbeklerini şapırdatarak. Tosun hevesli görünüyor. Ben tırsmış haldeyim. Neye bulaştım böyle? Nereye gidiyoruz? Çıkmak istiyorum ben. Delilik bu. Silah elimde titriyor. Yine kusacağım.

Savaş bizi ezip geçiyor.

Tam önümdeki odun oğlanlardan biri aniden sendeliyor ve dört bir yanımızdan ateş açılıyor. Oğlan düşüyor, kafası acayip bir açıyla dönük, tüfeği bir yana fırlıyor, göğsünde bir kan çiçeği açıyor. *Öldü, öldü,* diyorum içimden. Nereden ateş edildiğini bilmiyoruz.

"Keskin nişancı!" Tosun bağırıyor. "Sipere! Siper alın!"

Sonra arazi oluyor, bir yerlere sinip gözden yitiyor. Diğerleri de arazi. Bir tek ben kalıyorum, cesedin başında

* Mutt & Jeff: Amerikalı çizer Bud Fisher'ın 1907'de yarattığı bant çizgi roman karakterleri. Biri çok uzun boylu ve zayıf, diğeri kısa boylu ve kiloludur. (ç.n.)

dikilmiş halde, şaşkın bakıyorum ölüye, donakalmış, kararsız. Bir el daha silah patlıyor, sonra da yaylım ateşi. Mermilerin tıslayarak geçtiğini işitiyorum ama tuhaf bir şekilde güvende hissediyorum kendimi. Seni öldüren mermiyi asla işitmezsin derler.

Ansızın birisi yakalayıp ayaklarımı yerden kesiyor, ağaçların arasına çekiyor beni. Stancato tabii ki. Yanıma yatıyor, gözler fırıl fırıl, tüfeği elinde, hazır. Ben tüfeğimi düşürdüm. Ötede kaldı, cesedin yanında. Bir de ağlıyorum. En azından bir tek yanaklarım ıslak.

Stancato bana aldırmıyor. Silahını kaldırıp ateş ediyor. Kara namlu ağaçlara ölüm saçıyor. Oradan mı ateş edildi bize? Bilmem. Fark etmedim. Ama o görmüş herhalde. Başkaları da ateş ediyor. Bizimkiler galiba. Ama ben etmiyorum. Ben hariç. Ben silahımı kaybettim.

Sonra, uzun bir süre, çıt çıkmıyor. Stancato bekliyor, eli tetikte, gözleri etrafı tarıyor sürekli. Diğerleri de bekliyor. Hiç kimse kımıldamıyor. Hiç kimse ateş etmiyor.

Hava kararıyor. Yemyeşil ağaçlar gözlerimin önünde griye çalınca alacakaranlığın çöktüğü dank ediyor kafama. Dünya kadar vakit geçmiş. Ama kımıldamıyoruz. Keskin nişancıyı indirdik mi, kendi mi gitti yoksa orada pusuya yatmış da birimizin kımıldamasını eli tetikte mi bekliyor bilmiyoruz. O yüzden Stancato yerinden kalkmıyor. Ben de. Hedef olacak değilim. Ayrıca elimden başka türlüsü gelmez. Silahımı kaybettim ben.

En sonunda, ortalık tamamen kararınca, birisi harekete geçiyor. Ağaçların arasında hızla bir o yana koşuyor bir bu yana. Ardından bir başkası. Derken nişancının ta-

rafını, yukarıdaki kayalıkları ani bir yaylım ateşi tarıyor. En sonunda simsiyah bir kafa beliriyor. Gece vizörü inik, yarı çömelik halde Sırık ortaya çıkıyor. Hiçbir şey olmuyor. Konharp öldü ya da tüydü.

Ansızın Tosun peydahlanıyor, karanlıkta heybetli bir gölge. Eğilip cesede dokunuyor, kafasını iki yana sallıyor. Sahiden üzüldü mü acaba? Yoksa düşmanın teki kankasından can puanı götürdü diye kızgın mı? İkincisi. Adam duyarlı bir tip değil.

Stancato ayağa kalkıp geniş adımlarla açıklığa dönüyor, özgüvenli, güleç. Peşinden tereddütlü gidiyorum. "Sence onu hakladık mı?" Stancato soruyor.

Tosun omuz silkiyor. "Bilmem. Bakmak lazım. Olabilir de olmayabilir de. Tabanları yağlamıştır belki."

Bakmaya gidiyorlar, Stancato ile Tosun, nişancının ateş ettiği yerin yolunu tutuyorlar. Diğerlerimiz bekliyor. Sırık beni nefretle süzüyor. Bakışı altında ezilip büzülüyor, diğer adama bakıyorum, o da çabucak gözlerini kaçırıp görmezden geliyor beni. İkisi de benden hoşlanmıyor. Anladım. Donakaldım. Onların gözünde bir korkağım. Kendimi kanıtlamam şart. Ama Stancato'ya değil, hayır, ona değil. O her şeyin doğrusunu yaptı, her zamanki gibi. Ellerimi ceketime siliyorum, gergin. Sonra, yüzüm kızararak silahımı yerden alıyorum. Bunu neden daha önce yapmadım? Neden savaşmadım? Adın batsın Birch, niçin her şeyi yanlış yapıyorsun?

Stancato ile Tosun geri dönüyor. Stancato sırtıma şaplak atıyor. Daima zinde ve candan, ya ne demezsin. Korkaklara bile kibar davranan küstah piç. Bana gülümsüyor. "Anlaşılan tüymüş," diyor. "Onu korkutmuşuz."

"Bak," diyorum, bocalayarak, "Silahımı düşürdüğüme..."

Stancato lafımı kesiyor. "Dert etme. Asıl önemli olan siper almaktır." Cesedi işaret ediyor. "Onun silahı elindeydi. Ona pek faydası olmadı değil mi? Sağ kurtulman daha iyi, ölü kahramanlara ihtiyacımız yok, haksız mıyım?"

Tosun kulak misafiri olmuş. Kerhen kafa sallıyor. "He, belki kötü anına denk gelmiştir." Sonra bana bakıyor. "Ama ayağını denk al ufaklık. Tekrar apışıp kalırsan hepimizi silip süpürürler. Kankanı da canından edebilirdin, biliyosun."

Cılız gülümsedim. Elimden başka şey gelmiyor. Demek beni affetmişler. Aman ne büyüklük ettiniz kıçımın kenarları. Bunlar hep Stancato'nun marifeti elbette. Benimle böyle uğraşmayı seviyor. Ondan ne denli tiksindiğimi bildiğinden, ona minnet duymamın beni utandıracağını biliyor. Puşt. Sürekli caka sattığı, beni aptal yerine koyduğu yetmezmiş gibi zavallı bendenize ilgi gösterdiği için sevinmemi, ağzı açık ayran budalası olmamı bekliyor bir de. Bok, bok, bok.

Ormana karanlık çöküyor. Diğerleri gece vizörlerini indiriyorlar. Benimkini takıyorum ve ağaçlar kırmızı bir zeminde kapkara siluetlere dönüşüyor. Bir tek dallar gözüküyor. İğne yapraklar nedense görünmüyor. Bir an ürperiyor, belki de titriyorum. Orman puslu bir cehenneme dönüşüyor, her yer kömür karası iskelet, yarı görünür suretler. Galiba karanlığı yeğlerdim. Gene de vizörü kaldırmıyorum.

İlerliyoruz, Tosun önden, biz tek sıra halinde arkasından. Nereye niye gittiğimizi bilmiyorum. Umurumda değil. Artık bitsin istiyorum. Gece yarısına sadece birkaç

saat kaldı. Sonra bir gün daha, bir gece yarısı daha ve hafta sonu bitecek. Helikopter bizi almaya gelecek. Beni. Buralara kadar gelmeyi başardım. Belki sonunu da görürüm.

Öbür hafta sonu gerisin geri tenise. Buna ihtiyacım yok. Stancato ihtiyaç duyuyor olabilir ama o hasta. Ben değilim. Birch'in bu taraklarda bezi yok.

Evet. Başarabilirim. Bu düşünce beni yatıştırıyor. Silahımı sımsıkı kavrayıp daha hızlı yürüyorum.

Saatlerce yürüyoruz, ağır solumalar dışında sessizce, bir de hava soğudukça buz bağlamış toprağı kütürdeterek. Savaşı, Stancato'yu, her şeyi unutuyorum. Ayaklarım ve soğuk haricinde. Botlarım suyu emdikçe emdi, içi ıpıslak. Ayaklarım uzun zamandır acıyordu ama şimdi acısı kesildi. Uyuşuk. Yarın su toplayacak. Su toplamasından nefret ederim. Bahse varım Stancato'nunkiler hiç su toplamıyordur. Bahse varım ömründe su toplaması görmemiştir. Hatta sivilce de. Herkes gibi yüzü sivilce dolu büyüseydi çok daha katlanılır biri olurdu.

Rüzgâr çok sert esiyor, çamlarda ciyaklıyor, bu boktan daracık üniforma bozuntusunun içine işliyor. Kızıl siyah bir dünyada buz gibi soğuk abes kaçıyor. Soğuğun rengi beyaz ve mavidir. Tamamen ters yapılmış. Ama bende uyandırdığı his aynı.

Yürüyoruz. Amaçsızca mı? Muhtemelen hayır. Ama bence amaçsız. Rap, rap, rap, oğlanlar marş marş. Savaş bu. Öf amma da abartılmış bir palavra.

Düşünceler gelip geçiyor. Derken aklım yine ayaklarıma ve soğuğa takılıyor. Her zamanki gibi. Başka hiçbir şeyi bu kadar kafaya takmam. Silah artık buz gibi,

plastiği neredeyse el donduruyor. Belki de donup elime yapışmıştır. En azından tekrar ateş etmeye başlarlarsa elimden düşmez.

Yürümeye devam. Herkes sus pus. Önümde de arkamda da soluk ve ayak sesleri. Ama neler oluyor bilmiyorum. Saat gece yarısını geçmiş olmalı. Mutlaka geçmiştir. Savaşa geceleyin ara veriliyor galiba. Hiçbir şey işitmiyorum. Bedenimin geri kalanı gibi kulaklarım da yorulmuş olabilir.

Sikeyim böyle işi. Kim takar. Üşüdüm. Siktir Stancato. Sen de Dolecek. Sen de Tosun. Hepiniz. Gerzekler.

Belki şafak yakındır. Uzun zamandır yürüyoruz.

Heyecanlanıyorum. Duruyorum, kısacık, vizörümü kaldırıyorum. Ama doğuda ışık yok. Yıldızlar hâlâ gökte. Orion en tepede, köpekleri peşinde.* Zifiri karanlıkta pırıl pırıl noktalar. Kılıcını seçebiliyorum. Şehirdeyken kılıcını hiç göremem.

Yıldızlar soğuk görünüyor. Vizörü kaldırınca soğuğu hissetmekle kalmıyor, görüyorum da. Bir buz kalıbının içine hapisim, tuhaf bir huzur veriyor.

Bir şey beni sırtımdan dürtüyor. Stancato. "Yürü Andy," diyor, telaşla. "Pes etme. Geride kalıp kaybolmak istemeyiz."

Homurdanıp ayak sürüyerek ilerliyorum. Nah pes ederim. Pes etmemiştim. Sırf şafak söküyor mu diye bakmıştım. Dallama. Hiç mi itibarım yok gözünde?

Biraz daha yürüyoruz, daha önce geçtiğimiz dağlara ve ormanlara tıpatıp benzeyen dağları ve ormanları ge-

* Orion (avcı) takımyıldızı adını Yunan mitolojisinden alır, en uçtaki ve en arkadaki yıldızlar Orion'un av köpekleri addedilir. (ç.n.)

çiyoruz. Ayaklarımı aniden ayıltıp acıyla haykırtan buz gibi bir dereyi aşıyoruz. Sonra yeniden ormandayız. Yürüyoruz. Gece ıssız ama uzaktan bir kevgir filosu göğü yararak ateş saçıyor. Bizim gözümüzde ateşi kara. Seyrediyoruz. Yürüyoruz.

Nihayet, nihayet mola. Tosun bir mağara buldu. Yok, gerçek bir mağara değil. Bir kayalıkta ufacık bir oyuk sadece. Gene de sığınak. Çıkınını atıp Sırık'a bir şey böğürüyor, yer örtüsünü serip üzerine uzanıyor. Anında uyuyor, horul horul. Bitkinim. Yanına uzanıyorum. Diğerleri de örtüleri serip yayılıyorlar.

Sırık ilk nöbetin bende olduğunu söylüyor.

Kalkıp nöbet tutuyorum, kaslarım itiraz ediyor, zihnim boş. Diğerleri uyurken vizörümü kaldırıp yıldızlara bakıyorum. Bir de kevgirlere. Ufkun batısında onlardan birinin ışığı var, turuncu alev rengi, dağlarda bembeyaz ışıklar çakıp sönüyor. Bir yerlerde çatışma var. Silah seslerine kulak kabartıyorum. Zayıf, çok uzaktan. İşitebiliyorum.

Şimdi herkes uykuda. Tosun çamaşır çuvalına benziyor, körük gibi de horluyor. Sırık bir köşeye kıvrılmış, ürkmüş küçük bir çocuk. Diğer herif, ölüme yazgılılar birliğinin kas yığını, ağzı bir karış açık uyuyor. Ama Stancato'nun keyfi yerinde. Soğuk ona işlemiyormuş gibi rahatça uzanmış, yüzü sakin, hafif ve düzenli soluk alıyor. Tetikte olduğuna iddiaya girerim. Konharplar tepemize binse gafil avlanmaz.

Bir an bu ihtimali düşünüyorum. Burayı terk etsem ne olur? Belki Konharplar gelir. Hepsini temizlerler. Can puanı kazanırlar. Kolay olur.

Hayır. Geri dönüş yolunu bulamam. Ayrıca, ya Konharplar hepsini *haklamazsa*? O zaman başım iyi belaya girer. Hem kimseyi ölüme terk edemem. Stancato'yu bile. Edemem mi?

Şey, Stancato'yu olabilir.

Tenis oynasaydım şimdiye evdeydim, muhtemelen uyuyordum, Miriam'la sıcak bir yatakta. İçimi gıdıkladığından söylemiyorum. Onunla misilleme olsun diye evlendim zaten, Glenda beni Stancato için terk ettikten sonra. Uzun boylu, sarışın Glenda. Daima çok kibar, ta ki şu *herif* ortaya çıkana dek, sonra bana sırt döndü, ondan yana oldu, ben bırakmamaya uğraşırken beni yüz üstü bıraktı. Büyük bir hata yaptı. Onunla evlenecektim. Stancato onun sadece vücudundan faydalanıyor.

Yani Glenda kaybetti. Ben de kaybettim, şişko ve sıkıcı Miriam'a mahkûm kaldım. Tek kazanan Stancato.

Onu vurabilirim. Bunun farkında mıdır bilmem. Onu şuracıkta gebertebilirim, uykusunda. Kimse şüphelenmez. Başka bir savaş zaiyatı sayılır o kadar.

Öyle mi olur? Kimin kimi vurduğunu bir şekilde anlıyorlardır mutlaka. Öbür türlü can puanlarının hesabını nasıl tutacaklar? Onu sırtından mıhlayabilirim ama beni enselerler. Konharp mermileri bizimkilerden değişik falan olmalı. Silahlarla bağlantılı bir şey olduğuna eminim. Zamanın dolunca silahın hâlâ elindeyse seni bulabildiklerini biliyorum. Belki aynı zamazingo kimi vurduğunu da belirliyordur.

Stancato'yu gebertirim, o da beni mezarından haklar. Boktan. Son zaferi olur. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Düşünceyi bir kenara ittim. Stancato'yu öldürmeyece-

ğim. Birini öldürürsem şanslıyım. Muhtemelen gene apışıp kalırım. Öyle ya da böyle.

Dikildiğim yerde bunları düşünüp karanlığı seyrediyorum. Saatler geçiyor. En sonunda Sırık'ı nöbeti devralsın diye uyandırıyorum ve uykuya sıra geliyor. Buz gibi taşın üzerindeki bir döşekte.

Sırt ağrısı ve bir çığlık eşliğinde ayılıyorum. Yerimden fırlıyorum, sarhoş gibi, şaşkın. Birisi haykırıyor. Girişe bakıyorum, göz kırpıştırıp. Etrafımda mermiler vızıldıyor.

Konharplar dışarıda.

İçeride kapana kısıldık. Öldük. Beni gebertecekler. Korku koca dalgalar halinde geliyor. Bakakalıyor, zangırdıyorum.

Stancato oyuğun girişinde yere yatmış, arada bir afili bir hamleyle dönüp yaylım ateşine karşılık veriyor. Dışarıda cesetler var. İçeride de yarım bir ceset. İsimsiz kas yığını oğlan. Kalbura dönmüş. Gövdesi ikiye bölünmüş. Alt yarısı girişin orada. Geri kalanı mağaranın her yerinde.

Giysilerimde kan var. Bakınca midem bulanıyor. Tekrar uyumak istiyorum.

Sığınağımızın hemen önünde bir şey patlıyor, mağaraya parçalar yağıp kayalardan sekiyor. Hiç kimseye isabet etmiyor ama. Çığlıklar gırla gidiyor, hem dışarıda hem içeride. Gürültülere bir anlam veremiyorum.

Stancato'nun dibinde Sırık yatıyor, sırtı kapıya dönük, silahına yeni bir şarjör takıyor. Bana bakarak hırlıyor. Sonra kalkıyor, silahımı kapıp kucağıma kakıyor. "Ateş et. Savaşsana koduğumun ödlek puştu... *ateş et*!"

Girişe dönüp dizlerinin üzerine çöküyor.

Ve tam boynuna bir kurşun isabet ediyor. Kanlar fışkırıyor, haykırıyor, sırt üstü bana doğru devriliyor.

Silahını düşürdü. Yerden kapıp ona geri veriyorum ama almıyor.

"Andy," diyor Stancato. "Eğil. Eğil yoksa seni de indirirler." Konuşurken bir yandan da ateş ediyor, hiç durmadan. Çok yaman, çok sakin. Korkmuş görünmüyor. Ölüm makinesi, kahraman, büyük savaşçı.

Görürsün sen diyorum içimden. Sırık'ı kendi kanı içinde yatmaya terk edip Stancato'unun yanına uzanıyor, silahımı çekip parmağımı tetiğe koyuyorum.

Dışarıda şafak söküyor. Pazar sabahı. Eve dönüş yolculuğunu yarıladım ama peşimdeler. Onları göremiyorum gerçi. İki üç yerde ışık noktaları var sadece, oralardan mağara ağzını tarıyorlar. Bir de yer değiştiriyorlar.

Ateş ediyorum. Mermiler sabit bir düzlemde fışkırıyor. Geri tepme yok. Silah hafiften ısınıyor. Kurşun sıkıyorum, belli bir hedefe değil, ağaçları öylesine tarıyorum. Belki bir şey vururum ama vurasım yok aslında.

Ateş açmam Stancato'ya fırsat veriyor. Şarjör değiştirmek için durup biraz geri kayıyor, başını kaldırmadan, kemerinden bir şarjör çıkarıp sakince yuvasına takıyor. Sıfır bocalama, sıfır telaş. Sıfır hata. Saniyesinde tekrar yanımda bitiyor ve ağaçları beraber tarıyoruz.

Birisi haykırıyor. "Birini hakladık," diyerek ateşi kesiyorum.

"Belki de öyle zannetmemizi istiyorlar," diyor Stancato. "Dışarı çıkalım diye. İçeri giremezler ama kapana kısıldığımızı biliyorlar."

Kapan. Evet. Bunu hatırlıyorum. Kapana kısıldık.

Tosun, müthiş kıdemli asker, korkusuz kankamız, bizi kapana kıstırtan o, muhtemelen bizi canımızdan edecek. Küplere biniyorum. Stancato tek başına ateş açıyor.

Derken Tosun'un mağarada olmadığını fark ediyorum.

"Nerede o?" Stancato'ya çıkışıyorum. Tosun'un adını bilmiyorum. Tuhaf. Bildiğimi sanıyordum. Stancato da biliyor gibiydi.

Yanıt vermiyor. O da ateşi kesiyor. Birinin kıpırdamasını bekliyor.

Tam beş dakika boyunca sessiz bekliyoruz. Öldük mü diye gelip bakmalarını umuyoruz. Zokayı yutmuyorlar. Tam aksine silahlarını kayalığa boşaltmayı sürdürüyorlar, tekrar tekrar, mermiler vızıldayarak dibimizden geçiyor. Nihayetinde birisi el bombası sallıyor. Yakayı ele vermemiz kaçınılmaz. Ben öylece bakarken Stancato bombayı kaptığı gibi geri sallıyor. Doğruca geldiği yere iade. Ofis beyzbol takımının atıcısıdır Stancato. İyi oyuncu tabii. Çok iyi.

El bombası ormandan toprak ve çamur öbekleri saçarak patlıyor. Neredeyse aynı anda yan taraftan başka birisi ateş açıyor. Çığlıklar. Onları hakladık.

Bir Konharp sindiği yerden sendeleyerek çıkıyor, göğsündeki yumruk kadar delikten kan kaybediyor. İki adım atmaya kalmadan bizimkilerin yaylım ateşiyle biçilip acımasızca tepeleniyor, devrildiği yerde kıvranıyor. Çığlıklar atarak, havayı pençeleyerek ölmesini hastalıklı bir büyülenmeyle seyrediyorum. Adam zayıf, kısa boylu bir siyahi; can çekişerek ölüyor. Sertleştiğimi fark ediyorum, utançla. Tanrım. Hastayım. *Onlar* kadar kötüyüm.

Tosun yan taraftan çıkıyor, silahı omuzunda. "Hepsi temizlendi," diye sesleniyor. "Onları hakladık."

Stancato kalkıp yanına gidiyor. "Kaç kişilerdi?"

"Sekiz," diyor adam. Gülüyor. "Sekiz can puanı. Bizden kaç kişi gitti?"

Mağaradan çıkıyorum, kan revan içindeki mağaradan. Stancato ile Tosun yaklaşmamı seyrediyor, tek kelime etmeden. Tosun'un sorusunun yanıtıyım.

"Kahretsin." Tüm söylediği bu. Ölmemi istemiş. Tıpkı Stancato gibi. Ben bir korkağım, hasta bir korkak, onlara faydam yok. En iyi adamları öldü. Tosun buna yanıyor.

"Nasıl oldu da?.." demeye yelteniyorum. Düşünecek durumda değilim.

"Nöbeti devralmak üzereydim," diyor Tosun. "İkimize de ateş açtılar. Onu vurdular ama ben çabuk davranıp çalıların arasına daldım. Tam o sırada şu senin kankan uyanıp onlara ateş açınca peşime düşemediler." Sırıtıyor. "İyi nişancısın," diyor Stancato'ya. "Birkaçını indirmen sayesinde kurtulduk."

Sayesinde mi kurtulduk? Bizi Stancato mu kurtardı? Bu herif hep kahraman olmak zorunda mı? İçimde bir bam teli geriliyor. İkisine sırtımı dönüp onları baş başa bırakıyorum, bırakayım da kan döktüler diye sırıtarak birbirlerini kutlasınlar, gülücükler saçsınlar. Kasaplar.

Siyahi adamın cesedi çıplak bir çalı öbeğinin, bir çam ağacının dibinde yatıyor. Artık kımıldamıyor ama çamura hâlâ yavaşça kan sızıyor. Ellerine bakılırsa yaşlı, üzerine büyük gelen torba gibi gri üniformada küçücük kalmış kırış kırış eller.

Ölümünden zevk aldığım adamın üzerine eğiliyorum. Ağaçların arasında yarısı görünen silahı gözüme ilişiyor. Kendiminkini bırakıp ona uzanıyorum.

Konharp silahları yeşilimtırak plastikten ama bunun dışında bizimkilerle aynı. Elbette. Silahlar aynı olmalı, yoksa savaş adil olmaz. Altında bir seri numarası ve KONSOLİDE HARP ŞTİ. MALIDIR yazan bir etiket var.

Paranı öde, seçimini yap. Dağlarda savaş, Tatbikat ile Konsolide Harp karşı karşıya! *Orman* savaşı dene, General Muharebe ile Savaş Üstadı karşı karşıya! Ket sokaklarında kozlarını paylaş, Taktik Birliği ile Risk Ltd. karşı karşıya. Otuz dört savaş bölgesi ve on savaş kulübü var. Paranı öde, seçimini yap. Ama tüm seçenekler aynı.

Elimde Konharp silahıyla dikiliyorum. Bir şey üzerime saldırıyor.

Sabah loşluğundaki yeşilliklerin arasından fırlıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar kılığına bakıyorum. Gri üniformalı, kapkara suratlı, genç... benden küçük. Bir çocuk, kanlar içinde, yaralı bir çocuk. Hepsini haklamamışız. Karşımdaki silahını kaybetmiş. Kamasını kaldırarak saldırıyor bana.

Üzerime gelişini seyrediyorum. Birkaç metre kat etmiştir herhalde. Hızlı yaklaşıyor, yine de yeterince çevik değil. Silahı kaldırıyorum.

Ama ateş edemiyorum. Ateş edemiyorum. Ateş edemiyorum.

Tam tepeme binecekken Stancato onu yandan tarıyor. Tam isabet. Oğlan iki büklüm olup yavaşça çamura yığılıyor. Bu seferki çığlık atmıyor. Kaması ayağımın dibine düşüyor.

Stancato gene hayatımı kurtardı.

Dönüp ona bakıyorum. Gülümsüyor, silahından duman tütüyor. Bir can puanı daha. Bu işte becerikli. Gele-

cek sefere büyük indirim alacak. Bana mı? Yok. Mümkün değil. Lisansımı geri alacaklar. Oynamama izin vermeyecekler. Adamların ölmesini seyrederken sertleşiyorum ama onları gebertemiyorum.

Stancato bana yaklaşıp bir şeyler geveliyor. Silahıma bakıyorum, onunla göz göze gelmekten çekiniyorum. Bir Konharp silahı elimdeki. Konharp mermileri atıyor. Belki mermilere bakarak kimin kimi vurduğunu anlayamıyorlardır. Stancato iki kez hayatımı kurtardı. Buna katlanamam. Herkese anlatacak.

Bana doğru yürürken silahı kaldırıyorum, gayet sakin, onu vuruyorum. Bence gayet iyi becerdim.

Şaşıracak vakti bile olmuyor. Konharp silahı seri ateş ediyor, cidden seri. Göğsü resmen patlıyor. Namluyu kaldırıyorum, mermi saydırmaya devam, esmer yakışıklı güleç yüzlü yaman suratı kıymaya dönüyor.

Tosun az ötede ağzı açık kalakalmış, haykırıyor. "Kankanı vurdun," diye ciyaklıyor. "Kankanı vurdun!" Silahı doğrultup onu da vuruyorum. Pabucumun kıdem nişanı. Herifi gebertmesi o kadar zor değilmiş.

Bütün gün yürüdüm, tek başıma, ormanın içlerindeyim. Ayaklarım üşüyor ama takmıyorum. Bir omuzumda Tatbikat silahı, diğerinde Konharp. Can puanı biriktiriyorum. Yeterince kazanırsam belki öbür haftaya çavuş olurum.

Chicago
Nisan, 1973

SİTTİN SENE ASLA ÖLDÜRME İNSAN!

Dilersen kendin için öldür,
akranların için,
yavruların için gerekirse,
engel yok;

Ama zevk olsun diye öldürme,
*hele ki sittin sene asla öldürme insan!**

Rudyard Kipling

Jaenshi surlarının dışında yavrular asılıydı. Uzun urganların ucunda kıpırtısız asılı duran gri kürklü bir sıra ufaklık. Yaşça en büyükleri belli ki asılmadan önce katledilmişti; ilmek ayağına geçirilip tepe üstü asılmış başsız bir erkek, hemen yanı başında da bir dişinin kömür olmuş cesedi sallanıyordu. Gelgelelim çoğu, iri altın gözlü ve kara kıllı küçüklerin çoğu sadece ipe çekilmişti. Akşama doğru rüzgâr sarp bayırlardan sertçe esince hafif cüsseli yavruların cesetleri halatların ucunda dönerek şehir surlarına çarpardı, sanki hayattalar da giriş izni istiyorlarmış gibi.

* Kurt sürülerinin törelerini işleyen *Orman Kanunu* adlı şiirden. (ç.n.)

Ne var ki surlardaki nöbetçiler aralıksız devriyeleri boyunca o tok sesleri zerre umursamazlar, pas bağlamış metal kapılar hiç açılmazdı.

"Kötülüğe inanır mısın?" En yakındaki bayırın eteğindeki Çelik Melekler Şehri'ne tepeden bakarlarken Arik neKrol bunu sordu Jannis Ryther'a. Eskiden bir Jaenshi tapınma piramidi olan kalıntıların arasına çömelmiş, dümdüz sarı-esmer suratının her kırışığına öfke kazınmıştı.

"Kötülük mü?" Ryther dalgın bir edayla mırıldandı. Yavruların kara gövdelerinin aşağıda tüm çıplaklığıyla gözüktüğü kızıltaş surlarından gözlerini hiç ayırmadı. Güneş batıyordu, Çelik Meleklerin verdiği adla Bakkalon Yüreği denen şişko kızıl küre, altlarındaki vadiyse adeta kanlı sislere bürünmüştü.

"Kötülük," diye yineledi neKrol. Tacir kısa boylu tıknaz bir adamdı ve neredeyse beline kadar inen alev kızılı saçı haricinde mongoloid ırkının hatlarını taşıyordu. "Dini bir kavram o; bense dindar biri değilim. İyilik ve kötülük diye bir şey olmadığına, sadece farklı bakış açıları olduğuna daha ai-Emerel'de küçücük bir çocukken, çok eskiden karar vermiştim." Ufak, tombul elleriyle toprağı karıştırıp yumruk büyüklüğünde, geniş, keskin bir eşya kırığı buldu. Ayağa kalkıp Ryther'a uzattı. "Çelik Melekler kötülüğe tekrar inanmamı sağladılar," dedi.

Kadın kırığı gık çıkarmadan alarak elinde evirip çevirdi. Ryther ondan çok daha uzun boyluydu, çok da zayıf; bir deri bir kemikti kadın, suratı uzun, kısa siyah saçlı, gözleri ifadesiz. Cılız bedenini örten ter lekeli kılığı dökülüyordu.

"İlginç," dedi kadın sonunda, kırığı birkaç dakika inceledikten sonra. Cam gibi sert ve pürüzsüz ama daha dayanıklı malzemedendi; şeffaf kırmızıydı, rengi o kadar koyuydu ki siyaha çalıyordu. "Plastik mi?" diye sordu, tekrar yere atarak.

NeKrol omuz silkti. "İlk başta ben de öyle sandım ama tabii ki olanaksız. Jaenshi'ler kemik, tahta ve bazen de metal kullanırlar ama plastiğin asırlarca gerisindeler."

"Ya da ilerisindeler," dedi Ryther. "Bu tapınma piramitleri tüm ormana yayılmış mı diyorsun?"

"Evet, belirlediğim kadarıyla öyle. Ama Melekler kendi vadilerine yakın olanların hepsini yıkıp Janeshi'leri uzağa sürdüler. Yayılmayı sürdürdükçe ki *sürdürecekler*, diğerlerini de yıkacaklar."

Ryther başıyla onayladı. Aşağıda kalan vadiye tekrar baktı. O seyrederken Bakkalon Yüreği'nin son kesiti batıdaki sıradağların ardında kayboldu ve şehir ışıkları yanmaya başladı. Sallanan Jaenshi yavrularına vuran uçuk mavi ışıkta, dal gibi iki suretin şehir kapılarının hemen üstünde bir şeyle uğraştığı seçiliyordu. Biraz sonra dışarıya bir şey fırlattılar, halatın ucuna bağlanmış kapkara ufaklıklardan biri daha surlarda sallandırılmıştı. "Neden?" dedi Ryther soğukkanlı bir edayla, seyrederken.

NeKrol hiç de soğukkanlı değildi. "Jaenshi'ler piramitlerden birini savunmaya yeltendiler. Lazerler, tabancalar ve cayırganlarla saldıran Çelik Meleklere karşı mızraklar, bıçaklar ve taşlarla. Ama gaflete düşüp birini öldürdüler. Gözetmen de aynısının bir daha yaşanmayacağını buyurdu." Tükürdü. "Kötülük. Gördüğün gibi yavrular onlara güvenmiş."

"İlginç," dedi Ryther.

"Bir şey yapamaz mısın?" diye sordu neKrol, sesi hırçındı. "Gemin var, mürettebatın var. Jaenshi'lere bir koruyucu gerek Jannis. Melekler karşısında çaresizler."

"Mürettebatım dört kişiden ibaret," dedi Rtyher sakince. "Dört tane de av lazeri vardır belki." Verdiği tüm yanıt bundan ibaretti.

NeKrol ona yakarır gibi baktı. "*Hiç mi*?"

"Yarın Gözetmen belki bize uğrar. *Işıkların* inişini kesin görmüştür. Melekler de ticaret yapmak ister belki." Tekrar vadiye göz gezdirdi. "Gel Arik, senin üsse geri dönelim. Malların yüklenmesi lazım."

Wyatt, Corlos Gezegeni'ndeki Bakkalon'un Evlatlarının Gözetmeni, uzun boylu, kırmızı ve iskelet gibiydi, çıplak kollarındaki kaslar açık seçik görünüyordu. Mavi-siyah saçı çok kısa kesilmişti, duruşu kaskatı, sırtı dimdikti. Tüm Çelik Melekler gibi üzerinde bukalemun kumaşından üniforma vardı (derme çatma ve ufak uzay pistinin kenarında, gündüz aydınlığında durduğu için rengi açık kahve rengiydi şimdi), kırmızı yakası kalkık, beline de el lazerini, telsizini ve cayırganını taşıyan çelik örme bir kemer takmıştı. Boynundaki zincire asılı ufacık heykelcik –ufacık yumruğunda kocaman siyah bir kılıç taşıyan, parlak gözlü, akça tenli, çıplak ve masum bir Bakkalon çocuğu– Wyatt'ın kıdemini gösteren tek nişandı.

Arkasında dört Melek daha duruyordu: İki erkek, iki kadın, hepsi de tıpatıp aynı giyimli. Yüzleri de birbirine benziyordu; sarışın, kızıl veya kumral, tümünün saçı kısacık kesilmişti, gözler cin gibiydi, duygusuz ve biraz da

bağnaz bakışlı, çakı gibi duruşları dini-askeri mezhebin üyelerine özgüydü, dinç ve sağlam yapılıydı bedenleri. Hımbıl, kambur ve sarsak NeKrol, Meleklerin her şeyinden nefret ediyordu.

Gözetmen Wyatt şafak söker sökmez damlamış, neKrol'un ticaret üssü ve yuva olarak kullandığı küçük gri prefabrik kubbesinin kapısına mangalarından biriyle dayanmıştı. Uyku mahmurluğu ve kızgınlığına rağmen nezaketi elden bırakmayan tacir Melekleri içeri buyur edip uzay pistine kadar götürmüştü. Damla şeklindeki berelenmiş metal gövdesiyle *Jolostar Işıkları*, katlanır üç bacağı üzerinde pistte bekliyordu.

Ambar kapılarının hepsi mühürlüydü şimdi; Ryther'ın mürettebatı akşamın büyük bölümünü neKrol'un mallarını indirip gemiye dünya dışı sanat koleksiyoncularının iyi para ödeyeceği varsayılan Jaenshi eserleriyle dolu sandıklar yükleyerek geçirmişti. Bir satıcı mallara fiyat biçene kadar değerlerini anlamaya imkân yoktu; Ryther neKrol'u gezegene bırakalı daha bir yıl olmuştu ve bu ilk nakliyattı.

"Ben bağımsız bir tüccarım, Arik de bu gezegendeki temsilcim." Ryther pistin kenarında buluştuğu gözetmenle konuşuyordu. "Onunla anlaşmanız gerek."

"Orasını anladım," dedi Gözetmen Wyatt. Ryther'ın verdiği liste hâlâ elindeydi. Meleklerin Avalon ve Jamison gezegenlerindeki sanayileşmiş kolonilerden ısmarladıkları malların listesiydi. "Ama neKrol bizimle anlaşmaya yanaşmaz."

Ryther ona ifadesiz baktı.

"Haklı bir gerekçeyle," dedi neKrol. "Ben Jaenshi'yle iş yapıyorum, siz onları katlediyorsunuz."

Gözetmen Çelik Meleklerin şehir kolonisi kurmalarından bu yana neKrol'la defalarca görüştüğü ama konuşmaları hep kavgayla noktalandığı için onu duymazdan geldi. "Attığımız adımlar gerekliydi," dedi Wyatt, Ryther'a. "Bir hayvan bir insanı öldürdüğünde o hayvan cezalandırılmalıdır ki Yerküre'nin dölü ve Bakkalon'un evladı olan insanların her şeyin efendisi ve sahibi olduğunu hepsi bilsin."

NeKrol burnundan güldü. "Janeshiler hayvan değil Gözetmen, kendi dinleri, sanatı ve töreleri olan zeki bir ırk, ayrıca hepsi..."

Wyatt ona döndü. "Ruh taşımıyorlar. Sadece Bakkalon'un Evlatlarının ruhu vardır, sadece Yerküre döllerinin. Sana göre akılları olabilir. kendilerince akıllıdırlar belki. Ruhsuzlar, hayvan hepsi."

"Arik onların inşa ettikleri tapınma piramitlerini gösterdi bana," dedi Ryther. "O tür tapınaklar yapan yaratıkların mutlaka ruhu vardır."

Gözetmen başını iki yana salladı. "Yanlış düşünüyorsun. Kitap'ta açık seçik yazılı. Biz Yerküre dölleri Bakkalom'un gerçek evlatlarıyız, başkası yok. Diğerleri hayvandır, Bakkalon adına hepsi üzerindeki egemenliğimizi pekiştirmeliyiz."

"Pekâlâ," dedi Ryther. "Korkarım egemenliğinizi *Jolostar Işıklarının* yardımı olmadan pekiştirmeniz gerekecek. Haberiniz olsun Gözetmen, eylemlerinizden ciddi rahatsızlık duyuyorum, Jamison gezegenine döndüğümde de hepsini rapor geçeceğim."

"Sizden de bu beklenir," dedi Wyatt. "Belki önümüzdeki yıl Bakkalon sevdasıyla yanıp tutuşursunuz da tekrar

görüşürüz. O zamana kadar Corlos gezegeni baki kalacaktır." Kadını selamlayıp peşinde dört Çelik Melek'le sert adımlar eşliğinde pistten uzaklaştı.

"Onları rapor etmenin ne faydası olacak?" dedi neKrol buruk, hepsi gittikten sonra.

"Hiç," dedi Ryther, uzaktaki ormana bakarak. Rüzgâr etrafındaki tozları havalandırıyordu. Bitkin düşmüş gibi omuzları çöktü. "Jami'ler önemsemez, diyelim önemsediler, ne yapabilirler ki?"

NeKrol aylar önce Wyatt'ın verdiği kalın kırmızı ciltli kitabı hatırlıyordu. "Akça çocuk Bakkalon çelikten yarattı evlatlarını," diye alıntıladı, "yumuşak bedenleri kıran yıldızlar yüzünden. Yeni doğan her bebenin eline dövme kılıç tutuşturup onlara dedi ki, 'Budur Adap ve Usul.'" Tiksintiyle tükürdü. "Onların imanı tam da bu. Ve biz hiçbir şey yapamıyor muyuz?"

Kadının yüzü artık ifadeden yoksundu. "Sana iki lazer bırakacağım. Bir yıla kadar nasıl kullanıldığını Jaenshi'lere öğretmeye bak. Ne tür ticaret malları getirmem gerektiğini galiba biliyorum."

Jaenshi'ler (neKrol'un tahmin ettiği gibi) yirmi ila otuzar kişilik kabileler halinde yaşıyorlardı. Her kabiledeki yetişkinler ve yavrular eşit dağılımdaydı, her birinin kendi orman-yurdu ve tapınak piramidi vardı. Bina inşa etmezler, piramitleri etrafındaki ağaçlara kıvrılıp uyurlardı. Gıda için otlanırlardı; sulu mavi-siyah meyveler her yerde yetişiyordu ve yenilir türden üç çeşit dut, halüsinasyon yapan bir yaprak ve Janeshilerin kazarak çıkardığı yağlı, sarı bir kök vardı. NeKrol onların çok seyrek de

olsa avcılık yaptığını da öğrenmişti. Bir kabile aylarca et yemeden yaşayabildiğinden civardaki esmer kıroburu sayısı çoğalır, hepsi homurdanarak toprak eşeler, yavrulara oyuncak olurdu. Derken bir bakardın kıroburu nüfusu kritik bir noktaya ulaşmış, işte o zaman Jaenshi mızrakçıları aheste dolaşarak üçünden ikisini öldürürler ve o hafta her gece piramidin etrafında kocaman obur çevirmeler pişirilirdi. Benzer uygulamalara bazen meyve ağaçlarını veba gibi saran beyaz gövdeli ağaç sülüklerinde de rastlanır, Jaenshi'ler hepsini toplayıp yahni yapar, en üst dallara dadanan meyve hırsızı karabaşımsıları da aşa katarlardı.

NeKrol'un anladığı kadarıyla ormanlarda Jaenshi avlayan yırtıcılar yoktu. Gezegendeki ilk aylarında neKrol ticaret rotasındaki bir piramitten diğerine yürürken uzun bir güç-bıçağını ve el-lazerini yanından eksik etmezdi. Ancak saldırgan hiçbir varlığa rastlamadığı için bıçak şimdi mutfağında paslanıyordu, lazeri de çoktandır kaybetmişti.

Jolostar Işıklarının ayrılışının ertesi günü neKrol, Ryther'ın av lazerlerinden birini omuzuna atarak ormana tekrar silahlı girdi.

Üssünden iki kilometre kadar sonra, neKrol şelale halkı adını verdiği Jaenshi'lerin kampını buldu. Ormanlık bir tepenin eteğinde yaşıyorlardı; bir nehrin mavi-beyaz sularının çağlayarak döküldüğü, tekrar tekrar kollara ayrılıp birleştiği, bu nedenle de şelalelerin, coşkun ırmakların, sığ göletlerin ve taşkın su perdelerinin zarif bir örümcek ağı misali tüm bayırı kapladığı yerde. Kabilenin tapınak piramidi en dipteki gölette, anaforların

göbeğindeki yassı, gri bir kayanın üzerine kurulmuştu; çoğu Jaenshi'den uzun, neKrol'un çenesi hizasında, son derece ağır, yekpare, yerinden kıpırdamaz, koyu mu koyu kırmızı üçgen bir blok.

NeKrol görünüşe kanmazdı. Diğer piramitlerin Çelik Meleklerin lazerleriyle dilimlere ayrıldığına, alev silahlarıyla paramparça edildiğine tanık olmuştu. Jaenshi mitolojisine göre piramitler her ne güç barındırıyorsa, kökenlerinin ardında ne tür bir gizem yatıyorsa, Bakkalon'un kılıçlarından kurtulmalarına yetmemişti.

NeKrol girdiği esnada piramit gölünün suları güneş ışığıyla pırıl pırıldı, uzun sazlıklar meltemle salınıyordu, ancak şelale halkının çoğu başka yerdeydi. Ağaçlardaydılar belki, daldan dala tırmanıyor, çiftleşiyor, meyve koparıyorlardı ya da ormanlık tepeyi arşınlıyorlardı bir ihtimal. Tacir kampa vardığında bir kıroburuna binmiş birkaç ufaklıkla karşılaştı sadece. Oturup bekledi, güneşte ısındı.

Biraz sonra ihtiyar dilbaz belirdi.

NeKrol'un yanına oturdu bu pörsümüş ufacık Jaenshi'nin kırışık tenini örten sadece bir tutam kirli gri-beyaz tüyü kalmıştı. Dişsizdi, pençeleri tırnaksız, çelimsiz; ama gözleri, her Jaenshi'ninki gibi altın sarısı, kocaman ve göz kapaksız gözleri hâlâ cin gibiydi, hayat dolu. Şelale halkının dilbazı oydu, tapınak piramidiyle en yakın irtibat kuran kişi. Her kabilenin bir dilbazı vardı.

"Yeni bir malım var," dedi neKrol, peltek konuşan Jaenshi'lerin diliyle. Dillerini buraya gelmezden önce Avalon'da öğrenmişti. Kleronomas araştırmasının bu gezegeni kapsadığı dönemde, Avalon'lu efsanevi dilbilgini Tomas Chung dili asırlar öncesinden çözmüştü. O ta-

rihten itibaren Jaenshi'ye hiçbir insan uğramamışsa da Kleronomas'ın haritaları ile Chung'un dil-örüntü analizi İnsan-Dışı Zekâ Araştırmaları için Avalon Enstitüsü bilgisayarlarında sapasağlam kalmıştı.

"Sana başka yontular yaptık, yeni ahşap işleri ürettik," dedi yaşlı dilbaz. "Ne getirdin? Tuz mu?"

NeKrol sırt çantasını çözüp yere koydu, ağzını açtı. Taşıdığı tuz kalıplarından birini çıkarıp yaşlı dilbazın önüne bıraktı. "Tuz," dedi. "Dahası da var." Av tüfeğini Jaenshi'nin önüne sürdü.

"Nedir bu?" diye sordu yaşlı dilbaz.

"Çelik Melekleri bilir misin?" diye sordu neKrol da.

Karşısındaki başıyla onayladı. Ona bu jesti neKrol öğretmişti. "Ölü vadiden akın eden malum tanrısızlar. Tanrıları suskun kılanlar, piramit yıkanlar."

"Bu da Çelik Meleklerin piramitlerinizi yıkarken kullandıkları aletlerden biri," dedi neKrol. "Takas karşılığında size bunu sunuyorum."

Yaşlı dilbaz kıpırtısız oturuyordu. "Ama biz piramitleri yıkmaz istemiyoruz ki," dedi.

"Bu alet başka işlere de yarar," dedi neKrol. "Bir zaman sonra Çelik Melekler şelale halkının piramitlerini yıkmak için buraya da gelecekler. Elinizde bunun gibi aletler olursa onları durdurabilirsiniz. Taş çemberdeki piramit halkı Çelik Melekleri mızraklar ve bıçaklarla durdurmayı denedi ama şimdi darmadağın oldular, yavrularının ölüleri de Çelik Melekler Şehri'nin surlarında asılı. Direnmeyen başka Jaenshi kabileleri de oldu, şimdi onlar da tanrısız ve topraksız. Şelale halkının bu alete ihtiyaç duyacağı bir zaman gelecek, yaşlı dilbaz."

Jaenshi büyüğü, ufacık kırışmış elleriyle lazeri alıp merakla evirip çevirdi. "Dualara başvurmalıyız," dedi. "Kal, Arik. Bu gece tanrı bize lütfederse sana bildiririz. O vakte kadar alışveriş yapalım." Aniden kalkıp piramide göz attı ve lazeri elinden bırakmadan ormanın içlerinde kayboldu.

NeKrol iç çekti. Önünde uzun bir bekleyiş vardı; dua toplantıları güneş batmadıkça asla yapılmazdı. Göl kıyısına gidip ağır botlarının bağcıklarını çözdü ve terli, nasırlı ayaklarını buz gibi suya soktu.

Kafasını önünden kaldırdığında oymacıların ilki gelmişti; tüylerinin bir tutamı alacalı, kıvrak bedenli genç bir Jaenshi dişisi. El işi ürününü sessizce (neKrol'un karşısında hepsi sessizdi, dilbaz hariç hepsi) ona uzattı.

En fazla yumruğu büyüklüğünde bir yontuydu, ince damarlı, kokulu, çivit rengi bir meyve ağacından yontulmuş koca memeli bir bereket tanrıçası. Üçgen bir tabana bağdaş kurmuştu ve üçgenin her ucundaki birer tane ince kemik parçası kafasının üzerindeki bir kil topağında birleşiyordu.

NeKrol oymayı alıp bir o yana bir bu yana çevirdikten sonra başıyla onayladı. Jaenshi gülümsedi ve tuz kalıbını da alıp kayboldu. O gittikten sonra, neKrol edindiği malı uzunca bir süre hayranlıkla incelemeye devam etti. Ömrü boyunca ticaret yapmış, kalamar suratlı Aath gethsoid'leri arasında on yıl, dal gibi Fyndii'ler arasındaysa dört yıl geçirmiş; parçalanmış Hrangan İmparatorluğu'nun bir zamanlar köle gezegenleri olan yarım düzine taş devri gezegenindeki ticaret rotasını arşınlamış, ancak Jaenshi'ler gibi sanatçılara hiçbir yerde rastlamamıştı.

Hem Kleronomas'ın hem Chung'un yerel el oymalarından bahsetmeyişlerine bir kez daha hayret etti. Bahsetmemelerine de memnundu gerçi, hatta Ryther'la gönderdiği tahta-tanrı sandıklarını aracılar bir kez gördüler mi gezegenin tüccar akınına uğrayacağından gayet emindi. Nitekim kendisi de oraya sırf varsayıma dayanarak, yıldızlararası ticarette iyi satacak bir Jaenshi uyuşturucusu, otu veya içkisi bulma umuduyla yollanmıştı. Onlar yerine sanat eserleri bulmuştu, bir duanın karşılığı misali.

Sabah öğlene, öğlen ikindiye dönerken başka zanaatkarlar da gelip el ürünlerini önüne koydular. Her parçayı özenle inceledi, bazılarını aldı bazılarını geri çevirdi, aldıklarının parasını da tuzla ödedi. Akşam karanlığı çökmeden sağında küçük bir mal yığını birikmişti; bir kızıltaş bıçağı takımı, geçkin bir Jaenshi'nin kürkünden dul eşi ve dostları tarafından dokunmuş (bir karabaşımsının ipeksi altın tüyleriyle üzerine yüzü işlenmiş) gri bir cenaze cübbesi, neKrol'a Yaşlı Yerküre efsanesi yazıtlarını anımsatan desenler taşıyan bir kemik mızrak ve yontular. Yontular gözdesiydi, daima; yabancı sanatlar genellikle havsalayı aşacak kadar yabancı gelse de Jaenshi el sanatları onun bam telini titretiyordu. Her biri kemik piramidine oturtulmuş yontma tanrılar Jaenshi yüzleri taşısa da aynı zamanda insanı andırıyordu: Haşin suratlı savaş tanrıları, tuhaf biçimde satirlere benzeyen yaratıklar, satın aldığına benzer bereket tanrıçaları, insansı savaşçılar ve periler. NeKrol uzamsal antropoloji alanında düzgün bir eğitim almadığına sıklıkla hayıflanırdı, alsaydı evrensel mitoslar üzerine bir kitap yazabilirdi. Dilbazlar hiç değinmeseler de Jaenshi'lerin kesin-

likle zengin bir mitolojisi vardı; el oymaları başka türlü açıklanamazdı. Eski tanrılara artık tapınılmıyordu belki ama hâlâ hatırlanıyorlardı.

Bakkalon'un Yüreği batıp da son kızılımtırak ışınları koca ağaçların arasından sızarken, neKrol taşıyabileceği kadar çok mal toplamış, tuzu tümden tükenmişti. Botlarını tekrar giyip bağladı, mallarını kılı kırk yararcasına özenle paketledi ve göl kenarındaki çayıra oturup sabırla bekledi. Şelale halkı birer birer yanına geldi. En sonunda yaşlı dilbaz geri döndü.

Dualar başladı.

Yaşlı dilbaz, lazer hâlâ elinde, usulca gece karası sulara aşıp piramidin siyah kütlesinin yanına çömeldi. Diğerleri, sayıları kırkı bulan yetişkinler ve çocuklar, kıyıya yakın muhtelif noktalara yerleştiler, neKrol'un kâh arkasına kâh etrafına. Onun gibi hepsinin yüzü göle dönüktü, piramide. Dilbaz yeni doğan koskoca ayın ışığında açık seçik görünüyordu. Lazeri bir taşın üzerine koyan yaşlı dilbaz iki avucunu piramide dayayıp bedeni adeta kaskatı olurken diğer Jaenshi'ler de gerilip sus pus kesildiler.

NeKrol esnemesini bastırarak huzursuzca kıpırdandı. Bir ayine ilk kez tanık olmadığından usullerine aşinaydı. Tam bir saatlik sıkıntı bekliyordu onu; Jaenshi'ler sessiz tapındıklarından soluk sesleri dışında hiçbir şey işitilmez, ifadesiz kırk surattan başka görecek şey olmazdı. Tacir içini çekerek gevşemeye çalıştı, gözlerini yumup altındaki yumuşacık çimenlere, yele gibi saçını uçuşturan melteme odaklandı. Orada kısacık da olsa huzur buluyordu. *Nereye kadar sürer böyle,* diye düşündü, *Çelik Melekler vadilerinden akın etmeye görsün...*

Saatler geçti ama meditasyona dalan neKrol zamanın akışını pek hissetmedi. Ta ki etrafında aniden hışırtı ve çıtırtılar işitene dek. Şelale halkı ayaklanmıştı ve ormana geri dönüyorlardı. Derken yaşlı dilbaz önünde belirip lazeri ayaklarının dibine bıraktı.

"Olmaz," dedi sadece.

NeKrol irkildi. "Ne? Ama *mecbursunuz*. İzin verin de marifetini size göstereyim..."

"Bana malum oldu Arik. Tanrı bir şey gösterdi bana. Bu alışverişin iyi bir şey olmayacağını da gösterdi."

"Yaşlı Dilbaz, Çelik Melekler gelince..."

"Gelirlerse onlarla tanrımız konuşur," dedi Janeshi büyüğü, mırıldar gibi konuşmasıyla, sesi mülayim olsa da kararlılık taşıyordu, kocaman nemli gözlerindeyse zerre taviz yoktu.

"Yemekler için şükürler olsun bize, başkasına değil. Uğraşıp didindiğimiz için, bileğimizin gücüyle kazandığımız için hakkımızdır bu sofra, güçlü olanın hakkıdır. Lakin o güç için; bileğimizden kuvveti, kılıcımızdan çeliği, yüreklerimizden ateşi eksik etmediği için, bize hayat veren ve nasıl idame edeceğimizi öğreten akça çocuk Bakkalon'a şükürler olsun."

Gözetmen devasa salona uzunlamasına sıralanmış beş ahşap masanın tam ortasında dimdik duruyor, şükran duasının her kelimesini vakur bir edayla sarf ediyordu. Damarlı iri elleri, ucu yukarı bakan kılıcın kabzasını sımsıkı kavramıştı. Loş ışıkta üniforması neredeyse simsiyah görünüyordu. Etrafındaki Çelik Melekler pür dikkat oturuyorlardı, önlerindeki yemeklerine dokunulma-

mıştı; yağda haşlanmış kökler, dumanı tüten kıroburu etleri, çavdar ekmeği, kaseler dolusu yeşil neot gevreği. Savaşacak yaşa gelmemiş on yaş altı çocuklar, kolalı beyaz önlükleri ve hiç çıkarmadıkları çelik örme kemerleriyle, birer yarığı andıran pencerelerin altındaki en uzak iki masaya doluşmuşlardı. Yerlerinde duramayan emekleme çağındakilerse, bellerinde sert tahtadan sopalar taşıyan dokuz yaşındaki asık suratlı velilerinin nezaretindeydi. Daha da geride, eşit uzunluktaki iki masada, savaşçı biraderler oturuyordu, tamamen silahlı, erkekli kadınlı, meşin tenli kıdemliler, çocuk yatakhanesinden kışlalara nadiren terfi eden on yaşındakilerin bitişiğindelerdi. Hepsinin üzerinde Wyatt'ınkiyle aynı bukalemun kumaşından vardı ama yakasız olanından, bir de çok azı rütbe nişanı taşıyordu. Diğerlerinin yarısı uzunluğundaki orta masa Çelik Melekler kurmaylarına ayrılmıştı; hepsinin dik yakaları kırmızı renkte olan bölükbabaları ve bölükanalarına, silahtarlara, şifacılara, dört muharipiskoposa. En başında da Gözetmen oturuyordu.

"Yiyelim," dedi Wyatt sonunda. Kılıcıyla masayı süpürür gibi yapıp sofrayı kutsadı ve yemeğe oturdu. Gözetmen diğerleri gibi mutfakta kuyruğa girerek almıştı yemeğini ve porsiyonu birliğin en küçük tabağından daha fazla değildi.

Çatal bıçak şıngırtısı vardı, nadiren bir tabak tıkırtısı, bazen de bir veli himayesindekilerden birinin disiplin ihlalini cezalandırdığında işitilen tahta sopanın sesi, bunun dışında salon sessizdi. Çelik Melekler sofrada konuşmazlar, paylarına düşen mazbut azığı yerken daha ziyade o gün öğrendiklerine kafa yorarlardı.

Yemekten sonra çocuklar –hâlâ sus pus– uygun adım salondan çıkıp yatakhanelerine döndüler. Savaşçı biraderler peşlerinden çıktı, kimisi şapele, çoğu kışlasına, birkaçı da surlardaki nöbet yerlerine döndü. Görevi devraldıkları kişilerin yemekleri mutfakta hâlâ sıcak bekliyor olacaktı.

Çekirdek kurmaylar kaldı; tabaklar toplandıktan sonra sofra bir toplantı masasına dönüştü.

"Rahat," dedi Wyatt, ne var ki masadaki kişiler rahatlamak şöyle dursun, gevşemediler bile. Rahatlık mayalarında yoktu artık. Gözetmen içlerinden biriyle göz teması kurdu. "Dhallis," dedi, "istediğim raporu hazırladın mı?"

Muharipiskopos Dhallis başıyla onayladı. İri yapılı, teni esmer meşin rengi, orta yaşlı, dinç bir kadındı. Yakasında çelikten ufak bir nişan vardı, Bilgisayar Hizmetlerinin süs amaçlı bellek çipi. "Evet Gözetmen," dedi, sert, gür bir sesle. "Jamison gezegeni bir dördüncü nesil kolonisi, yerleşimcilerinin çoğu Eski Poseidon'dan. Tam keşfedilmemiş tek bir büyük kıtadan ve çeşitli büyüklükte on iki binden fazla adadan oluşuyor. İnsan nüfusu neredeyse tamamen adalarda toplanmış; tarım, denizcilik, su besiciliği ve ağır endüstriyle geçiniyorlar. Okyanuslar gıda ve maden bakımından zengin. Toplam nüfusu yaklaşık yetmiş dokuz milyon. İki büyük kenti var, ikisinde de uzay limanları bulunuyor: Jamison ve Jolostar Limanları." Önündeki bilgisayar çıktısına baktı. "Jamison gezegeni Çifte Savaş döneminde bile keşfedilmemişti. Askeri eylemlere hiç rastlanmamıştı. Yegâne Jamie silahlı kuvvetleri gezegen polisleri. Koloni programı yok ve kendi atmosferi dışında politik yetki talebinde hiç bulunulmamış."

Gözetmen başıyla onayladı. "Mükemmel. Demek ki

tüccarın bizi ihbar edeceğini söylemesi esasen boş bir tehdit. Devam edebiliriz. Bölükbabası Walman?"

"Bugün dört Jaenshi ele geçirildi Gözetmen, şu anda surlarda sallanıyorlar," diye bildirdi Walman. Asker tıraşlı, kepçe kulaklı, sarışın ve al yanaklı bir delikanlıydı. "Müsaade ederseniz efendim, harekatın sonlandırılmasının müzakereye açılmasını arz ediyorum. Her geçen gün daha uzun süre arayıp daha azına rastlıyoruz. Kılıç Vadisi'nde barınan kabilelere mensup tüm Jaenshi yavrularının tam anlamıyla kökünü kuruttuk."

Wyatt kafa salladı. "Başka fikri olan?"

Mavi gözlü, kavruk muharipiskopos Lyon, muhalefet gösterdi. "Yetişkinler hâlâ hayatta. Ergin hayvanlar yavrulardan daha tehlikelidir, Bölükbabası."

"Bu vakada değil," dedi Silahtar C'ara DaHan. DaHan ızbandut gibi bir adamdı, kel, bronz tenli, Psikolojik Silahlanma ve Düşman İstihbaratı biriminin şefiydi. "Araştırmalarımız gösteriyor ki bir piramit yıkıldığında ne tam erişkin Jaenshi'ler ne de yavruları Bakkalon'un evlatlarına bir tehdit teşkil ediyor. Sosyal yapıları tam anlamıyla dağılıyor. Yetişkinler başka bir klana katılma umuduyla ya kaçıyor ya da vahşi özlerine dönüyor. Yavrularını bırakıp çoğu afallamış bir halde kendi can derdine düşüyor ve yakalandıklarında hiçbir direniş göstermiyor. Surlarımızda sallandırdığımız Jaenshi sayısı göz önüne alındığında, bir de yırtıcılar veya akranları tarafından öldürülenleri sayarsak, Kılıç Vadisi'nin hayvanlardan tamamen temizlendiği kanaatindeyim. Kış geliyor Gözetmen, yapacak çok işimiz var. Bölükbabası Walman ve adamları başka görevlere atanmalıdır."

Başka fikirler de öne sürüldü ama tartışmanın rengi belli olmuştu; konuşmacıların çoğu DaHan'ı destekliyordu. Wyatt dikkatle dinledi, bir yandan da Bakkalon'a dua ederek akıl danıştı. En sonunda susmalarını işaret etti.

"Bölükbabası," dedi Walman'a, "yarın bulabildiğin üm Jaenshi'leri topla –hem erişkinleri hem yavruları– ama direnmezlerse ipte sallandırma. Onun yerine hepsini şehre götür ve surlarımıza asılanları göster. Sonra onları vadiden sür, pusulanın dört ayrı yönüne dağıt." Başını eğdi. "Bir hayvan Yerküre döllerine el kaldırdığında, pençe uzattığında veya silah tuttuğunda nasıl bir bedel ödüyor anlarlar ve bu mesajı tüm Jaenshi'lere ulaştırırlar diye umuyorum. Öyle olursa, bahar gelip de Bakkalon'un evlatları Kılıç Vadisi'nin ötesine uzandıklarında, Jaenshi'ler piramitleri olaysız terk edip topraklarını insanların emrine bırakırlar, böylece akça çocuğun şanı daha da yayılır."

Hem Lyon hem DaHan başıyla onayladı, diğerleri de cabası. "Bizimle bilge kelam paylaşın," dedi Muharipiskopos Dhallis sonra.

Gözetmen Wyatt razı geldi. Düşük rütbeli bölükanalarından biri Kitap'ı getirip Wyatt'ın önüne koydu, o da Öğretiler Bölümü'nü açtı.

"O günlerde Yerküre döllerinin başına büyük kötülük gelmişti," diye okudu Gözetmen, "çünkü Bakkalon'un evlatları yaratanlarını terk edip mülayim tanrılara boyun eğmişlerdi. O yüzden gökler karardı ve kızıl gözlü, iblis dişli Hranga'nın Oğulları musallat oldu göklerden, yıldızları örten bir çekirge bulutu misali uçsuz bucaksız Fyndii Sürüsü musallat oldu yeraltından. Ve dünyalar alev aldı, çocuklar haykırdı, 'Kurtar bizi! Kurtar bizi!'

"Ve akça çocuk gelip dikildi karşılarına, elinde koca kılıcıyla, gök gürlemesi gibi sesiyle azarladı onları. 'Acizsiniz,' dedi onlara, 'çünkü itaatsizlik ettiniz. Kılıçlarınız nerede? Ben kılıç vermemiş miydim ellerinize?'

Evlatları haykırdı, 'Hepsini saban demiri yaptık, ah Bakkalon!'

O da öfkeden köpürdü. 'Hranga'nın Oğullarının karşısına saban demirleriyle çıkın öyleyse! Saban demirleriyle katletsenize Fyndii Sürülerini?' Sonra da sızlanmalarına kulak tıkayıp terk etti onları, Bakkalon'un Yüreği Ateşten Yürek'tir çünkü.

Derken Yerküre döllerinden biri sildi gözyaşlarını, zira gökyüzü öyle harlı yanıyordu ki yanaklarını dağlayarak akıyordu her bir damlası. Birden gözünü kan bürüdü, kendi saban demirini dövüp kılıç yaptı ve saldırdı Hranga'nın Oğullarına, önüne geleni biçti. Onu gören diğerleri peşinden geldi, muazzam bir savaş narası çınlattı dünyaları.

Ve akça çocuk işitip tekrar geldi, çünkü savaş sesleri mızmızlananların sesinden daha hoş gelir O'nun kulağına. Gördükleri karşısında yüzü güldü. 'İşte şimdi yine evladımsınız,' dedi Yerküre döllerine. 'Kendine kuzu diyen bir tanrıya tapmak için bana sırt dönmüştünüz, halbuki koyunun boyladığı yer mezbahadır, bilmiyor muydunuz? Madem şimdi gözleriniz açıldı, yeniden Tanrı'nın Kurtlarısınız.'

Ve Bakkalon onlara tekrar kılıçlar verdi, tüm evlatlarına, Yerküre'nin tüm döllerine, sonra da kendi muhteşem kara kılıcını, ruhsuzları katleden İblis-Kıran'ı kaldırıp savurdu. Hranga'nın Oğulları yıkıldı O'nun kudreti karşısında, Fyndii denen güruh kavruldu bakışları altında. Ve Bakkalon'un evlatları dünyalara yayıldı."

Gözetmen kafasını kitaptan kaldırdı. "Silah kardeşlerim, şimdi gidin ve uyurken Bakkalon'un Öğretilerini düşünün. Akça çocuk öngörüler bahşetsin hepinize!"

Dağıldılar.

Bayırdaki ağaçlar çıplaktı ve buz tutmuştu, sert poyraz acı esmedikçe veya ayak basılmadıkça dağılmayan kar örtüsü öğle güneşinde kör edici bir beyazlıkla parlıyordu. Aşağıdaki vadide, Çelik Melekler Şehri tüm yapaylığıyla tertemiz ve durgun gözüküyordu. Doğu surlarında koskoca kar öbekleri birikmiş, kızıl rengi çıplak duvarların ta yarısına kadar geliyordu. Şehir kapıları aylardır açılmamıştı. Bakkalon'un evlatları hasadı toplayıp şehrin içine çekileli, ateşlerin başına toplanalı epey olmuştu. Hani gecenin zifir karanlığına değin yanan mavi ışıklar ve arada bir surların tepesinde mekik dokuyan muhafız da olmasa, neKrol Meleklerin hâlâ yaşadıklarına ihtimal vermezdi.

NeKrol'un sivri dilli biri olarak gördüğü dişi Jaenshi, kardeşlerinkinden tuhaf biçimde daha koyu renkteki gözlerini ona çevirdi. "Karların altında tanrı paramparça yatıyor," dedi dişi, Jaenshi dilinin yatıştırıcı tonu bile sesindeki burukluğu gizleyemiyordu. NeKrol'un bir zamanlar Ryther'ı getirdiği noktada duruyorlardı, eskiden taş çember halkının piramidinin bulunduğu noktada. NeKrol tepeden tırnağa beyaz termo giysiye bürünmüş, daracık giysi vücudundaki nahoş çıkıntıların hepsini ortaya sermişti. Kılıç Vadisi'ne başlığındaki lacivert plastifilmin arkasından bakıyordu. Gelgelelim sivri dilli Jaenshi çıplaktı, vücudunu örten tek şey kışın uzayan gür, gri kür-

küydü. Av lazerinin kayışı memelerinin arasında çaprazlama duruyordu.

"Çelik Melekler önlenmezse sizinkilerin yanı sıra başka tanrılar da paramparça olacak," dedi neKrol, termo giysisine rağmen ürpererek.

Sivri dilli duymazdan gelmiş gibiydi. "Geldiklerinde çocuktum Arik. Tanrımıza dokunmasalardı belki hâlâ çocuk kalırdım. Akabinde, ışık sönüp de içimin feri solunca, taş çemberden uzaklara gittim, yurt ormanımızın ötelerine; hiçbir şey bilmeden, ne bulduysam yiyerek. Karanlık vadide hiçbir şey eskisi gibi değil. Kıroburları beni görünce homurdanıp saldırdı, bana diş geçirmeye kalktı. Öbür Jaenshi'ler hem benim hem diğerlerinin canına kast ettiler. Anlam veremedim, dua edemedim. Çelik Melekler beni yakaladıklarında bile anlamış değildim; onlarla şehirlerine gittim, ne konuştuklarını hiç anlamadan. Surları anımsıyorum, çocukları, çoğu benden çok küçüktü. Sonra haykırıp çırpındım; o halatları gördüğüm anda içimde tanrısız ve vahşi bir şey uyandı." Gözleriyle onu tarttı, perdahlanmış birer bronzdu gözleri. Ayak bileğine kadar gelen karın içinde kaykılarak pençesiyle lazerin kayışını kavradı.

Çelik Meleklerce Kılıç Vadisi'nden sürüldüğü yaz sonunda onun saflarına katıldığı günden itibaren neKroll onu iyi eğitmişti. Sivri dilli, neKroll'un kanatları altına alıp eğittiği tanrısız altı sürgünün içinde en yamanıydı. Tek çare buydu; bir kabileden diğerine giderek lazerleri teklif etmiş ama hep reddedilmişti. Jaenshi'ler tanrılarının kendilerini koruyacağından eminlerdi. Yalnızca tanrısızlar ona kulak veriyordu ama hepsi değil; çoğu

–küçük çocukların, suskunların, ilk kaçanların çoğu– diğer kabilelerce kabul edilmişti. Ama ötekileri, sivri dilli gibileri, giderek vahşileşmiş, çok şey görmüş, uyumsuz hale gelmişlerdi. Yaşlı dilbaz onu şelale halkından ihraç ettikten sonra ilk silahlanan dişi oydu.

"Tanrısızlık genellikle daha iyidir," dedi neKrol ona. "Şu aşağıdakilerin bir tanrısı var ve onları bu hale getirdi. Jaenshi'lerin de tanrıları var, onlar da inançları yüzünden ölüyorlar. Tanrısız olan sense onların tek umudusun."

Sivri dilli yanıt vermedi. Karla kuşatılmış ıssız şehre tepeden bakmakla yetindi, gözleri için için yanarak.

NeKrol onu seyrederken içine kurt düştü. Kendisi ve altı yandaşı Jaenshi'lerin umuduydu, öyle demişti; hiç umut var mıydı sahi? Sivri dilli ve tüm sürgünler bir cinnet halindeydi, onu ürküten bir hiddet besliyorlardı. Diyelim ki Ryther lazerlerle geldi, bu kadar küçük bir grup olmalarına rağmen diyelim ki Melek akınını durdurabildiler, diyelim her şey geride kaldı; ya sonra ne olacaktı? Tüm Melekler yarın ölse, neKrol'un tanrısızları kendilerine bir yer bulabilecekler miydi?

Ayaklarının altındaki karlar uçuşup, poyraz ısırırken öylece dikildiler, suskun.

Şapel karanlık ve ıssızdı. Alevküreleri her köşeden kızıl renkte tekinsiz, cılız bir ışıkla yayıyordu. Ham ahşaptan yapılmış sıralarda oturan yoktu. İşlenmemiş yekpare siyah taştan ibaret ağır sunağın üzerinde Bakkalon'un hologramı duruyordu, o kadar gerçekçiydi ki adeta nefes alıyordu; bir oğlan, alt tarafı bir oğlan çocuğuydu, çıplak

ve süt beyazı, iri gözlü, gür sarı saçı çocuklara özgüydü. Elinde, kendi boyundan en azyarım misli daha uzun, dev kara kılıcı tutuyordu.

Wyatt görüntünün önünde diz çöktü, başını eğerek kıpırtısız durdu. Kış geldiğinden beridir sıkıntılı ve kasvetli rüyalar gördüğünden, her gün diz çöküp dua ederek medet aramıştı. Bakkalon'dan başka sığınağı yoktu; savaşa ve inanca önderlik eden Gözetmen Wyatt'tan başkası değildi. Gördüğü rüyaların sırrını bizzat çözmek zorunda kalmıştı.

Günlerce düşüncelerle boğuşmuştu, ta ki karlar eriyip de diz çökmekten üniformasının dizleri aşınana dek. En sonunda kararını vermiş, kıdemli kurmaylarını şapele çağırdığı gün gelip çatmıştı.

Kurmaylar tek tek içeri girip de akranlarıyla aralarında mesafe bırakarak ayrı yerlere otururlarken Gözetmen diz çöktüğü yerden kıpırdamadı. Wyatt istifini bozmadan sırf dua etti ki kelamını şaşmasın, rüyası doğru çıksın. Herkes gelince kalkıp yüzünü onlara döndü.

"Bakkalon'un evlatları sayısız gezegende hayat sürdü," dedi onlara, "ama hiçbiri burası kadar, Corlos'umuz kadar kutsanmadı. Bir dönüm noktasındayız silah kardeşlerim. Akça çocuk rüyamda beni ziyaret etti. Tıpkı biraderliğin kuruluş yıllarındaki ilk gözetmenlere göründüğü gibi. Bana öngörüler bahşetti."

Herkes suskundu, hepsi, naçiz bakışları itaatkârdı; karşılarındaki gözetmenleriydi sonuçta. Yüksek rütbeli biri kelam ettiğinde veya emir verdiğinde sorgulanamazdı. Bakkalon ilkelerinden biriydi bu, emir zinciri kutsaldı ve asla kuşku kaldırmazdı. O yüzden hiçbiri ses çıkarmadı.

"Bakkalon bu dünyaya bizzat adım atmış. Ruhsuzların ve muharip yaratıkların arasında dolaşarak onlara egemenliğimizi anlatmış, bunu bana kendisi söyledi. Bahar gelip de Yerküre dölleri Kılıç Vadisi'nden yeni topraklara akın ettiğinde, tüm hayvanlar haddini bilip önümüzden çekilecek. Kehanetim budur!

Dahası, mucizelere tanık olacağız. Akça çocuk hakikatinden şüphe etmediğimiz işaretlerle, iman tazeleyeceğimiz yeni vahiylerle bunu da vaat etti bana. Yine de inancımız sınanacak çünkü fedakârlığın zamanı gelecek ve Bakkalon bir kez daha aramıza inip inancımızı kanıtlamamızı isteyecek bizden. O'nun Öğretilerine bağlı kalmalı, unutmamalıyız, her birimiz ebeveynine itaat eden bir çocuk, kurmayının emrine uyan birer asker misali O'na itaat etmeliyiz, tez elden ve sorgulamaksızın. Zira akça çocuk en iyisini bilir.

Bana bahşettiği öngörülerdir bunlar, hayalini kurduğum rüyalar. Biraderlerim, benimle dua edin."

Wyatt tekrar arkasını dönüp diz çökerken diğerleri de onunla beraber diz çöktü, hepsi başlarını eğdi, bir kişi hariç. Alevkürelerinin titrek ve cılız ışıklarının karanlıkta bıraktığı kuytu bir köşeden C'ara DaHan, gözetmenini çatık kaşlarla izliyordu.

Aynı gece, büyük salondaki sessiz yemeğinden ve kısa süren grup toplantısından sonra Silahtar, Wyatt'a sokulup surlarda baş başa konuşmayı önerdi. "Gözetmen, bir derdim var," dedi ona. "Bakkalon'a en yakın kişiye akıl danışmam şart." Wyatt başıyla olumladı, ikisi de siyah kürkten ve katran karası metal kumaştan ağır gece cübbelerine büründü, kızıltaş istihkam siperlerinde yıldızlara nazır bir yürüyüş yaptılar.

Şehir kapılarının tam üzerindeki muhafız kulesine yaklaşınca DaHan durdu ve aşağıda yavaşça eriyen karları uzun uzadıya seyrettikten sonra Gözetmen'e döndü. "Wyatt," dedi sonunda, "benim inancım zayıf."

Gözetmen hiçbir şey demeden adama bakmakla yetindi. Gece cübbesinin başlığı yüzünü gizliyordu. Günah çıkarma Çelik Meleklerin ayinlerinin bir parçası değildi. Bakkalon bir savaşçının inancının asla sarsılmaması gerektiğini buyurmuştu.

"Çok eskiden," diyordu C'ara DaHan, "Bakkalon'un evlatlarına karşı birçok silah kullanılmış. Bugün bazılarının adı sadece masallarda geçiyor. Belki de hiç var olmamış silahlar. Boş safsatalar belki, tıpkı yufka yürekli insanların tapındığı tanrılar gibi. Ben sadece bir silahtarım, bu tür bilgilere vakıf değilim.

Yalnız bir masal var ki Gözetmenim, işte o canımı sıkıyor. Rivayete göre bir zamanlar, asırlar süren savaşta, Hranga'nın Oğulları Yerküre döllerinin üzerine zihin vampirleri salmış, insanların ruh-emiciler dedikleri yaratıkları. Bunlar görünmezmiş ama kilometrelerce öteden, bir insanın göremeyeceği, bir lazer atışının erişemeyeceği kadar uzaktan tesir edip çıldırtırlarmış. Hayaller gördürürlermiş Gözetmenim, hayaller! İnsanların aklına sahte tanrılar ve aptalca planlar sokup..."

"Sus," dedi Wyatt. Sesi sertti, soluğunu buhar edip etrafı buz kestiren gece ayazı kadar soğuk.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra, daha mülayim bir sesle devam etti Gözetmen. "Kış boyunca dua ettim DaHan, rüyalarla boğuştum, Carlos Gezegeni'ndeki Bakkalon Evlatlarının gözetmeniyim ben, sahte tanrılarla kan-

dırılacak yeni yetmenin teki değilim. Emin olmadıkça konuşmam. Sizin gözetmeniniz, inanç babanız ve kumandanınız olarak konuşurum. Buna rağmen beni sorguluyorsan Silahtar, gene de kuşkuya düşmüşsen beni derinden rahatsız eder bu. İleride savaş meydanına çıkınca durup emirlerimin isabetliliğini mi tartışacaksın?"

"Asla Gözetmen," dedi DaHan, pişmanlık içinde karların içine diz çöktü.

"Umarım öyledir. Gene de huzurumdan ayrılmadan önce, sırf Bakkalon kardeşim olduğun için soruna yanıt vereceğim, her ne kadar buna mecbur değilsem de, hatta sorman bile hata olsa da. Şu kadarını söyleyeyim; Gözetmen Wyatt iyi bir kurmay olduğu kadar dini bütün bir adamdır. Akça çocuk bana kehanetlerde bulunarak bazı mucizelerin yaşanacağını öngördü. Tüm bunlara kendi gözlerimizle şahit olacağız. Ama kehanetler boşa çıkar da hiçbir alamet belirmezse, eh, buna da bizzat şahit oluruz. Rüyaları bahşedenin Bakkalon değil, sahte tanrının biri, belki de Hranga'nın ruh-emicisi olduğunu işte o zaman anlarım. Yoksa bir Hrangan'ın mucizeler yaratabileceğine mi inanıyorsun sen?"

"Hayır," dedi DaHan, hâlâ dizlerinin üzerinde, koca kel kafası öne eğik. "Küfre girer."

"Kesinlikle," dedi Wyatt. Gözetmen surların ötesine göz attı. Hava tertemiz ama buz gibiydi, ay yoktu. Değişimi hissediyordu, yıldızlar bile akça çocuğun zaferini haykırıyordu sanki. Kılıç takımyıldızı göğün nirengi noktasındaydı, hatta durduğu yerden bakınca ufuktaki Asker takımyıldızı dahi seçiliyordu.

"Bu gece surlarda paltosuz devriye gezeceksin," dedi

Gözetmen, tekrar yerdeki DaHan'a tepeden bakarak. "Poyraz esip de ayazı içine işledikçe çektiğin çileyi sevinçle karşıla çünkü gözetmenine ve tanrına adanmışlığının emaresi olacak çilen. Tenin soğuktan uyuştukça yüreğinin alevi daha da harlı yanmalı."

"Başüstüne Gözetmenim," dedi DaHan. Kalkıp gece cübbesini çıkararak adama uzattı. Wyatt onu bir el hareketiyle kutsadı.

Karartılmış barakadaki duvar ekranında oyun bandının tanıdık sahneleri art arda geçiyordu ama geniş yatar koltuğunda gözleri yarı kapalı kaykılmış oturan neKrol farkında bile değildi. Sivri dilli ve diğer iki Jaenshi sürgünü yerde oturuyor, ai-Emerel'in kemerli kule şehirlerinin göbeğinde birbirini kovalayarak ateş eden insanları mest olmuş bakışlarla seyrediyorlardı. Diğer gezegenlere ve diğer yaşam biçimlerine giderek artan bir merak göstermeye başlamışlardı. NeKrol'a göre bu durum çok garipti; diğer kabile üyesi Jaenshi'ler buna benzer bir ilgi sergilememişlerdi hiç. Eski günleri anımsıyordu da Çelik Meleklerin kısa sürede paramparça dağılan müzelik savaş gemileriyle gelmelerinden önce Jaenshi dilbazlarına her türden mal temin ederdi; Avalon'dan pırıl pırıl ışılipek cıvataları, Ulu Kavalaan'dan simtaşı mücevherleri, eskimezli bıçaklar, güneş jeneratörleri, çelikten enerji yayları, bir düzine gezegenden kitaplar, ilaçlar, şaraplar... neredeyse her şeyden biraz getirmişti. Dilbazlar bazılarını alırdı, zaman zaman ama asla coşkuyla karşılamazlardı; onları heyecanlandıran tek mal tuzdu.

Bahar yağmurları başlayıp da sivri dilli ona sorular yöneltene kadar Jaenshi kabilelerinden herhangi birinin

ne kadar nadiren *bir şey* sorduğu neKrol'un hiç dikkatini çekmemişti. Doğal merak duygularını körelten şey toplum yapıları ve dini inançlarıydı belki. Sürgünler kesinlikle daha meraklıydı, özellikle de sivri dilli. NeKrol dişinin son zamanlardaki sorularından sadece ufak bir bölümünü yanıtlayabilmiş, buna rağmen sivri dilli yenileriyle başını ağrıtmaktan geri kalmamıştı. NeKrol kendi cahilliğinin boyutu karşısında afallayacak duruma gelmişti.

Gerçi sivri dilli de aynı durumdaydı. Kabile üyesi Jaenshi'lerin aksine sorulara kendi de yanıt buluyordu –din *bu kadar* fark yaratıyor muydu sahiden?– hatta neKrol merak ettiği birçok konuda onu soru yağmuruna tutmaya bile kalkmıştı. Ne var ki dişi çoğu zaman şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmakla yetiniyor ve kendisi sormaya başlıyordu.

"Tanrılarımızın hikâyesi yok," demişti neKrol'a bir keresinde, Jaenshi mitolojisi hakkında biraz fikir edinmeye niyetlendiğinde. "Ne hikâyeleri olabilir ki? Tanrılar tapınak piramitlerinde yaşıyor Arik, biz dua ediyoruz, onlar da bizi kollayıp hayatlarımızı aydınlatıyorlar. Sizin tanrılar gibi oradan oraya zıplayıp savaşarak birbirlerini paralamıyorlar."

"Ama eskiden başka tanrılarınız olmuş, piramitlere tapınmanızdan önce," diye itiraz etmişti neKrol. "Oymacılarınızın bana getirdiği yontulardaki tanrılar." Hatta sandıklardan birini açıp ona gösterecek kadar abartmıştı, halbuki dişi mutlaka bilirdi, ne de olsa taş çemberdeki piramidin halkı en usta oymacılar arasındaydı.

Oysa sivri dilli, tüylerini okşayıp kafasını iki yana sallamakla yetinmişti. "Oymacı olamayacak kadar küçüktüm, o yüzden bana anlatmamışlardır belki," demişti. "Bilmemiz

gerektiği kadarını biliriz ama oymacılar böyle şeylerle uğraştıkları için eski tanrıların hikâyelerini bir tek onlar biliyor olabilir."

Bir keresinde de ona piramitleri sormuş, daha da az cevap bulmuştu. "İnşa etmek mi?" demişti dişi. "Onları biz inşa etmedik Arik. Hep vardı, kayalar ve ağaçlar gibi." Sonra da gözlerini kırpıştırmıştı. "Ama onlar kayalar ve ağaçlardan *farklı*, değil mi?" Derken kafası iyice karışmış, diğerleriyle konuşmaya gitmişti.

Tanrısız Jaenshi'ler klanlardaki akranlarına kıyasla düşünmeye daha çok meyilli olmakla birlikte daha zor bireylerdi, hatta neKrol girişimlerinin anlamsızlığını her gün daha da iyi kavrıyordu. Sekiz sürgünü vardı artık –kışın en sert zamanında açlıktan ölmek üzere olan iki kişi daha bulmuşlardı– hepsi de sırayla çifte lazer eğitimi alıyor ve Melekleri gözetliyorlardı. Gene de Ryther cephanelikle dönse bile, kudretli Gözetmen'in meydana süreceği ordunun yanında kendilerininki şaka gibi kalıyordu. Tıka basa silah yüklenmiş *Jolostar Işıkları*, yüz kilometre çapında her kabilenin öfkeyle ayaklandığı, isyan etmeye ve sayıca üstünlükleriyle Çelik Melekleri ezmeye hazırlandığı beklentisiyle gelecekti. Jannis karşısında neKrol'u ve hırpani çetesini bulunca dumura uğrayacaktı.

Şayet o kadarı da kalırsa tabii. İşin o kısmı bile sorunluydu; gerillalarını birarada tutmakta çok zorlanıyordu. Çelik Meleklere besledikleri kin hâlâ cinnetin eşiğindeydi, üstelik bir dayanışma birliği olmaktan çok uzaktalardı. Emir almaktan hiçbiri pek hoşlanmıyor, sürekli hırlaşıp sosyal üstünlük kavgalarında birbirlerine tırmık

atıyorlardı. NeKrol onları uyarmasa tahminen lazerlerle düelloya bile tutuşurlardı. Savaşçıların formunu koruma kısmı da ayrı bir şakaydı. Gruptaki üç dişi arasında gebe bırakılmaya bir tek sivri dilli direnmişti. Jaenshi'ler genellikle dört ila sekiz yavru doğurduklarından, neKrol kaba hesapla yaz sonunda sürgün nüfusu patlamasıyla karşılaşmayı bekliyordu. Konunun orada kapanmayacağını da biliyordu; tanrısızlar neredeyse saat başı çiftleşiyordu, kaldı ki Jaenshi'ler arasında doğum kontrolü diye bir şey de yoktu. Klanların nüfus rakamlarını nasıl dengede tuttuklarını merak ediyordu ama bu sorunun yanıtını emrindekiler de bilmiyordu.

"Galiba eskiden daha az seks yapıyorduk," demişti sivri dilli, kendisine sorulunca, "ama çocuktum, tam bilmiyorum yani. Buraya gelmeden önce o dürtüye hiç kapılmazdım. Daha gençtim, aklımdan geçerdi ama." Bunu dedikten sonra da kaşınarak tereddüde düşmüştü.

İçini çeken neKrol yatar koltukta doğrulup ekranın sesine aldırmamaya çalıştı. Her şey çok zor olacaktı. Çelik Melekler surlardan dışarı akın etmeye çoktan başlamış, Kılıç Vadisi'nde mekik dokuyan güçkatarlarıyla ormanı dümdüz ediyorlardı. Tepelere gidip bizzat bakmıştı. Bahar ekiminin yakında tamamlanacağı belliydi. Akabinde, tahminince, Bakkalon'un evlatları yayılmayı sürdüreceklerdi. Daha geçen hafta onlardan biri –keşif avcısının tabiriyle "hiç kafa tüyü olmayan" bir dev– taş çemberin orada piramit kalıntıları toplarken görülmüştü. Amacı her neyse iyiye alamet değildi.

Bazen biraraya getirdiği bu milis kuvvetinden tiksiniyor, Ryther'ın lazerleri unutmasını dileyecek kadar

oluyordu. Sivri dilli silahlandıkları anda, koşullara hiç bakmaksızın saldırıya geçmekte kararlıydı. Dehşete düşen neKrol bir Jaenshi en son insan öldürdüğünde neler yaşandığını ona anımsatmak durumunda kalmıştı; rüyalarında hâlâ surlardaki yavruları görüyordu.

Ama sivri dilli ona öylece bakmakla yetinmiş, bronz gözlerinde canice bir bakışla şunu demişti; "Evet, Arik. Anımsıyorum."

Beyaz önlüklü mutfak uşağı oğlanlar akşam yemeğinden kalan son tabakları da toplayıp gözden yittiler, sessizce ve hamarat bir şekilde. "Rahat," dedi Wyatt kurmaylarına. Ekledi: "Akça çocuğun öngördüğü gibi, mucizeler zamanı gelip çattı. Bize gereken arazilerdeki Jaenshi kabilelerini dağıtmak üzere, Kılıç Vadisi'nin güneydoğusundaki bayırlara bu sabah üç bölük yolladım. Öğleyin erken saatlerde geri dönüp rapor geçtiler, ben de şimdi bu raporu sizlerle paylaşmak istiyorum. Bölükanası Jolip, göreviniz sırasında yaşanan olayları aktarır mısınız?"

"Başüstüne Gözetmen." Jolip ayağa kalktı, çökük suratlı beyaz tenli bir sarışındı, üniforması sıska bedenine biraz bol gelmişti. "Yar kabilesi denen bir grubu temizlemek üzere on kişilik bir bölüğe atandım. Piramitleri tepelerin en kırsal kesimindeki alçak bir granit uçurumun dibinde bulunuyor. Aldığımız istihbarata göre yalnızca yirmi civarında yetişkin barındıran nispeten ufak kabilelerden biriydi, o nedenle ağır zırhlıydım. Jaenshi piramitlerini sırf tüfeklerle yıkmak uzun sürdüğü için beşinci sınıf bir havan topu götürdük ama diğer donanımımız tamamen standarttı.

"Direniş beklemesek de taş çember vakasını anımsadığımdan temkinliydim. Bayırı on iki kilometre tırmandıktan sonra uçuruma yaklaşınca yarım daire şeklinde sıralanarak cayırganlarımızı çektik ve yavaşça ilerledik. Ormanda rastladığımız birkaç Jaenshiyi esir alıp önümüze katarak herhangi bir pusu veya saldırı ihtimaline karşı kalkan olarak kullandık. Elbette buna gerek olmadığı anlaşıldı.

Uçurumdaki piramide ulaştığımızda bizi bekliyorlardı. En az on iki hayvan vardı efendim. Bir tanesi piramidin dibine oturup ellerini dayamıştı. Diğerleri halka gibi etrafını sarmıştı. Hepsi dönüp bize baktı ama bunun dışında yerlerinden kıpırdamadılar."

Bir dakika kadar duraklayıp düşünceli bir edayla burnunu ovuşturdu. "Gözetmen'e de belirttiğim gibi, bundan sonra her şey çok tuhaf gelişti. Geçen yaz Jaenshi kabilelerine saldıran bölüklere iki kez önderlik ettim. İlkinde, amacımıza dair hiçbir fikrim yokken, hiçbir ruhsuza rastlamamıştık; kalıntıyı yıkıp ayrılmıştık sadece. İkinci defasında, bir yaratık güruhu etrafımıza toplanıp sıkıştırarak bize köstek olmuş ama saldırganlık sergilememişti. Bir tanesini cayırdatmıştım da öyle dağılmışlardı. Bölükbabası Allor'un taş çemberde yaşadığı zorlukları ilgili raporlardan biliyorum elbette.

Bu kez her şey çok farklıydı. Adamlarımın ikisine havan topunu üçayağa kurmalarını emrettim ve hayvanlara kenara çekilmeleri gerektiğini anlatmaya çalıştım. El işaretleriyle tabii, ne de olsa onların hayvan dilini hiç bilmiyorum. Hemen söz dinlediler, ikişerli gruplar halinde sıraya girip ateş hattının iki yanına dizildiler. Cayırgan-

larımızı üzerlerine doğrulttuk haliyle ama her şey çok sakin görünüyordu.

Nitekim öyleydi. Top atışı piramidi dümdüz etti, büyük bir alev topunun ardından gök gürlemesini andıran bir sesle havaya uçtu. Etrafa birkaç parçası sıçradıysa da hiç kimse yaralanmadı, biz siper almıştık, Jaenshi'ler ise hiç tınmamıştı sanki. Piramidin yıkılışından sonra etrafa keskin bir ozon kokusu yayıldı ve bir anlığına mavimtırak bir alev havada asılı kaldı, göz kamaşmasının bir sonucu belki. Gözümden kaçmış olsa gerek ki birden tüm Jaenshi'lerin önümüzde diz çöktüklerini fark ettim. Hepsi aynı anda çökmüştü beyler. Derken yere kapanarak alınlarını toprağa dayadılar. İlk başta bizi tanrıları olarak selamladıklarını sandım, tanrılarını paramparça ettiğimiz için, sonra da hayvani tapınmalarına ihtiyacımız olmadığını, sadece araziyi derhal terk etmeleri gerektiğini anlatmaya uğraştım. Ama birden yanlış anladığımı fark ettim, çünkü onlar yere kapandığı anda diğer dört kabile üyesi uçurumun tepesindeki ağaçlardan inip yanımıza gelerek bize bir yontu verdi. Sonra öbürleri de yerden kalktı. Son gördüğümde tüm kabile doğu yönünde uzaklaşarak Kılıç Vadisi'nden çıkıyor, ücra tepelere gidiyordu. Yontuyu alıp doğruca Gözetmen'e getirdim." Sustu ama ayakta durmaya devam ederek soruları bekledi.

"Yontu yanımda," dedi Wyatt. Koltuğunun yanına uzanıp yontuyu masanın üzerine çıkardı, sonra da sardığı beyaz örtüyü çekti.

Üçgen tabanı kayalaşmış karakabuktandı. Köşelerdeki üç uzun kemik parçası bir uçta birleşerek piramidin çatısını oluşturuyordu. İçinde, yumuşak çivit ağacından

en küçük ayrıntısına kadar yontulmuş akça çocuk Bakkalon elinde beyaz bir kılıçla duruyordu.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Muharipiskopos Lyon bariz irkilerek.

"Küfür!" dedi Muharipiskopos Dhallis.

"Ciddiye alınacak bir şey değil," dedi Gorman, Ağır Zırhlıların Muharipiskoposu. "Hayvanlar kılıçlarımızı kınından çıkarmayacağımızı umarak yaranmaya çalışıyor o kadar."

"Bakkalon'a Yerküre döllerinden başkası boyun eğemez," dedi Dhallis. "Kitapta yazılı! Akça çocuk ruhsuzlara hoş gözle bakmaz."

"Susun silah kardeşlerim!" dedi Gözetmen, masadakiler birden yine sus pus kesildiler. Wyatt cılız gülümsedi. "Bu kış şapelde bahsettiğim mucizelerden ilki bu, Bakkalon'un değindiği tuhaf olayların ilki. Gerçekten de bu gezegende yürümüş, Corlos'umuzda, o yüzden vahşi hayvanlar bile onun görüntüsüne aşina. Bunu bir düşünün biraderlerim. Bu yontuyu bir düşünün. Kendinize basit birkaç soru sorun. Jaenshi hayvanlarından herhangi birinin bu kutsal şehre adım atmasına hiç izin verildi mi?"

"Hayır, elbette verilmedi," dedi birisi.

"Öyleyse sunağımızda duran holografı hiçbirinin görmediği ortada. Buradaki görevim gereği benim de dışarı çıkıp hayvanlar arasında dolaştığım pek vaki değildir. Yani boynumdaki makam kolyesinde taşıdığım akça çocuk tasvirini hiçbiri görmüş olamaz, kaldı ki çehremi gören birkaç Jaenshi de huzurumda yargılanıp şehir surlarında sallandırıldığı için gördüğünü anlatacak kadar yaşamadı. Hayvanlar Yerdölü dilini bilmez, aramızda

onların basit hayvan dilini öğrenen kimse de yok. Son olarak, Kitap'ı okumadılar. Bunları aklınızda tutarak bir düşünün; oymacıları neyi nasıl yontacaklarını nereden bilmişler?"

Sessizlik; Bakkalon evlatlarının liderleri şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Wyatt usulca ellerini kenetledi. "Bir mucize. Jaenshi'leri artık dert etmeyelim, zira akça çocuk onlara görünmüş."

Gözetmen'in sağındaki Muharipiskopos Dhallis oturduğu yerde dimdik oldu. "Gözetmenin, inanç önderim," dedi kadın, biraz zorlanarak, her kelimeyi yavaşça sarf edip, "söylediklerinizi bu *hayvanlar*ın akça çocuğa tapınabileceği, ibadetlerinin kabul edileceği anlamına katiyetle gelmiyordur *muhakkak*."

Wyatt sakin görünüyordu, müşfik; yalnızca gülümsedi. "Güzel canını sıkmana gerek yok Dhallis. Tutsak bir Hrangan'ın hayvan gibi öldürülmekten kurtulmak için Bakkalon'un önünde eğildiği ve Sahte Gözetmen Gibrone'un akça çocuğa tapan her varlığın ruh taşıdığını iddia ettiği G'hra Küfrü'nü anımsayarak İlk Yanılgı'ya düştüğümden endişeleniyorsun muhtemelen." Başını iki yana salladı. "Anlayacağın, Kitap'ı okudum. Hayır, Muharipiskopos, ortada bir küfür yok. Bakkalon *elbette* Jaenshi'ler arasında yürümüş ama onlara sadece hakikati sunmuş. O'nu tüm karanlık ihtişamıyla görmüşler, ruhsuz hayvanlar olduklarını O'nun ağzından işitmişler, öyle buyurduğuna şüphe yok. Buna uygun olarak kâinat düzenindeki yerlerini kabullenerek önümüzden çekilecekler. Bir daha asla insan öldürmeyecekler. Yontuya boyun eğmediklerini, daha ziyade bizlere, yegâne tapınma hak-

kına sahip Yerküre döllerine onu sunarken eğildiklerini anımsatırım. Aslında *ayaklarımıza* kapanmışlar, hayvanların insanlar karşısında yaptığı gibi, olması gereken de budur. Anladın mı? Onlara hakikat bahşedilmiş."

Dhallis başıyla onayladı. "Evet Gözetmenim. Aydınlandım. Bir an acizlik gösterdiğim için affedin."

O sırada masanın diğer tarafından C'ara DaHan iri eklemli ellerini önünde kenetleyerek kafasını uzattı, kaşları en başından beri çatıktı. "Gözetmenim," dedi gür sesiyle.

"Silahtar?" Wyatt ona döndü. Yüzü asılmıştı.

"Muharipiskopos gibi ben de bir an endişeye gark oldum, ben de aydınlanmak isterim, mümkünse?"

Wyatt gülümsedi. "Devam et," dedi, neşesiz bir sesle.

"Bu nesne sahiden bir mucize olabilir," dedi DaHan, "ama öncelikle şunu da kendimize sormalıyız, bunun ruhsuz bir düşmanın hilesi olmadığı ne malum. Stratejilerine, eylemlerinin ardındaki mantığa aklım ermez, ancak Jaenshi'lerin Bakkalon'umuzun hatlarını bir şekilde öğrendiğini düşünüyorum."

"Ya?"

"Jamish ticaret üssünden ve kızıl saçlı tüccar Arik neKrol'dan bahsediyorum. O bir Yerdölü, Emereli sıması var, ona da bir Kitap vermiştik. Ancak hâlâ Bakkalon sevdasıyla yanıp tutuşmuyor, tanrısız bir insan gibi silahsız geziyor. Gezegene inişimizden beri bize karşı, hatta Jaenshi'lere vermek zorunda kaldığımız dersten sonra bize iyice düşman kesildi. Bunu yar kabilesinin aklına o sokmuştur belki, yontuyu yapmalarını kim bilir hangi tuhaf amaçlarla o söylemiş olabilir. Onlarla *alışveriş* yaptığı kanaatindeyim."

"Doğru söylüyorsun Silahtar. İnişimizin ilk aylarında neKrol'u ısrarla dine döndürmeye çalışmıştım. Sonuç vermedi ama Jaenshi'ler ve onunla yaptıkları ticaret hakkında çok şey öğrendim." Gözetmen hâlâ gülümsüyordu. "Ticaret yaptıkları arasında, Kılıç Vadisi'ndeki kabilelerden biri, taş çember halkı, yar kabilesi, meyve ormanındakiler, şelale halkı ve en doğudaki muhtelif kabileler bulunuyordu."

"Öyleyse onun marifeti bu," dedi DaHan. "Bir dalavere!"

Tüm gözler Wyatt'a döndü. "Öyle demedim. Niyeti her neyse neKrol alt tarafı tek kişi. Tüm Jaenshi'lerle ticaret yapmıyor, hepsini tanımıyor bile." Gözetmenin gülümsemesi biraz daha yayıldı. "Emere'lileri görenleriniz bilir, şişko ve takatsiz insanlardır; adam varsaydığımız uzak mesafelere yaya gidemez, ne hava aracı var ne de enerji kızağı."

"Ama yar kabilesiyle irtibat *kurmuş*," dedi DaHan. Bronz alnındaki derin kırışıklıklar kaş çattığı için daha da belirgin hale gelmişti.

"Orası öyle," diye yanıtladı Wyatt. "Ne var ki bu sabah göreve çıkan yalnızca Bölükanası Jolip değildi. Bölükbabası Walman ile Bölükbabası Allor'u da Beyaz Bıçak sularının ötesine yolladım. Oranın toprağı esmer ve bereketlidir, doğudakilerden daha iyi. Güneydoğudaki yar kabilesi Kılıç Vadisi ile Beyaz Bıçak'ın arasındaydı, o yüzden terk etmeleri gerekiyordu. Ancak harekat yürüttüğümüz diğer piramitler nehrin ta öbür ucundaki kabilelere aitti, otuz kilometreden uzakta, güneyde. Bu kış kanatlanıp uçmamışsa Arik neKrol'u hayatta görmemişlerdir."

Derken Wyatt tekrar yere eğildi ve masaya iki tane daha yontu koyup örtülerini açtı. Bir tanesinin tabanı

kayrak taşındandı, figür üstünkörü yontulmuştu; diğeri çöven kökünden piramidin kirişlerine kadar en küçük ayrıntısına kadar işlenmişti. Ancak kullanılan malzeme ve işçilik kalitesi haricinde, iki yontu ilkinin tıpatıp aynısıydı.

"Bunda bir dalavere görüyor musun Silahtar?" Wyatt sordu.

DaHan bakakalıp gık çıkarmazken Muharipiskopos Lyon aniden ayağa fırlayıp "Bu bir mucize," dedi, diğerleri de peşinden. Hayhuy nihayet sona erince, çam yarması Silahtar başını öne eğdi ve çok usulca dedi ki; "Gözetmenim. Bizimle bilge kelam paylaşın."

"Lazerler dilbaz, *lazerler*!" NeKrol'un sesinde isteriye varan bir umutsuzluk tınlıyordu. "Ryther henüz dönmedi, asıl mesele de bu zaten. Beklemek zorundayız."

Kubbe şeklindeki ticaret üssünün önünde, bunaltıcı sabah güneşinin alnında bağrı açık, terden sırılsıklamdı, nemli rüzgârdan saçı karman çorman. Kopan yaygarayla sıkıntılı bir uykudan uyanmıştı. Onları tam ormanın eteğinde durdurmuştu. Şimdi sivri dilliyle yüz yüzeydi. Dişi, omuzuna astığı lazeri, haşin ve acımasız bakışıyla bir Jaenshi'ye hiç benzemiyordu. Boynuna parlak mavi ışılipekten bir fular bağlamış, parmaklarının sekizine birden iri simtaşı yüzükler takmıştı. Diğer sürgünler, karnı burnunda olan ikisi hariç, dişinin etrafına toplanmıştı. Birinin elinde diğer lazer vardı, öbürleri sadak ve enerji yayları kuşanmışlardı. Sivri dillinin fikriydi belli ki. Yeni seçilmiş eşi tek dizi üzerinde nefes nefeseydi; ta taş çemberden oraya kadar koşmuştu.

"Hayır Arik," dedi sivri dilli, öfkeden bronz kesilmişti gözleri. "Lazerler senin takvimine göre bir ay gecikti. Her gün bekliyoruz, Çelik Melekler de daha çok piramit yıkıyor. Yakında yavruları tekrar sallandırırlar."

"Çok erken," dedi neKrol. "Onlara saldırmak için çok erken. Nasıl zafere ulaşmayı umuyorsunuz? Gözcünüzün dediğine göre iki bölük ve bir güçkatarıyla ilerliyorlarmış. Onları bir çift yay ve dört enerji yayıyla durdurabilir misiniz? Düşünmeyi öğrenmediniz mi yoksa?"

"Evet," dedi sivri dilli ama dişlerini göstererek söyledi bunu. "Öğrendik ama önemi yok. Kabileler direnmiyor, o yüzden biz mecburuz."

Tek dizi üzerindeki eşi kafasını kaldırıp neKrol'a baktı. "Şelale... şelaleye ilerliyorlar," dedi, hâlâ soluk soluğaydı.

"Şelale!" Sivri dilli yineledi. "Kış bitiminden bu yana yirmiden fazla piramidi yıktılar Arik, güçkatarları ormanı dümdüz etti, kendi vadilerinden başlayarak nehir bölgesine kadar koca bir yol uzanıyor artık. Neyse ki bu mevsim hiçbir Jaenshi'ye zarar vermediler, onları serbest bıraktılar. Tanrısız kalan klanların hepsi şelaleye gidince şelale halkının orman yurdu çorak ve çıplak kaldı. Dilbazları yaşlı dilbazla görüşmeye oturur, belki şelale tanrısı onları kabul eder, belki çok yüce bir tanrıdır. Ben anlamam öyle şeylerden. Ama bildiğim bir şey var ki, o da yirmi kabilenin birleşip beş yüz bin yetişkin Jaenshi'nin biraraya toplandığını kel meleğin öğrendiği ve bir güçkatarıyla saldırıya geçtiğidir. Bu kez yontuyla yetinip onları kolayca serbest bırakır mı? *Gitsinler* mi Arik, ilk tanrılarına yaptıkları gibi ikinci tanrılarından da mı vazgeçsinler?" Gözlerini kırpıştırdı. "Gülünç pençeleriyle direnme-

lerinden korkuyorum. Direndikleri takdirde kel meleğin onları sallandıracağından korkuyorum çünkü bir çatıda toplanmaları onda şüphe uyandırıyor. Çok şeyden korkuyor, çok az biliyorum ama imdatlarına *biz* koşmalıyız. Bizi durduramazsın Arik, senin şu çok gecikmiş lazerlerini bekleyemeyiz."

Sonra da diğerlerine dönüp "Gelin, acele edelim," dedi ve neKrol'un arkalarından bağırmasına kalmadan ormanın içlerinde gözden yittiler. O da küfrederek kubbeye geri döndü.

Tam içeri girerken iki dişi sürgün dışarı çıkıyordu. İkisinin de doğumu yakındı ama ellerinde enerji yayları vardı. NeKrol zınk diye durdu. "Siz de mi?" diye çıkıştı, öfkeyle bakarak. "Delilik bu, deliliğin dik âlâsı!" İkisi ses çıkarmadan altın gözleriyle ona baktıktan sonra yanından geçip ormana yöneldi.

İçeride uzun kızıl saçını dallara takılmasın diye çabucak örüp üzerine bir gömlek geçirdi ve dışarı fırladı. Birden durdu. Silah, ona bir silah lazımdı! Deli gibi etrafına bakınıp depoya koştu. Enerji yaylarının hepsi gitmişti. Ne o zaman, ne? Didik didik aramaya koyuldu ve en sonunda eskimezli bir palaya rastladı. Elinde sırıtıyordu, bir savaşçıya yaraşır yanı yoktu, hali gülünçtü ama bir silah alması gerektiğini hissediyordu.

Sonra dışarı çıkıp doğruca şelale halkının yolunu tuttu.

NeKrol aşırı kilolu ve hımbıldı, koşmaya hiç alışkın değildi ve gür yaz ormanının içinden yaklaşık iki kilometrelik yolu vardı. Üç kez dinlenip göğsündeki ağrının geçmesini beklemek zorunda kaldı ve oraya varana dek

bir ömür geçti sanki. Yine de Çelik Melekleri geride bıraktı. Güçkatarı hantal ve yavaştı, Kılıç Vadisi'nden şelaleye giden yolsa çok uzun ve engebeliydi.

Her yer Jaenshi'ydi. Ormandaki açıklık alan neKrol'un bahar başında ticaret için en son uğradığında hatırladığından iki misli geniş ve çıplaktı. Jaenshi'ler alanın tamamını kaplamışlardı, yere çökmüşler, şelaleye ve göle dikmişlerdi bakışlarını, sus pus, dip dibe toplandıkları için de aralarında yürüyecek yer kalmamıştı. Bir düzinesi de meyve ağaçlarına çöreklenmiş, yavruların bazıları genellikle karabaşımsıların egemenlik sürdüğü en üst dallara bile tırmanmışlardı.

Göletin ortasındaki kayada, dilbazlar şelaleyi arkalarına alarak şelale halkının piramidi etrafında toplanmışlardı. Çayırda toplananlardan daha sık öbekleşmişlerdi ve her birinin elleri piramidin yüzeyine dayalıydı. Hepsi dokunabilmek için sıskalıklarına ve narinliklerine bakmadan birbirlerinin omuzlarına çıkıp oturmuşlardı. NeKrol saymayı deneyip vazgeçti; grup fazla kalabalıktı, gri kollar ve altın gözlerden oluşmuş bir derya. Ortalarındaki piramit her zamankinden kara ve sarsılmaz görünüyordu.

Sivri dilli gölde dikiliyordu, ayak bileğine kadar suyun içindeydi. Yüzünü kalabalığa dönmüş, doğal Janeshi mırlamasına hiç benzemeyen garip bir sesle cırlıyor, fuları ve yüzükleriyle göze batıyordu. Konuşurken elindeki lazer tüfeğini deli gibi sallıyor, hırslı ve fevri bir edayla Jaenshi kalabalığına Çelik Meleklerin yaklaştığını, orayı derhal terk edip ormana dağılmalarını ve ticaret üssünde toplanmalarını söylüyordu. Üst üste bunu tekrar edip duruyordu.

Ne var ki kabileler kaskatı ve suskundu. Ne yanıt veren oldu ne söz dinleyen ne de kulak veren. Güpegündüz dua ediyorlardı.

NeKrol bir Jaenshi'yi çiğnememekte zorlanarak, birilerinin kah eline kah ayağına basarak güç bela aralarından geçti. Hâlâ deli gibi çırpınan sivri dillinin yanına gelip durduktan sonra dişinin bronz gözleri ona döndü. Hemen sustu. "Arik," dedi, "Melekler yaklaşıyor ama *bunlar dinlemiyor.*"

"Bizimkiler," dedi Arik, hâlâ nefes nefese. "Onlar nerede?"

"Ağaçlardalar," diye yanıtladı sivri dilli, elini rastgele bir yöne sallayarak. "Onları ağaçlara konuşlandırdım. Keskin nişancılar Arik, sizin surlarda gördüklerimiz gibi."

"Lütfen," dedi Arik. "Benimle geri dönün. Bırak bunları, bırak. Onları uyardın. Ben de uyardım. Başlarına ne gelecekse onlara müstahak, aptalca dinlerine sarılmaları kabahat."

"Bırakamam," dedi sivri dilli. Üsteyken neKrol'un ona sorular yönelttiği zamanlarda sıklıkla olduğu üzere şaşkın haldeydi. "Belki gitmeliyim ama nedense burada kalmam gerektiğini hissediyorum. Hem ben gitsem bile diğerleri *asla* caymaz. Aynı şeyi çok daha güçlü hissediyorlar. Burada kalmalıyız. Savaşmak için, konuşmak için." Gözlerini kırpıştırdı. "*Neden* bilmiyorum Arik ama buna mecburuz."

Tacirin yanıt vermesine kalmadan Çelik Melekler ormanın içinden çıkıverdiler.

İlk başta beş kişiydiler, birbirlerinden uzak arayla yaklaşıyorlardı; hemen ardından beşi daha belirdi. Hepsi yayandı, koyu yeşil benekli üniformaları bitkilerle birdi sanki, o yüzden yalnızca çelik örme kemerleri ve uyumlu

savaş kasklarının ışıltısı göze çarpıyordu. İçlerinden biri, dik kızıl yakalı, cılız ve soluk benizli bir kadındı; hepsi lazer silahlarını doğrultmuştu.

Elinde sarkık tuttuğu işe yaramaz palası ve rüzgârda sallanan saç örmesiyle öylece dikilen Arik'i görür görmez "Sen!" diye bağırdı sarışın kadın. "Şu hayvanlarla konuş! Söyle burayı terk etsinler! Akça çocuk Bakkalon ve Gözetmen Wyatt'ın emriyle sıradağların doğusunda bu büyüklükte bir Jaenshi toplantısının yapılmasının yasaklandığını bildir! Anlat onlara!" Derken sivri dilliyi görünce irkildi. "Şu hayvanın elindeki lazeri de derhal al yoksa ikinizi de kül ederim!"

NeKrol titreyerek elindeki maşeti suya bıraktı. "Sivri, silahını bırak," dedi Jaenshi dilinde, "*lütfen*. Uzak yıldızları görme umudun azıcık varsa. Lazeri bırak dostum, evladım, laf dinle. Ryther geldiğinde seni de yanıma alıp ai-Emerel'e götüreceğim, uzaklara." Tacirin sesi korku doluydu; Çelik Meleklerin namluları ikisine dönükken sivri dilliye söz geçirebileceğine hiç ihtimal vermiyordu.

Ama tuhaftır ki lazer tüfeğini süklüm püklüm suya attı. NeKrol dişinin bakışlarını göremediği için niyetini anlayamadı.

Bölükanası bariz rahatladı. "Güzel," dedi. "Şimdi onların hayvan diliyle konuş gitsinler. Dağılmazlarsa ezer geçeriz. Güçkatarı yolda!" Çağlayanın kükremesi ve gümbürtüsüne rağmen neKrol aracın sesini, devirdiği ağaçların çatırtısını, eskimez alaşımlı geniş örme paletleri altında hepsini kıymık edişini artık işitebiliyordu. Kayaları ve diğer engelleri temizlemek için de muhtemelen havan topları ve lazer taretleri kullanıyorlardı.

"Söyledik," dedi neKrol çaresizce. "Defalarca söyledik ama dinlemiyorlar." Etrafını işaret etti. Açıklık hâlâ sıcak ve Jaenshi'lerle tıklım tıklımdı. Kabilelerin tek bir üyesi bile Çelik Meleklere veya yaşanan tartışmaya zerre aldırmıyordu. Arkasındaki dilbaz öbeğinin minik elleri hâlâ tanrılarına dayalıydı.

"Öyleyse Bakkalon'un kılıcını indireceğiz üzerlerine," dedi Bölükanası, "kendi haykırışlarını duyarlar belki." Lazer tabancasını kınına sokup bir cayırgan çekti. NeKrol kadının niyetini anlayınca ürperdi. Cayırganlar yüksek yoğunluklu sesle hücre duvarlarını parçalayıp bedeni sıvılaştırırdı. Etkisi her şeyden öte psikolojikti; bundan daha dehşet verici bir ölüm yoktu.

Tam o sırada, kırılan ağaçların çatırtısı eşliğinde ikinci bir Melekler mangası belirdi ve neKrol güçkatarının kara gövdesini, adeta tam üzerine doğrultulmuş havan topu namlusunu kalan son meyve ağaçlarının arasından seçer gibi oldu. Yeni gelenlerin ikisi de kızıl yakalıydı. Pancar suratlı, kepçe kulaklı genç olanı bölüğüne emirler yağdırıyordu. İri kıyım olanıysa kel kafalı, kırışık bronz tenli, yapılı bir adamdı. NeKrol onu tanıdı; Silahtar C'ara DaHan. Bölükanası cayırganını tam kaldırdığında koca elini kadının koluna koyup engelleyen DaHan oldu. "Hayır," dedi. "Böyle olmaz."

Kadın silahı hemen indirdi. "Emriniz başım üstünedir."

DaHan neKrol'a baktı. "Tacir," diye gürledi, "bunlar senin marifetin mi?"

"Hayır," dedi neKrol.

"Dağılacakları yok," diye ekledi Bölükanası.

"Hepsini cayırdatmamız bir gün bir gece sürer," dedi

DaHan, çayırdan başlayarak ağaçlara kadar etrafa göz gezdirdi, ardından kayalık patikaya, oradan da şelalenin ta tepesine kadar kaydı bakışları. "Daha kolay bir yolu var. Piramidi yıktın mı hepsi anında dağılır." Başka bir şey söylemek üzereyken durakladı; gözü sivri dilliye takılmıştı.

"Yüzüklü ve fularlı bir Jaenshi," dedi. "Şimdiye kadar kefen bezi dışında bir şey dokumamışlardı. Bende kaygı uyandırdı."

"Taş çember halkındandır," dedi neKrol çabucak. "Benimle yaşıyor."

DaHan kafa salladı. "Anlıyorum. Sen sahiden tanrı tanımaz bir adamsın neKrol, ruhsuz hayvanlara akıl öğretip Yerküre döllerine öykünsünler diye onları eğitiyorsun. Dert değil ama." Kolunu kaldırıp işaret vermesiyle arkasındaki güçkatarının top namlusu ağaçların arasında hafifçe sağa döndü. "Evcil hayvanınla beraber hemen yaylan," dedi DaHan, neKrol'a. "Kolumu indirdiğimde Jaenshi tanrısı yanacak, önünde durursan sonun olur."

"Dilbazlar," neKrol isyan etti, "patlama onları..." diyerek göstermek üzere döndü. Ama dilbazlar dört ayak üzerinde piramitten tek tek uzaklaşıyorlardı.

Arkasından Melekler mırıldanıyordu. "Bu bir mucize!" dedi biri hırıltılı sesliyle. "Çocuğumuz! Efendimiz!" diye yakardı diğeri.

NeKrol kalakalmıştı. Kayadaki piramidin yüzeyi artık kızılımtırak değildi. Güneşte ışıltılar saçan şeffaf kristale dönüşmüştü. Kristal kubbesinin altındaysa her ayrıntısıyla eksiksiz, akça çocuk Bakkalon gülümseyerek dikiliyordu, İblis-Kıran'ı elinde.

Jaenshi dilbazları telaştan suyun içine kösteklenerek geri kaçıyorlardı şimdi. İhtiyar dilbazın yaşına rağmen herkesten hızlı kaçışı neKrol'un dikkatini çekti. İhtiyar bile şaşkın gibiydi. Sivri dillinin ağzı açık kalmıştı.

Tacir önüne döndü. Çelik Meleklerin yarısı diz çökmüş, diğer yarısı da afallayarak silahlarını indirmiş ve hayretten donakalmıştı Bölükanası, DaHan'a döndü. "Bu *sahiden* bir mucize," dedi. "Gözetmen Wyatt'a malum olduğu gibi. Akça çocuk bu dünyada dolaşıyor."

Ne var ki Silahtar etkilenmemişti. "Gözetmen burada yok, bu da bir mucize değil," dedi sertçe. "Düşman hilelerinden biri, buna kanmam. Bu küfür nesnesini kül edip Corlos topraklarından temizleyeceğiz." Hışımla işaret verdi.

Güçkatarındaki Melekler şaşkınlıktan gevşemiş olsalar gerek ki havan topu ateşlenmedi. DaHan sinirlenerek arkasına döndü. "Mucize falan yok!" diye bağırdı. Kolunu tekrar kaldırdı.

NeKrol'un yanı başındaki sivri dilli birden haykırdı. Telaşla dönüp bakınca dişinin gözlerinde altın sarısı bir ışık çaktığını gördü. "Tanrı!" diye mırıldandı dişi usulca. "Işık bana geri döndü!"

Enerji yaylarının vızıltısı duyuldu etrafta ve uzun okların ikisi neredeyse aynı anda C'ara DaHan'ın geniş sırtına saplandı. Darbenin şiddeti Silahtarı diz üstü devirip yere serdi.

"KAÇ!" diye haykırdı neKrol ve sivri dilli var gücüyle itti. Sendeleyen dişi bir an dönüp ona baktı, gözleri yine koyu bronzdu, korkudan titreşiyordu. Sonra bir çırpıda kaçıverdi, fularını uçurtarak en yakın yeşilliğin arasına daldı.

"Gebertin onu!" diye bağırdı Bölükanası. "Hepsini gebertin!" Hem Jaenshi'leri hem Çelik Melekleri uyandırdı sözleri. Bakkalon'un evlatları lazerlerini aniden kaçışan kalabalığa doğrulttu ve katliam başladı. NeKrol yosunla kayganlaşmış kayaların üzerinde emekleyerek uzaklaşırken eline bir lazer tüfeği geçti, silahı omuzuna atıp ateşe başladı. Silah kesik kesik ışın kustu; bir, iki, üç el. Tetiği basılı tutunca ışın tek bir demet halinde fışkırdı. Gümüş kasklı bir Meleği tam göğsünden biçmişti ki karnında bir alev harladı ve külçe gibi suya yığıldı.

Uzun bir süre hiçbir şey görmedi; sadece acı ve gürültü vardı, su nazikçe suratını yalıyor, tiz çığlıklar atan Jaenshi'ler dört bir yanında kaçışıyorlardı. Top atışının çatırtılı gümbürtüsünü iki kez işitti, ikiden fazla kez üzerine basıp geçtiler. Her şey önemini yitirmişti sanki. Kafasını sudan yarı çıkarıp kayalara yaslamaya uğraştıysa da bir süre sonra bu çabası bile nafile geldi ona. Kayda değer tek şey karnındaki yanmaydı.

Derken, her nasılsa, acı dindi, her yer dumandı, korkunç kokular geliyordu ama fazla gürültü kalmamıştı. NeKrol sessizce yatıp seslere kulak kabarttı.

"Piramit ne olacak Bölükanası?" diye sordu birisi.

"Bu *sahiden* bir mucize," diye yanıtladı bir kadın sesi. "Bakın, Bakkalon öylece duruyor. Nasıl da gülümsüyor! Bugün burada doğru olanı yaptık."

"Piramidi ne yapalım?"

"Güçkatarına yükleyin. Gözetmen Wyatt'a götürelim."

Çok geçmeden sesler kesildi ve neKrol sadece suyun sesini işitir oldu, hiç durmadan gürleyerek, çağlayarak akan suyu. Çok huzur verici bir sesti. Uyumaya karar verdi.

* * *

Tayfalardan biri levyeyle kapağı kanırttı. İnce tahta hiç direnmeden parçalandı. "Gene yontular Jannis," dedi adam, sandığın içine uzanıp paketlenmiş malzemenin birkaçını çıkardı.

"Beş para etmez," dedi Ryhter, iç geçirip. NeKrol'un ticaret üssünün enkazındaydı. Melekler silahlı Jaenshi'leri ararlarken oranın altını üstüne getirmişlerdi. Her yere moloz saçılmıştı. Buna rağmen sandıklara dokunmamışlardı.

Tayfası levyeyi alarak istiflenmiş haldeki diğer sandıklara yöneldi. Ryther etrafında toplanan üç Jaenshi'ye efkârlı baktı, daha iyi iletişim kuramayışlarına hayıflanarak. İçlerinden biri – görünüşe göre enerji yayını hiç bırakmayan, uzun bir fulları ve bir sürü takısı olan sırım gibi bir dişi – yerel dili çat pat konuşuyordu ama yeterli değildi. Söyleneni çabuk anlıyordu ama şimdilik ağzından çıkan sözler, "Jamson Gezegeni. Arik bizi götürüyor. Melekler öldürüyor," olmuştu sadece. Bunu hiç usanmadan o kadar çok tekrarlamıştı ki Ryther da ona anlatana kadar uğraşmıştı, tamam, götüreceğiz diye. Diğer iki Jaenshi, gebe dişi ile lazerli erkek, galiba hiç konuşmuyordu.

"Gene yontular," dedi tayfa. Gedik açılmış depodaki istiften bir sandık indirip kanırtarak açmıştı.

Ryther omuz silkti; tayfası da işine devam etti. Adama arkasını dönüp aheste adımlarla dışarı çıktı, açık kapaklardan yayılan parlak sarı ışığıyla alacakaranlığı bölen *Jolostar Işıklarının* konduğu piste yürüdü. Jaenshi'ler peşinden geldi, oraya vardığından beri peşindeydiler zaten; koca bronz gözlerini ondan ayırdıkları an bırakıp gideceğinden korkuyorlardı şüphesiz.

"Yontular," diye mırıldandı Ryther, kâh kendi kendine konuşur gibi kâh Jaenshi'lere hitaben. Kafasını iki yana salladı. "Amacı neydi?" diye sordu onlara, anlamayacaklarını bile bile. "Onun kadar deneyimli bir tacir? Ne dediğimi anlasaydınız siz söylerdiniz belki. Kefen bezine, gerçek Jaenshi sanatına falan odaklanmak varken, Arik halkınızı niçin insan tanrılarının yabancı uyarlamalarını yontmaya yönlendirdi? Hiçbir simsarın bu tür bariz sahtekarlıkları yutmayacağını bilmesi gerekirdi. Adı üstünde, *yabancı* sanatlar." İçini çekti. "Galiba hata bende. Sandıkları açtırmalıydık." Güldü.

Sivri dilli ona boş bakıyordu. "Arik bezi. Verdiydim."

Ryther gayri ihtiyari kafa salladı. Bez ondaydı artık, ranzasının hemen üstüne asılıydı; kısmen Jaenshi tüyüyle, çoğunlukla da alev kızılı renginde uzun ve ipeksi saç tutamlarıyla dokunmuş tuhaf, küçük bir şeydi. Gri üzerine kırmızı renkte Arik NeKrol'un kaba saba ama tanınır bir karikatürü işlenmişti. Ona da aklı ermemişti bir türlü. Bir dulun matem eseri miydi? Bir çocuğun? Yoksa sadece bir dostun mu? *Işıkların* uzaklarda seyrettiği yıl boyunca Arik'in başına *neler* gelmişti? Keşke zamanı geri alabilseydi de... heyhat, değersiz yontuları elden çıkaracağım derken simsardan simsara dolaşarak Jamison Gezegeni'nde üç ay harcamıştı. *Jolostar Işıkları* Corlos'a döndüğünde güz ortasıydı, neKrol'un üssü enkaz halindeydi ve Melekler çoktan hasat kaldırmaya başlamışlardı.

Melekler. Sırf ticaret amaçlı olarak arz fazlası lazerleri onlara satmak için gittiğinde kan kırmızısı surların görüntüsü onun bile midesini kaldırmıştı. Manzaraya hazırlıklı olduğunu sanmışsa da karşılaştığı iğrençlik her

tür beklentinin ötesindeydi. Bir Çelik Melekler mangası onu paslı kapıların önünde kusar vaziyette bulup içeriye sokmuş, Gözetmenin huzuruna götürmüştü.

Wyatt eskisinden daha çok iskeleti andırıyordu. Adam dışarıda, şehrin tam göbeğine dikilmiş devasa bir platform-sunağın dibindeydi. Bakkalon'un gerçeğinden farksız bir heykeli bir cam piramidin içine yerleştirilmiş, upuzun gölgesi ahşap sunağa düşen koca bir kızıltaş sütununun tepesine konmuştu. Melekler yeni hasat edilmiş neotları, buğdayları ve donmuş kıroburu leşlerini gruplar halinde heykelin altına yığıyorlardı.

"Senin mallarına ihtiyacımız yok," demişti Gözetmen ona. "Corlos gezegeni defalarca kutsandı evladım, Bakkalon artık aramızda yaşıyor. Büyük mucizeler gerçekleştirdi, gerisi de gelecek. Ona inancımız tam." Wyatt sıska eliyle sunağı işaret etmişti. "Bak. Saygımızın ifadesi olarak kışlık erzağımızı yakıyoruz, çünkü akça çocuk bu yıl kış gelmeyeceğini vaat etti. Eskiden savaşta yaptığımız gibi kendi aramızdakileri ayıklamayı öğretti bize, Yerküre dölleri çok daha güçlü serpilsin diye. Yepyeni ve büyük bir aydınlanma çağı bu!" Onunla konuştuğu sürece gözleri alevdi; yuvalarında deli gibi fır dönüyor, dipsiz ve kapkara olduğu kadar altın sarısı tuhaf benekler dolaşıyordu.

Ryther Çelik Melekler Şehri'ni elinden geldiği kadar çabuk terk etmişti, surlara dönüp bakmamaya uğraşarak. Ama ne zaman ki bayırı tırmanıp gerisin geri ticaret üssünün yolunu tutmuş, taş çembere, Arik'in vaktiyle onu götürdüğü yıkık piramide ulaşmıştı, işte o zaman Ryther kendine engel olamayıp Kılıç Vadisi'ne son bir kez dönüp bakmıştı. Gördüğü manzara aklından çıkmıyordu.

Surlarda Meleklerin çocukları asılıydı, beyaz çaputlara sarılı, uzun halatların ucunda kıpırtısız sarkan, sıra sıra ufacık bedenler. Huzur içinde can vermişlerdi, hepsi, lakin ölüm nadiren huzur vericidir; daha büyükleri en azından tez ölmüşlerdi, düşmenin şiddetiyle boyunları kırılarak. Ama akça tenli ufaklıklar bellerinden bağlanarak sallandırılmışlardı. Çoğunun açlıktan ölüme terk edildiğini Ryther öyle anlamıştı.

Dikildiği yerde o bunları anımsarken, tayfası neKrol'un yıkık kubbesinden dışarı çıktı. "Elde var sıfır," diye bildirdi. "Hepsi yontu." Ryther kafa salladı.

"Gitmek?" dedi sivri dilli. "Jamson gezegeni?"

"Evet," diye yanıtladı kadın, bekleyen *Jolostar Işıklarından* karanlık ezeli ormana kaydı bakışları. Bakkalon'un Yüreği ebediyen batmıştı. Binlerce ama binlerce ağacın arasında ve bir tanecik şehirde, kabileler duaya başlamışlardı.

Chicago
Ekim, 1974

NE DE YILDIZ ÇEMBERİNİN RENGÂRENK ALEVLERİ

Alev fırtınası dışarıyı kasıp kavuruyordu.

Manzara, sürekli devinen alevlerden oluşmuş bir kilim misali, gözlem odasının tüm duvarını kaplıyordu, akışkan desenleri her renkte ve şekilde sıvı ışıktandı. Eriyik altın sarmallar yılankavi eğriler çizerek geçiyordu. Turuncu ve kızıl mızraklar şimşek çakarcasına bir an belirip kayboluyordu. Mavimtırak yeşil oklar pencereyi yağmur damlaları gibi dövüyor, kehribar rengi duman filizleri yalayıp geçiyor, bembeyaz ışın parlamaları izleyicilerin görme duyularında bir süre silinmeyen izler bırakıyordu.

Sıfır-uzayının tüm renkleri, oynaşarak, devinerek, değişerek rastlantısal bir şarkı çığırıyordu sessizce. En azından onlar rastlantısal olduğunu sanıyorlardı. Beş uzun standart ay boyunca girdap Hiçlik'teki boşluğun içine kıvrılmıştı ve bilgisayarlar hâlâ bir yinelenme belirlememişti.

İçeride, anaforun ışıklarıyla yıkanan uzunlamasına odada, konsollara oturmuş beş gözlemcinin yüzü pencereye dönüktü ve sürekli girdabı izliyordu. Her konsol ufacık ışıklar ve parlak kontrol düğmeleriyle dolu birer labirentti. Her birinin ortasında rakamların durmadan aktığı, ince-

cik kırmızı şeritlerin grafikler çizdiği dört tane ekran bulunuyordu. Bir de beş aylık sürenin üzerine yüzlerce saniyenin eklenmeye devam ettiği küçük bir dijital sayaç vardı.

Gözlemci vardiyası sekiz saatte bir değişirdi. Şimdi üç kadın ve iki erkek görev yapıyordu. Hepsinin üzerinde uçuk mavi teknisyen gömleği vardı ve siyah camlı emniyet gözlükleri takmışlardı. Ne var ki aylar geçtikçe ihmalkâr hale gelmişlerdi; bir tek orta konsoldaki Trotter gözlük takıyordu. Diğerleri ya alnına kaldırmış ya da başlarının üzerine iliştirmişlerdi.

Gözlemcilerin arkasında iki tane at nalı şeklinde kumanda konsolu ve bir duvar dolusu bilgisayar vardı. Bilgisayarlarla beyaz laboratuvar önlüklü ve uzun boylu, bir deri bir kemik sarışın Al Swiderski ilgileniyordu. Jennifer Gray kumanda koltuklarından birindeydi. Diğer koltuk boştu ama önemi yoktu. An itibarıyla o koltuklar bir tek oturmaya yarıyordu; her şey otomatiğe ayarlanmıştı ve Hiçlik Yıldız Çemberi'nin sıfır-uzayı motorları tüm şiddetiyle aralıksız harlıyordu.

Swiderski elinde bir tomar bilgisayar çıktısıyla, tahtaya yazan Jennifer'ın yanına gitti. "Kritik düzeye yaklaşıyoruz bence," dedi dümdüz, sert bir sesle.

Jennifer tüm ciddiyetiyle dönüp ona baktı. Güzel bir kadındı, uzun boylu ve zayıf, gözler cam göbeği, dümdüz uzun kızıl-sarı saçlı. Gayet sade beyaz laboratuvar önlüğü giymişti ve altın yüzüğü vardı. "Kabaca sekiz saat geçti," dedi Swiderski'ye kafasını iki yana sallayarak. "O da hesaplamalarım doğruysa. Motorları susturup durumumuza bakabiliriz."

Swiderski burgaçlar çizen alev fırtınasına baktı. "Beş

kat şeffaf eskimez alaşım," dedi usulca. "Dört tabaka soğutulmuş hava ve üç kat cam var. Yine de iç pencereye dokununca sıcak hissediliyor Jennifer." Kafa salladı. "Elimize ne geçecek merak ediyorum."

Seyir devam etti.

Çemberin bir mil aşağısında, başka bir katta, Kerin daVittio eski kumanda dairesine tek başına girdi.

Diğerleri oraya nadiren gelirdi. Oda sırf ona aitti. Bir zamanlar, yıllar önce, orası Hiçlik Yıldız Çemberi'nin sinir merkeziydi; bin tane sıfır-uzayı motorunun muazzam gücü oradaki tek bir kişinin parmak uçlarındaydı. Oradan girdap körüklenebilir, fır dönüşü seyredilebilirdi.

Ama eskiden. Hiçlik Yıldız Çemberi yaklaşık altı yıldır terk edilmiş haldeydi ve Jennifer ile ekibi geldiğinde eski kumanda dairesini amaçlarına göre aşırı küçük bulmuştu. Haliyle orayı kullanmıyorlardı. Şimdi motorlar gözlem odasındaki ikiz konsolun idaresindeydi. Kumanda dairesi Kerin'e, mekânik örümceklerine ve çemberin kuytularındaki hayaletlere aitti.

Oda minicik bir küptü, pürüpak ve beyaz. Tanıdık at nalı konsol ortasındaydı. Kerin etrafını saran panellerin arasına düşünceli bir yüz ifadesiyle oturdu. Kısa boylu, sırım gibi bir adamdı, siyah saçı paspastan farksız, kâh delici kâh hülyalı bakan kara gözleri kıpır kıpırdı. Mavi teknisyen gömleğini terk edip yerine sivil kıyafetler giyeli epey olmuştu; şimdi üzerinde siyah pantolon ve koyu kırmızı bir V-yaka tişört vardı.

Maharetli elleri düğmeler üzerine gezindi ve duvarlar eridi.

Dışarıdaydı, zifiri karanlıkta, yıldız çemberiyse altındaydı.

Holografik yansıtmanın sağladığı çember ve girdap görüntüsü gözlem odası penceresindekiyle kıyaslanamazdı bile. Odada kendisi ve konsol dışında hiçbir şey kalmamıştı, devinimin millerce yukarısındaki uzay boşluğunda asılı haldeydi. Çemberin kumanda dairesini barındıran devasa bölümü ayaklarının altındaydı; geri kalanıysa iki yana doğru hafif kavis yapıyor, bir metal kurdele misali uzadıkça uzadıktan sonra ta ufukta öbür ucuyla birleşerek çemberi tamamlıyordu. Çapı yüz mili bulan bir gümüş bilezik. Hiçlik Yıldız Çemberi standart ölçülerde inşa edilmişti.

Çemberin sönümlendiriciler ve zırhla kaplı iç kısmı bin füzyon reaktörünün şiddetli gücüyle çalışıyor, sıfır-uzay girdabını akıllara durgunluk veren ihtişamıyla içine çekiyordu. İnsanları yıldızlara ulaştıran rengârenk anafor buydu işte.

Kerin anafora kısacık baktı, ışığı gözlerini acıtana dek. Sonra önündeki konsoluna eğdi kafasını. Tam önündeki at nalı kıvrımı anında kapkaranlık oldu. Eskiden girdabı yöneten bağlantısı kesik düğmelerde ellerini gezdirdi. Her iki yanındaki düğmelerin cılız ışığı sabit yanıyordu; holo kumandası solunda, mekânik örümcek dümeni sağındaydı. Sıra sıra tuşların ışığı uçuk yeşil renkteydi. Swiderski bu panelleri devre dışı bırakmaya gerek olmadığını söylediğinden eski kumanda dairesi yarı faal durumdaydı ve Kerin yalnız çalışıyordu.

Sol elini kumandaya uzatmasıyla hologramlar etrafında döndü. Şimdi çemberin otuz mil aşağısındaydı ve

başka bir dizi yansıtıcıdan görsel girdi alıyordu. Görüntü büyük ölçüde aynıydı, beş aylık alev fırtınası hâlâ aşağıya dönüktü. Arızalı kısım oradaydı.

Sağına kayarak başka düğmelere dokundu. Altında, yıldız çemberinin yüzeyinde bir panel kayarak açıldı ve bir mekânik örümcek çıktı.

Sekiz bacağı, girdabın renklerini şeritler halinde yansıtan eskimezli parlak alaşımdan şişko gümüşi gövdesi ve türe özgü seri yürüyüşüyle sahiden de metal bir örümcekti. Kerin'in yönlendirmesiyle sekiz bacağıyla birden yıldız çemberinin yüzeyine tutunup sorunlu yere ilerledi.

Oraya varınca Kerin başka bir paneli açıp örümcek gözlerine geçiş yaptı. Holo görüntü ayrıştı; uzay boşluğu yanılsaması kayboldu. Örümceğin bir sürü gözü vardı, çoğu da karnındaydı. Şimdi çemberdeki açık kapağın tam üzerindeydi, dört bacağıyla panelin kenarına tutunup diğer dördünü aşağı sarkıtmıştı ve tüm gözleri arızalı motoru tarıyordu. Görsel girdi Kerin'in önündeki duvara yansıdı; normal dağılım, kızılötesi, morötesi. Radyoaktivite ölçümü sağındaki duvardaydı ve X-ışınıyla görüyordu. Motorun özellikle o bölümünü denetleyen bilgisayardaki en son verilerin dökümüyse soluna düşüyordu.

Dört eli olunca işler çabuk hallediliyordu. Kerin motoru kısa süreliğine kapattı, sorunun kaynağını buldu, bir parçayı söktü ve örümceğin yükleme haznesindeki yenisiyle değiştirdi. Sonra metal kollarını çekip geri kaykıldı. Panel kayarak kapandı. Kerin örümcek gözlerinden tekrar hololara sıçradı.

Mekânik örümcek donup kaldı; girdap harladı. Kerin görmeyen gözlerle izliyordu ikisini. Eli sola kaydı, hololar

tekrar yer değiştirdi. Artık fır dönen alevlere bakmıyordu; bakışlarını uzağa dikmişti, çember yörüngesinin ötesine.

Hiçlik'in sonsuz zifiri boşluğuna.

Arkasına döndükten bir saniye sonra, her zamanki gibi, kör olduğunu sandı. Ama gözleri zamanla alıştı, konsolu cılız da olsa seçer hale geldi. Hepsi bu kadardı. Sandalyesine yayılıp ayaklarını konsola dayadı ve içini çekti. Tanıdık bir korkuya kapıldı. Sonra hayranlık uyandı içinde.

Düşüncelere dalarak boşluğu seyretti.

Bundan başka bir düzine daha yıldız çemberi holosu görmüştü ama bu çember, *bu seferki* müstesnaydı. İlki, Cerberus, Plüton'un altı milyon mil uzağında, bir yıldız deryasının göbeğinde seyrediyordu. Küçük, soğuk ve ücra olsalar da *hepsi* yıldızdı sonuçta, Cerberus ve tayfasının ana yıldız sisteminde ve bilinen evrenin teselli edici mantığı dahilinde güvende olduğunun kanıtıydı. Aynısı Jüpiter'in arkasında bir Truva* pozisyonu alarak sürüklenen Kara Kapı için de geçerliydi. Kapkara yanmış ve parçalanmış halde güneşin gölgesinde duran Vulcan için de.

Cerberus'un öbür tarafında, etrafını saran tuhaf yıldızların hepsini kapsayan başka bir çember daha dönüyordu. Ya o yıldızlar insanlık tarihindeki yıldızlardan değilse? Hangi galakside oldukları kimin umurunda? Parlak sarı bir güneşin aydınlattığı ılıman yeşil gezegen İkinci Şans, hızla kalkınan şehirleri ve halkıyla yanı başlarındaydı.

Ya Vulcan? Ona ne demeli? Bir cehenneme açılıyordu, evet; onun cehennemi girdabı bir yıldızın içine açılan geçitti. Ama Kerin'in aklı ona da ermiyordu.

---

* Bir gezegenle aynı yörüngeyi paylaşıp birlikte hareket eden gök cisimlerine verilen isim. (ç.n.)

Kara Kapı çok daha dehşet uyandırıcıydı; oradan geçtin mi kendini galaksiler arasındaki bir dipsiz uçurumda bulurdun. Orada ne bir tane yıldız vardı ne de komşu gezegenler. Sadece sarmallar vardı, ta uzakta, insana tamamen yabancı biçimlerde. Şans eseri ikinci bir deliğin etrafına verimli Şafak sistemine açılan ikinci bir yıldız çemberi inşa etmişlerdi.

Hiçlik'e açılan deliğin ta ötesinde uzanan alansa hepsinden karanlıktı. Oraya karanlık hâkimdi, zifiri ve boş. Hiç yıldız yoktu. Hiç gezegen yoktu. Hiç galaksi yoktu. Oradaki boşluğu yaran hiçbir ışınım izi yoktu; kusursuzluğunu bozacak hiçbir cisim. İnsan gözünün görebildiğince, makinelerinin algılayabildiğince uzağında, dört bir yanda, sırf hiçlik ve uzay boşluğu vardı. Sonsuz, ıssız ve Kerin'in bildiği her şeyden daha ürpertici.

Hiçlik. Evrenin ötesindeki yer diyorlardı oraya.

Kerin, Hiçlik tayfasının arasında tek başına, hâlâ eski kumanda dairesini kullanıyordu. *Dışarı* işlerini tek başına üstlenmişti. İlk başlarda pek istekli davranmamıştı. Ona yalnız kalma olanağı tanıyor, düşünüp hayal kurmak ve hobisi olan şiirlerle uğraşmak için zaman yaratıyordu. Eskiden Yerküre'deyken Jenny'nin yıldız araştırmalarına kendisini kaptırması gibi o da Hiçlik'i incelemeye kendisini kaptırmıştı. Bir şey onu pençesine almıştı, artık duramıyordu. Saplantı gibi, mecnun gibi, her işten sonra uğruyordu.

Gece kelebeği ile alev nasılsa öyleydi Kerin ile karanlık.

Bazen körlük gibiydi. Zifiri karanlık bir odada oturduğunu, sadece birkaç metre ötesinde sadece duvarların olduğunu kendi kendine anımsatırdı. Duvarları adeta hissederdi. Etrafının ayırdında olurdu.

Ama bir an gelir önünde bir boşluk açılırdı. İşte o zaman karanlığın derinliğini algılayıp görürdü, sonsuzluğun soğuk pençesini hisseder, yıldız çemberinden uzaklaştığı takdirde bomboş uzayın içlerine sonsuza dek yuvarlanacağını anlar, *bilirdi.*

Gözlerinin oyunlar oynadığı zamanlar da oluyordu. Öyle anlarda yıldızları görürdü. Daha ziyade iğne ucu kadar ışıklarını, evrenin yıldızlar doğrultusunda genişlemesini belki de? Bazen bu karanlık tuvalde kâbusvari suretler cisimleşmeye uğraşırdı. Bazen Jennifer dans ederken görünürdü, tüm zarafeti ve baştan çıkarıcılığıyla.

Beş uzun aydır Hiçlik'te yaşıyorlardı, tek gerçekliğin bunların olduğu bir yerde. Buna rağmen, alevlerin tam karşısında oturan diğerleri etkilenmeden sürüyordu yaşamlarını.

Oysa yurdundan edilmiş şair Kerin bu ezeli karanlıkla tek başına mücadele ediyordu.

Neredeydiler?

Hiçlikte.

İyi de *orası* neresi?

Kimse emin değil.

Kerin ilk günden beri bu soruyu irdeliyordu, ısrarla. Ondan öncesinde de, Hiçlik'e giden uzun yolda, hatta aylarca süren hazırlıklar sırasında. Hiçlik'e ve yıldız çemberlerine vasıfsız herhangi biri kadar aşinaydı. Şimdi daha çok okuyordu. Jenny ile ikisi geceleri defalarca uyanıp yatakta bu mevzuyu konuşmuşlardı.

Yanıtların çoğunu kadından öğrenmişti. Hiç de aptal değildi Kerin ama ilgi alanları başkaydı. Grubun şairiy-

di; insancıldı, sevecen, meyhane filozofu, altşehirde doğmuş ve koridorlarında çelik çomak, kaydırmaca ya da asansör yarışı oynadığı bir dünyada büyümüştü. Jenny bilimciydi, pratik zekâlı, dindar bir tarım komününde doğup ciddi bir erişkin olarak yetiştirilmişti. Kayıp masumiyetini Kerin'de bulmuştu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı, buna rağmen ilişkinin güçlenmesinde ikisinin de katkısı ayrıydı.

Kerin ona şiir, edebiyat ve aşkı öğretiyordu. Kadın da ona bilim öğretiyor, ona adamın kendi başına asla erişemeyeceği yıldız çemberlerini sunuyordu.

Kerin'in sorularını yanıtlardı. Ama bu kez ne kadın yanıt verebilmişti ne de bir başkası. Tüm sohbetleri, okudukları ve araştırmaları belleğinde harmanlanmış, Jenny'le tartışmasına ağırlığını koymuştu.

"Yıldız çemberlerinin ne olduğuna bağlı," demişti kadın.

"Uzayı kateden geçitler değil mi?"

"Benimsenen kuram o, en sevileni ama oturmuş bir gerçek değil henüz. Uzay çözgüsü kuramı deniyor. Güya evren yırtılmış, uzam-zaman sürekliliği dokusunda delikler açılmış, içine yumruk atsan kolun başka yerden çıkarmış. Kara delikler mesela..."

"Sözümona doğal yıldız çemberleri mi yani?" diye sözünü kesmişti Kerin.

"Kuram öyle diyor. Bir kara deliğe ulaşabilsek öğreniriz. Ama mümkün değil, ışık hızı altındaki gemilerle olmaz. Şansımıza gerek de yok. İkinci türden bir yırtık keşfettik, sıfır-uzay bozulmalarını. Plüton'un altı milyon mil uzağındaki bir noktada uzaya gaipten madde sızdığı tesadüfen keşfedildi; hatta akabinde de yeterli enerjiyle

bir yırtığın geçici olarak bir gemi sığabilecek kadar genişletilebileceği keşfedildi ki çığır açıcıydı. Böylece yıldız çemberlerinin ilki, Cerberus yapıldı. Sıfır-uzay girdabının içinden geçip kendimizi başka bir sistemin derinliklerinde, İkinci Şans'ın civarında bulduk.

"İyi hoş da İkinci Şans'ın Yerküre'yle bağlantısı *nereye* dayanıyordu? İlk başta astronomlar oranın kendi galaksimizin başka bir yerinde olduğuna hükmetmişlerdi. Şimdi o kadar emin değiller. İkinci Şans semalarındaki yıldızlar tümüyle yabancı, kümelenme bilgileri mevcut değil. Dolayısıyla uzay çözgüsü –diye bir şey varsa– bizi çok ama çok uzağa fırlatmış görünüyor."

"Aklına yatmamış gibi konuşuyorsun."

"Yatmıyor. Hiçlik Deliği'nin yirmi küsur yıl önceki keşfi, uzay çözgüsü kuramını feci sarstı. Eğer bir yıldız çemberinden geçerek uzayın başka bir kısmına sıçrayabiliyorsak, Hiçlik'in *yeri* neresi? Makul tek yanıt Whitfield'ın hipotezini akla getiriyor. Ona göre Hiçlik genişleyen evrenin ötesinde, uzam-zaman sürekliliğinin öyle uzak bir noktasında ki henüz Büyük Patlama'nın ışığı bile oraya ulaşmamış. Bu kuramın sorunlu tek yanı, maddenin uzayı oluşturduğuna dair yaygın kanıyla çelişmesi. Whitfield haklıysa, bu durumda uzay maddesiz de varolabilir demektir –sonsuz katı boşluktan oluşmuş bir yaradılış öncesi evreni hayal et– veya şöyle de düşünülebilir, ilk araştırma gemisi girdaptan çıkıp da onu yaratana kadar Hiçlik hiç varolmamıştı."

"Çılgınca," demişti Kerin. "Haklı mı bari?"

Kadın gülmüştü. "*Benim* bildiğimi mi sanıyorsun? Whitfield'ın hipotezinden türetilen uzay çözgüsü kuramı

çok sayıda sıfır-uzay kuramcısı tarafından hâlâ benimseniyor. Ama hiç değilse iki rakip daha var."

"Ne gibi?"

"Mesela alternatif evren kuramı. Bunu benimsersen, aynı uzayı işgal eden farklı gerçekliklerinin arasında yıldız çemberlerinin geçit işlevi gördüğü bir kozmik tablo çıkıyor karşına. Tarih her gerçeklikte farklı, yıldız coğrafyası değişken, hatta doğa kanunları bile aynı değil belki."

"Hımmmm," demişti Kerin. "Anlıyorum. Öyleyse Hiçlik yaradılışın hiç gerçekleşmediği bir gerçeklik, biz gelene dek maddeden ve enerjiden tamamen yoksun kalmış bir evren."

"Aynen. Yalnız bu kurama gizemciler hariç şimdilerde itibar edilmiyor genellikle. Rahat bir düzine yıldız çemberi açtık ama herhangi bir alternatif Yerküre'ye rastlamadık henüz, hatta ışık hızında bir gıdım değişiklik bile olmadı. Hiçlik'i ayrı tutarsak, tüm bu bitişik süreklilikler görünüşte bizimkinin tıpatıp aynısı.

"Zaman yolculuğu kuramı daha ciddi. Epey destek gördü. Savunucuların iddiasına göre, yıldız çemberleri bizi zamanda geriye ve ileriye fırlatıyor; şu anda Güneş'in, şimdiki koloni sistemlerinin falan bulunduğu kozmik uzayda farklı yıldızların yer aldığı dönemlere."

"Bu durumda Hiçlik'e geçen gemiler ya Büyük Patlama'nın öncesine ya da geleceğe, evrenin kendi içine çökmesinden sonraki zamana atlıyor," dedi Kerin.

"Çökeceği *varsayılıyor*," diye yanıtlamıştı Jenny, sırıtarak. "Artık o kadar emin değiller. En son kuramları takip etmelisin aşkım. Ama sen genelde kopuksun zaten. Hipotez kısmı çok daha karmaşık tabii. Sıfır-uzay

anomalilerinin güneş sistemine göre sabit kaldığı, hatta Güneş, galaksi ve evrenin birlikte hareket ettiği gerçeğini hesaba katıyor. Foster, sıfır-uzay girdabının gemileri hem uzayda hem zamanda taşıdığını öne sürerek temel zaman yolculuğu kuramını değiştirdi, ayrıca bugünlerde uzay çözgüsü kuramına metelik atmayan bilimcilerin çoğu onu savunuyor."

"Ya sen?"

Kadın omuz silkmişti. "Bilmiyorum. Hiçlik'i keşfedip de yırtığın bu tarafında bir çember inşa ettiklerinde yanıtı bulacaklarını sanmışlardı. Hiçlik benzersiz bir yer. Bunu bir çözdün mü yıldız çemberlerini de çözersin, belki kozmosu da. Uzun süre uğraştılar. Hiçlik Yıldız Çemberi eskiden tam zamanlı bir araştırma üssüydü ama en nihayetinde terk edildi. Yirmi yıl önce elli farklı yöne fırlatılan robot uydular hâlâ geri bildirimde bulunuyor ve raporları hâlâ aynı: uçsuz bucaksız, sonu gelmeyen bir hiçlik. Mutlak boşluk. Böyle bulgularla yapabileceğin çok şey yoktur."

"Yok," demişti Kerin, düşünceli.

"Her neyse, sorun değil. Hiçlik'in sırrını çözme işini başkasına bırakacağım. Benim araştırmam daha uygulama amaçlı."

Jenny yüzünden oradaydı.

Ha, bir vazifesi vardı gerçi, gayet de önemliydi üstelik. Sıradan bir yıldız çemberinde mekânik örümcekler nadiren kullanılırdı, ancak Hiçlik deneyi sıfır-uzay motorlarına görülmemiş bir yük bindiriyordu. Kerin bir işe yarıyordu. Ama başkalarının da yapabileceği bir işti.

Swiderski'nin itirazlarına rağmen bu işe atanmasını Jennifer sağlamıştı; Jennifer sayesinde Kerin bu işi üstlenmişti.

Aynı kamarayı paylaşıyorlardı, ikiz yatakların ayak ucunda yapay penceresi olan geniş bir kamarayı. Pencerenin dışında bildik yıldızlar görünüyordu; rahatlatıcı bir hologramdı. İki duvarı da kitap rafları kaplıyordu. Kadınınkiler sıfır-uzay hakkında soyut metinlerdi, çoğu denklem dolu; onunkilerse aynı ölçüde soyut, şiir kitapları ve romanlardı. Geceleri odayı loş aydınlatırlar, saatlerce konuşarak geç vakitlerin keyfini sürerlerdi.

"Tuhaf," demişti geldiklerinin ilk haftasında, yanı başında kafasını göğsüne yaslayarak yatan kadına. "Bunun beni niçin bu kadar büyülediğini bilmiyorum ama büyülüyor. Bununla ilgili bir şiir yazmam lazım Jenny. Oradayken hissettiklerimi başkalarına da hissettirmeliyim. Anlıyor musun? Aslında katıksız bir ölüm simgesi. Farkında mısın?"

Kadın onu öpmüştü. "Mmm," diye mırıldanmıştı uykulu bir sesle. "Bilemiyorum. Üzerine çok düşündüm. Galiba öyle. Nasıl baktığına bağlı." Gülmüştü. "Eskiden burası araştırma istasyonuyken kafayı yiyenler olmuş. İnsana dokunan bir şey var burada. Bazılarına dokunuyor en azından. Kimilerini zerre etkilenmiyor. Örneğin Al. Adam koca bir sıfır diyor buraya."

Kerin burnundan gülmüştü. O ve Swiderski tanıştıkları andan beridir birbirlerini sevmezlerdi. "Öyle der tabii. Gözlem odasında oturup etliye sütlüye karışmıyor."

"O da seni sever. Daha geçen gün bana parlak bir kuramcı olduğumu ama erkek zevkimin mide bulandırıcı

olduğunu söyledi." Jenny gülmüştü. Kerin gülmemek için uğraşmışsa da sonunda o da koyvermişti.

Ama her şey değişmişti.

Bundan iki ay sonra "Kerin," demişti kadın, o da soran gözlerle yanıt vermişti.

"Son zamanlarda çok suskunlaştın," demişti Jennifer. "Bir terslik mi var?"

"Bilmiyorum," demişti o da. Parmaklarını dalgın bir edayla saçında gezdirip tavana bakmıştı.

"Ne derdin var söyle," diye üstelemişti kadın.

"Kelimelere dökmek zor," demişti. Birden gülmüştü. "Belki de bu yüzden şiirini yazamıyorum." Bir sessizlik olmuştu. "Üniversitedeyken ormanlık koruma alanında piknik yapardık, anımsıyor musun?"

Jenny başıyla onaylamıştı. "Hı-hı," demişti, şaşkın.

"Nelerden konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Kadın bocalamıştı. "Bilmem. Aşktan mı? Aşktan çok konuşurduk. Yeni tanıştığımız için doğaldı." Gülümsemişti. "Yok, dur, şimdi hatırladım. Bir gün seni dine döndürmeye çalışmıştım. Şu elma meselesi."

"Evet," demişti Kerin, "sadece Tanrı bir elma yaratabilir demiştin. Elmaların varlığı bir şekilde Tanrı'nın varlığını ispatlarmış. Tezine asla anlam verememiştim bu arada. Hem ben elma da *sevmem*."

Jenny gülümsemiş, bir öpücük kondurmuştu ona. "Hatırlıyorum. O gece altşehirdeki sevdiğin bir pizzacıya sürüklemiştin beni. Koca bir sucuklu pizzanın tam ortasında, Tanrı sahiden olsaydı, tarz sahibi de olsaydı, ağaçlarda elma yerine pizza yetişen bir dünya yaratırdı demiştin. Küplere binmem gerekirdi ama çok komiğime gitmişti."

"Tahmin ederim," demişti Kerin. "Ama ciddiydim. Elmalar bende hiç hayranlık uyandırmaz; insan daha iyisini yaratabilir. Durup düşündüğümde aslında hiçbir şeyin bende hayranlık uyandırmadığını fark ediyorum. Senin Tanrı kuramına asla tav olmadım Jenny, biliyorsun. Ama başka bir şeye rastladım."

"Yıldızları göstermeliymişim," demişti Jenny. "Elmadan çok daha etkileyicidir."

"Kuşkusuz. Ben de yıldız çemberlerini öne sürerdim. İnsan yapımı, çok güzel, çok güçlü. Ne anlama geldiklerini bir düşünsene. İnsanlık, güneş sistemleri arasındaki uçsuz bucaksız anaforların bile, hatta sistemlerin bile üstesinden gelmiş."

Susmuştu. Jenny ona sokulmuş ama müdahale etmemişti. En sonunda kaldığı yerden lafına devam etmişti, ciddi bir edayla yavaş konuşarak.

"Hiçlik başka bir şey Jenny. İlk kez tam kavrayamadığım bir şeye rastlıyorum. Anlam veremiyorum, hoşuma gitmiyor, beni düşünmeye sevk eden düşünceleri sevmiyorum. Ne zaman bakıma veya bir şey onarmaya gitsem ona bakakalıp ürperiyorum."

"Kerin?" demişti Jenny, sesi endişeli. Kerin'de bir tuhaflık vardı.

Onun kaygılandığını sezen Kerin kadına dönüp gülümsemişti. "Şey," demişti. "Biraz fazla ciddileştim. Çok fazla Matthew Arnold okumaktan herhalde. Unut gitsin." Onu öpmüştü.

Ama *kendisi* unutmamıştı.

Nitekim zaman geçtikçe biraz daha durgunlaşmıştı. Mesai saatlerinde işleri gereği Jennifer'dan uzak kalıyor-

du, mesai saatleri dışındaysa insanlardan gittikçe daha çok kaçınır hale gelmişti. Kafeteryada bile fazla ağırbaşlı, fazla dalgın görünüyordu, hatta mürettebatı huzursuz edecek kadar. İçlerinden bazıları ondan uzak durmaya başlamışlardı; Kerin sanki buna da hiç aldırmıyordu.

Bir gece hastalandığını söylemişti. Jennifer onu yatakta, yine tavana bakar halde bulmuştu. Yanına ilişmişti. "Kerin, konuşmalıyız. Anlamıyorum. Son günlerde fazlasıyla marazi davranıyorsun. Neler oluyor?"

İçini çekmişti. "Ya." Duraklamıştı. "Bugün dördüncü kata indim ve eski uydu komuta dairesini buldum."

Jennifer hiçbir şey dememişti.

"Hâlâ duruyor," diye devam etmişti Kerin, "altı yıl sonra hâlâ çalışır durumda. İçerinin ışıkları sönüktü, etrafı toz da kaplamıştı. Hayaletler vardı bir de. Kendi ayak seslerimin dışında başka bir şey daha işittim, kumanda konsollarından gelen tiz bir inilti.

Uzun süre göstergeleri seyrettim. Hepsi aynıydı, siyah ekranı yavaşça bölen dümdüz mavi çizgiler vardı sadece. Hiçbir şey yoktu Jenny. Hiçbir şey bulamamışlar. Yirmi yıl oldu, uydular düzenli hızlanmaktan neredeyse ışık hızına ulaşmış ama henüz tek bir parçacığa, atoma veya ışın demetine rastlamamış. İniltinin ne olduğunu işte o zaman anladım. Robotlar ağlıyordu Jenny. Yirmi yıldır karanlıkta uçuyorlar, bildikleri tek ışık, ses ve mantık adacığı çok geride kalmış, boşlukta yitmişler. Bu kadarı çok fazla, makineler için bile. Yalnızlar ve korkudan ağlıyorlar. Uydu odası onları fısıltıları ve inlemeleriyle kaplıydı. Araştırmacıların kaçmasına şaşmamalı. Karanlığa yenik düşmüşler Jenny. Hiçlik, insanın anlama yeteneğini aşıyor." Titriyordu.

"Kerin," demişti kadın. "Onlar alt tarafı uydu. Duyguları yok."

"Onu bir de bana sor," demişti. "Her gün şu örümceklerle çalışıyorum, meretlerin her biri değişti. Hayatta gördüğüm en dengesiz makineler kahrolasılar. Hiçlik onları da etkiliyor. Uyduların hali bin kat beterdir. Tamam, öyle olsun, onlar alt tarafı makine. Ama buraya ait değiller."

Kadına anlamlı bakmıştı. "Biz de değiliz Jenny, en azından şimdilik. Yakında o düzeye erişeceğiz. Her gün onu izliyorum, oradan biliyorum. Donanımımızın, neye inandığımızın önemi yok. Dışarıdaki boşluk haricinde hiçbir şeyin önemi yok. *O* gerçek, *o* sonsuz. Bizler anlamsız küçük bir zaman diliminin unsuruyuz sadece, hiçbir şeyin anlamı yok. Bir zaman gelecek, biz de o sonsuz karanlık deryasında sızlanarak dolaşacağız.

*Invictus** çocukça bir şaka. O *zihniyet* burada sökmez. O bir ölüm simgesi değil, Jenny. Ne aptalmışım. Gerçekliğin ta kendisi.

Belki de çoktan öldük. Bu da cehennem."

Kadının buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; anlamıyordu.

Haberleşme aygıtı öttüğü sırada çemberin üzerinde süzülüyor, karanlık muhitini gözlemliyordu. Gürültü onu irkiltiyse de yüzünü güldürdü. Öne eğilip kanalı açtı. "Haberleşme sinyalinle sonsuzluğun sessizliğini zedeledin," dedi.

"Hep saygısızımdır," diye yanıt verdi Jennifer'ın sesi. "Sesin neşeli geliyor Kerin."

---

* Şair William Ernest Henley'in "yazgımın efendisiyim, ruhumun kaptanı benim" mısralarıyla biten şiiri. (ç.n.)

"Çabalıyorum, ne diyebilirim ki? Hepimiz mahvolduk, yaptığımız her şey anlamsız ama belki mücadele etmemiz gerekiyordur." Yarı alay eder gibi ama abartmadan, hafife alarak söyledi bunu. Ciddiyeti elden bırakmıştı. Jenny ile çok sık tartışmışlar, Kerin'in sıkkın hali kadını Swiderski'yle gittikçe daha çok vakit geçirmeye itmişti.

"Kapatıyoruz Kerin. Yukarı gel. Senin de buna eşlik etmeni istiyorum."

Kerin tutuk kaslarını esnetti. "Pekâlâ," dedi. "Hemen çıkıyorum. Gene de fazla yardımcı olacağımı sanma."

"Sen hele bir gel de," diye yanıtladı kadın.

Telsizi bir fiskede kapatıp örümceği çabucak inine götürdü, ondan bir çırpıda kurtulduktan sonra da baş parmağını şaklatarak karanlıktan sıyrıldı. Kumanda dairesinin parlak beyaz ışığına geri dönünce kemerini çözüp kayar kapıdan dışarı çıktı. Koridordan inip içgüverte merdivenine tırmandı, bir mekiğe bindi ve gözlem odasının yolunu tuttu.

Hiçlik tayfasının hepsi renklerin dansını seyretmek üzere orada toplanmıştı. Üçüncü vardiyadakiler gözlem konsollarının başında pür dikkat, tetikteydiler, gözleri sayaçtaki saniyelerdeydi. Ama vardiya harici iki kişi daha vardı, buruşmuş uçuk mavi iş tulumlarının ceplerine ellerini sokmuş odayı arşınlıyorlardı. Hiç kimsenin kaçırmak istemediği bir andı bu.

Kumanda koltuklarının birinde oturan Swiderski içeri giren Kerin'e göz attı. "Aha," dedi. "Buhran filozofumuz yaşıyormuş! Bu nadide zevki neye borçluyuz?"

Jenny ışıklandırılmış ikinci kürsüdeydi. Kerin onun arkasına geçip bir elini kadının omuzuna koydu. Swiderski'den gözünü ayırmamıştı. "Haberin olsun Al,

benim mekânik örümcekler senden daha iyi kişilik sahibi." Teknisyenlerden biri kahkahayı bastı.

"Susun," dedi Jennifer. Swiderski'nin şaşkın kaş çatışını görmezden gelip not panosunu inceledi. Sabırsızlık içindeki diğerlerinin gözü penceredeydi.

Dışarıda parlak alev tayfları sonsuz bir debi halinde sağdan sola doğru hızla akıyordu. Sarı, gümüş, mavi, kızıl, turuncu, yeşil, mor. Fışkırtılar ve mızraklar, burgaçlar ve filizler, şerareler ve taşkın şelaleler. Havasız ve yıldızsız bir boşlukta dönüyor, iç içe geçiyor, harmanlanıyor, kıvrılıyorlardı. Pencere her zamanki gibi odayı yanar döner ışıklarla yıkıyordu. İzleyicilerin gözlerinde yıldız çemberinin rengârenk alevleri kıpraşıyordu.

"Beş dakika," diye bildirdi Trotter gür sesiyle. Kısa boylu tıknaz bir adamdı, teknik ekibin amiri; mesaisi bitmişti ama hâlâ amirlik yapıyordu.

"Emniyet gözlükleri," dedi Jennifer birden oturduğu yerde kafasını önünden kaldırıp. "Her ihtimale karşı."

Odadaki herkes siyah camlı gözlüklerini tek tek indirip gözlerini örttü. Kerin hariç hepsi. Gözlüğünü odasında bir yerlerde unutmuştu.

Kumral saçlı bodur bir kadın yanına gelip ona bir tane uzattı. Kadının adını anımsamaya çalıştıysa da beceremedi. Teknisyenin teki. "Teşekkürler," dedi gözlüğü alırken, sonra da taktı.

Kadın omuz silkti. "Ne demek. Büyük bir an değil mi?"

Tekrar pencereye baktı, renkler solmuştu artık. "Galiba."

Kadın gitmek bilmedi. "Seni pek görmüyoruz Kerin. Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedi. Ama yüz ifadesi donukluğunu korudu.

"İki dakika," diye duyurdu Trotter. Kerin sustu, Jenny'nin omuzunu sıktı. Kadın dönüp ona bakarak gülümsedi. Pencereye baktılar.

Bir yıl kadar önce anahtarı bulan Jennifer'dı. Kerin de o başlangıç ânını paylaşmış, Jennifer eski püskü not panosunu suratına sallayarak bir sevinç narası atmıştı. Şimdi de bitiş ânını paylaşabilirdi. Her nedense, söylediği her şeye rağmen, bu hâlâ önem taşıyordu.

"Bir dakika," dedi Trotter. Artık saniyeler kalmıştı. Bir sonraki ses Jennifer'a aitti. Kapatmak onun hakkıydı. Her şeyi başlatan oydu. "Şimdi," dedi kadın. Önündeki düğmelere bastı. Ve yıldız çemberinin dört bir yanındaki sıfır-uzay motorları durdu.

Gözlem odasına bir ölüm sessizliği çöktü; soluk sesleri duyuluyordu. Uzun saniyeler. Derken ani bir patlama. Kahkahalar, gözyaşları, havada uçuşan kâğıtlar, birbirini kucaklayan teknisyenler.

Pencerenin dışında renkler hâlâ fır dönüyordu.

Swiderski birden Jennifer'ın yanı başında bitti, sırıtarak. "Başardın!" dedi. "*Başardık*. Kendi kendini idame eden girdap."

Kopan yaygaraya tav olmayan Jenny usulca gülümsedi. "Daha bir dakika olmadı," dedi temkinli. "Girdap sönebilir sonuçta. Kutlamaya kendimizi kaptırmadan önce bakalım bu meret motorlar olmadan kendini ne kadar süreyle idame edecek."

Swiderski gülerek başını iki yana salladı. "Aman Jenny. Fark etmez. Mümkün olduğunu ispatlamaya bir saniye bile yeter. Büyük bir dönüm noktası bu. Belki bir anomali

yaratmadan her yerde bir girdap üretebiliriz artık, bir düşünsene! Yerküre yörüngesinde yüz tane yıldız halkası!"

Jennifer kalktı. Heyecanına ket vuramayan Swiderski onu yakaladığı gibi sımsıkı sarıldı. Jennifer kucaklamayı sakin karşıladı, adamın kollarından kurtulduğu anda da hemen geri çekildi. "Yolumuz hâlâ çok uzun, Al," dedi adama. "Ömrümüz görmeye yetmeyebilir. Tüm hesaplamalarımın doğru çıktığını anlayacak kadar bekleyelim, olur mu? Nöbeti sana devrediyorum."

Kerin'e göz attı. O da sırıttı. Gözlem odasını birlikte terk ettiler. Koridora çıkınca Jennifer onunla el ele tutuştu.

Bir anomali geçidin kendisi değildi; çok ufaktı. Ama açılabilirdi. Bedeli enerjiydi.

Deliklerin etrafına inşa edilen yıldız çemberleri için de aynısı geçerliydi. Bin tane füzyon motoru büyük enerji sağlardı.

Onları çalıştırdın mı çemberin göbeğinde göz kamaştırıcı rengiyle bir yıldız parlardı aniden. Yıldız disk şeklini alır, renkler değişir, fır dönerdi. Disk her göz kırpışta büyürdü. Saniyeler içinde çemberin çapına erişirdi; sıfır-uzay girdabı oluşurdu, rengârenk bir uzay anaforu. Enerjiyle beslendikçe tek başına korkunç güçlü bir yaratığa dönüşürdü.

Zırhlı çembergemileri girdabın göbeğindeki yırtıktan geçip aniden gözden yiter, deliğin öbür tarafında belirirdi. Başka bir yere çıkardı, uzaklarda bir yere.

Sonra çemberdeki biri motorları sustururdu. Ve –bir anda– girdap kaybolurdu. Solardı. Bir lamba gibi sönerdi.

İşleyişi böyleydi. İyi de neden? Nasıl?

Dr. Jennifer Gray alanındaki ilk büyük atılımı gerçekleştirmişti. Öncü bir sıfır-uzay kuramcısı olarak Kara Kapı Yıldız Çemberi'nde bir dizi kontrollü deney için izin koparmıştı. İlk adımı girdabın bir gün boyunca yanmasını sağlamaktı; öncesinde hiçbir girdap sönmeye bir saatten fazla dayanamamıştı. Yakıt ve enerji sarfiyatı muazzamdı.

Kara Kapı'dayken, Dr. Gray girdabın bir şekilde enerji biriktirdiğini keşfetmişti.

Ölçümleri büyük titizlikle yapmıştı. Belli bir miktar enerji motorlar sayesinde çember merkezinde yoğunlaşarak girdap yaratıyor ve sönmemesini sağlıyordu. Ancak girdabın kendi enerjisi çemberin pompaladığından katbekat fazlaydı. İlk başta yarattığı fark bir dakikaydı. Ama enerji biriktikçe girdap daha uzun süre dönüyordu.

Ardından Gray Denklemleri gelmişti; bir yıldız çemberi yeterince uzun çalışırsa, diyordu hesaplamaları, girdap kendi kendini idame ederdi. Böylece çember, enerjiyi tüketmek yerine muhtemel bir güç kaynağına dönüşebilirdi. Daha önemlisi, onun bu çalışması sıfır-uzay girdabının doğasının ilk kez gerçek anlamda kavranmasını sağlamıştı. O dönemde, yeterli bilgiye ulaşıldığı takdirde yıldız çemberlerinin herhangi bir yerde inşa edilebileceğine dair bir umut doğurmuştu.

Daha fazla deney yapılması istenmişti. Kara Kapı işlek bir geçit olduğundan, keza çalışmanın yaratacağı muhtemel tehlikeden dolayı, hükümet Dr. Gray ve ekibini terk edilmiş Hiçlik Yıldız Çemberi'ne yönlendirmişti.

Özel güne sakladıkları bir şişe şarap vardı. Onu alıp odalarına götürdüler. Kerin iki bardak koydu. Gray Denklemlerine kadeh kaldırdılar.

"Swiderski'nin suratına bir yumruk çakmak isterdim," dedi Kerin yatağa oturarak. Şarabını düşünceli bir edayla yudumladı.

Jenny gülümsedi. "Al iyidir. Sen de daha iyi gibisin."

Kerin içini çekti. "Aa, demek bu yüzden münakaşa etmiyoruz artık." Bardağını komodine bırakıp kalkarak başını iki yana salladı. "Belki durumumu kabulleniyorumdur," dedi. "Belki de saklamayı giderek daha iyi beceriyorum. Bilmem."

"Ben de moralini zaferimin düzelttiğini sanıyordum."

"Hayret," dedi Kerin, dalgın. Odalarındaki yapay pencereye yaklaşıp uzay manzarasını seyre koyuldu. "Sanırım daha ziyade telsizden beni aradığında gelen sinyaldi sebebi. Aynısı daha önce hiç olmamıştı. Yani, sonsuz karanlığın göbeğindeydim ve aniden büyük bir gürültü kopmuş gibi geldi." Cama birkaç kez hafifçe yumruğunu vurdu. "Burası bir yalan," dedi. "Sadece karanlık ve ölüm var Jenny, ne yapsak değiştiremeyiz. Sırf..."

Kadına döndü. "Sırf gürültü çıkarıyoruz. Bilemiyorum."

"Öf Kerin. Göz göre göre neden saplantı haline getiriyorsun? Oluruna bırak."

Kerin kafasını deli gibi iki yana salladı. "Hayır, yanıt bu değil. Düşünmekten kaçınabiliriz ama gerçek yine de değişmez. Hayır, bir şekilde bunun üstesinden gelmeliyim, yüzleşmeli ve atlatmalıyım. Yalnız üstesinden gelebilmek için elimde hiçbir şey yok. Girdap bile kâr etmez, yıldız halkaları bile kâr etmez. Ama şu gürültü var ya... gerçi onun da faydası olmaz tabii ama yine de..."

Jenny gülümsedi. "Buhran filozofumuz. Al haklı. Seni sahiden anlamıyorum aşkım. Korkarım bu konuda

Swiderski'yle aynı kafadayım. Bana göre koca bir sıfır hepsi. Ha, seni neyin rahatsız ettiğini az çok kestiriyorum ama hepsi düşünsel yorumdan ibaret. Sense bununla yetinmiyorsun belli ki."

Kerin başıyla onayladı.

"Keşke elimden daha fazlası gelseydi, çözmene yardımcı olabilseydim. Mesele her neyse."

"Belki olabilirsin," dedi Kerin. "Belki oluyorsun. Bunu etraflıca düşünmem lazım." Gözlerini boşluğa dikerek çenesini ovuşturdu.

Birden telsiz vızıldadı. Jenny daldığı düşüncelerden sıyrılıp bardağını bıraktı ve yatağın kenarına uzandı. "Evet," dedi.

Swiderski'nin sesi. "Jennifer, hemen buraya gelsen iyi olur."

"Bir terslik mi var? Girdap erken sönmeye mi başladı?" Kerin odanın öbür ucunda donakaldı.

"Yok," dedi Swiderski. "Başka bir terslik var. Sönecek gibi değil Jenny. Gaipten enerji topluyor. Eskisinden de hızlı bir şekilde."

"Olamaz," dedi kadın.

"Oluyor."

Dışarıda kızıl alev rüzgârları tüm şiddetiyle sessizce esiyordu.

Jenny kumanda koltuklarından birine geçip not panosuna tılsımlıymış gibi yapıştı ve bir ekranı açtı. "Sayıları geçsene," dedi ortada oturan gözlemci Ahmed'e.

Adam kafa sallayarak bir düğmeye bastı ve kendi ekranındaki rakamlar anında onunkine aktarıldı. Jennifer

arada bir dışarıda harlayan alevlere göz atarak verileri çıt çıkarmadan inceledi. Arkasındaki bilgisayarların başında dikilen Swiderski kafasını kaşıyıp duruyordu. Gözlemciler gözlükleri indirip ekranlarına dönmüşlerdi.

Jennifer bir konsola elini tereddütlü uzatıp düşündü. Bir denklem girdi, durakladı, dalgın bir edayla saçını çekiştirdi. Sonra kararını vermiş gibi kafa sallayıp işe koyuldu.

Kırk beş dakika sonra kafasını önünden kaldırıp Swiderski'ye baktı. "Gray Denklemleri yanlış," dedi, duygusuz. "Tahminlerime göre girdabın en az beş ay kendini idame ettirmesi gerekiyordu. Enerji düzeyi kademeli azalacak, en sonunda da sıfır-uzay motorlarıyla takviye edilmesi gerekecekti. Şu anda bunlar olmuyor."

"Bir yerde hata var," diyecek oldu Swiderski.

Jennifer sabırsızca bir baş hareketiyle geçiştirdi. "Hayır. Denklemin tamamı geçersiz. Bir yerde vahim bir hata yapmışım, girdabın doğasındaki bir kilit noktasını yanlış anlamışım. Aksi takdirde bunlar yaşanmazdı."

"Kendine fazla yükleniyorsun."

"Her şeyi sil baştan yapmak zorundayız. Tüm gözlem verilerini ana bilgisayara aktar Ahmed. Bir şey ıskalamak istemiyorum." Parmakları konsolundaki tuşlarda gezindi. Gözlem ekibi birbirlerine şaşkın bakarak görevlerini yapmaya koyuldu. Swiderski, kaşları çatık, ikinci kürsüye oturdu.

Ta kapının orada Kerin sessizce dikiliyor, kollarını kavuşturmuş halde alevleri seyrediyordu. Derken sessiz sedasız dönüp gitti.

Diğerleri teker teker kumanda dairesine geçiyordu. Vardiya değişimi sessizce gerçekleşti; mesaisi bitenler

gözlem odasında kalıp kahve içerek aralarında fısıldaştılar. Arada biri birisi sesli gülüyordu. Jennifer hiç oralı olmasa da Swiderski hışımla bakıyordu gülenlere.

Saatler sonra adam ayağa kalktı, yerinde duramıyordu, Jennifer'ın yanına gitti. "Biraz uyuman lazım," dedi. "Epeydir ayaktasın. Aralıksız yirmi saat falan oldu herhalde?"

Kadının bir an nevri döndü. "Sen git uyu, Al. Bu iş beklemez."

Adam süklüm püklüm koltuğuna geri dönüp kendi denklemlerine gömüldü.

Sessiz bekleyişle saatler geçti, bu arada alevler birkaç metre ötelerinde kıyametler koparıyordu.

En sonunda Jennifer kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Uzun parmaklarıyla konsolu tıkırdatıyordu. Ahmed'in yerini alan Sandy Lindagan'ın oturduğu orta koltuğa baktı. "Trotter'ı çağır," dedi Jennifer. "Diğerlerini de uyandırsın." –etrafına bakındı– "burada aylaklık edenlerin dışında kim varsa hepsini."

Lindagan ona soran gözlerle baktıktan sonra omuz silkip söyleneni yaptı. "Ne yapıyorsun?" dedi Swiderski.

"Ekranını sıfırla," dedi Jennifer ona. "Bilgisayar kapatma öncesindeki artış oranının grafiğini çıkarsın."

Adam öyle yaptı. Panelindeki ekranda kırmızı bir çizgi kavis çizerek yavaşça tırmanmaya başladı. Eskiden aynı tırmanış oranına ulaşmaları ayları bulmuştu halbuki. "Ee?" dedi Swiderski.

"Şimdi de aynısını diğer gözlemcilerdeki verilere uygula. Z-noktasına* ulaşmamızdan *itibaren* yaşanan artışın grafiğini çıkar."

* Zirve noktası. (ç.n.)

Swiderski birkaç düğmeye daha bastı, dudağını dişledi, ekranı sıfırlayıp baştan yaptı. Sonuç aynıydı. Çizgi tırmanıyordu. Altında hızla değişen rakam sütunu durumu özetliyordu.

"Enerji birikimi sadece aritmetik oranda artmıyor," dedi.

"Hayır," diye atladı Jennifer. "Geometrik. Z-noktası bir tür geri dönülmez noktaydı. Sıfır-uzayda her nasılsa bir zincirleme tepkimeye yol açtık."

Sandy Lindagan ondan yana döndü, benzi atmıştı. "Jennifer," dedi. "Yani Trotter'ı çağırmanın sebebi..."

"Gemiyi kalkışa hazırlasın diyeydi," dedi Jennifer, aniden ayağa fırlayıp. "Çemberi terk etmeliyiz. Al, burası sana emanet. Ben Kerin'i bulayım." Kapıya yöneldi.

Görev başında olmayan gözlemcilerden biri aheste adımlarla pencereye yaklaştı. Usulca cama dokunmasıyla haykırıp bir fincan kahveyi yere dökmesi bir oldu.

Parmaklarını geri çekti, kızarmış ve yanmışlardı.

Yatak odaları boştu.

Eski kumanda dairesine gitti. Orası da tenhaydı.

Beyaz kübik odanın içinde şaşkın kalakaldı. Nerede bu?

Birden anımsadı.

Onu çemberin mühürlenmiş bölümünde, uydu odasının tozlu ve iç bunaltıcı karanlığında mekik dokur halde buldu. Jennifer oraya ilk kez adım atıyordu. İçeriyi sadece konsol düğmelerinin ışığı ve ekranlardaki dümdüz mavi çizgiler aydınlatıyordu. Aygıt panellerinden hayal meyal işitilen bir inilti geliyordu.

"Duyuyor musun Jenny?" dedi Kerin. "Bahsettiğim kayıp ruhları? Karanlıkta sızlananları?"

"Ufak bir arıza olmalı," dedi Jennifer, karanlıkta huzursuzca arşınlayan adamdaydı gözü. Sonra olanları bir çırpıda anlattı. Lafının yarısında hıçkırmaya başladı.

Kerin yanına gelip sarıldı, sımsıkı bağrına bastı onu. Tek kelime etmeden.

"Çuvalladım Kerin," dedi kadın ve diğerlerine belli etmediği düş kırıklığını, tüm kahrını dışa vurdu. "Tüm denklemlerim, *kuramın* tamamı..."

"Sorun değil," dedi Kerin. Onun saçını okşadı. Elinde olmadan ürperdi sonra. "Jenny," dedi, "şimdi ne olacak? Yani, çember kısa devre falan mı yapacak? Burada mahsur mu kalacağız?"

Jenny başını iki yana salladı. "Hayır, gemi hazır olduğu an geri dönüyoruz. Girdap çembere aşırı yük bindirecek ama motorlara değil, hayır. Motorlar söz konusu bile değil. Endişelenmemiz gereken sönümlendiriciler ve zırh. Girdap artık kendi kendini besleyerek hızla enerji üretiyor, nasıl veya nereden alıyor gücü Tanrı bilir ama şu anda olan bu. Bir girdabın zırhsız bir gemiye ne yaptığını hiç gördün mü Kerin? Yakında bizim de başımıza aynısı gelecek. O kadar çok güç üretecek ki yıldız çemberi daha fazla kaldıramayacak. Sonra eriyip dağılacak. Bir patlama olacak Kerin, girdap zincirlerinden boşanıp ışık hızıyla yayılacak, bu olurken de gittikçe daha çok enerji üretecek. O vakte kadar deliğin öbür tarafına güvenle geçeriz diye umuyorum. Sürekliliğe zarar vereceğini sanmam. Umarım vermez."

Sustu, geriye bir tek inilti kaldı. Kerin başını iki yana

salladı, ayılmak ister gibi. Ve birden çılgınlar gibi gülmeye başladı.

Elbette gemiye binen en son kişiydi.

Swiderski'nin itirazlarına rağmen yetmiş iki saat içinde ayrılıyorlardı. "Daha önce de yanıldın, Jenny," deyip duruyordu iri yarı sarışın, "şimdi de yanılıyor olabilirsin. Ayrıca hesaplamalarını gözden geçirdim. Çember duvarları *en az* bir hafta daha dayanır. Değerli bulgulara ulaşabiliriz. Çember erimeye başlamadan da ayrılacak zamanımız kalır."

Jennifer ona baskın çıktı. "Tehlikeyi göze alamayız. Burası şimdiden ısındı. Riske değmez Al. Gidiyoruz."

Kalkışa bir saat kala Kerin ortadan kayboldu.

Jennifer bir mekiğe atlayıp aramaya çıktı. Artık bomboş olan yatak odalarına baktı; hologram yıldızların ışığı çıplak metal dolaba vuruyordu. Eski kumanda dairesini denedi ve Kerin'in oradan yeni ayrıldığını anladı. Kapı kayarak kapanınca örümcek gözlerinden aktarılan görüntü düştü üzerine. Ama kumanda koltuğu boştu. Geriye uydu odası kalmıştı. Kerin orada da yoktu.

Mekikteki telsizi açıp geminin beklediği limanı aradı. Trotter yanıt verdi. "Burada," dedi çabucak. "Sen aramaya çıktıktan on saniye sonra koşarak geldi. Çabuk dön."

Döndü.

Kalkış faslı tam karmaşaydı. Jenny, gemi Hiçlik Yıldız Çemberi'nden ayrılıp da uzay boşluğunda tam manevra yaparak burnunu tekrar girdaba döndürene dek Kerin'i bulamadı. Kerin geminin ana salonunda oturuyordu.

İçeri girdiğinde tüm ışıklar sönüktü. Bir duvarı en-

lemesine kaplayan dikiz ekranı açıktı ve Kerin'le beraber yarım düzine insan sessizce seyrediyordu. Önlerinde rengârenk bir cehennem bakir karanlığın göbeğinde tüm hışmıyla burgaçlar çiziyordu. Alevleri çevreleyen çember, gümüş rengi incecik bir tel gibiydi ve şiddetli alev fırtınasının içinde tümden kaybolmuştu.

Jennifer onun yanına oturdu.

"Bak," dedi Kerin. "Şu dalgacıklara, kabarmalara bak. Fırtına bulutu gibi öbekleşerek yıldırım biriktiriyor sanki, patlamaya hazırlanıyor. Eskiden hep dümdüzdü Jenny farkında mısın? İki boyutlu gibi. Şimdi öyle değil. İnfilak edince dört bir yana patlayacak." Onun elini tutup sıktı, sırıttı. "Zavallı uydularım, çok sevinecekler. Yirmi yıllık karanlığın ardından ışığa boğulacaklar. Bir düşünsene. Sonsuz hiçliğin içinde nihayet bir şey olacak." Kerin hâlâ gülümseyerek yüzüne baktı. "Küçük karanlık odamın sessizliğini telsiz sinyalinle kırardın. Bunun çıkardığı gürültü çok daha muazzam olacak, çok daha muazzam bir sessizliği kıracak."

Girdap önlerinde dağ gibi büyüdükçe büyüdü, tüm ekranı kapladı. Çembergemisi ona yaklaştıkça hızlanıyordu.

"Nereye kayboldun?" dedi Jennifer.

"Kumanda dairesindeydim," dedi Kerin, sesindeki hülyalı ifade tümden kaybolmuştu. "Örümceklerimin ikisini inlerinden çıkardım."

"Ama *neden*?"

"Şu anda gözlem odasında oturuyorlar aşkım. Kumanda koltuklarının tepesine tünediler, tam senin ve Al'ın oturduğu koltuklara. Bilgisayara zaman ayarlı bir komut girdim. Biz uzayın öbür tarafına güvenle geçtikten bir

saat sonra örümceklerim konsola eğilip sizin şu havalı düğmelerinizin hepsine basacak ve motorları tekrar çalıştıracak."

Kadın ıslık öttürdü. "Patlamanın şiddetini feci artıracak. Enerji düzeyi zaten aşırı hızlı artıyor. Enerjiyi neden katbekat artırıyorsun?"

Kadının elini tekrar sıktı. "Daha da büyük gürültü koparmak için aşkım. Buna bir jest diyebilirsin. Böyle dev bir rüzgâr gülü gibi fır dönerken ne kadar enerji barındırıyor dersin, ha?"

"Çok. Patlamanın gücü rahatlıkla bir süpernovanınkine eşdeğer olacaktır. Çemberi eritmeye başlı başına yeterli bir güç."

"Hmmm. Yalnız bu kez patlama sönmeyecektir, yanılıyor muyum? Yayılmayı sürdürecek, girdap genişledikçe genişleyecek ve..."

"... genişleyecek. Evet. Geometrik olarak."

Ekran girdabın renkleriyle kaplanmıştı. Bir an için Hiçlik Yıldız Çemberi'ndeki gözlem odasına geri dönmüş gibi oldular. Ateşten diller sıçradı üzerlerine, mavimtırak enerji tayfları kamçıladı ekranı, çığlıklar atarak.

Derken gemi sarsıldı ve tekrar yıldızlar göründü.

Jennifer gülümsedi. "Halinden memnun gibisin," dedi Kerin'e.

Kerin kolunu kadına doladı. "*Hepimiz* memnunuz. Buna hakkımız var. Az önce kahrolası karanlığı alt ettik. Tek bir yerde hata yaptık sadece."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Neymiş o?"

"Ağaçlara pizza yerine elma koyduk."

LYA İÇİN BİR ŞARKI

Shkeen şehirleri eskidir, insanlarınkilerden eski, kutsal taşra beldesinde yükselen muazzam pas-kızılı metropol ise en eskisi. Bu Shkeen şehrinin adı yoktu. Gerek de yoktu. Yüzlerce, binlerce şehir ve kasaba inşa ettikleri halde bu taşra şehri rakipsizdi. Yüzölçümü ve nüfus bakımından en büyüğüydü ve kutsal bayırlarda tekti. Onların Roma'sı, Mekke'si, Kudüs'üydü; aynı anda hepsiydi. *Esas* şehirdi ve tüm Shkeen'lerin son uğrak yeriydi, Nihai Kavuşma öncesindeki son günlerde gelinen.

Bu şehrin kadim geçmişi Roma'nın yıkılışı öncesine kadar uzanıyordu. Babil'in hâlâ bir hayalden ibaret olduğu dönemde devasa ve uçsuz bucaksızdı. Ne var ki yaşı hissedilmezdi. İnsan gözü millerce ama millerce öteye kadar uzanan kırmızı tuğlalı basık kubbeler görürdü sadece; engebeli bayırları kurdeşen gibi sarmış, kuru balçıktan ufak tümsekler. İçleri loş ve neredeyse havasızdı. Odaları küçük, eşyaları derme çatmaydı.

Mamafih iç bunaltıcı bir şehir değildi. Cüce bayırların arasında, pörsümüş turuncu bir kavun gibi gökyüzüne

çöreklenen kızgın güneşin alnında kavrulduğu günler birbirini kovalardı ama şehir cıvıl cıvıldı: Yemek kokuları, kahkahalar, konuşanlar, koşuşan çocuklar, kubbeleri kan ter içinde onaran çatı ustalarının telaşı, sokakları çınlatan Katılım çanları. Shkeen'ler dinç ve hayat dolu kişilerdi, biraz çocuk ruhlu. Onlar söz konusuyken yaşını başını almışlıktan veya kadim bilgelikten bahsetmek kesinlikle mümkün değildi. Onlar genç bir ırk, diyordu bulgular, emekleme evresinde olan bir kültür.

Yalnız bu emekleme evresi on dört bin yıldan uzun sürmüştü.

Asıl emekleme döneminde olan insan şehriydi, Yerküre zamanıyla on yıldan gençti. Bayırların eteğine, uzay limanının bulunduğu toprak düzlük ile Shkeen metropolünün arasına kuruluydu. İnsan koşullarında güzel bir şehirdi; ferah ve havadar. Zarif kemerler, pırıl pırıl çeşmeler ve iki yanı ağaçlı geniş bulvarlarla doluydu. Binalar metalden, renkli plastikten ve yerel ağaçlardan yapılmıştı ve çoğu Shkeen mimarisine kıyasla alçaktı. Çoğu. Billur göğü perdahlanmış mavi çelikten bir ibre gibi delen Hükümet Kulesi istisnaydı.

Onu millerce uzaktan ve her yönden görebilirdiniz. Lyanna kuleyi inişimizden çok önce gördü, hatta havadan bakınca hepimiz hayran kaldık. Yaşlı Yerküre'nin ve Baldur'un cılız gökdelenlerinden daha yüksekti. Gerçi Arachne'nin olağanüstü ağ şehirleri çok daha güzeldi ama kutsal bayırlara tek başına egemenmiş gibi yükselen bu incecik mavi Kule benzersizliğiyle yeterince görkemliydi.

Uzay limanı Kule'nin gölgesinde kalıyordu, rahatlıkla yürüme mesafesindeydi. Yine de bizi karşılamaya gelmiş-

lerdi. Biz gemiden inerken rampanın dibinde kızıl rengi, alçak irtifalı bir hava taşıtı çalışır durumda bekliyordu, şoförü de dümendeydi. Dino Valcarenghi aracın kapısına yaslanmıştı ve bir yardımcısıyla konuşuyordu.

Valcarenghi gezegen müdürüydü, sektörün harika çocuğu. Gençti haliyle ama malumatım vardı. Kısa boylu, yakışıklıydı, kapkara denecek kadar esmer, siyah saçı gür kıvırcıktı, içten bir gülümsemesi vardı.

Rampadan indiğimizde bizi de aynı gülümsemeyle karşıladı ve tokalaşmak üzere yaklaştı. "Selam," diyerek girdi lafa, "Sizi gördüğüme sevindim." Gereksiz resmi hitaplara lüzum yoktu. Kim olduğumuzu biliyordu, biz de onun kim olduğunu biliyorduk, zaten Valcarenghi merasimleri fazla önemseyen biri değildi.

Lyanna kibarca tokalaşırken adama vampir bakışıyla karşılık verdi: iri, kara gözlerini fal taşı gibi açıp dimdik bakarak, incecik dudaklarında cılız bir gülümsemeyle. Ufak tefek bir kızdır, evsiz kılıklı, kısa kumral saçlı ve minyon yapılı. Çok kırılgan, çok güçsüz görünebilir. İsterse. Ama karşısındakini o bakışla titretir. Lya'nın bir telepat olduğunu bilenler kızın en gizli sırları bulmaya çalıştığına yorarlar o bakışı. Aslında onlarla oynuyor. Lyanna sahiden zihin okuduğunda tüm vücudu kaskatı kesilir, titrediğini görebilirsiniz. Şu insanın ruhuna işleyen iri gözleri kısılır, donuk ve sert bakar.

Ama çoğu kişi bunu bilmez, o yüzden de kızın vampir bakışlarından ürküp başka yöne bakar ve hemen ellerini geri çekerler. Ama Valcarenghi öyle yapmadı. Gözlerini kaçırmadan sadece gülümsedi, sonra da bana döndü.

Onunla tokalaşırken adamın zihnini okuyan *bendim*.

Standart çalışma tarzımdır. Aynı zamanda kötü bir huy sanırım, ne de olsa gelecek vaat eden bir dostluğun ipini vakitsiz çeker. Yeteneğim Lya'nınkine denk değil. Ama onunki kadar çaba da gerektirmez. Ben duyguları okurum. Valcarenghi'nin sevecenliği içten ve sağlamdı. Art niyetsizdi, en azından yüzeysel bakışla yakalayabileceğim hiçbir katakullisi yoktu.

Yardımcısıyla da tokalaştık, Nelson Gourlay adında orta yaşlı ve sarışın bir leylek. Sonra Valcarenghi hepimizi aracına buyur etti ve havalandık. "Herhalde yorgunsunuzdur," dedi kalkıştan sonra, "bu yüzden şehir turunu başka zamana bırakıp doğruca Kule'ye gidiyoruz. Nelse size dairelerinizi gösterecek, sonra içkilerimizi içerken sorunumuzu konuşuruz. Yolladığım belgeleri okudunuz mu?"

"Evet," dedim. Lya kafa salladı. "Geçmişiniz ilginç ama buraya neden geldiğimizden emin değilim."

"O konuya değineceğiz," diye yanıtladı Valcarenghi. "Bırakayım da manzaranın keyfini çıkarın." Pencereyi işaret edip gülümsedi ve sustu.

Biz de Lya'yla manzaranın keyfini çıkardık, daha doğrusu uzay limanından kuleye kadarki beş dakikalık uçuşta ne kadar keyfi çıkarılırsa o kadar. Hava aracı ağaçların tepesini teğet geçerek ana caddeye alçalırken rüzgârı incecik dalları hırpaladı. Aracın içi serin ve karanlıktı ama dışarıda Shkeen güneşi öğle saatlerine yaklaştığı için kaldırım taşlarından yükselen ısı dalgası seçilebiliyordu. Halk evlerine kapanıp klimaların etrafına toplanmış olsa gerekti çünkü çok az trafik vardı.

Kule'nin ana girişine yakın inip pırıl pırıl devasa lobiye yürüdük. Valcarenghi bazı astlarıyla konuşmak üzere biz-

den ayrıldı. Gourlay bizi kapsüllerden birine bindirdi ve elli kat yukarı fırladık. Sonra sekreterliği geçip başka bir kapsüle, şahsa özel olanına bindik ve birkaç kat daha çıktık.

Odalarımız hoştu; açık yeşil halı kaplı ve ahşap lambriliydi. Eksiksiz bir kütüphane vardı, çoğu sentetik deri ciltli Yerküre klasikleriydi, yurt gezegenimiz Baldur'dan da birkaç roman bulunuyordu. Birisi özel zevklerimizi araştırmıştı. Yatak odası duvarlarından biri renkli camdandı, altımızdaki şehrin panoramik manzarasını görüyordu ve uyurken kumandasından karartılabiliyordu.

Gourley nasıl yapıldığını görev icabı gösterdi, suratsız bir komi gibi. Ayaküstü zihnini okuduysam da bir hınç duygusuna rastlamadım. Gergindi, o da birazcık. Birisine içten bir sevgi besliyordu. Bize mi? Valcarenghi'ye mi?

Lya ikiz yataklardan birine oturdu. "Bavulumuzu biri mi getirecek?" diye sordu.

Gourley başıyla onayladı. "İyi ağırlanacaksınız," dedi. "İstediğiniz bir şey olursa söyleyin."

"Merak etme, söyleriz," dedim. İkinci yatağa çöküp Gourley'e koltuğu işaret ettim. "Ne zamandır buradasın?"

"Altı yıldır," dedi, koltuğu minnetle çekip yayıldı. "Kıdemlilerden biriyim. Şimdiye kadar dört müdürle çalıştım. Dino, ondan önce Stuart, *ondan* önce de Gustaffson. Birkaç aylığına Rockwood'a bile hizmet ettim."

Lya canlandı, bağdaş kurarak öne eğildi. "Rockwood o kadar dayanabilmişti değil mi?"

"Aynen," dedi Gourlay. "Gezegeni sevmiyordu, hemen başka bir yerde müdür yardımcılığına atanmak istedi. Gerçeği söylemek gerekirse pek umursamadım. Gergin

bir tipti, kimin patron olduğunu ispatlamak için sürekli emir yağdırırdı."

"Ya Valcareghi?" diye sordum.

Gourlay esner gibi sırıttı. "Dino mu? Dino iyidir, hepsinden iyi. Başarılı, başarılı olduğunun da bilincinde. Geleli sadece iki ay oldu ama bir sürü iş yaptı, bir sürü de dost edindi. Ekibine insan gibi davranıyor, herkese ilk adıyla hitap ediyor, bunun gibi şeyler. Milletin hoşuna gidiyor."

Zihin okudum ve dürüstlük gördüm. Demek ki Gourley'in sevgi beslediği kişi Valcarenghi'ymiş. Söylediklerinde samimiydi.

Aklımda daha çok soru vardı ama sormaya fırsat bulamadım. Gourlay aniden kalktı. "Kalmamam gerekirdi," dedi. "Dinlenmek istersiniz herhalde? İki saat içinde en üst kata gelin, konuşacaklarımız var. Kapsülün yerini biliyorsunuz?"

Başımızla onayladık, Gourlay de ayrıldı. Lyanna'ya döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Yatağa uzanıp tavana dikti gözlerini. "Bilmiyorum," dedi. "Zihin okumadım. Neden bu kadar çok müdür değiştirdiklerini merak ediyorum. Bir de bizi niye çağırdıklarını."

"Yetenekliyiz de ondan," dedim gülümseyerek. Başkentte öyleyiz, evet. Lyanna'yla ikimiz sınavdan geçip yetkin birer psişik olarak tescillendik ve bunu ispatlayacak ruhsatımız bulunuyor.

"Hı-hı," dedi bana doğru yan dönüp gülümseyerek. Bu kez yarım yamalak vampir sırıtması değil. Seksi küçük kız gülümsemesi.

"Valcarenghi biraz dinlenmemizi istedi," dedim. "Kötü bir fikir olmayabilir."

Lya yataktan sıçradı. "Tamam," dedi, "ama şu ikizlerden kurtulalım."

"İkisini bitiştirebiliriz."

Tekrar gülümsedi. Yatakları birleştirdik.

Hatta biraz uyuduk da. Eninde sonunda.

Uyandığımızda bavullarımız kapının önündeydi. Temiz kıyafetler giydik, Valcarenghi'nin dillere düşmüş gösterişsizliğini hesaba katarak alelade şeyler. Kapsül bizi Kule'nin tepesine çıkardı.

Gezegen müdürünün ofisine ofis demeye bin şahit lazımdı. Masa yoktu, bildik şatafattan yoksundu. Sadece bir bar, ayak bileklerimize kadar gömüldüğümüz uzun havlı mavi halılar ve rastgele yerleştirilmiş altı yedi koltuk. Artı, dünya kadar boş alan ve güneş ışığı. Renkli camın ardındaki Shkea ayaklarımızın altında alabildiğine uzanıyordu. Bu kez dört duvarın tamamı camlıydı.

Valcarenghi ve Gourlay bizi bekliyordu. Barmenlik işini bizzat Valcarenghi üstlendi. İçkiyi tanıyamadım ama serinletici, baharatlı ve hoş kokuluydu, bir de harbiden insanın dilini sızlatıyordu. Severek yudumladım. Nedense neşelenme ihtiyacı duyuyordum.

"Shkeen şarabı," dedi Valcarenghi, gülümseyerek, dile getirilmemiş bir soruya yanıt verip. "Bir adı var ama henüz dilim dönmüyor. Zamanla o da olur. Daha geleli iki ay oldu, zor bir dil."

"Shkeen dili mi öğreniyorsunuz?" Lya şaşkınlıkla sordu. Neden şaşırdığını biliyordum. Shkeen insan diline göre kabaydı ama yerliler Yer dillerini inanılmaz kolay öğreniyorlardı. Bu durum çoğu insanın canına minnet

olduğu için de yabancı bir dili çözmenin zorlukları unutulur hale gelmişti.

"Düşünce biçimlerini anlamamı sağlıyor," dedi Valcarenghi. "En azından teoride." Gülümsedi.

Tekrar zihnini okudum, gerçi bu kez daha zordu. Fiziksel temas, algıları biler. Yine basit bir duygu yakaladım, yüzeysel, gururdu bu kez. Keyifle karışık. Şaraba yordum. Altı boş.

"İçkinin adı her neyse sevdim," dedim.

"Shkeen üretimi içkiler ve yemekler geniş bir yelpazeye yayılır," diyerek lafa girdi Gourlay. "Birçoğunun şimdiden ihracatına başladık ve başka ürünlere bakıyoruz. Piyasa bereketli."

"Bu akşam diğer yerel ürünleri de tatma fırsatınız olacak," dedi Valcarenghi. "Bir şehir turu ayarladım, Shkeenkent'te bir iki yere uğrayacağız. Bu büyüklükteki bir yerleşime göre gece hayatımız epey ilginçtir. Rehberiniz ben olacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. Lya'nın da ağzı kulaklarındaydı. Genellikle şehir turuna zahmet edilmez. Çoğu Normal, Yeteneklilerin yanında huzursuz olduğundan bir an önce işlerini yaptırmaya bakar, sonra da bizi mümkün olduğunca çabuk sepetlerler. Bizimle katiyetle kaynaşmazlar.

"Şimdi, sorun şu," dedi Valcarenghi, içkisini bırakıp koltuğunda öne eğilerek. "Birlik Tarikatı'nı okumuş muydunuz?"

"Bir Shkeen dini," dedi Lya.

"*Başlıca* Shkeen dini," diye düzeltti Valcarenghi. "Halkın tamamı dindar. Bu gezegende kâfir yok."

"Yolladığınız belgeleri okuduk," dedi Lya. "Başka kaynaklara da baktık."

"Ne düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Can sıkıcı. İlkel. Ama okuduğum diğer dinlerden çok farklı değil. Shkeen'ler çok gelişmiş değiller sonuçta. Eskiden Yerküre'de de insan kurban edilen dinler varmış."

Valcarenghi kafasını iki yana sallayarak Gourlay'e baktı.

"Hayır, anlamamışsınız," diyerek söz aldı Gourlay, içkisini halıya bırakıp. "Dinlerini altı yıldır araştırıyorum. Tarihte benzeri yok. Yaşlı Yerküre'dekilere hiç benzemiyor, hayır efendim. Keza rastladığımız diğer ırklarınkine de.

Birleşim'e gelince, eh, onu da insan kurban etmeyle kıyaslamak yanlış, çok yanlış. Eski Yerküre dinlerinde tanrıları memnun etmek için bir iki kişi zorla kurban edilirdi. Milyonlara merhamet edilsin diye bir avuç insan katledilirdi. O bir avuç insan da genelde karşı koyardı. Shkeen'ler böyle değil. Greeshka *herkesi* alıyor. Onlar da kendi rızalarıyla gidiyorlar. Parazitler tarafından diri diri yeneceklerini bilerek mağaralara akın ediyorlar, aynı lemming'ler gibi. Her Shkeen kırk yaşında Katılım evresine geçiyor ve elliye basmadan Nihai Kavuşma'ya gidiyor."

Kafam karışmıştı. "Pekâlâ," dedim. "Aradaki farkı anladım galiba. İyi de n'olmuş yani? Bu mudur sorun? Birleşim faslının Shkeen'ler için acımasızca olduğunu tahmin ediyorum ama kendi iç meseleleri bu. Dinleri Hrangan'ların yamyamlık ayinlerinden daha beter değil ya?"

Valcarenghi içkisini bitirip ayağa kalkarak bara yö-

neldi. Kadehini tazelerken havadan sudan konuşur gibi şunu dedi; "Bildiğimiz kadarıyla Hrangan yamyamlığının insan müritleri hiç olmadı."

Lya irkildi. Ben de irkildim. Sırtımı dikleştirip bakakaldım. "Ne?"

Valcarenghi elinde kadehiyle koltuğuna geri döndü. "İnsanlar dinden dönüp Birlik Tarikatı'na katılıyorlar. Şimdiden düzinelercesi Katılım aşamasında. Henüz hiçbiri tam Birleşim'e ulaşamadı ama ulaşmaları sadece zaman meselesi." Oturup Gourlay'e baktı. Biz de baktık.

Sırık sarışın lafı onun bıraktığı yerden aldı. "İlk dine döndürme vakası yaklaşık yedi yıl önce yaşandı. Buraya gelişimden bir yıl kadar önce, Shkea'nın keşfedilip ilk yerleşimin kurulmasından da iki buçuk yıl sonra. Herifin adı Magly. Psişikiyatrist, Shkeen'lerle içli dışlı çalışıyormuş. İki yıl içinde din değiştirmiş. '08'de, ardından başkası gelmiş, ertesi yıl da başkaları. O tarihten beri sayıları artıyor. Büyük isimlerden biri de aralarına katılmış. Phil Gustaffson."

Lya gözlerini kırpıştırdı. "Gezegen müdürü mü?"

"Ta kendisi," dedi Gourlay. "Çok müdür değiştirdik. Rockwood dayanamayıp gittikten sonra Gustaffson geldi. İri yarı, aksi bir ihtiyardı. Herkes onu seviyordu. Son görevinde eşini ve çocuklarını kaybetmişti ama acısını hiç hissettirmezdi. Daima candan, neşe doluydu. Derken Shkeen diniyle ilgilenir oldu, onlardan bahsetmeye başladı. Magly ve diğer dine dönenlerle de muhabbeti vardı. Bir Greeshka'yı görmeye bile gitti. O deneyim onu bir süreliğine fena sarstı. Ama sonunda üstesinden geldi, araştırmalarına geri döndü. Onunla çalışsam da aklından geçenleri asla tahmin edemezdim. Bir yıl kadar önce din

değiştirdi. Şimdi Katılım'da. Hiç kimse o kadar çabuk kabul edilmemişti. Shkeenkent'te duyduğuma göre apar topar Nihai Kavuşma'ya bile kabul edilebilirmiş. Şu da var, Phil burada herkesten daha uzun süre müdürlük yaptı. İnsanlar onu seviyordu, öbür tarafa geçince dostlarının çoğu peşinden gitti. Katılım oranı şimdi daha da yüksek."

"Yüzde birden çıktı ve yükseliyor," dedi Valcarenghi. "Oran düşük görünebilir ama ne anlama geldiğini unutmayın. Yerleşim birimimdeki insanların yüzde biri intiharın çok nahoş bir türünü içeren bir dini seçiyor."

Lya dönüp Gourlay'e baktı, sonra tekrar müdüre döndü. "Bu durum neden resmi makamlara bildirilmemiş?"

"Bildirilmesi gerekirmiş," dedi Valcarenghi, "ama Gustaffson'un yerini alan Stuart bir skandal kopmasından çekinmiş. İnsanları yabancı bir dine geçmekten alıkoyan bir kanun olmadığından ötürü Stuart bunu sorundan saymamış. Dine geçiş oranını düzenli olarak bildiriyormuş ancak tepedekilerden hiç kimse zahmet edip de tüm bu insanların *neye* inandığını anımsayarak bir bağlantı kuramamış."

İçkimi bitirip yere bıraktım. "Devam edin," dedim Valcarenghi'ye.

"Ben bu durumu sorun addediyorum," dedi. "Ne kadar az sayıda insanın dahil olduğu umurumda değil, insan evlatlarının kendi rızalarıyla Greeshka'nın midesini boylamaları beni dehşete düşürüyor. Göreve atandığımdan bu yana bir psikolog ekibiyle çalışıyorum ama onlar hiçbir yere varamıyorlar. Bana Yetenekliler lazım. İkinizden bu insanların o dini *neden* benimsediklerini bulmanızı istiyorum. Ondan sonra gerekeni ben yaparım."

Sorun tuhaftı ama görev yeterince açık görünüyordu. Emin olmak için Valcarenghi'nin zihnini okudum. Hisleri bu kez biraz daha karmaşıktı ama çok değil. Özgüven duygusu hepsine baskın çıkıyordu, yani sorunu halledebileceğimizden emindi. Sahici bir kaygı duyuyordu ama korku yoktu, en küçük bir yalan dolan belirtisi bile yoktu. Bir kez daha hiçbir katakulli yakalamadım. Valcarenghi iç çalkantılarını çok iyi saklıyordu, şayet varsa.

Lyanna'ya baktım. Koltuğunda eğreti oturuyordu ve şarap kadehini sımsıkı kavramıştı. Zihin okuyordu. Derken gevşedi ve bana bakıp kafasıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedim. "Sanırım halledebiliriz."

Valcarenghi gülümsedi. "Bundan hiç şüphem yok," dedi. "İşi *kabul edip etmeme* meselesiydi sadece. Bu akşamlık iş konuşmak yeter. Size şehirde bir gece geçirtmeye söz verdim ve sözlerimi tutmaya hep gayret ederim. Yarım saat sonra lobide buluşalım."

Lya ile odamıza dönüp daha resmi birşeyler giydik. Ben lacivert bir ceket seçtim, altına beyaz pantolon, bir de uyumlu örme fular. Son moda değildi ama Shkea'nın modayı birkaç ay geriden takip ettiğini umuyordum. Lya incecik mavi çizgileri vücut ısısına göre değişip iç gıcıklayıcı desenler çizen ipeksi bir tayt elbise geçirdi üstüne. Narin bedeninin kıvrımlarını tümüyle ortaya çıkaran giysinin hatları kesinlikle şehvet uyandırıcıydı. Üzerine mavi yağmurluk çok yakışmıştı.

"Valcarenghi bir tuhaf," dedi yağmurluğu iliklerken.

"Ya?" Ceketimin bir türlü kapanmayan sızdırmazıyla cebelleşiyordum. "Zihnini okurken bir şey mi yakaladın?"

"Yok," dedi. Yağmurluğu iliklemeyi bitirip aynada hayranlıkla kendine baktı. Sonra pelerin gibi savurtarak bana döndü. "Tuhaf işte. Ne düşünüyorsa onu söylüyordu. Ha sözcükleri değiştiriyordu tabii ama üstünde durmaya değmez. Aklı tartıştığımız mevzuda, gerisi bir duvarın arkasındaydı." Gülümsedi. "Derinlerdeki karanlık sırlarının tekine bile erişemedim."

Sızdırmazın hakkından gelmeyi nihayet başardım. "Cık," dedim. "Bu gece tekrar denersin artık."

Bu lafıma surat ekşitti. "Nah denerim. Mesai saatleri dışında zihin okumam. Adil değil. Ayrıca zahmetli. Keşke düşünceleri senin hisleri algılayabildiğin kadar rahat okuyabilseydim."

"Yeteneğinin bedeli," dedim. "Benden daha beceriklisin, ücretin de benimkinden yüksek." Bavulu karıştırıp bir yağmurluk aradım ama yakışanı bir türlü bulamayınca vazgeçtim. Yağmurluklar demodeydi zaten. "Valcarenghi'den ben de pek bir şey yakalayamadım. Okuduğum kadarı yüzünden de anlaşılıyordu zaten. Çok disiplinli biri olsa gerek. Üstünde durmadım. Adamın şarabı güzel."

Lya başıyla onayladı. "Aynen! O meret bana da iyi geldi. Baş ağrısıyla uyanmıştım, geçti."

"Rakımdandır," dedim. Kapıya yöneldik.

Lobi tenhaydı, neyse ki Valcarenghi bizi fazla bekletmedi. Bu kez kendi hava aracının dümenine geçti. Epeydir kullandığı hırpaniliğinden belli olan siyah bir araçtı. Gourlay sokulgan bir tip olmadığından Valcarenghi yanında bir kadınla gelmişti. Laurie Blackburn muhteşem kumral saçıyla bir içim suydu. Valcarenghi'den bile gençti, göz kararıyla yirmili yaşların ortasında.

Havalandığımızda günbatımıydı. Ufuk çizgisi turuncu ve kırmızıya boyanmış muhteşem bir duvar süsü gibiydi, ovalardan serin bir meltem esiyordu. Valcarenghi soğutucuları kapatıp aracın pencerelerini açtı. Yol boyunca şehrin alacakaranlığa bürünmesini seyrettik.

Akşam yemeği, galiba bizi rahat ettirmek için olsa gerek, Baeduryen dekorlu lüks bir restorandaydı. Ne var ki yemekler çok kozmopolitti. Baharatlar, otlar, pişirme *tarzı* tamamen Baldur'a özgüydü. Etler ve sebzeler yöreseldi. İlginç bir bileşimdi. Valcarenghi dördümüzün adına sipariş verince yaklaşık bir düzine farklı yemek tattık. En sevdiğim acı-ekşi sosta pişirilmiş minicik bir Shkeen kuşu oldu. Dişe dokunur değildi ama tadı muhteşemdi. Ayrıca yemekte tam üç şişe şarap devirdik; akşamüzeri tattığımız Shkeen içkisinden bir şişe, Baldur'un Veltaar'ından soğuk bir şişe, bir şişe de Yerküre'den Burgonya şarabı.

Sohbet çabucak koyulaştı. Valcarenghi doğuştan lafazandı, bir o kadar da iyi bir dinleyiciydi. En sonunda muhabbet elbette dönüp dolaşıp Shkea ve Shkeen'lere geldi. Konuyu açan Laurie'ydi. Uzamsal antropoloji dalında yüksek lisans yapıyordu ve altı aydır Shkea'daydı. Shkeen uygarlığının binlerce yıldır neden yerinde saydığını bulmaya çalışıyordu.

"Bizden daha yaşlılar, biliyorsunuz," dedi. "Onların şehirler kurduğu dönemde insanlar daha alet kullanmaya başlamamışlardı. İlk insanlara uzay yolculuğuyla rastlayanlar olsa olsa Shkeen'lerdir, başka türlüsü mümkün değil."

"O konuda kuramlar yok mu zaten?" diye sordum.

"Var da hiçbiri evrensel anlamda benimsenmiş değil," dedi. "Cullen ağır metallerin eksikliğine atıfta bulunur

mesela. O da bir unsur ama durumlarını *tamamen* açıklıyor mu? Von Hamrin'in savına göre Shkeen'lerin yeterince rakibi yok. Gezegende etoburlar yaşamadığı için ırkın saldırganlaşması için ortada hiçbir sebep bulunmuyormuş. Bu görüşü yüzünden adamı topa tutuyorlar. Shkea *o kadar da* cennet değil; öyle olsaydı Shkeen'ler asla şu anki seviyelerine ulaşamazlardı. Hem Greeshka bir etobur değil de nedir? Onları *yemiyor mu* sonuçta?"

"Senin görüşün ne?" Lya sordu.

"Bence durumları dinle alakalı bir şey ama henüz tam çözemedim. Dino'nun yardımıyla halkla konuşuyorum, Shkeen'ler de yeterince cana yakınlar ama araştırma kolay değil." Birden durup Lya'ya sert baktı. "Benim için öyle en azından. Sizin için daha kolay olur tahmin ediyorum."

Bunu daha önce de duyduk. Normaller genellikle Yeteneklilerin fazla avantajlı olduklarını düşünürler, bu da son derece anlaşılır bir durumdur. Öyleyizdir. Ne var ki Laurie hınçlı değildi. Kanaatini zehir saçan bir dille değil, düşünceli bir şekilde şüpheyle karışık ifade etmişti.

Valcarenghi öne eğilip kolunu kadının beline attı. "Hey," dedi. "Bu kadar iş konuşmak yeter. Yarına kadar Robb ile Lya'nın başını Shkeen'lerle ağrıtmayalım."

Laurie adama bakıp çekingen gülümsedi. "Tamam," dedi usulca. "Kendimi kaptırdım. Kusura bakma."

"Sorun değil," dedim kadına. "İlginç bir konu. Muhtemelen bir gün sonra biz de böyle coşarız."

Lya kafa sallayarak hak verdi ve Laurie'ye kuramını destekleyecek bir şeye rastlarsak ilk ona haber vereceğimizi söyledi. Aklım başka yerdeydi. Sosyalleşirken

Normallerin zihnini okumak kabalıktır, biliyorum ama bazen karşı koyamıyorum. Valcarenghi kolunu Laurie'ye dolayıp kadını nazikçe kendine çekmişti. Meraklandım.

O yüzden de ayıbına aldırmadan çabucak okumaya giriştim. Kafası kıyaktı, çakır keyifti galiba, bir de kendinden çok emin ve sahiplenici hissediyordu. Duruma hâkim. Ama Laurie bir tereddüt yumağıydı, öfkesi bastırılmış, belli belirsiz bir korku besliyordu. Bir de aşk, sersemletici ama çok güçlü. Bana veya Lya'ya yönelik olduğundan kuşkuluydum. Valcarenghi'ye âşıktı.

Masanın altından Lya'nın eline uzandım ama dizini buldum. Nazikçe sıkınca bana bakıp gülümsedi. İyi ki zihin okumuyordu. Laurie'nin Valcarenghi'ye âşık olması beni rahatsız etmişti, nedendir bilmem, hoşnutsuzluğumu Lya'nın fark etmeyişine memnundum.

Şarabın kalanını bir çırpıda bitirdik. Valcarenghi de hesabın icabına baktı. Sonra kalktı. "Durmak yok!" dedi. "Gece yeni başlıyor, daha uğrayacağımız yerler var."

Böylece oralara da uğradık. Şehirde tiyatro salonları olsa da holoşov veya ona benzer sıkıcı şeylere hiç girmedik. Sırada bir kumarhane vardı. Shkea'da kumar yasaldı elbette. Olmasaydı bile Valcarenghi yasal hale getirirdi zaten. Fişleri o temin etti, ben de onun namına birazını kaybettim, birazını da Laurie. Lya oynamaktan men edildi; becerisi fazla güçlüydü. Valcarenghi çok para kazandı; fırdöndüde süper bir oyuncuydu, geleneksel oyunlarda da gayet iyiydi.

Ardından bar faslı geldi. Gene içildi ve yerel eğlenceler umduğumdan daha iyi çıktı.

Dışarı çıktığımızda hava zifiri karanlıktı, böylece

keşif turumuzun sonuna yaklaştığımızı anladım. Valcarenghi bizi şaşırttı. Araca geri döndüğümüzde torpidonun altından bir kutu ayıltıcı çıkarıp ikram etti.

"Hey," dedim. "Şoför sensin. Benim neyime gerek? Daha yeni kafa bulmuşum zaten."

"Sizi benzersiz bir Shkeen kültür etkinliğine götürüyorum Robb," dedi. "Yerlilere densizce laflar sarfetmenizi veya üzerlerine kusmanızı istemem. İç ilacını."

İlacı içmemle kafamın dumanı dağılmaya başladı. Valcarenghi aracı çoktan havalandırmıştı. Arkama yaslanıp kolumu Lya'a attım, o da başını omuzuma dayadı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Shkeenkent," diye yanıtladı, arkasına bile bakmadan, "Büyük Salon'a. Bu gece bir İçtima var, ilginizi çeker diye umuyorum."

"Shkeen dilinde olacak haliyle," dedi Laurie, "ama Dino size tercüme eder. Dillerini ben de biraz anlıyorum, atladığı bir şey olursa telafi ederim."

Lya heyecanlanmış gibiydi. İçtimaları okumuştuk tabii, ancak Shkea'daki ilk günümüzde birine tanık olacağımızı hiç beklemiyorduk. İçtimalar nadir düzenlenen dini törenlerdi; Katılım saflarına dahil olmaya hazırlanan hacılar için bir nevi kitlesel mezhep ayini. Şehir her gün hacılarla dolup taşıyordu ama İçtimalar yılda sadece üç dört kez, müstakbel Katılımcılar yeterli sayıya ulaştığında düzenleniyordu.

Hava aracı apaydınlık yerleşim birimine adeta çıt çıkarmadan girerek düzinelerce rengin oynaştığı devasa çeşmelerin ve şehri sıvı alev kolları gibi saran çok süslü kemerlerin üzerinden geçti. Havada başka birkaç araç

daha vardı. Kentin ağaçlık geniş yollarında gezinen yayaların üzerinden uçtuk bazen. Ancak halkın çoğu içerideydi, geçtiğimiz birçok ev ışık ve müzikle taşıyordu.

Derken, ansızın, şehrin karakteri değişmeye başladı. Yer örtüsü engebeli hale gelip önümüzde tepeler belirdi, ışıklar bayırların arkasında kalıp gözden yitti. Altımızda, ağaçlı yolların yerini ışıklandırılmamış mıcır ve toprak yollar aldı; son moda Shkeen mimarisine öykünen cam ve metal kubbelerse yerlerini daha eski tuğla muadillerine bıraktı. Shkeen şehri insanların muhitine kıyasla daha ıssız, evlerin çoğu kapkaranlıktı.

Sonra, tam önümüzde, diğerlerinden daha büyük bir höyük belirdi, başlı başına bir tepe gibiydi, kocaman kemerli bir kapısı ve yarık şeklinde bir dizi penceresi vardı. Bu seferkinden ışık sızıyordu, gürültüler de geliyordu, Shkeen'ler de dışarıdaydı.

Yaklaşık bir gündür Shkea'da olsam da ilk kez bir Shkeen gördüğümü yeni fark ettim. Gece vakti hava aracından bakınca hepsini tam seçemiyordum haliyle. Ama gördüm. İnsanlardan daha ufak tefektiler, en uzun boylusu bir buçuk metreydi, gözleri kocaman, kolları uzun. Yukarıdan en fazla bu kadarını söyleyebiliyordum.

Valcarenghi aracı Büyük Salonun yakınına bıraktı, hep birlikte indik. Dört bir yandan gelen Shkeen'ler kemerli girişe akın ediyordu ama çoğunluk içerideydi. Kalabalığa karıştık, bir kişi bile ikinci kez dönüp bakmadı bize. Valcarenghi'yi cılız, cırlak bir sesle selamlayıp ona Dino diye hitap eden şahsiyet hariç. Adamın burada bile ahbapları vardı.

İçerisi devasa bir odaydı. Tam ortasına muazzam Shkeen kalabalığının etrafını sardığı kocaman, ilkel bir

kürsü yerleştirilmişti. Yegâne ışık kaynağı duvardaki yarıklara ve kürsünün etrafındaki upuzun sırıklara yerleştirilmiş meşalelerdi. Birisi konuşunca iri pörtlek gözlerin hepsi o yöne döndü. Salonda insan namına sadece dördümüz vardık.

Meşalelerin ışığıyla halelenen konuşmacı, konuşurken kollarını neredeyse hipnotize edici bir şekilde yavaşça oynatan şişman ve orta yaşlı bir Shkeen'di. Konuşması bir dizi ötme, vızıldama ve homurtudan ibaret olduğu için çok dikkatli dinlemedim. Zihni okunamayacak kadar uzaktaydı. Kılığını ve etrafımdaki diğer Shkeen'leri incelemekle yetindim. Gördüğüm kadarıyla hepsi tüysüzdü, yumuşak görünümlü turuncu tenleri minicik kırışıklarla büzüşmüştü. Rengârenk ham kumaştan sade entariler giymişlerdi ve erkeklerle dişileri birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum.

Valcarenghi bana sokulup sesini alçaltarak dikkatle fısıldadı. "Konuşmacı bir çiftçi," dedi. "Kalabalığa hayatındaki zorluklardan bahsedip nereden nerelere geldiğini anlatıyor."

Etrafıma bakındım. Valcarenghi'nin fısıltısı mekândaki tek harici sesti. Diğer herkes ölüm sessizliğindeydi, gözler kürsüye kenetli, nefesler tutulmuş. "Dört erkek kardeşlermiş," dedi Valcarenghi. "İkisi Nihai Kavuşma'ya erişmiş, diğeri Katılım'daymış. Şimdi çiftliğin başında küçük kardeşi duruyormuş." Kaşlarını çattı. "Konuşmacı çiftliğini bir daha asla göremeyecekmiş," dedi, biraz daha yüksek sesle, "ama halinden memnun."

"Ekinler mi kötüymüş?" diye sordu Lya, saygısızca sırıtarak. Kulak misafiri olmuştu. Ters bir bakış fırlattım ona.

Shkeen konuşmasına devam ediyordu. Valcarenghi söylenenleri yakalayayım derken bocaladı. "Şimdi de günahlarından bahsediyor, utanç duyduğu eylemlerinden, ruhunun en karanlık sırlarından. Zamanında sivri dilliymiş, kibirliymiş, bir keresinde küçük kardeşine vurmuş. Şimdi eşinden bahsediyor, bir de tanıdığı başka bir kadından. Başkalarıyla çiftleşerek eşini defalarca aldatmış. Gençliğinde kadınlardan korktuğu için hayvanlarla ilişkiye girmiş. Son yıllarda iktidarsız olduğu için kocalık görevini kardeşine bırakmış."

Böyle sürüp giderek inanılmaz ayrıntılara girildi, hem irkilten hem dehşete düşüren ayrıntılara. Hiçbir şey mahremiyette kalmadı, eşelenmemiş hiçbir sır bırakılmadı. Valcarenghi'nin fısıldayarak aktardıklarını ilk başta şok olmuş bir halde dinledim, en sonunda tüm bu kepazelikten giderek sıkıldım. Aldırış etmez oldum. Bir an bu kocamış şişko Shkeen'den daha iyi tanıdığım bir insan var mı diye meraka düştüm. Ardından Lyanna'da o yetenek varken herhangi birini bu kadar iyi tanıyor mudur acaba, dedim içimden. Sanki konuşmacı tüm hayatını oracıkta baştan sona yaşamamızı istiyordu.

Konuşması adeta saatler sürdü. Nihayetinde toparlamaya başladı. "Şimdi Birleşim'den bahsediyor," diye fısıldadı Valcarenghi. "Katılım'a geçecek, çok sevinçli, çok uzun zamandır hasretle bekliyormuş. Çilesi son bulacakmış, yalnızlıktan kurtulacak, çok yakında kutsal şehrin sokaklarında yürüyerek çan seslerine neşesiyle eşlik edecekmiş. Sonra da Nihai Kavuşma, daha birkaç yılı varmış ama. Ahirette kardeşleriyle buluşacakmış."

"Hayır, Dino." Bunu fısıldayan Laurie'ydi. "Onun söy-

lediklerini insan terimleriyle aktarmayı bırak. Kardeşlerimle tek vücut olacağız diyor. Cümlesi kardeşleriyle bütünleşeceği anlamına da geliyor aynı zamanda."

Valcarenghi gülümsedi. "Peki Laurie. Madem öyle diyorsun..."

Birden şişko çiftçi kürsüden kayboldu. Kalabalık kıpırdandı ve konuşmacının yerini başka birisi aldı. Çok daha kısa boylu, aşırı kırışık, tek gözünün yerinde koca bir delik olan biriydi. Konuşmaya başladı, ilk başta duraklayarak, sonra büyük bir beceriyle hiç aksamadan.

"Bu seferki bir duvarcı ustası, birçok inşaatta çalışmış, kutsal şehirde yaşıyor. Bir gözünü yıllar önce kaybetmiş, bir kubbeden düşmüş, gözüne sivri bir tahta parçası saplanmış. Çok büyük acılar çekmiş ama bir yıl içinde işine geri dönmüş, erken Birleşim için yakarmamış, çok cesurca davranmış, cesaretiyle gurur duyuyor. Bir eşi var ama hiç çocukları olmamış, buna üzülüyor, eşiyle muhabbetleri yokmuş, birbirlerine mesafelilermiş, kadın geceleri ağlarmış, buna da üzülüyor ama kadını hiç incitmemiş ve..."

Bu da saatlerce sürdü. Huzursuzluğum yine nüksetti ama üstesinden geldim. Çok mühim bir olaydı bu. Valcarenghi'nin anlatısına ve tek gözlü Shkeen'in mazisine kendimi kaptırdım. Çok geçmeden hikâyelere etrafımdaki yabancılar gibi pür dikkat kesildim. Kubbenin altı havasız, sıcak ve nemliydi; ceketim terden lekelenip sırılsıklam olmuştu, hatta bir kısmı üzerime abanan yaratıkların teriydi. Gene de pek aldırmadım.

İkinci konuşmacı da ilki gibi Katılım'a dahil olmanın ve yaklaşan Nihai Kavuşma'nın verdiği sevinci uzun uzadıya överek noktaladı sözlerini. Sonlara doğru

Valcarenghi'nin çevirisine bile gerek duymaz hale geldim. Shkeen'in mutluluğu sesinden ve konuşurkenki telaşından anlaşılıyordu. Belki de bilinçli olmadan zihin okuyordum. Gerçi hedefin duygusal dışavurumu çok güçlü değilse o kadar uzaktan okuyamam.

Kürsüye üçüncü bir konuşmacı çıktı ve diğerlerinden daha yüksek sesle konuştu. Valcarenghi ayak uydurmaya çalışıyordu. "Bu seferki bir kadın," dedi. "Kocasına sekiz evlat vermiş, dört kız üç erkek kardeşi var, ömrü boyunca çiftçilik yapmış, kadın..."

Kadının konuşması birden adeta doruk noktasına ulaştı. Birkaç kez çok tiz ıslık öttürerek uzun bir ötüşle noktaladı cümlesini. Sonra birden sustu. Kalabalık tek vücut halinde ıslıklarla ona yanıt vermeye başladı. Tekinsiz bir müzik gibi çınlattı Büyük Salonu. Etrafımızdaki tüm Shkeen'ler salınarak ıslık öttürmeye başlamıştı. Kadın manzarayı iki büklüm ve yıkılmış bir halde seyretti.

Valcarenghi tercüme etmeye yeltendiyse de bir noktada bocaladı. Laurie onun başa dönmesine fırsat bırakmadan araya girdi. "Büyük bir trajediden bahsetti," diye fısıldadı. "Diğerleri duydukları kederi, kadının acısını paylaştıklarını ıslıklarla ifade ediyorlar."

"Duygudaşlık, evet," dedi Valcarenghi, sözü tekrar devralarak. "Gençken abisi hastalanmış, ölmek üzereymiş. Ebeveynleri küçük çocuklarını bırakamadıkları için abisini kutsal bayırlara onun götürmesini istemişler. Yolda arabayı dikkatsiz kullanınca bir teker parçalanmış, abisi de yolda ölmüş. Birleşim'den mahrum can vermiş. Kadın kendisini suçluyor."

Shkeen tekrar konuşmaya başlamıştı. Laurie bize sokulup usulca fısıldayarak çeviriye koyuldu. "Abisinin öldüğünü tekrar söyledi. Ona ayıp etmiş, abisini Birleşim'den mahrum bırakmış, şimdi abisi kopukmuş, yalnızmış ve şeyden yoksun kalmış... şeyden..."

"Öbür dünyadan," dedi Valcarenghi. "Öbür dünyadan yoksun kalmış."

"Bu ifadenin tamamen doğru olduğundan emin değilim," dedi Laurie. "Oradaki kavram..."

Valcarenghi elini sallayarak onu susturdu. "Dinle," dedi. Çeviriye kendisi devam etti.

Kadının mazisini Valcarenghi'nin giderek daha hırıltılı hale gelen sesinden dinledik. Kadın en uzun konuşan kişi oldu, hikâyesi de üçünün içinde en acıklı olanıydı. Konuşması bitince bir kişi daha çıktı. Valcarenghi elini omuzuma koyup çıkışı işaret etti.

Terden sırılsıklam olduğumu serin gece havasının buzlu su gibi çarpmasıyla aniden fark ettim. Valcarenghi hızlı adımlarla araca yöneldi. Konuşmalar bıraktığımız yerde hâlâ sürüyor, Shkeen'ler en küçük yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı.

"İçtimalar günlerce, bazen haftalarca sürer," dedi Laurie hava aracına bindiğimizde. "Shkeen'ler dönüşümlü olarak dinlerler, aşağı yukarı yani. Kendilerini paralarcasına tek kelime kaçırmamaya çalışırlar ama eninde sonunda bitap düşüp biraz dinlenmeye çekilirler, sonra da kaldıkları yerden devam. Bir İçtima'nın tamamını hiç uyumadan bitirmek büyük bir onurdur."

Valcarenghi aracı havalandırdı. "Bir gün deneyeceğim," dedi. "Birkaç saatten fazla hiç kalmadım ama ilaç

takviyesiyle beceririm sanıyorum. Ayinlerine daha fazla katılsak insanlar ile Shkeen'ler arasındaki bağı daha iyi kavrarız."

"Ya," dedim. "Belki Gustaffson da aynısını düşünüyordu."

Valcarenghi hafiften güldü. "Orası öyle de benim *o kadar* kaptırmaya niyetim yok."

Eve yolculuğumuz yorgunluktan sessiz geçti. Zaman mefhumunu yitirmiştim ama bedenim şafağın sökmek üzere olduğunda ısrarcıydı. Koltuk altıma kıvrılan Lya bitip tükenmiş görünüyordu ve yarı uyanıktı. Hislerim aynıydı.

Hava aracını Kule'nin önüne bırakıp kapsüle bindik. Düşünecek hal kalmamıştı bende. Uyku çok ama çok çabuk bastırdı.

O gece rüya gördüm. Güzel bir rüyaydı sanırım ama havanın ağarmasıyla etkisi kayboldu, ellerim boş ve kandırılmış hissettim kendimi. Uyandıktan sonra da öylece yattım, Lya kollarımda, gözlerim tavanda, gördüğüm rüyayı anımsamaya çalıştım. Ama nafile.

Onun yerine kendimi İçtima'yı düşünürken buldum, kafamda dönüp duruyordu. En sonunda örtüleri üzerimden atıp yataktan kalktım. Camı kararttığımız için oda hâlâ zifiri karanlıktı. Gene de kumandayı kolayca buldum ve rengini azıcık açtım ki sabah güneşi içeri girsin.

Lya uyku mahmurluğuyla homurdanıp öbür tarafına döndü ama kalkmaya teşebbüs etmedi. Onu yatak odasında yalnız bırakıp kütüphanemize geçerek Shkeen'lerle ilgili bir kitap bakındım; bize gönderilen belgelerden biraz daha ayrıntılı bir şey. Şansıma küseyim. Kütüphane oyalanma amaçlıydı, araştırma değil.

Bir görüşme ekranı bulup Valcarenghi'nin ofisine bağlandım. Gourlay yanıt verdi. "Selam," dedi. "Dino arayacağınızı tahmin ediyordu. Henüz burada değil. Bir ticaret anlaşmasında arabuluculuk yapmaya gitti. Bir ihtiyacınız mı var?"

"Kitaplar," dedim, sesim hâlâ hafif uykuluydu. "Shkeen'lerle ilgili bir şeyler."

"Onu temin edemem," dedi Gourlay. "Aslına bakarsanız hiç yok. Bir sürü belge, araştırma makalesi ve inceleme yazısı var ama tam kapsamlı bir kitap yok. Bir tane yazacağım ama henüz başına oturamadım. Dino size benim danışmanlık yapabileceğim kanaatindeydi."

"Ya."

"Sorularınız mı var?"

Bir soru düşündüm, bulamadım. "Pek sayılmaz," dedim omuz silkerek. "Sadece evveliyatına dair genel bir bilgi edinmek istemiştim, İçtimalarla ilgili daha fazla bilgi mesela."

"Bunları ileride konuşabiliriz," dedi Gourlay. "Dino bugün işe koyulacağınızı söylemişti. İsterseniz Kule'ye insanları çağırabiliriz ya da gidip kendiniz görüşebilirsiniz."

"Biz gideriz," dedim hemen. Birilerini görüşmeye çağırmak her şeyi berbat eder. Tedirgin olurlar ve okumak istediğim duyguları bastırıp farklı şeyler *düşündükleri* için de Lyanna'nın işini zorlaştırırlar.

"İyi," dedi Gourlay. "Dino size bir hava aracı ayırdı. Lobiden teslim alabilirsiniz. Keza, oraya sizin için başka anahtarlar da bırakıldı, yani sekreterle falan uğraşmadan doğruca ofise çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim. "Görüşürüz." Ekranı bir fiskede kapatıp yatak odasına geri döndüm.

Lya örtüler belinde, yarı oturur haldeydi. Yanına oturup öptüm. Gülümsediyse de karşılık vermedi. "Hey," dedim. "Ne bu tavır?"

"Baş ağrısı," dedi. "Ayıltıcıların akşamdan kalmalığı giderdiğini sanıyordum."

"Teoride gideriyor. Bende gayet iyi işe yaradı." Dolaba gidip giyecek bir şey baktım. "Buralarda mutlaka baş ağrısı hapları vardır. Dino'nun o kadar elzem bir şeyi unutmayacağına eminim."

"Of. Evet. Üzerime geçireceğim bir şey atsana."

Tulumlarından birini kapıp odanın öbür ucuna fırlattım. Lya kalkıp giyinirken ben de giyindim. Sonra banyoya gitti.

"Hah şöyle," dedi. "Haklıymışsın, ilaçları unutmamış."

"Titiz adamdır."

Gülümsedi. "Herhalde. Laurie dili ondan daha iyi biliyor ama. Kadını okudum. Dino dün gece çeviride birkaç hata yaptı."

O kadarını ben de tahmin etmiştim. Valcarenghi'nin itibarını zedelemez; dediklerine göre adam dört ay dezavantajlı başlamış işe. Kafa salladım. "Başka bir şey algıladın mı?"

"Hayır. Şu konuşmacılara erişmeye çalıştım ama aradaki mesafe çoktu." Yanıma gelip elimi tuttu. "Bugün nereye gidiyoruz?"

"Shkeenkent," dedim. "Şu Katılımcılardan birilerini bulmayı deneyelim. İçtima'da hiç insan ilişmedi gözüme."

"Yoktu. O tür etkinlikler müstakbel Shkeen Katılımcıları için."

"Öyleymiş. Hadi gidelim."

Gittik. Kule kafeteryasında geç kahvaltı yapmak üze-

re dördüncü kata indik, sonra lobideki adamın gösterdiği hava aracını aldık. Yeşil, spor model bir dört koltuklu, çok alelalde, hiç göze batmayacak türden.

Yayan gidersek çevreye daha iyi aşina olacağımızı düşünerek aracı Shkeen kentinin içlerine kadar sokmadım. İlk bayırda bırakıp yürüdük.

İnsan şehri adeta bomboştu ama Shkeenkent hareketliydi. Kırma taş sokaklar yerli doluydu, ellerinde tuğla istifleri ve meyve, giysi sepetleriyle telaş içinde bir aşağı bir yukarı koşturuyorlardı. Her yerde çocuklar vardı, çoğu çıplaktı; turuncu ve şişko birer enerji topu gibi etrafımızda daireler çiziyor, ıslıklar öttürüp kâh homurdanarak kâh sırıtarak arada bir bizi çekiştiriyorlardı. Ufaklıklar erişkinlerden farklı görünüyorlardı. Kızıla çalan birkaç tutam saçları vardı mesela, keza ciltleri de hâlâ pürüzsüz ve kırışıksızdı. Bize gerçek anlamda ilgi gösterenler sadece onlardı. Erişkin Shkeen'ler kendi işleriyle uğraşıyorlar, arada sırada dostane bir gülümsemeyle bakıyorlardı. İnsanlara Shkeenkent sokaklarında sık rastlanmadığı aşikârdı.

Yaya trafiği ağırlıktaydı ama küçük ahşap arabalar da yaygındı. Shkeen'lerin yük hayvanı kusmak üzere olan iri ve yeşil bir köpeği andırıyordu. Arabalara ikişer hayvan koşulmuştu ve yükü çekerken sürekli sızlanıyorlardı. Haliyle insanlar onlara mızmız adını takmışlardı. Mızmızlanmalarına ilaveten bir de sürekli dışkılıyorlardı. İşporta sepetlerindeki gıdalardan ve Shkeen'lerden yayılan vücut kokularıyla da birleşince şehrin iç bulandırıcı havası iyice kesif bir hal alıyordu.

Gürültülüydü de, sürekli bir yaygara. Öten ufaklıklar. Homurdanarak, sızlanarak, ciyaklayarak yüksek sesle konuşan Shkeen'ler, mızmızların mızırdanması, taşların üzerinde takırdayarak giden arabalar. Lya ile beraber sessizce yürüyorduk, el ele, seyrederek, dinleyerek, koklayarak ve ... okuyarak.

Shkeenkent'e girdiğim andan itibaren ardına kadar açıktım, yürüdüğüm sürece bıraktım her şey boca olsun üzerime, odaklanmadan sırf algılayarak. Küçük bir duygu baloncuğunun göbeğindeydim. Bir Shkeen yaklaştığında duygular akın ediyor, uzaklaştıklarında diniyor, dans eden çocuklarla beraber etrafımda daire çiziyordu. Bir izlenim deryasında yüzüyordum. Beni irkiltiyordu da.

İrkiltiyordu çünkü hepsi çok tanıdıktı. Yabancı ırkların duygularını daha önce de okumuştum. Bazen zor olurdu bazen kolay ama asla hoş gelmezdi. Hrangan'ların zihni hırçındır, kin ve fesatlıkla çarpılmıştır, ne zaman muhatap olsam kirlenmiş hissederim. Fyndii'ler duyguları öyle cılız hissederler ki zar zor algılarım. Damoosh'lar desen... *bambaşka*. Onlarda çok güçlü duygular yakalarım ama bir türlü adını koyamam.

Oysa Shkeen'lerinki... Baldur'da bir sokakta yürümek gibiydi. Yok, durun... daha ziyade Kayıp Kolonilerin birindeki yerleşim biriminde insanların kökenlerini unutup barbarlığa geri döndükleri malum dönemde gezmek gibi. Oranın insanlarında duygu patlaması yaşanmıştı; ilkel, güçlü ve hakiki duygular ama Yerküre veya Baldur'dakilerden daha az karmaşıktı. Shkeen'lerinki de ona benziyordu; ilkel belki ama gayet anlaşılırdı. Neşe ve hüzün algıladım, haset, öfke, heves, dargınlık, özlem, acı.

Kendimi açtığım zamanlarda her yerde maruz kaldığım delişmen duygu sağanağının aynısı.

Lya da zihin okuyordu. Avucumdaki eli gergindi. Biraz sonra tekrar gevşedi. Yüzüne baktım, soran gözlerle baktığımı gördü.

"Kendi halinde bir halk," dedi. "Bizim gibiler."

Başımla onayladım. "Paralel evrim belki. Birkaç cüzi farkla Shkea Yerküre'den yaşlı olmalı. Ama haklısın. Uzayda rastladığımız herhangi bir ırktan çok daha insanlar." Dediğimi düşündüm. "Dino'nun sorununu yanıtlamaz mı bu? Bizim gibilerse, dinleri *gerçekten* yabancı bir ırka kıyasla bize daha cazip gelecektir."

"Hayır, Robb," dedi Lya. "Aynı fikirde değilim. Tam tersi. Bizim gibilerse, *kendi* rızalarıyla ölüme gitmeleri mantıklı gelmiyor. Anladın mı?"

Haklıydı tabii. Algıladığım hislerde intihara meyleden hiçbir şey yoktu, hiçbir dengesizlik, sahiden hiçbir anormallik yoktu. Oysa Shkeen'lerin her biri sonunda Nihai Kavuşma'ya erişiyordu.

"Birisine odaklanmalıyız," dedim. "Bu düşünce yumağı bizi hiçbir yere ulaştırmıyor." Etrafıma bakınarak bir denek arıyordum ki tam o sırada çan sesleri başladı.

Herkes bir yere gitmek üzere dağıldı, şehrin uysal koşturmacası içinde herkes bir yere kayboldu sanki. Lya'yı elinden tutup çektim ve sokak boyunca peşlerinden koşup bir sıra kubbenin arasından ilk sola saptık.

Çan sesleri hâlâ ileriden geliyor, bizse koşmayı sürdürüyorduk. Birinin arka bahçesinden geçtik ve keçiboynuzlarının bürüdüğü alçak bir çitin üzerinden atladık. Bir bahçeden daha geçtik, bir gübre çukuru, birkaç kubbe daha ve

nihayet bir sokaktaydık. Çan çalanları orada bulduk.

Dört kişiydiler, hepsi Katılımcı, parlak kırmızı renkli entarilerinin uzun etekleri yerleri süpürüyordu ve iki ellerinde birden kocaman bronz çanlar vardı. Uzun kollarını öne arkaya savurtarak aralıksız çaldıkları çanların sesi sokağı çınlatıyordu. Dördü de Shkeen ihtiyarıydı, tüysüz ve milyon tane kırışıkla pörsümüş. Ama ağızları kulaklarına varırcasına gülümsüyorlar, daha genç Shkeen'ler de yanlarından geçtikçe gülümseyerek karşılık veriyorlardı.

Kafalarında Greeshka taşıyorlardı.

Manzarayı iğrenç bulmayı bekliyordum. İğrenmedim. Biraz rahatsız ediciydi, o da sırf ne anlama geldiğini bildiğimden. Bu parazitler parlak kızıl renkli yapışkan birer pelteydi. Muhtelif ebatlarda nabız gibi atan birer yumru halinde her bir Shkeen'in kafatasını ense köküne kadar kaplıyor, canlı bir şal gibi omuzlarına kadar iniyordu. Greeshka'lar Shkeen damarlarında dolaşan besinleri soğurarak yaşıyordu, biliyordum.

Ve yavaşça –of, hem de çok yavaş– konağını tüketiyordu.

Lya ile ikimiz birkaç metre ötelerinde durup çan çalmalarını seyrettik. Lya'nın yüzü ciddiydi, sanırım benimki de. Diğer herkes gülümsüyordu. Çanların çaldığı şarkılar neşeli şarkılardı. Lyanna'nın elini sıktım. "Oku," diye fısıldadım.

Okuduk.

Ben: Çanları algıladım. Çanların sesini değil, hayır, hayır, çanların *hissini*, çanların *coşkusunu*, pırıl pırıl çınlayan neşesini, yuhalayan-haykıran-tınlayan yeğinliğini, Katılım'ın ezgisini, beraberlik ve paylaşım duygularını. Katılımcıların çanları çalarken neler hissettiklerini, mutluluklarını ve beklentilerini, yaygaracı memnuniyetlerini

başkalarına aktarma heveslerini. Ve sevgi sezdim, kardeşini "seven" insanların ağlak ve çıtkırıldım düşkünlüğünü değil, kadın erkek gözetmeden ateşli dalgalar halinde yaydıkları tutkulu ve sahiplenici insan sevgisini. Öyle hakiki ve şevk doluydu ki bu duyguya gark olduğumda adeta içimi dağladı. Kendilerini seviyorlardı, tüm Shkeen'leri seviyorlardı, Greeshka'ları seviyorlardı, birbirlerini seviyorlardı, bizi seviyorlardı. İkimizi sevdiler. *Beni* sevdiler, Lya'nın beni sevdiği kadar delice ve sıcacık bir sevgiyle. O sevgide aidiyet ve paylaşım okudum. Dördü birbirinden tamamen ayrıydı, tamamen farklı ama adeta tek bir kişi gibi düşünüyorlardı, birbirlerine aitlerdi, Greeshka'ya aitlerdi, dördü *birdi* ve birbirlerine bağlı oldukları halde gene de kendileriydi. Hiçbiri benim onları okuduğum gibi diğerlerini okuyamıyordu.

Ya Lyanna? Zihnimi onlardan koparıp kendimi kapatarak Lya'ya baktım. Yüzü beyazlamıştı ama gülümsüyordu. "Ne güzeller," dedi, sesi çok cılız, mülayim ve hayret doluydu. Aşka boğulmuş halimle onu ne kadar çok sevdiğimi, onun bir parçası olduğumu hâlâ hissediyordum.

"Ne... neler sezdin?" diye sordum, çanların aralıksız çınlaması sesimi boğuyordu.

Ayılmaya çalışır gibi kafasını iki yana salladı. "Bizi seviyorlar," dedi. "Sen de anlamışsındır ama ben hissettim, bizi *sahiden* seviyorlar. O denli *derinden*. O sevginin altında da sevgi var, onun da altında daha fazlası, sonsuza indikçe iniyor. Zihinleri o denli derin, o denli açık. Hiçbir insanı bu kadar derinlemesine okuduğumu sanmıyorum. Her şeyleri yüzeyde, tam karşında, tüm hayatları, tüm hayalleri, duyguları, anıları, of, bir daldım ve akışı-

na kapılıp gidiverdim, hem de tek bakışta. Bizimkilerle, insanlarla çok uğraşırım, eşelemem gerekir, cebelleşmem gerekir, ona rağmen yine de fazla derine inemem. Anlarsın ya Robb, biliyorsun. Ay *Robb*!" Bana sımsıkı sokuldu, kucakladım. Kapıldığım duygu sağanağı ona bir derya gibi gelmiş olsa gerekti. Yeteneği benimkinden daha geniş çaplı ve derinlemesineydi, haliyle sarsılmıştı. Bana sarıldığında zihnini okudum ve aşka rastladım, büyük bir aşka, hayret ve mutluluğa, beri yandan korku da duyuyordu, her şeye sinen bir tedirginlik.

Çanlar aniden sustu. Dört Katılımcı çan çalmayı tek tek bırakıp bir saniye kadar sessiz durdu. Civardaki Shkeen'lerden biri elinde üstü örtülü koca bir sepetle onlara yaklaştı. Katılımcılardan en ufak tefek olanının örtüyü açmasıyla sokağa sıcak etli dürüm kokusu yayıldı. Katılımcıların her biri sepetten birkaç tane dürüm aldı ve keyifle kemirmeye koyuldu. Dürümleri getiren de onları sırıtarak seyretti. Başka bir Shkeen, kısa boylu çıplak bir kız, koşarak gelip bir matara su ikram etti. Onlar da matarayı yorum yapmadan elden ele geçirdiler.

"Neler oluyor?" Lya'ya sordum. Birden açıklamasına gerek kalmadan anımsadım. Valcarenghi'nin yolladığı kaynakçaların birinde yazıyordu. Katılımcılar hiç çalışmazlarmış. Kırk Yerküre yılı süresince çalışıp didinirlermiş ama İlk Katılım'dan Nihai Kavuşma'ya kadar geçen sürede yalnızca sefahat sürüp müzik yaparlar, çanlarını çalarak, laflayarak ve şarkı söyleyerek sokaklarda dolaşırlar, diğer Shkeen'ler de onları yedirip içirirlermiş. Bir Katılımcı'yı beslemek onurdu. Nitekim etli dürüm ikram eden Shkeen de gurur ve zevkle adeta ışıldıyordu.

"Lya," diye fısıldadım, "onları şimdi okuyabilir misin?"

Başını göğsümden kaldırmadan olur anlamında salladı ve geri çekilip Katılmcılara döndü, bakışları sertleşti, sonra tekrar yumuşadı. Dönüp bana baktı. "Farklı," dedi, şaşırmıştı.

"Nasıl?"

Bocalayarak yüzünü ekşitti. "Bilemiyorum. Yani, bizi hâlâ seviyorlar falan. Ama şimdi düşünceleri, ne bileyim, çok daha insani sanki. Katmanlar var şimdi, anlarsın ya, eşelemesi kolay değil, birşeyler gizliyorlar, kendilerinden bile sakladıkları şeyler var. Eskisi kadar açık değiller. Şu anda yemek derdindeler ve ne kadar leziz olduğunu düşünüyorlar. Çok canlı. Dürümün tadı damağımda. Ama aynı değil."

Bir ilham geldi bana. "Kaç bilinç algılıyorsun?"

"Dört," dedi. "Birbirine bağlı sanırım. Tam değil ama." Durdu, şaşalayıp kafasını iki yana salladı. "Yani, birbirlerinin duygularını senin gibi hissediyorlar galiba. Ama düşünce düzeyinde değil, ayrıntılı değil. Zihinlerini okuyabiliyorum ama onlar birbirlerininkini okuyamıyorlar. Her biri farklı. Çan çaldıkları esnada birbirlerine daha yakındılar ama bilinçleri hep bireyseldi."

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Dört bilinç var öyleyse, tek değil."

"Hımm, evet. Dört."

"Ya Greeshka'lar?" Diğer parlak fikrim. Greeshka'ların kendi bilinci varsa...

"Hiçbir şey yok," dedi Lya. "Bir bitkiyi veya kumaş parçasını okumak gibi. *Evet-canlıyım* hissi bile yok."

İşte bu rahatsız ediciydi. Alt seviyedeki hayvanların bile belli belirsiz bir yaşam bilinci olurdu –Yeteneklilerin *evet-*

canlıyım diye andıkları his– ufak bir kıvılcımdan ibaret de olsa usta bir psişik onu algılardı. Lya da *tam* bir ustaydı.

"Onlarla konuşalım," dedim. Kafa salladı. Et dürümlerini kemiren Katılımcıların yanına yaklaştık. "Merhaba," dedim, nasıl hitap edeceğimi bilemediğimden biraz çekinerek. "Yer dili biliyor musunuz?"

Üçü bana manasız baktı. Ama dördüncüsü, Greeshkası kızıl bir pelerin gibi sırtına kadar inen ufak tefek olanı, hevesle kafa salladı. "İvit," dedi, düdük gibi ince sesiyle.

Ne soracağımı birden unuttum, neyse ki Lyanna imdadıma yetişti. "Tanıdığınız insan Katılımcı var mı?" dedi.

Shkeen sırıttı. "Tüm Katılımcılar birdir," dedi.

"Ha," dedim. "Doğru ya ama bize benzeyen birilerini tanıyor musunuz? Böyle uzun boylu, tüylü, derisi pembe veya esmer falan olan?" Yaşlı Shkeen'in Dünyalıları ne kadar tanıdığını bilmediğimden ve Greeshkasına biraz kaygıyla gözüm kaydığı için yine mahcubiyet hissederek durakladım.

Kafasını iki yana salladı. "Katılımcıların hepşi başka ama hepşi bir, hepşi aynı. Şizin gibi görünürler. Katılmak işter miydiniş?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Bir insan Katılımcı'yı nerede bulabilirim?"

Kafasını biraz daha salladı. "Katılımcılar kutşal şehirde şarkı şöyler, çan çalar ve dolaşır."

Lya zihin okuyordu. "Bilmiyor," dedi bana. "Katılımcılar keyfi dolaşarak çan çalıyorlar. Belli bir düzeni yok, hiçbirinin güzergâhı yok. Tamamen rastgele. Bazıları gruplar halinde, bazıları yalnız geziyor. İki grup karşılaşırsa yeni bir grup oluşturuyorlar."

"Aramamız gerekecek," dedim.

"Ye," dedi Shkeen. Yerdeki sepete uzanıp buharı tüten iki tane etli dürüm çıkardı. Birini benim elime, diğerini Lya'nınkine tutuşturdu.

Dürüme kuşkuyla baktım. "Teşekkür ederim," dedim. Boştaki elimle Lya'yı tutup çektim. Uzaklaştık. Katılımcılar sırıtarak arkamızdan baktılar. Sokağın yarısına gelmiştik ki çanlar bir kez daha başladı.

Dürüm hâlâ elimdeydi, hamuru parmaklarımı yakıyordu. "Bunu yesem mi?" diye sordum Lya'ya.

Kendininkinden bir lokma ısırdı. "Neden olmasın? Dün akşam restoranda da yememiş miydik? Hem yerel gıdalar zehirli olsaydı Valcarenghi bizi mutlaka uyarırdı."

Mantıklıydı. Dürümü ağzıma götürüp bir lokma aldım. Sıcaktı, bir de *acı*, ayrıca dün gece tadına baktığımız etli dürümlerle hiç alakası yoktu. Dün yediklerimiz Baldur'un acıturuncuyla güzelce terbiye edilmiş altın sarısı, gevrek şeylerdi. Shkeen'lerinki daha katır kuturdu, etinden yağ damlıyordu ve ağzımı kavuruyordu. Gene de güzeldi, acıkmışım, mideye indirmem fazla uzun sürmedi.

"Şu ufaklığın zihnini okuduğunda başka bir şey yakaladın mı?" Lya'ya ağzım doluyken sordum.

Lokmasını yutup kafasını olumlu salladı. "Evet, yakaladım. Mutluydu, diğerlerinden bile çok. Yaşlı. Nihai Kavuşma'ya yaklaşmıştı, o yüzden çok heyecanlıydı." Lya eski rahat tavrıyla konuşuyordu. Katılımcıların zihnini okumanın yarattığı yan etkiler geçmiş gibiydi.

"Neden ki?" Sesli düşünüyordum. "Ölecek. Bunun nesine seviniyor?"

Lya omuz silkti. "Korkarım meseleyi çok geniş kapsamlı irdelemiyordu."

Parmaklarıma bulaşan yağı yalayarak temizledim. Bir kavşaktaydık ve dört yanımız Shkeen'lerle kaynıyordu. Uzaktan başka çan sesleri işittik. "Gene Katılımcılar," dedim. "Gidip bakalım mı?"

"Ne öğreneceğiz? Zaten bilmediğimiz ne var? Bize *insan* Katılımcı lazım."

"Belki öbür grupta bir insan *vardır*."

Lya'nın azarlayan bakışıyla karşılaştım. "Ha. Kaçta kaç ihtimal?"

"Pekâlâ," diyerek yan çizdim. Akşamüzeri olmuştu. "Geri dönsek daha iyi belki. Yarın erkenden başlarız. Ayrıca Dino muhtemelen bizi yemeğe bekliyordur."

Akşam yemeği bu kez Valcarenghi'nin ofisindeydi. Bu sebeple birkaç ilave eşya konulmuştu. Sonradan öğrendik ki adamın dairesi alt katlardaymış ama muhteşem Kule manzarasının keyfini çıkarsınlar diye misafirlerini üst katta ağırlamayı yeğliyormuş.

Topu topu beş kişiydik: ben ve Lya, Valcarenghi ile Laurie, artı Gourlay. Aşçılığı usta şef Valcarenghi'nin gözetiminde Laurie üstlenmişti. Biftek yedik –Yerküre damızlıklarından seçilip Shkea'da yetiştirilmiş sığırlardan– ayrıca içinde Yerküre mantarı, Baldur yerçekirdeği ve Shkeen keçiboynuzlarının da olduğu baş döndürücü bir sebze türlüsü vardı. Dino deney yapmayı seviyordu. Bu sebze yemeği de onun buluşlarından biriydi.

Lya'yla ikimiz gündüz maceramızı eksiksiz aktardık, lafımızı bir tek Valcarenghi'nin zekice ve irdeleyici sorula-

rı böldü. Yemekten sonra sofrayı toplayıp masayı kaldırdık ve Veltaar içerek lafladık. Bu kez Lya'yla ikimiz sorular yönelttik. Büyük bölümünü Gourlay yanıtladı. Valcarenghi yer minderinin üzerinden dinliyordu, bir kolunu Laurie'ye atmış, diğer elinde şarap kadehiyle. Dediğine göre Shkea'ya gelen ilk Yetenekliler biz değilmişiz. Ne de Shkeen'lerin insansı olduklarını iddia eden ilk kişilermişiz.

"Bunun bir anlamı olmalı," dedi Gourlay. "Ama nedir bilmiyorum. Onlar insan *değil*, malum. Hayır efendim. Çok daha sosyaller mesela. Vaktiyle usta şehir mimarlarıymışlar, sürekli şehirdelermiş, etraflarında sürekli başkaları olurmuş. Ayrıca insanlardan daha çok toplumsal bilinç taşıyorlar. Her tür işte dayanışma halindeler, çok cömertler. Ticaret örneğin, ticareti müşterek paylaşım olarak görüyorlar."

Valcarenghi güldü. "Onu bir daha söyle. Bizimle daha önce muhatap olmamış bir grup çiftçiyle ticaret sözleşmesi yapmaya uğraşarak koca bir gün harcadım. İnanın kolay değil. Şayet ihtiyaçları yoksa veya daha önce başkası istememişse ellerinde ne mal varsa veriyorlar. Ama sonra, ileride akıllarına *ne gelirse* talep ediyorlar. Beklentiye giriyorlar aslında. O yüzden her anlaşmada aynı seçenekle karşı karşıya kalıyoruz; ya boş bir çek vereceğiz ya da inanılmaz miktarda dil dökeceğiz diye ama konuşsan da en sonunda bizim tamamen bencil olduğumuza hükmetmekle kalıyorlar."

Lya tatmin olmamıştı. "Peki ya seks hayatları?" diye sordu. "Dün gece yaptığın çeviriye istinaden tek eşli olduklarına dair bir izlenim edindim."

"Seks ilişkilerinde kafaları karışık," dedi Gourlay. "Çok tuhaflar. Seks paylaşmaktır, bildiğiniz gibi, herkes-

le paylaşmak da güzeldir. Ancak paylaşımın hakiki ve anlamlı olması gerekir. Sorun buradan doğuyor."

Laurie pür dikkat kesilip dik oturdu. "Konuyu araştırdım ben," dedi hemen. "Shkeen ahlak anlayışı *herkesi* sevmek üzerine kurulu. Ama bunu eyleme dökemiyorlar, bu yönleri fazla insani, fazla sahipleniciler. Tek eşli ilişkiye yöneliyorlar çünkü onların kültüründe tek bir kişiyle sahiden derin bir seks paylaşımı milyon tane yüzeysel cinsel ilişkiden daha iyi. İdeal Shkeen herkesle seks paylaşımında bulunabilir, birlikteliklerinin her biri aynı derinlikte olabilir, ancak bu ideale ulaşamıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Dün akşam birisi karısını aldattığı için suçluluk duymuyor muydu?"

Laurie hevesle kafa salladı. "Evet ama suçluluk hissi başkasıyla olan ilişkisinin karısıyla olan paylaşımını zayıflattığı içindi. *Asıl* ihanet buydu. Eski ilişkisini zedelemeden ikisini yürütebilseydi seks anlamsız olurdu. İlişkilerin hepsi gerçek sevgi paylaşımı olsaydı, o da işin artısı olurdu. Karısı onunla gurur duyardı. Bir Shkeen için aynı anda birden fazla birlikteliği yürütebilmek büyük bir başarıdır."

"En büyük Shkeen günahlarından biri de birisini yalnız bırakmaktır," dedi Gourlay. "Duygusal bakımdan yalnız. Paylaşımdan yoksun."

Gourlay lafına devam ederken buna biraz kafa yordum. Shkeen'lerde suç işleme oranı çok düşük demişti. Özellikle de şiddet suçları yoktu. Cinayet yok, darp etme yok, hapis yok, uzun ve bomboş tarihlerinde savaş yoktu.

"Katillerin olmadığı bir ırk," dedi Valcarenghi, "bu da durumu biraz açıklıyor. Eskiden Yerküre'de en düşük ci-

nayet oranlarına sahip benzer kültürlerde en yüksek intihar oranlarına rastlanırmış. Shkeen'lerin intihar oranı yüzde yüz."

"Hayvan öldürüyorlar," dedim.

"Birlik'e mensup olanları değil," diye yanıtladı Gourlay. "Birlik düşünen her varlığı kucaklıyor, bünyesindeki yaratıklar öldürülemez. Shkeen, insan veya Greeshka öldürmüyorlar."

Lya bana baktı, sonra da Gourlay'e. "Greeshka düşünen bir canlı değil," dedi. "Bu sabah zihinlerini okumayı denediğimde konakladıkları Shkeen'lerinki haricinde hiçbir bilince rastlamadım. *Evet-canlıyım* hissine bile."

"Bunu biliyoruz, yine de kafamı karıştırıyor," dedi Valcarenghi, ayağa kalkarak. Şarap almak üzere bara gitti, bir şişe çıkarıp kadehlerimizi tazeledi. "Tamamen bilinçsiz bir parazit ama Shkeen'ler gibi zeki bir ırk onun kölesi. Neden?"

Yeni açtığı şarap güzeldi ve soğutulmuştu, gırtlağımdan aşağı buz gibi indi. Yutkundum, o gün erken saatlerde kapıldığımız coşku selini anımsayınca kafamı salladım. "Uyuşturucu," diyerek varsayımda bulundum. "Greeshka keyif verici bir madde salgılıyor olmalı. Shkeen'ler o madde yüzünden boyun eğip mutlulukla ölüyorlardır. Zevk gerçek, inanın bana. Hissettim."

Lyanna şüpheyle karşıladı ama. Gourlay de ısrarla kafasını iki yana salladı. "Hayır Robb. Öyle değil. Greeshka'lar üzerinde deney yaptık ve..."

Kaşlarımın kalktığını fark etmiş olsa gerek ki sustu.

"Shkeen'ler bunu nasıl karşıladılar?"

"Onlara söylemedik. Hoşlarına gitmezdi, hem de hiç.

Greeshka alt tarafı bir hayvan ama onların Tanrısı. Tanrı şakaya gelmez, biliyorsunuz. Uzun bir süre kaçındık ama Gustaffson o tarafa geçince eski müdür Stuart ısrar etti. Onun emriyle yapıldı. Hiçbir yere varamadık gerçi. Uyuşturucuya işaret eden ne bir maddeye ne bir salgıya rastlandı. Aslında Shkeen'ler gezegende onlara kolayca boyun eğen *yegâne* canlılar. Bir mızmız yakalayıp bağladık ve Greeshka'yla birleştirdik mesela. Birkaç saat sonra kayışları çözdük. Lanet hayvan kudurmuştu, ciyak ciyak bağırıp kafasındaki yaratığa saldırdı. Biz ayırana kadar az kalsın pençeleriyle kendi kafatasını parçalayacaktı."

"Belki yatkın olanlar sadece Shkeen'lerdir?" dedim. Uyduruktan bir savunma girişimiydi.

"Pek sayılmaz," dedi Valcarenghi, buruk gülümseyerek. "Biz de varız."

Lya kapsülde tuhaf biçimde suskundu, adeta içine kapanmıştı. Konuştuklarımızı düşündüğüne yordum. Süitimizin kapısı daha tam kapanmamıştı ki aniden dönüp boynuma sarıldı.

Yumuşacık kumral saçını okşadım. Ani sarılması beni hafiften ürkütmüştü. "Hey," diye mırıldandım. "Neyin var?"

Bana vampir bakışıyla baktı, kocaman gözleri ve tüm kırılganlığıyla. "Benimle seviş, Robb," dedi mülayim sesiyle, acelesi varmış gibi. "Lütfen. Benimle şimdi seviş."

Gülümsedim ama şaşkın bir gülümsemeydi, her zamanki zampara sırıtışım değil. Lya azdığında genellikle muzip ve hınzırca davranırdı, oysa şimdi sıkkın ve kırılgan bir hali vardı. Tam anlam veremedim.

Ne var ki soru sormanın sırası değildi, ben de sorma-

dım. Tek kelime etmeden onu kendime çekip dudaklarına yapıştım, sonra yatak odasına geçtik.

Seviştik, *harbiden* seviştik, zavallı Normallerin yapabileceklerinden fazlasını yaptık. Bedenlerimiz bir oldu. Zihni benimkine uzanırken Lya'nın kaskatı olduğunu hissettim. Birlikte hareket ettiğimiz o esnada benliğimi ona açtım; ondan fışkıran aşk, ihtiyaç ve kaygı seline kendimi bıraktım.

Sonra başladığı gibi çabucak bitiverdi. Doyuma ulaşması tüm çiğliğiyle kızıl bir dalga gibi çarptı bana. Doruk noktasında ona katıldım. Lya bana sımsıkı yapıştı, duyguları kana kana içerken gözbebekleri minicik oldu.

Akabinde karanlıkta öylece yattık, bıraktık Shkea yıldızlarının ışıltısı pencereden üzerimize vursun. Lya bana sokuldu, başını göğsüme dayadı, saçını okşuyordum.

"Güzeldi," dedim sarhoş-hülyalı bir sesle, yıldızların aydınlattığı karanlıkta gülümseyerek.

"Evet," diye yanıtladı. Sesi mülayim ve cılızdı, zar zor işittim. "Seni seviyorum Robb," diye fısıldadı.

"Hı-hı," dedim. "Ben de seni seviyorum."

Kucağımdan ayrıldı ve yüzü bana dönük yan yatıp başını eline dayayarak bana gülümsedi. "Seviyorsun," dedi. "Sezdim. Biliyorum. Sen de benim seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Gülümseyerek kafa salladım. "Elbette."

"Şanslıyız biliyor musun? Normallerinki sadece lafta kalıyor. Zavallı küçük Normaller. Sırf kelimelerden nasıl *anlayabilirler* ki? Nereden *biliyorlar*? Birbirlerinden hep kopuklar, birbirlerine erişmeye çalışıp çuvallıyorlar. Seviştiklerinde bile, boşalma anlarında bile hep ayrılar.

Çok yalnız insanlar olmalılar."

Bu söyledikleri... bir şekilde... rahatsız ediciydi. Lya'ya baktım, mutlulukla ışıldayan gözlerinin ta içine, sözlerini düşündüm. "Olabilir," dedim sonunda. "Ama onlar için o kadar kötü değil. Başka türlüsünü bilmiyorlar. Ama uğraşıyorlar, seviyorlar da. Bazen boşluğu kapatıyorlar."

"Yalnızca bir bakış, bir seda, sonrası tekrar karanlık ve sessizlik,"* Lya bu dizeyi alıntılarken sesi hüzünlü ve dokunaklıydı. "Biz şanslıyız değil mi? Çok daha fazlasını yaşıyoruz."

"Şanslıyız," dedim. Ben de onun düşüncelerine eriştim. Zihni doyuma bağlı bir pusa bürünmüş, biraz da efkâr sinmişti, garip bir hasret duygusuydu. Ama başka bir şey daha vardı, ta altında, neredeyse tamamen kaybolmuş ama zayıf da olsa hâlâ algılanabilen.

Yavaşça doğrulup oturdum. "Hey," dedim. "Seni kaygılandıran bir şey var. İçeri girdiğimiz sırada da korkmuş haldeydin. Sorun nedir?"

"Sahiden bilmiyorum," dedi. Sesi şaşkındı, *kendi de* şaşkındı zaten; algılamıştım. "*Korkmuştum* ama sebebini bilmiyorum. Katılımcılar yüzünden sanırım. Beni ne kadar sevdikleri aklımdan çıkmıyor. Beni *tanımıyorlar* bile ama çok seviyorlardı, anlıyorlardı beni... neredeyse seninle aramızdaki ilişkiye benziyordu. Bu... bilmiyorum. Canımı sıktı. Yani, senin haricinde o şekilde sevileceğim hiç aklıma gelmezdi. Bir de o kadar *iç içeydiler* ki, o kadar bütünleşmiş. Sırf el ele tutuşup konuşan kendi halime bakıp bir nevi yalnızlığa kapıldım. *Seninle* aynı şekilde iç içe olmak istedim.

* Amerikalı şair Henry Wadsworth Longfellow'un *Gece Geçen Gemiler* / *Ships That Pass In The Night* adlı manzum hikâyesinden. (ç.n.)

Onların her şeyi paylaşmalarını falan hissettikten sonra yalnızlık pek boş geldi. Korkutucu. Farkında mısın?"

"Farkındayım," dedim, ona tekrar usulca dokundum, el ve zihin yordamıyla. "Anlıyorum. Birbirimizi anlıyoruz. Biz de neredeyse onlar gibi biriz, Normallerin asla olamayacağı kadar."

Lya başını sallayıp gülümseyerek sarıldı. Birbirimizin kollarında uyuduk.

Yine rüyalar. Ama şafakta hafızam hepsini yine esirgedi benden. Çok sinir bozucuydu. Huzur verici, hoş bir rüya görmüştüm. Geri istiyordum rüyamı ama ne olduğunu bile anımsayamıyordum. Kuvvetli gün ışığının yıkadığı yatak odamız, kayıp rüyamın ihtişamı karşısında yavan kalıyordu.

Lya benden sonra uyandı, yine baş ağrısıyla. Bu kez ilacı el altındaydı, komodinde. Yüzünü ekşiterek bir tane içti.

"Shkeen şarabı dokunmuştur," dedim. "İçinde ne varsa insanın metabolizmasını söndürüyor."

Çarşafı tekrar üzerine çekip bana hışımla baktı. "Ha. Hatırlarsan dün gece Veltaar içtik. Babam bana ilk kez bir kadeh Veltaar içirdiğinde dokuz yaşındaydım. Daha önce hiç başımı ağrıtmadı."

"Bir ilk!" dedim gülümseyerek.

"Komik değil," dedi. "Canım yanıyor."

Şakayı bırakıp zihnini okumayı denedim. Haklıydı. *Canı yanıyordu.* Tüm alnı zonkluyordu. Bana da bulaşmasın diye hemen geri çekildim.

"Pekâlâ," dedim. "Kusura bakma. İlaç iyi gelir. Bu arada işe koyulmamız lazım."

Lya kafa salladı. İşini herhangi bir şeyin aksatmasına oldum olası izin vermezdi.

İkinci günümüz insan avıyla geçti. Çok daha erkenciydik, Gourlay'le beraber hızlı bir kahvaltı yapıp kulenin önünde bekleyen hava aracımıza bindik. Bu kez Shkeenkent'e varır varmaz inmedik. Bir insan Katılımcı arıyorduk, bu da köşe bucak dolaşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Yüzölçümü bakımından ömrümde bu kadar büyük şehir görmemiştim. Milyonlarca Shkeen'in arasına karışmış bin küsur insan mürit de cabasıydı. Üstelik söz konusu insanların sadece yarısı gerçek anlamda Katılımcı'ydı.

Bu sebeple alçaktan uçuyor, kubbelerle kaplı bayırları uçan bir lunapark treni misali inip çıktıkça altımızdaki sokaklarda bir miktar kargaşa yaratıyorduk. Shkeen'ler daha önce de hava aracı görmüşlerdi elbette, yine de bazıları yadırgıyordu. Bilhassa çocuklar, ne zaman yakınlarından geçsek peşimizden koşuyorlardı. Bir mızmızı bile ürküttük, çektiği meyve dolu arabayı devirmesine yol açtık. Bundan suçluluk duydum ve akabinde aracı daha yüksekten uçurdum.

Şehrin her yerinde şarkı söyleyen, karın doyuran, dolaşan Katılımcılar görüyorduk; çanlarını çalıyorlardı, hiç susmayan bronz çanlarını. Ancak ilk üç saat boyunca sırf Shkeen Katılımcıları gördük. Aracı Lya'la dönüşümlü kullanıyor ve etrafı gözlüyorduk. İlk günkü heyecanın ardından arama teranesi külfetli ve sıkıcı geldi.

Neyse ki en sonunda bir şeye rastladık: Büyük bir Katılımcı grubuydu, on kişilik, sarp tepelerden birinin ardında yer alan bir ekmek arabasının etrafında toplanmış-

lardı. İçlerinden ikisi diğerlerinden daha uzun boyluydu.

Tepenin öbür tarafına inip yürüyerek yanlarına gittik. Shkeen çocukları hava aracımızın etrafını sarmışlardı. Yanlarına vardığımızda Katılımcılar hâlâ yemek yiyorlardı. Sekizi farklı cüssede ve ten renginde olan Shkeen'lerdi, Greeshka'lar kafataslarında nabız gibi atıyordu. Diğer ikisi insandı.

Shkeen'lerle aynı uzun kırmızı entarilerden giymişlerdi ve ellerinde aynı çanlardan vardı. Biri, son zamanlarda çok kilo vermiş gibi derisi katmerler halinde sarkan iri bir adamdı. Kıvırcık saçı ağarmıştı, güleç yüzlüydü, gülmekten göz kenarları kırışmıştı. Diğeri kara kuru, gaga burunlu, meymenetsiz suratlı bir adamdı.

İkisi de kafataslarını soğuran birer Greeshka taşıyordu. Meymenetsizin paraziti adeta sivilce kadardı ama ihtiyarınki adamakıllı semirmişti ve omuzlarından sırtına kadar iniyordu.

Bu kez nedense *sahiden* iğrenç görünüyordu.

Lyanna'yla zoraki gülümsemeye çalışarak yaklaştık, en azından ilk başta zihin okumadan. Gelişimizi gülümseyerek karşıladılar. Sonra el salladılar.

"Merhaba," dedi meymenetsiz neşeyle, önlerine geldiğimizde. "Sizi hiç görmemiştim. Shkea'da yeni misiniz?"

Beni biraz şaşırttı. Şaşaalı mistik sözlerle karşılanmayı falan bekliyordum, hatta hiç selam vermeyeceklerini sanıyordum. İnsan müritlerin insanlıklarını terk ederek Shkeen'lere öyküneceklerine kanaat getirmiştim nedense. Yanılmıştım.

"Aşağı yukarı," dedim. Meymenetsizin zihnini okudum. Bizi gördüğüne içtenlikle memnundu, hoşnutluk ve neşeyle

fokur fokurdu. "Sizin gibi insanlarla görüşmek üzere görevlendirildik." Bu konuda dürüst olmaya karar vermiştim.

Meymenetsizin ağzı iyice kulaklarına vardı, ondan beklemeyeceğim kadar. "Ben Katılımcıyım ve mutluyum," dedi. "Sizinle seve seve konuşurum. Adım Lester Kamenz. Ne öğrenmek istiyorsun kardeş?"

Lya yanı başımda gerildi. Ben soruları yöneltirken derinlemesine okuma işini ona bıraktım. "Tarikata ne zaman girdiniz?"

"Tarikat?" dedi Kamenz.

"Birlik."

Kafasıyla onayladı. Tuhaf kafa sallama şeklinin dün gördüğümüz ihtiyar Shkeen'inkiyle benzerlik taşıması karşısında afalladım. "Ben hep Birlik'teydim. Sen de Birlik'tesin. Düşünen tüm varlıklar Birlik'tedir."

"Bazılarımız bundan bihaber," dedim. "Ya siz? Birlik'te olduğunuzu ne zaman fark ettiniz?"

"Yerküre zamanıyla bir yıl önce. Katılım saflarına sadece birkaç hafta önce dahil oldum. İlk Katılım kıvançlı bir dönemdir. Ben de kıvançlıyım. Bundan böyle Nihai Kavuşma'ya kadar sokaklarda gezerek çanlarımı çalacağım."

"Daha öncesinde ne işle meşguldünüz?"

"Öncesinde mi?" Bir anlık boş bakış. "Makinelerle çalışırdım. Kulede bilgisayarlarla çalışırdım. Ama boş bir hayat sürüyordum kardeş. Birlik'te olduğumdan bihaberdim ve yalnızdım. Sırf makinelerim vardı, soğuk makineler. Artık Katılımcıyım. Ben..." –tekrar uygun sözcüğü aradı– "yalnız değilim artık."

Zihnine uzandım ve mutluluğunu hâlâ koruduğunu gördüm, sevgisi de bakiydi. Ama şimdi bir sızı da var-

dı, geçmiş acılara dair silik bir anı, nahoş hatıraların kötü kokusu. Bunlar mıydı solan duygular? Belki de Greeshka'nın kurbanlarına bahşettiği şey nisyandı, tatlı bir aldırmazlık, çırpınmanın sonu. Olabilir.

Başka bir şey denemeye karar verdim. "Kafanızdaki şu yaratık," dedim aniden. "O bir parazit. Şu anda kanınızı emerek besleniyor. Semirdikçe *sizin* için hayati olan maddeleri daha da çok soğuruyor. Sonunda dokularınızı da kemirmeye başlayacak. Anlıyor musunuz? Sizi *yiyecek*. Ne denli acı vereceğini kestiremiyorum ama ne his verirse versin neticede ölmüş olacaksınız. Hemen Kule'ye geri dönüp onu ameliyatla aldırabilirsiniz. Kendiniz de sökebilirsiniz aslında. Neden denemiyorsunuz? Söküp atın kafanızdan. Hadi durmayın."

Ne bekliyordum? Hiddet? Dehşet? Tiksinti? Bunların hiçbirini algılamadım. Kamenz ağzına ekmek tıkıp gülümsemekle yetindi. Sevgisini, neşesini, biraz da acıma duyduğunu sezdim.

"Greeshka öldürmez," dedi sonunda. "Greeshka keyifli ve mutlu bir Birlik sağlar. Sadece Greeshka'sı olmayanlar ölür. Onlar... yalnız. Ah, ebediyen yalnızlar." Zihninde ani bir korku peydahlanır gibi oldu ama çabuk geçti.

Lya'ya göz attım. Kaskatıydı, bakışları sert, hâlâ tarıyordu. Tekrar adama dönüp başka bir soru yöneltmeye yeltendim. Ama tam o sırada Katılımcılar tekrar çan çalmaya başladılar. Shkeen'lerden biri başlattı, çanını havaya kaldırıp tek bir kez kuvvetli çaldı. Derken diğer elindekini çaldı, sonra öbür elindekini, ardından ikincisini, sonra başka bir Katılımcı çalmaya başladı, ardından başkası, hepsi birden çanları salladıkça neşe, sevgi ve

çanların hissi bir kez zihnime hücum etti, sesleri kulaklarımı çınlattı.

Öylece durup bunun tadını çıkardım. Algıladığım sevgi nefes kesiciydi, muhteşemdi, sıcaklığı ve yoğunluğuyla neredeyse ürkütücü. Coşkuyla paylaştıkları ne çok şey vardı zihinlerinde ve ne hayret vericiydi böylesine dinlendiren, yatıştıran ve canlandıran güzel duygular buketine gark olmak. Çanlarını çaldıkça Katılımcılara bir haller oluyor, bir şeyin tesiriyle yükselip ışıldıyorlar, sıradan Normallerin bu kulak tırmalayan müzikte işitemeyecekleri ayrıksı ve muhteşem bir şey katıyordu onlara. Ben Normal biri değildim. İşitebiliyordum.

İsteksizce, yavaşça geri çekildim. Kamenz ve öbür insan, suratlarında yayvan gülümsemeler ve gözlerinde yüz ifadelerini değiştiren bir ışıltı eşliğinde coşkuyla çalıyorlardı çanlarını. Lyanna hâlâ gergindi, hâlâ tarıyordu. Ağzı hafif açıktı ve durduğu yerde titriyordu.

Kolumu beline atıp bekledim, müziği dinledim, sabırla. Lya okumayı sürdürdü. En sonunda, dakikalar sonra, onu nazikçe dürttüm. Dönüp beni sert ve soğuk bakışlarla süzdü. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı, kafasını iki yana sallayıp kaşlarını çatarak geri çekildi.

Şaşkınlıkla kafasının içini yokladım. Tuhaflığın dik âlâsıydı. Zihni puslu bir duygu anaforuydu, adını koyamayacağım kadar çok çeşitlilikte, yoğun bir his harmanı. İçine girmemle kaybolmam bir oldu, yitip bocaladım. Pusun içinde bir yerlerde beni yutmayı bekleyen dipsiz bir uçurum vardı. En azından verdiği his böyleydi.

"Lya," dedim. "Neyin var?"

Kafasını tekrar iki yana salladı. Katılımcılara korku ve hasretle karışık bir ifadeyle baktı. Sorumu yineledim.

"Ben... bilmiyorum," dedi. "Robb, şimdi konuşmayalım. Gidelim. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tamam," dedim. Burada neler oluyordu böyle? Elinden tuttum ve aheste yürüyerek aracı bıraktığımız yere döndük. Shkeen veletleri aracın her yerine tırmanmıştı. Şakayla karışık hepsini kovaladım. Lya öylece dikildi, bakışları uzaklara dalmıştı. Yine zihnini okuyasım geldi ama bunun nedense mahremiyetine tecavüz olacağını hissettim.

Havalanıp gerisin geri Kule'ye döndük, bu kez daha hızlı ve daha yüksekten uçarak. Ben dümendeydim, Lya ise yanımda oturduğu yerden uzakları seyrediyordu.

"İşe yarar bir şeye ulaştın mı?" diye sordum, aklını tekrar görevimize çekmeyi deneyerek.

"Evet. Hayır. Olabilir." Sesi dalgındı, benimle konuşurken kendini tam vermiyormuş gibi. "Geçmişlerini taradım, ikisinin de. Kamenz dediği gibi bilgisayar programcısıymış. Ama çok başarılı değilmiş. Çirkef kişiliği olan çirkin bir adammış, sıfır arkadaş, sıfır seks, tam bir hiç. Yalnız yaşıyormuş, Shkeen'lerden uzak durурmuş, onları hiç sevmezmiş. Aslına bakarsan insan bile sevmezmiş. Ama Gustaffson bir şekilde adamın bam teline dokunmuş. Kamenz'in soğuk tavrına, terslenmelerine, zalimce şakalarına aldırmamış. Misillemeye kalkmamış, anladın mı? Kamenz de bir süre sonra Gustaffson'a ısınmaya başlamış, hayran kalmış. Bildik anlamda sahici bir dostlukları asla olmamış ama Gustaffson yine de Kamenz'in hayatındaki en yakın insanmış."

Birden durdu. "Yani Gustaffson'la beraber mi katılmışlar?" dedim, hemen ondan yana göz atarak. Bakışları hâlâ dalgındı.

"Hayır, ilk başta değil. Adam hâlâ korkuyormuş, Shkeen'lerden hâlâ çekiniyor, Greeshka'lardan tiksiniyormuş. Ama sonradan Gustaffson'un gidişiyle hayatının ne kadar boş olduğunu idrak etmeye başlamış. Bütün gün ondan nefret eden insanlarla, duygusuz makinelerle çalışıyormuş, akşam okunca da tek başına kitap okuyup holoşovları seyrediyormuş. Buna hayat denemez. Etrafındaki insanlarla hiç temas kurmazmış. En sonunda gidip Gustaffson'u bulmuş ve dine geçmiş. Şimdi de..."

"Şimdi de?.."

Durakladı. "Adam mutlu, Robb," dedi. "Sahiden mutlu. Ömründe ilk kez mutlu. Eskiden sevgi nedir bilmezmiş. Şimdi içi sevgiyle dolup taşıyor."

"Çok şey toplamışsın," dedim.

"Evet." Sesi hâlâ dalgın, bakışları hülyalı. "Zihni açık sayılırdı. Katmanlar vardı ama eşelemesi o kadar zor olmadı, sanki sınırları zayıflamıştı ve neredeyse yıkılmak üzereydi..."

"Ya diğer herif?"

Sırf eline bakarak gösterge panelini okşadı. "O mu? Gustaffson'du o..."

Bunu söylemesiyle birlikte aniden ayılır gibi oldu, benim tanıdığım ve sevdiğim Lya geri geldi sanki. Kafasını iki yana sallayıp yüzüme baktı, donuk cümlelerinin yerini canlı bir sesle sarfedilen sözcükler aldı. "Robb, dinle, o adam *Gustaffson*'du, katılalı bir yıl olmuş, bir hafta içinde de Nihai Kavuşma'ya erişiyor. Greeshka onu benimsemiş,

adam da razı, anladın mı? Sahiden istekli ve... ve... ah Robb, adam ölüyor!"

"Söylediklerine bakılırsa bir hafta içinde ölür zaten."

"Hayır. Orası öyle de ben onu kast etmemiştim. Nihai Kavuşma onun için ölüm değil. Dine tüm kalbiyle inanıyor. Greeshka onun tanrısı ve onunla bütünleşmek istiyor. Zaten ölüyormuş. Ağır Veba'ya yakalanmış Robb. Ölümcül vaka. Hastalık on beş yıldan fazla bir süredir adamı içten içe kemiriyormuş. Ailesinin öldüğü kazada Kâbus'taki bataklıklarda kapmış. Orası insanlara göre bir gezegen değil ama kısa vadeli bir müdürlük göreviyle bir araştırma üssünde çalışmış. Thor'da yaşıyorlarmış; ailesi başka bir yere giderken gemileri düşmüş. Gustaffson çılgına dönmüş, hemen imdatlarına koşmuş ama üzerindeki koruyucu giysi defoluymuş, bakteriler vücuduna işlemiş. Zaten oraya vardığında hepsi çoktan can vermiş. Korkunç acılar çekmiş Robb. Ağır Veba'dan da ama en çok kaybı yüzünden. Onları sahiden seviyormuş ve bir daha toparlanamamış. Adamı bir nevi teselli ikramiyesi gibi Shkea'ya atamışlar, kazayı unutsun diye ama aklından bir türlü çıkaramamış. O manzarayı açık seçik gördüm Robb. Capcanlıydı. Unutamamış. Çocuklar geminin içinde mahsur kalmış, zarar görmemişler ama yaşam destek sistemi çökünce boğularak ölmüşler. Ama karısı –ah, Robb– kadın üzerine koruyucu giysi geçirip yardım aramak için gemiden çıkmış, sonra dışarıdaki *yaratıklar* da... Kâbus'taki şu koca kurtçuklara ne deniyor?"

Güçlükle yutkundum, biraz midem kalktı. "Etçil solucanlar," dedim donuk bir sesle. Kitapta okumuş, hololarını izlemiştim. Lya'nın Gustaffson'un belleğinde gördüğü

manzarayı gözümde canlandırabiliyordum ve hiç hoş değildi. Ondaki yeteneğin bende olmayışına sevindim.

"Gustaffson yetiştiğinde yaratıklar hâlâ... hâlâ şeymiş. Anlarsın işte. Hepsini cayırganla haklamış."

Kafamı iki yana salladım. "O tür olayların sahiden yaşandığı hiç aklıma gelmezdi."

"Evet," dedi Lya. "Gustaffson'un da aklına gelmezmiş. Ondan öncesinde çok... çok *mutluymuşlar*, Kâbus'taki kazadan önce. Eşini seviyormuş, sahiden yakınlarmış, neredeyse baş döndürücü bir kariyeri varmış. Kâbus'a gitmek zorunda değilmiş biliyor musun? Başka hiç kimse o işin altından kalkamadığı için meydan okuma amaçlı kabul etmiş. Bu da içini kemiriyor. Sürekli bunları anımsıyor. Adam... ailesi..." Sesi titredi. "Şanslı olduklarını düşünüyorlarmış," dedi ve sustu.

Bunun üzerine söylenecek hiçbir şey yoktu. Ses çıkarmadan aracı sürmeye devam ettim, Gustaffson'un çektiklerini düşündükçe acısını buruk ve zayıf da olsa yüreğimde hissederek. Bir süre sonra Lya tekrar konuşmaya başladı.

"Her şey hatırındaydı, Robb," dedi, sesi bir kez daha yumuşamış, durulmuş, daha düşünceli bir hale bürünmüştü. "Ama huzurluydu. Olayı hâlâ anımsıyordu, yaşattığı acıyı ama onu eskisi kadar üzmüyordu. Tek üzüntüsü ailesiyle birlikte olamayışıydı. Nihai Kavuşma'ya erişmeden ölmelerine üzülüyordu. Tıpkı şu kadın Shkeen gibi, hatırladın mı? Hani İçtima'da olan? Abisinden bahseden?"

"Hatırladım," dedim.

"Onun gibi. Onun da zihni açıktı. Kamenz'inkinden daha çok, fazlasıyla açık. Çanları çalınca katmanların hepsi kayboldu, her şey yüzeyde toplandı, duyduğu sevgi, acı, tüm

hisleri. Tüm hayatı Robb. Adamın tüm hayatını bir anda gördüm. Hatta tüm düşüncelerini... Birlik mağaralarını görmüş... oraya bir kez inmiş, dine geçmeden önce. Ben..."

Yine sessizlik çöktü üzerimize, aracı kasvete boğdu. Shkeenkent'in sonuna yaklaşıyorduk. Güneşte pırıl pırıl parlayan Kule tam önümüzde göğü yarıyordu. Daha aşağıda, insan şehrinin basık kubbeleri ve ışıltılı kemerleri göze çarpmaya başlamıştı.

"Robb," dedi Lya. "Buraya in. Biraz düşünmem lazım anladın mı? Bensiz dön. Biraz Shkeen'lerin arasında dolaşmak istiyorum."

Kaşlarımı çatarak baktım. "Yayan mı? Kule'ye geri dönüş yolu çok uzun Lya."

"Sorun değil. Lütfen. Bırak da biraz düşüneyim."

Zihnini okudum. Düşünce pusu geri dönmüştü, öncekinden de yoğundu, korkunun renkleriyle bezenmişti bu kez. "Emin misin?" dedim. "Korkmuşsun Lyanna. Neden? Ne derdin var? Etçil solucanlar buradan çok uzaktalar."

Bana sıkkın bakmakla yetindi. "Lütfen, Robb," dedi yeniden.

Başka ne yapsam bilemedim, o yüzden de indim.

Hava aracıyla eve dönerken ben de düşündüm. Lyanna'nın dediklerini, Kamenz ve Gustaffson'dan algıladıklarını. Çözmekle görevlendirildiğimiz soruna kafa yordum. Lya'yı ve onu rahatsız eden şeyi aklımdan kovmaya çalıştım. *Derdi neyse kendiliğinden hallolur,* diye düşündüm.

Kule'ye dönünce hiç vakit kaybetmedim. Doğruca Valcarenghi'nin ofisine gittim. Yerindeydi, tek başına, bir

makineye konuşuyordu. Ben içeri girince aleti kapattı.

"Selam Robb," dedi. "Lya nerede?"

"Yürüyüşe çıktı. Düşünmek istedi. Ben de düşündüm. Galiba aradığınız yanıtı buldum."

Kaşlarını kaldırarak dikkat kesildi.

Oturdum. "Öğleden sonra Gustaffson'a rastladık, Lya da zihnini okudu. Bence adamın dine geçmesinin sebebi açık. Etrafa gülücükler saçsa da içi kan ağlayan bir adam. Greeshka adamın acılarına bir son vermiş. Yanında onunla beraber dine geçen biri daha vardı, Lester Kamenz diye bir adam. O da perişan haldeymiş, yaşamaya değer hiçbir şeyi olmayan zavallı bir münzevi. Neden dine *yönelmesin ki*? Diğerlerine de baksanız bahse varım ortak bağlantı bulursunuz. Aciz, yıkılmış, hüsrana uğrayıp kabuğuna çekilmiş insanlar... Birlik'e böyleleri geçiyor."

Valcarenghi kafa salladı. "Pekâlâ, akla yatkın," dedi. "Ama Yeteneklilerimiz bunu uzun zaman önce anlamıştı Robb. Ancak soruna yanıt getirdiği pek söylenemez. Tamam, dine geçenlerin hepsi fena dağıtmış insanlar, buna itirazım yok. Ama kalkıp da neden Birlik Tarikatı'na yöneliyorlar? Yetenekliler buna yanıt veremiyor. Gustaffson'u ele alalım. Adam yaman biriydi, inan bana. Onunla şahsen hiç tanışmadım ama kariyerini biliyordum. Çetin görevleri üstlenirdi, genellikle de sırf eğlencesine, hepsinin üstesinden gelirdi. Rahat işleri tercih edebilirdi ama ilgilenmiyordu. Kâbus'taki kazayı duymuştum. Ünlüdür, biraz çarpıtılmıştır gerçi. Phil Gustaffson yenik düşecek türden bir adam değildi, öyle bir olay bile yıkmazdı onu. Zaten Nelse'nin anlattığı kadarıyla çabuk toparlanmış. Shkea'ya gelip hemen ortalığı toparlamaya, Rockwood'dan

kalan enkazı temizlemeye koyulmuştu. İlk gerçek ticaret anlaşmamızı ne yaptı etti Shkeen'lere kabullendirmeyi *başardı* ki kolay değildir.

İşte böyle bir adam var karşımızda, yetkin, maharetli, zor işlerin üstesinden gelip herkesi idare ederek kariyer yapmış biri. Özel hayatı kâbusa dönmüş ama yıkılmamış. Eskisinden de güçlenmiş. Ama ansızın Birlik Tarikatı'na yönelip manasız bir intihar sürecine giriyor. Neden? Acısına son vermek için mi diyorsun? İlginç bir kuram ama acıyı gidermenin başka yolları da var. Kâbus'tan Greeshka'ya kadarki zaman diliminde Gustaffson burada yıllarını geçirdi. Acıdan asla kaçmadı. İçkiye, uyuşturucuya veya diğer bildik çarelere yönelmedi. Hafızasını temizletmek için Yerküre'den bir psişikiyatriste bile başvurmadı, hem inan bana, adam isteseydi bunu bile hükümete ödettirirdi. Koloni bakanlığı Kâbus'tan sonra onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Adam yoluna devam etti, acısını içine gömdü, ayağa kalktı. Ta ki ansızın dine yönelene dek...

Acısı onu kırılgan kılmış, evet, buna şüphe yok. Başka bir şey aklını çelmiş, Birlik'in sunduğu bir şey, şarapla veya bellek temizliğiyle erişemeyeceği bir şey. Aynısı Kamenz ve başkaları için de geçerli. Hayata rest çekmek için hepsinin önünde başka çareler vardı. Hepsini es geçmişler. Ama Birlik'i seçiyorlar. Konuyu nereye getirmeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Tabii ki anladım. Bulduğum yanıt hiçbir şekilde yanıt değildi, farkındaydım. Ama kısmen Valcarenghi de yanılıyordu.

"Evet," dedim. "Galiba biraz daha zihin okuma yapmamız gerekecek." Cansız gülümsedim. "Bir şey daha var

ama. Gustaffson'un acısı aslında dinmemiş, hem de hiç. Lya bu konunda çok net konuştu. Hâlâ içinde taşıyormuş, adamı kahrediyormuş. Hiç belli etmiyormuş."

"Büyük başarı, değil mi?" dedi Valcarenghi. "Acını o kadar derine gömüyorsun ki kimsecikler anlamıyor."

"Bilemiyorum. Ben öyle düşünmüyorum. Ama... neyse, dahası da var. Gustaffson Ağır Veba'ya yakalanmış. Ölüyor. Yıllardır hastalığın pençesinde."

Valcarenghi bir an bocalar gibi oldu. "Bunu bilmiyordum, gerçi bu da görüşümü destekliyor. Ağır Veba kurbanlarının yaklaşık yüzde sekseninin, yasal kabul edilen gezegenlerde ötenaziye başvurduğunu okumuştum. Gustaffson gezegen müdürüydü. Ötenaziyi *yasallaştırabilirdi.* Onca yıl intihara yanaşmamışsa şimdi niye bunu seçiyor?"

Buna verecek yanıtım yoktu. Lyanna'nın buna bir cevabı varsa da benimle paylaşmamıştı. Cevabı nerede bulabiliriz onu da bilmiyordum üstelik, tek çaresi...

"Mağaralar," dedim birden. "Birlik mağaraları. Bir Nihai Kavuşma'ya tanık olmalıyız. Orada bir bit yeniği olmalı, dine dönmeyi açıklayacak bir şey. Bir fırsatını bulup izlersek ne olduğunu anlarız."

Valcarenghi gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Bunu ayarlayabilirim. Konunun oraya bağlanacağını bekliyordum. Ama uyarayım, hoş değildir. Bizzat katılmıştım, boşa konuşmuyorum yani."

"Dert değil," dedim. "Gustaffson'un zihnini okumanın eğlenceli olduğunu sanıyorsanız bir de Lya'nın neler çektiğini görmelisiniz. Kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkmak zorunda kaldı." O anda Lya'yı neyin rahatsız ettiğini

anladım. "Nihai Kavuşma'nın Kâbus'ta yaşananlardan daha beter olmadığına eminim."

"İyi madem. Yarına ayarlarım. Sizinle geleceğim tabii ki. Başınıza bir şey gelsin istemem."

Kafa salladım. Valcarenghi kalktı. "Bundan iyisi can sağlığı," dedi. "Bu arada daha ilginç şeyleri de düşünelim. Akşam yemeği için bir planınız var mı?"

Sonuçta insanların işlettiği bir güya-Shkeen restoranında, Gourlay ve Laurie Blackburn eşliğinde yedik yemeğimizi. Çoğunlukla geyik muhabbeti yapıldı; spor, siyaset, sanat, eski fıkralar, bunun gibi şeyler. Akşam boyunca ne Shkeen ne de Greeshka lafı geçtiğini sanmıyorum.

Akabinde süitimize döndüğümde Lyanna beni bekliyordu. Yatakta, kütüphanemizdeki yakışıklı ciltlerden birini, eski bir Yerküre şiirleri kitabı okuyordu. İçeri girdiğimde kafasını kaldırıp baktı.

"Selam," dedi. "Yürüyüş nasıldı?"

"Uzun." Avuç kadar yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Ama düşünecek zamanım oldu. Öğleden sonrasını ve dün olanları düşündüm, Katılımcıları. Bizi."

"Bizi mi?"

"Robb, beni seviyor musun?" Merak dolu bir sesle gayet ciddi yöneltilmiş bir soruydu. Sanki haberi yoktu. Sanki sahiden bilmiyordu sevdiğimi.

Yatağa oturup elini tutarak gülümsemeye çalıştım. "Elbette," dedim. "Sevdiğimi biliyorsun Lya."

"Biliyordum. Biliyorum. Beni seviyorsun, Robb, sahiden seviyorsun. Bir insanın sevebileceği kadar çok. Ama..." Durdu. Kafasını iki yana sallayıp kitabı kapattı ve içini çekti. "Ama hâlâ ayrıyız Robb. Hâlâ ayrıyız."

"Sen *neden* bahsediyorsun?"

"Bugün öğleden sonraki karşılaşmanın akabinde kafam çok karışıktı, korkmuştum. Sebebini çözememiştim ama sonradan üzerine kafa yordum. Zihin okuduğum sırada onlarla iç içeydim Robb, Katılımcılarlaydım, benliklerinin ve sevgilerinin paydaşıydım. Sahiden. Bağlantıyı kesmek istemedim. Ayrılmak istemedim Robb. Ayrıldığımdaysa kendimi çok yalıtılmış ve kopuk hissettim."

"Senin hatan," dedim. "Seninle konuşmaya çalıştım. İlla düşüneceğim diye tutturdun."

"Konuşmak mı? Konuşmanın ne faydası var? İletişim kuruyorsun tamam da *gerçekten* iletişim mi konuşmak? Yeteneğimi eğitmelerinden önce ben de öyle sanırdım. Sonrasında zihin okumak gerçek iletişim gibi gelmeye başladı; başka birine, senin gibi birine erişmenin gerçek yolu gibi. Ama şimdi emin değilim. Katılımcılar çan çaldıklarında öyle *bütünleşiyorlar* ki Robb. Hepsi kenetleniyor. Aynı sevişirken bize olduğu gibi, aşağı yukarı. Birbirlerini seviyorlar da üstelik. Bizi de seviyorlar, canı gönülden. Hissettiğim... bilemiyorum. Ama Gustaffson da beni en az senin kadar seviyor. Hayır. Senden bile çok seviyor beni."

Bunu söylediği anda yüzü bembeyaz kesildi, gözleri kocaman açıldı, dalıp gitti bakışları. Bense buz kestim, ruhuma aniden poyraz esmiş gibi. Hiçbir şey demedim. Sadece yüzüne bakıp dudaklarımı ıslattım. İçim kan ağladı.

Istırabımı gözümden anladı galiba. Ya da zihnimi okudu. Elimi tutup okşadı. "Ah, Robb. Lütfen. Niyetim seni kırmak değildi. Mesele sen değilsin. Mesele hepimiziz. *Onlara* kıyasla *bizim* neyimiz var ki?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum Lya." Bir yanım aniden ağlamak istedi. Öbür yanım haykırmak. Her iki isteğime ket vurup sesimdeki metaneti korudum. Oysa metanetimi yitirmiştim, zerre metanetli değildim.

"Beni seviyor musun Robb?" Gene. Merakla.

"Evet!" Sertçe. Meydan okur gibi.

"Ne demek bu?" dedi.

"Ne demek olduğunu biliyorsun," dedim. "Kahretsin, Lya, *aklını kullan*! Yaptıklarımızı anımsa, birlikte paylaştığımız onca şeyi. Aşk *budur*, Lya. Budur. Biz şanslıyız, unuttun mu? Kendin söylüyordun. Normaller bir dokunuşun bir sedanın ardından kendi karanlıklarına geri dönüyorlar. Birbirlerinin dengini zor buluyorlar. Yalnızlık çekiyorlar. Hep. Arıyorlar. Kendi sırça fanuslarından dışarı çıkmak için çabalıyorlar da çabalıyorlar ama çuvallıyorlar, art arda. Ama biz öyle değiliz, yolunu yordamını öğrendik, birbirimizi herhangi bir insan evladı kadar iyi tanıyoruz. Sana söyleyemeyeceğim, seninle paylaşmayacağım hiçbir şey yok. Sevdiğimi daha önce de söylemiştim, gerçek olduğunu biliyorsun, zihnimden okuyabilirsin. Aşk *budur*, kahretsin. Yanılıyor muyum?"

"Bilmiyorum," dedi, iç parçalayacak kadar şaşkın bir sesle. Sessizce, hatta hiç hıçkırmadan ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından boncuk gibi akarken konuştu. "Belki aşktır. Hep aşka yordum. Ama emin değilim artık. Bizimkisi aşksa, bugün hissettiğim neydi, temas kurup paydaşı olduğum neydi? Ah, Robb, ben de seni seviyorum. Biliyorsun. Hislerimi seninle paylaşmaya çalışıyorum. Neler algıladığımı, nasıl bir his olduğunu paylaşmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Kopuğuz. Anlamanı sağlaya-

mam. Ben buradayım, sen orada, birbirimize dokunabilir, sevişebilir ve konuşabiliriz ama gene de ayrıyız. Anladın mı? Anladın mı? Yalnızım. Bugüne kadar *değildim.*"

"Yalnız değilsin, kahretsin," dedim birden. "Ben varım." Eline sımsıkı yapıştım. "Hissediyor musun? Duyuyor musun? Yalnız değilsin!"

Kafasını iki yana salladı, gözyaşları seldi. "Anlamıyorsun değil mi? Anlatabilmeme imkân yok. Birbirimizi herhangi bir insan evladı kadar iyi tanıdığımızı söyledin. Haklısın. Ama bir insan evladı diğerini ne kadar iyi tanıyabilir ki? Gerçekte herkes kopuk değil mi? Kocaman ve bomboş karanlık bir evrende yalnız değiller mi? Yanımızda biri var zannettiğimizde sadece kendimizi kandırıyoruz. Neticede her şey tek bir acı gerçeğe gelip dayanıyor, bir başımızayız, yapayalnız, karanlıktayız. Sahiden var mısın Robb? Nereden bileyim? Benimle mi öleceksin Robb? Ancak o zaman mı kavuşacağız birbirimize? Şu anda beraber miyiz? Normallerden şanslıyız diyorsun. Ben de aynısını derdim. Sadece bir dokunuş, bir sedayla yetiniyorlar değil mi? Malum dizeye kaç defa dem vurdum? İyi de *bizim* neyimiz var? Bir dokunuş, iki seda belki. Artık yeterli gelmiyor. Korkuyorum. Korku içindeyim."

Hıçkırmaya başladı. Düşünmeden uzanıp kollarıma aldım onu, saçını okşadım. Yatağa beraber uzandık, göğsümde ağladı. Azıcık zihnini okudum, acısını sezdim, ani yalnızlığını, açlığını, hepsi kapkara bir korku girdabına kapılmış fır dönüyordu. Onu okşayarak yatıştırdığım halde; her şeyin yoluna gireceğini, yanında olduğumu, yalnız olmadığını –art arda– fısıldamama rağmen, hiçbirinin yeterli gelmeyeceğinin ayırdındaydım. Birden aramızda

bir uçurum oluşmuştu, büyüdükçe büyüyen kapkara muazzam bir boşluk, bense nasıl köprü kuracağımı bilmiyordum. Lya ise, biricik Lya, ağlıyordu ve bana muhtaçtı. Ben de ona muhtaçtım ama erişemiyordum.

Birden ağladığımı fark ettim.

Birbirimizin kollarında, sessizce gözyaşı dökerek, bir saat geçirdik herhalde. Ama en sonunda gözyaşları dindi. Lya bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesilir gibi oldu, ben de sımsıkı sarıldım.

"Robb," diye fısıldadı. "Hani şey derdin... birbirimizi sahiden tanıyoruz derdin. Sürekli söylediğin bir şeydi. Bir de şey derdin bazen, senin için *en doğru* kişi olduğumu, mükemmel olduğumu."

Kafa sallayarak içtenlikle tasdikledim. "Evet. Öylesin."

"Hayır," dedi, baklayı ağzından çıkararak, sanki söylememek için kendini zor tutmuşçasına. "Öyle değil. Zihnini okuyorum, evet. Daha sen cümleni kurmadan zihninde titreşen sözcükleri duyumsuyorum. Aptalca bir şey yaptığında içten içe kendini azarlamanı dinliyorum. Anılarını da görüyorum, bazı anılarını seninle beraber yaşıyorum zihninde. Ama hepsi yüzeysel Robb, hepsi görünen kısmından ibaret. Altında çok daha fazlasını *barındırıyorsun*. Tam yakalayamadığım yarım yamalak düşünceler geçiyor aklından. Adını koyamadığım hislerin var. Bastırdığın tutkuların, hatırladığını senin bile bilmediğin anıların. Bazen o katmana kadar erişebiliyorum. Bazen. Sahiden uğraşırsam, kendimi tüketecek kadar paralarsam. Ama oraya ulaştığımda da anlıyorum ki –*biliyorum ki*– *onun da* altında başka bir katman daha var. Katmerlendikçe katmerleniyor, üst üste, alt alta. Hepsi senin bir parçan olsa

da oralara ulaşamıyorum Robb. Seni tanımıyorum, seni tanıyamıyorum. Sen bile kendini tanımıyorsun, anlatabildim mi? Peki sen beni tanıyor musun? Hayır. Daha da az tanıyorsun. Sana anlattıklarım kadarını biliyorsun, anlattıklarım gerçek ama belki de her şeyi anlatmıyorum. Sen de hislerimi okuyorsun, yüzeysel hislerimi... Ayağımdaki nasırın acısını, bir anlık kızgınlığımı, içime girdiğinde aldığım zevki. Bunlar beni tanıdığın anlamına mı gelir? Ya *benim* katmanlarım, var mıdır katmanlarım? Benim bile bilmediğim hislerime ne demeli? Onları da algılıyor musun? Nasıl Robb, nasıl?"

Tekrar kafasını iki yana salladı, afalladığı her seferinde yaptığı şu komik hareketi yaparak. "Bir de kalkıp mükemmel olduğumu, beni sevdiğini söylüyorsun. Senin için en doğru kişi olduğumu. Ama öyle miyim? Robb, *senin düşüncelerini okuyorum ben*. Seksi görünmemi istediğini biliyorum, o yüzden seksi oluyorum. Seni neyin heyecanlandırdığını öğrenip onu yapıyorum. Ne zaman ciddi ne zaman esprili davranmamı istediğini anlıyorum. Ne tür espriler yapacağımı bile kafandan öğreniyorum. Asla iğneleyici şakalar yapmıyorum, öyle şeyleri sevmiyorsun, insanları incitmeyi veya incindiklerini görmeyi de. İnsanlarla *beraber* gülmeyi seviyorsun, *onlara* gülmeyi değil. Ben de seninle gülüyorum, seni kişisel zevklerin için seviyorum. Benimle ne zaman konuşmak istediğini, ne zaman susmayı yeğlediğini biliyorum. Benim ne zaman senin gururlu dişi kaplanın, çıtı pıtı telepatın olmamı istediğini biliyorum; kanatlarının altına sığdıracağın küçük bir kıza ne zaman ihtiyaç duyduğunu da. Bunların hepsini *oluyorum* Robb, sırf sen öyle istediğin için, çünkü seni seviyorum, çünkü

yaptığım her *isabetli* şeyde keyiflendiğini zihninden okuyabiliyorum. Niyetim asla böyle bir ilişki kurmak değildi ama oldu. Umursamadım, umursamıyorum. Çoğu zaman bilinçli bile değildi. Sen de aynısını yapıyorsun. İçini okuyorum. Benim gibi zihin okuyamadığından ötürü bazen yanlış tahmin yürütüyorsun. Sükunetle anlayış beklediğimde nüktedan davranıyorsun veya annelik damarım tuttuğunda güçlü adamı oynuyorsun. Ama bazen doğru kıvamı da tutturuyorsun. Çabalıyorsun, daima çabalıyorsun.

Ama bu sahiden *sen* misin? Bu sahiden *ben* miyim? Ya mükemmel olmasaydım, anlıyor musun, ya sırf kendim olsaydım, tüm kusurlarımla, dışavurmamdan hoşlanmayacağın yanlarımla kendim? Beni *o zaman* da sever miydin? Bilmiyorum. Oysa Gustaffson severdi, Kamenz de. Bundan eminim Robb. Gördüm. *Onları* tanıyorum. Zihinlerindeki katmanlar... kaybolmuştu. Onları *TANIYORUM*, geri döndüğümde onlarla daha fazlasını paylaşabilirim, seninle paylaştığımdan fazlasını. Onlar da beni tanıyorlar, gerçek beni, bence her şeyimi biliyorlar. Beni seviyorlar. Anlıyor musun? *Anlıyor musun?"*

Anlıyor muydum? Bilmiyorum. Şaşkındım. Lya "kendisi" olsaydı onu sever miydim? "Kendisi"nden kasıt neydi ki? Tanıdığım Lya'dan nesi farklıydı? Lya'yı sevdiğimi sanırdım, Lya'yı daima seveceğimi ama ya gerçek Lya benim Lya'm gibi değilse? *Neyi* sevdim ben? En soyut kavramıyla bir insan evladını mı, yoksa Lya zannettiğim kişiliği, bedeni ve sesi mi? Bilmiyordum. Lya'nın kim olduğunu bilmiyordum, kim olduğumu, bunların ne bok anlama geldiğini de. Korkmuştum. O gün öğleden sonra hissettiklerini hissedememiş olabilirim. Ama ne hissetti-

ğini biliyordum. Yalnızdım ve birine ihtiyacım vardı.

"Lya," diye yakardım. "Lya, deneyelim. Pes etmemiz gerekmiyor. Birbirimize erişebiliriz. Kendi tarzımızda bir yordamını buluruz. Daha önce de becerdik. Gel Lya, benimle gel, bana gel."

Bunları söylerken onu soydum, o da aynısıyla karşılık verdi, ellerimiz kavuştu. Çırılçıplak olduğumuzda onu okşamaya başladım, yavaşça, o da beni. Zihinlerimiz birbirine uzandı. Eskiden hiç olmadığı kadar derinlere indik, eşeledik. Onu duyumsuyordum, kafamın içinde, kazıyordu. Derine indikçe iniyordu. Ta aşağılara. Kendimi ona açtım, teslim oldum, ondan bile sakladığım ya da saklamaya çalıştığım küçük kirli sırlarıma kadar her şeyimi sundum, hatırımdaki her şeyi, başarılarımı ve ayıplarımı, acı ve tatlı anıları, birini incittiğim zamanları, incindiğim zamanları, tek başımayken döktüğüm gözyaşlarını, itiraf edemeyeceğim korkuları, mücadele ettiğim önyargılarımı, zamanı gelip çattığında savaştığım böbürlenmelerimi, aptalca ve çocukça kabahatlerimi. Hepsini. Her şeyi. Hiçbirini gömmedim. Hiçbir şeyi saklamadım. Benliğimi ona, Lya'ya, *benim* Lya'ma sundum. Beni tanıması şarttı.

O da kendisini bana teslim etti. Zihni duygu seraplarının peşine düştüğüm bir ormandı; kaygı, arzu ve aşk en üstteydi, daha cılız duygular altta, yarı şekillenmiş hevesler ve tutkular hâlâ ormanın derinliklerindeydi. Bende Lya'nın yeteneği yok, sadece hisleri okurum, düşünceleri asla. Halbuki o sırada düşünceleri de okudum, ilk ve son kez, daha önce hiç algılamadığım şeyleri üzerime boca etti de ondan. Fazla değil, birazını yakalayabildim.

Ve zihnini bana açtıkça bedeni de açıldı. İçine girdim,

birlikte hareket ediyorduk, tek vücut halinde, bilincimiz sarmaş dolaş, insan ölçütüyle ne kadar yakınlaşılabilirse o kadar yakın. Zevk muhteşem dalgalar halinde kabardı, zevke vardım, *zevkine* vardım, ikimizin zevki üst üste bindi, dalgalar en uzak kıyıya vurmak üzereyken sonsuza uzanırcasına doruğuna yükseldim. Ve en sonunda vurdu kıyıya, aynı anda geldik, bir saniyeliğine –kısacık bir anlığına– hangi orgazm benim hangisi onunki ayırt edemedim.

Sonra da geçti. Bedenlerimiz kenetlenmiş halde öylece yattık. Yıldızların ışığında. Ama yatakta değildik. Kumsaldaydık, dümdüz siyah kumlarda, üstelik gökyüzünde yıldızlar yoktu. Bir düşünce düştü aklıma, bana ait olmayan serseri bir düşünce. Lya'nın düşüncesi. Bir düzlükteymişiz güya, baktım ki sahiden öyleyiz. Bizi oraya taşıyan sular çekilmiş, kaybolmuştu. Dört bir yana uzanan uçsuz bucaksız, dümdüz ve simsiyah bir düzlüktü, ufkun iki ayrı yakasında meşum karaltıların kıpraştığı. *Karanlık bir düzlemdeyiz** diye düşündü Lya. O karaltıların ne olduğunu birden anladım, hangi şiirden alıntı yaptığını da.

Uykuya daldık.

Uyandım, yalnız başıma.

Oda karanlıktı. Lya yatağın öbür tarafına kıvrılmış, hâlâ uyuyordu. Geç olmuştu, şafak sökmek üzereydi galiba. Emin değildim. Huzursuzdum.

Kalkıp sessizce giyindim. Bir yürüyüşe çıkma ihtiyacı duydum, düşünme ihtiyacı, her şeyi yoluna sokma arzusu. Ama nereye gitmeli?

---

* İngiliz şair Matthew Arnold'ın 19. yüzyılda yazdığı lirik şiiri *Dover Beach*'in son mısralarından alıntı. (ç.n.)

Cebimde bir anahtar vardı. Ceketimi giyerken elime değdi de öyle anımsadım. Valcarenghi'nin ofisi. Gecenin bu saatinde ofis tenha ve kilitli olmalıydı. Belki oranın manzarası kafamı toplamama yardımcı olurdu.

Çıktım, kapsüle bindim, katları bir bir çıkıp ta Kule'nin tepesine vardım, Shkeen'lere meydan okuyan insan işi çelik yapının doruğuna. Ofis karanlıktı, eşyalar karanlık birer siluetten ibaretti. Sadece yıldızların ışığı vuruyordu içeriye. Shkea galaksi merkezine yaşlı Yerküre'den veya Baldur'dan daha yakındır. Yıldızlar geceleri göğü ateşten bir çardak gibi örter. Bazıları çok yakındadır, o muhteşem karanlıkta adeta mavi-beyaz ve kızıl alevlerle yanarlar. Valcarenghi'nin ofisinde tüm duvarlar camdı. Birine yaklaşıp dışarı baktım. Düşünmüyordum. Sadece hissediyordum. Üşüyordum, yitik ve ufak hissediyordum kendimi.

Derken arkamdan mülayim bir ses merhaba dedi. Hayal meyal işittim.

Pencereye sırtımı döndüm ama yıldızların ışığı bu kez de öbür duvardan vurdu üzerime. Laurie Blackburn karanlık bir köşedeki alçak koltuklardan birinde oturuyordu.

"Merhaba," dedim. "Rahatsız etmek istemezdim. Burada kimse yoktur sanmıştım."

Gülümsedi. Pırıl pırıl yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeydi, nüktedanlıktan eser taşımıyordu. Kumral saçı omuzlarına dalgalar halinde dökülmüştü, üzerinde de uzun, tiril tiril bir giysi vardı. Dökümlü kıyafetinin altındaki zarif kıvrımlarını seçebiliyordum, o da saklamak için hiç gayret göstermiyordu.

"Buraya çok sık çıkarım," dedi. "Genellikle de geceleri. Dino uyuyunca. Düşünmek için güzel bir yer."

"Evet," dedim, gülümseyerek. "Aynı kanaatteyim."

"Yıldızlar güzel değil mi?"

"Evet."

"Bence de. Ben..." Duraklama. Birden kalkıp yanıma geldi. "Lya'yı seviyor musun?" dedi.

Çekiç gibi inen bir soru. Zamanlaması feci. Yine de iyi karşıladım sanırım. Lya'yla konuşmamız hâlâ aklımdaydı. "Evet," dedim. "Çok. Neden sordun?"

Yakınımda duruyor, yüzüme bakıyordu, bir de arkamdaki yıldızlara. "Bilmem. Aşka kafa yorarım bazen. Dino'yu seviyorum, biliyorsun. Buraya daha iki ay önce geldi, yani birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz. Ama onu yine de seviyorum. Onun gibi birini hiç tanımadım. Nazik, düşünceli, on parmağında on marifet. Herhangi bir şeye kalkışıp da çuvalladığını hiç görmedim. Gene de bazı insanların aksine hırs yapmıyor. Kolayca başarıya ulaşıyor. Kendine çok güveniyor ki onu çekici kılan da bu. Ne istediysem vermiştir, her şeyini."

Onu taradım, duyduğu sevgi ve kaygıyı yakalayıp tahminde bulundum. "Kendisi hariç," dedim.

Bana irkilerek baktı. Sonra gülümsedi. "Unutmuşum. Yeteneklisin. Anlamışsındır tabii. Haklısın. Neden kaygılandığımı bilmesem de kaygı duyuyorum. Dino mükemmel biri, malum. Ona her şeyimi anlatıyorum. Kişiliğime ve hayatıma dair ne varsa. Can kulağıyla dinliyor, anlayışla karşılıyor. Hep anlayışlıdır, ne zaman ihtiyacım olsa yanımdadır. Gel gör ki..."

"Hepsi tek taraflı," dedim. Bir tespitti. Biliyordum.

Başıyla onayladı. "Sır sakladığından değil. Saklamıyor. Ne sorsam yanıtlar. Ama yanıtların bir anlamı yok. Ona

neden korkarsın diye sorduğumda hiçbir şey demiyor, hatta beni ikna ediyor. Çok mantıklı, çok sakindir. Asla sinirlenmez, kızdığı vaki değildir. Bunu da sordum. İnsanlardan nefret etmiyormuş, nefret fenaymış. Acı da duymuyormuş hiç ya da duymadığını *söylüyor*. Duygusal acıdan bahsediyorum. Oysa kendi hayatımdaki acılara değindiğimde anlıyor. Bir keresinde en büyük kusurunun tembellik olduğunu söyledi. Halbuki bildiğim kadarıyla hiç tembel değil. Sahiden o kadar mükemmel biri mi? Kendinden daima emin olduğunu söylüyor, çünkü iyi biri olduğunun *bilincindeymiş* ama bunu söylerken gülümsemesine rağmen onu kibirli olmakla asla itham edemiyorum. Tanrıya inandığını söylese de o konulara girdiğini hiç duymadım. Ciddi bir mevzu açtığında ya sabırla dinliyor ya şakayla karışık takılıyor ya da konuyu değiştiriyor. Güya beni seviyormuş, ama..."

Kafamı salladım. Arkasından neyin geleceğini anlamıştım.

Geldi de. Yakaran gözlerle baktı. "Sen Yeteneklisin," dedi. "Onun içini okumuşsundur herhalde? Onu tanıyor musun? Anlatsana. Lütfen anlat bana."

Onu tarıyordum. Öğrenmeye ne denli can attığını, ne denli kaygılanıp korktuğunu, ne denli sevdiğini duyumsuyordum. Ona yalan söyleyemezdim. Yine de bildiğim gerçeği onunla paylaşmak zordu.

"Onun zihnini taradım," dedim. Usulca. Temkinli. Sözcükleri değerli birer cevher gibi tartarak. "Seni de, seninkini de. Duyduğun sevgiyi daha ilk geceden gördüm, birlikte yemek yediğimizde."

"Ya Dino'nunki?"

Lafım gırtlağıma dizildi. "O... tuhaf biri, Lya da aynı-

sını söylemişti. Yüzeydeki duygularını kolayca okuyabilmiştim. Altında hiçbir şey yoktu. Çok ketum biri, kendine duvar örmüş. Hissettiği duygular sanki şeyle sınırlı... kendisine *müsaade ettikleriyle.* Özgüvenini, yaşamdan aldığı zevki hissettim. Endişe de algıladım ama gerçek anlamda korku hiç yoktu. Sana çok düşkün, üzerine titriyor. Esirgeyiciliğinden keyif alıyor."

"Hepsi bu mu?" Umut dolu. Acı verici.

"Korkarım öyle. O bir duvarın ardında, Laurie. Adam kendisine muhtaç, sırf kendisine. Bir sevgi besliyorsa da o duvarın ardında saklı. Okuyamıyorum. Seni çok düşünüyor Laurie. Ama aşk... başka bir şeydir. Daha güçlü, daha nedensizdir, taşkın bir sel gibidir. Dino'nunki öyle değil, en azından algıladığım kadarıyla o kadar aleni değil."

"Kapalı," dedi. "Bana kapalı. Ona kendimi ardına kadar açtım. Ama aynısını o yapmadı. Hep kaygı içindeyim, yanımdayken bile, bazen hiç yokmuş gibi hissediyorum."

İçini çekti. Kederini sezinledim, buram buram yalnızlığını. Ne yapacağımı bilemedim. "Dilersen ağla," dedim, aptal gibi. "Bazen faydası olur. Biliyorum. Zamanında benim de ağlamışlığım çoktur."

Ağlamadı. Kafasını önünden kaldırıp usulca güldü. "Yok," dedi. "Yapamam. Dino asla ağlamamayı öğretti. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmezmiş."

Hazin bir felsefe. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmeyebilir belki ama insan olmanın bir parçasıdır. Bunu kadının yüzüne de söyleyesim gelse de gülümsemekle yetindim.

Gülümsememe karşılık verip başını merakla öne uzattı. "Ağlıyorsun," dedi birden, tuhaf biçimde neşeli bir

edayla. "Tuhaf. Dino'dan bu kadar katılım hiç görmedim, bir bakıma. Teşekkür ederim Robb. Teşekkür ederim."

Laurie parmak uçlarında yükselerek bana beklentiyle baktı. Neyi beklediğini anladım. Ona sarılıp öptüm, o da bedenini sımsıkı bana yasladı. Bu süre zarfında hep Lya vardı aklımda, onun buna aldırmayacağına, benimle gurur duyacağına, anlayışla karşılayacağına dair telkin ettim kendimi.

Akabinde tek başıma ofiste kalıp günün ağarmasını izledim. Tükenmiştim ama bir şekilde memnundum. Ufuktaki aydınlık gölgeleri önüne katıp kovalayarak yayılıyordu. Gece vakti fazlasıyla yıldırıcı görünen tüm korkular ansızın aptalca ve mantıksız geldi. *Lya'yla ikimiz bir köprü kurduk,* diye düşündüm. Sorun her neyse üstesinden gelmiştik. Bugün de aynı kolaylıkla Greeshka'nın üstesinden gelecektik beraberce.

Odamıza geri döndüğümde Lya gitmişti.

"Hava aracını Shkeenkent'in göbeğinde bulduk," diyordu Valcarenghi. Serinkanlı, emin, rahatlatıcı bir tavrı vardı. Dile getirmese bile, endişelenecek bir şey olmadığı sesinden anlaşılıyordu. "Adamlarımı aramaya yolladım. Ama Shkeenkent büyük bir yerdir. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Yok," dedim, donuk bir şekilde. "Pek aklıma gelmiyor. Belki başka Katılımcılarla görüşmeye gitmiştir. Onları sanki... şey, takıntı haline getirmiş gibiydi. Bilmiyorum."

"Peki, polis teşkilatımız iyidir. Onu buluruz. Bundan eminim. Ama biraz zaman alabilir. İkiniz münakaşa mı ettiniz?"

"Evet. Hayır. Sayılır ama gerçek bir münakaşa değildi. Tuhaftı."

"Anlıyorum," dedi. Ama anlamamıştı. "Laurie dün gece senin tek başına ofise çıktığını anlattı."

"Evet. Düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Pekâlâ," dedi Valcarenghi. "Öyleyse Lya'nın da uyanıp düşünme ihtiyacı duyduğunu varsayalım. Sen buraya çıkmışsın. O da gezintiye çıkmış. Gününü Shkeenkent'te dolaşarak geçirmek istemiş olabilir. Dün de buna benzer bir şey yapmamış mıydı?"

"Evet."

"O zaman yine aynısını yapıyordur. Dert etme. Muhtemelen akşam yemeğinden önce döner." Gülümsedi.

"Neden bana haber vermeden gitti peki? Ya da bir not falan bırakmadan?"

"Bilmem. Önemi yok."

Olay önemsiz miydi yani? Önemsiz miydi? Bir koltuğa çökmüş, başımı ellerimin arasına almıştım, yüzümden düşen bin parçaydı ve terliyordum. Birden çok korkmuştum, bilmediklerimden korktum. Onu asla yalnız bırakmamalıydım, diyordum içimden. Ben yukarıda Laurie'yle beraberken Lyanna karanlık bir odada tek başına uyanmış, sonra da... sonra *ne*? Gitmişti işte.

"Bu arada," dedi Valcarenghi, "yapacak işlerimiz var. Mağara ziyareti ayarlandı."

Hayretle baktım. "Mağara mı? Oraya gidemem, şimdi olmaz, yalnız olmaz."

Bıkkınlıkla içini çekti, hem de abartarak.

"Öf, haydi ama Robb. Dünyanın sonu değil. Lya iyidir. Son derece duyarlı bir kıza benziyor, kendi başının

çaresine bakabileceğine eminim. Haksız mıyım?"

Kafa salladım.

"Mağaralarla ilgilenmeye bakalım biz. Şu meseleyi çözelim istiyorum."

"Hiç faydası olmaz," diye itiraz ettim. "Lya olmadan olmaz. Asıl yetenek onda. Ben... ben sadece duyguları okuyorum. Onun gibi derine inemem. Hiçbir şeyi çözemem."

Omuz silkti. "Belki çözemezsin. Ama yolculuk ayarlandı, bizim de kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Lya döndükten sonra tekrar gidebiliriz. Ayrıca sana da iyi gelir, öbür meseleden kafanı uzaklaştırır. Şu anda Lya için yapabileceğin hiçbir şey yok. Elimdeki müsait her adamı onu aramaya yolladım, onlar da bulamazsa sen hiç bulamazsın. O yüzden kumru gibi düşünmek anlamsız. Kendini işe verip kafanı dağıtmalısın." Sırtını dönüp kapsüle yöneldi. "Gel. Bizi bir araç bekliyor. Nelse de gelecek."

Gönülsüzce kalktım. Shkeen'in dertlerini düşünecek durumda değildim ama Valcarenghi'nin itirazları bir dereceye kadar akla yatkındı. Kaldı ki bu işe Lyanna ile beni atamıştı ve ona karşı hâlâ yükümlülüğümüz vardı. *En azından deneyebilirim,* diye düşündüm.

Yolda Valcarenghi, yüzü granitten yontulmuşa benzeyen iri kıyım bir polis çavuşu olan sürücünün yanına oturdu. Lya'yı arama çalışmalarından haberdar olmak için bu kez bir polis aracını seçmişti. Gourlay'le ikimiz arka koltuktaydık. Gourlay kucağımıza büyük bir harita açmıştı ve Nihai Kavuşma mağaralarını anlatıyordu.

"İddiaya göre mağaralar Greeshka'ların ana yuvası," dedi. "Muhtemelen doğru, mantıklı geliyor. Oradaki Greeshka'lar çok daha iridir. Göreceksin. Mağaralar

Shkeenkent'in bulunduğumuz kısmından öteye, kırsal kesimlere kadar uzanarak bayırın tamamını kaplıyor. Derli toplu bir arı kovanı gibi. Her petekte Greeshka'lar barınıyor. Duyduğuma göre öyleymiş. Ben sadece birkaçını gördüm, *hepsinde* de Greeshka vardı. O yüzden söylenenlere inanıyorum. Şehir, kutsal şehir yani, olasılıkla mağaralar *yüzünden* inşa edilmiş. Kıtanın dört bir yanındaki Shkeen'ler Nihai Kavuşma için buraya geliyorlar. Mağara bölgesi işte şurası." Bir kalem çıkarıp haritanın ortasına yakın bir yere koca bir daire çizdi. Benim için anlamsızdı. Harita gözümü korkutmuştu. Shkeen şehrinin bu denli *devasa* olduğunun farkında değildim. Bulunmak istemeyen birisi bu cehennemde nasıl bulunabilirdi ki?

Valcarenghi ön koltuktan arkasına baktı. "Gireceğimiz mağara büyük olanlarından biri. Ben daha önce de girmiştim. Aklında bulunsun, Nihai Kavuşma'da resmiyet yoktur. Shkeen'ler bir mağara seçip içeri girer ve Greeshka'nın üstüne uzanırlar. En uygun giriş hangisiyse onu seçerler. Bazı girişler lağım borusundan daha geniş değildir ama çok derinlere inersen teoriye göre karanlığa sinmiş ve nabız gibi atan bir Greeshka'ya rastlarmışsın. En büyük mağaralar meşalelerle aydınlatılmıştır, Büyük Salon gibi ama sırf süs olsun diye. Işığın Kavuşma'da ciddi bir rolü yoktur."

"Işıklı olanlarından birine gireceğiz sanırım?" dedim.

Valcarenghi başıyla olumladı. "Aynen. Olgun bir Greeshka'nın neye benzediğini görmek istersin herhalde. Hoş değildir ama inceleme amaçlı görmek lazım. O yüzden bize ışık gerek."

Gourlay ardından anlatısını sürdürdü ama ona kulak vermedim. Shkeen'ler ile Greeshka'lar hakkında yeterince bilgi sahibi olduğumu düşünüyordum ve aklım hâlâ Lyanna'daydı. Bir süre sonra o da sustu ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Hiç olmadığı kadar uzaklara gittik. Kule bile –bizim parlak çelikten anıtımız– ardımızda bıraktığımız tepeler tarafından yutulmuştu.

Arazi giderek daha da engebeli, daha kayalık ve çok daha yeşil hale geldi; tepeler çok daha yüksek, çok daha yabanıldı. Buna karşın kubbeler ardı ardına dizilmeye devam ediyordu, her yerde Shkeen'ler vardı. *Lya aşağıda bir yerlerde,* diye düşündüm, bu milyonluk kalabalığın arasında kayıp. Neyin peşinde? Ne düşünüyor?

En sonunda iki tane sarp kayalık tepenin arasında yer alan bir orman vadisine indik. Orada bile Shkeen'ler vardı. Güdük ağaçların arasındaki gür bitki örtüsünde kırmızı tuğla damları gözüküyordu. Mağarayı görmekte güçlük çekmedim. Bayırı tırmanan yılankavi toprak yolun tam ortasında kayalık yüzeye açılmış karanlık bir ağızdı.

Vadiye inip o yolu tırmandık. Gourlay uzun leylek adımlarla mesafeyi bir çırpıda kat ederken Valcarenghi zarafetinden ödün vermeksizin aheste, polis ise hantal adımlarla ilerledi. Zorlanan bendim. Yokuşu sürünürcesine tırmandım. Mağaranın ağzına vardığımızda adeta soluksuz kalmıştım.

Mağara resimleri, bir sunak veya doğal tapınaklardan biriyle karşılaşmayı bekleseydim acı bir düş kırıklığına uğrardım. Nemli taş duvarları, alçak tavanı, soğuk ve rutubetli havasıyla sıradan bir mağaraydı. Shkea'nın çoğu yerinden daha serin, tozu toprağı daha azdı ama hepsi

bu kadardı. Uzun ve dolambaçlı yolu dördümüzün yan yana yürüyebileceği genişlikteydi ama tavanı epey alçak olduğu için Gourlay eğilmek zorunda kalmıştı. Duvarlara düzenli aralıklarla meşaleler yerleştirilmişti, ancak dört tanesinden biri yanıyordu. İsli dumanları tavanda biraz asılı kaldıktan sonra mağaranın içlerine doğru dağılıyordu. Dumanı içerilere doğru neyin çektiğini merak ettim.

Yokuş aşağı inişimizin zar zor anlaşıldığı yaklaşık on dakikalık yürüyüşün ardından, geçit bizi yüksek tavanlı, çok aydınlık bir bölmeye çıkardı. Kavisli taş tavanı meşale dumanından is bağlamıştı. İçeride bir Greeshka vardı.

Mat rengi kahverengimsi kırmızıydı, kurumuş kan gibi. Katılımcıların kafataslarına yapışan ufak yaratıklar gibi yarı şeffaf, cart kırmızı değil. Koca gövdesinde yanık veya is lekesine benzer siyah benekler vardı. Mağaranın öbür tarafını zar zor görebiliyordum, Greeshka o kadar devasaydı. Önümüzde dağ gibiydi ve tavanla arasında incecik bir boşluk kalmıştı. Yoğun kıvamlı jöleden yapılmış gibi aniden bölmenin yarısına kadar kaydı ve durduğumuz yerin beş metre ötesinde durdu. Greenshka'nın koca kütlesiyle aramızda adeta bir sarmaşık ormanı vardı. Canlı bir örümcek ağını andıran Greeshka dokusu kızıl saçaklar halinde neredeyse yüzüme değiyordu.

Nabız gibi atıyordu. Tek bir organizma halinde. Saçaklar bile genleşip tekrar büzüşüyor, koca Greeshka'nın sessiz ritmine ayak uyduruyordu.

Benim midem kalktı ama yanımdakiler tınmamış gibiydi. Bunu daha önce de görmüşlerdi. "Gel," dedi Valcarenghi, meşale ışığıyla yetinmeyip yanındaki el fenerini yakarak. Zonklayan ağlara vuran ışık, tekinsiz ve garip

bir ormanda dolaştığımız yanılsaması yaratıyordu. Valcarenghi ormanın içine girdi. Usulca. El fenerinin yordamıyla Greeshka saçaklarını kenara ite ite.

Gourlay peşinden gitti ama ben geri çekildim. Valcarenghi arkasına bakıp gülümsedi. "Endişelenme," dedi. "Greeshka'nın bağlanması saatler sürer, bağlansa da kolayca sökülebilir. Gövdesine toslamazsan seni yakalamaz."

Cesaretimi toplayıp elimi uzattım ve canlı saçaklardan birine dokundum. Yumuşak ve ıslaktı, yapışkan bir his veriyordu. Hepsi bu kadardı ama. Kolayca kopuyordu. Ağları dağıtıp kendime yol açarak içerilere yürüdüm. Polis arkamdan sessizce ilerliyordu.

Ağın öbür tarafına çıkıp durduk, koca Greeshka'ın tam önünde. Valcarenghi onu bir saniye inceledikten sonra el feneriyle işaret etti. "Bak," dedi. "Nihai Kavuşma."

Baktım. Işığı kara beneklerden birini aydınlatmıştı, kızılımtırak kütledeki bir lekeyi. Yakından baktım. Lekede bir kafa vardı. Kara beneğin tam ortasında, sırf yüzü gözüküyordu ve o bile incecik kızılımsı bir zar tabakasıyla kaplıydı. Yüz hatları hataya yer bırakmıyordu. Yaşlı bir Shkeen'di bu, pörsük, koca gözlü, gözlerini yummuştu. Ama gülümsüyordu. Gülümsüyordu.

Biraz daha yaklaştım. Biraz aşağısında ve sağında, kütleden birkaç parmak ucu sarkıyordu. Ama hepsi bundan ibaretti. Gövdesinin çoğu çoktan kaybolmuş, Greenshka'nın içine gömülüp ayrışmıştı veya ayrışmaya devam ediyordu. Yaşlı Shkeen ölmüştü ve parazit onun cesedini öğütüyordu.

"Kara beneklerin her biri yakın tarihte Kavuşma'ya erişenler," diyordu Valcarenghi, fenerini bir imleç gibi kullanarak. "Benekler zamanla kayboluyor haliyle. Greeshka daha da semiriyor. Bir asır daha geçince bu odayı kaplayıp geçide yayılmaya başlayacak."

Birden arkamızda bir hışırtı oldu. Dönüp baktım. Ağın içinden başka birisi daha geçiyordu.

Çok geçmeden bize ulaştı, gülümsedi. Bir Shkeen kadınıydı, yaşlı, çıplak, memeleri kasığına kadar sarkık. Katılımcı'ydı elbette. Greeshkası kafasının büyük bölümünü kaplamış ve memelerinden de aşağı sarkmıştı. Güneşe maruz kalmaktan hâlâ parlıyordu ve şeffaftı. Arkası seçilebiliyordu. Kadının derisini yemişti.

"Bir Nihai Kavuşma adayı," dedi Gourlay.

"Burası popüler bir mağaradır," diye ekledi Valcarenghi alçak sesle, alaylı.

Ne kadın bizimle konuştu ne de biz onunla. Gülümseyerek yanımızdan geçti. Ve Greeshka'nın üstüne yattı.

Kadının sırtındaki küçük Greeshka temasla birlikte neredeyse anında dağıldı, eriyip dev mağara yaratığıyla kaynaştı. Shkeen kadını ile koca Greeshka tek vücut halinde birleşti. Sonra hiçbir şey olmadı. Kadın gözlerini yumdu ve yattığı yerde huzurlu bir uykuya daldı sanki.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Kavuşma," dedi Valcarenghi. "Bir saat boyunca hiçbir şey olmuyor gibi görünür, oysa Greeshka kadını şu anda bile özümsüyor, onu yutuyor. Duyduğum kadarıyla vücut ısısına tepki veriyormuş. Bir güne kalmaz tamamen içine gömülür. İki gün içinde de onun gibi olur..." Fener tepemizdeki yarı ayrışmış suratı gösterdi.

"Kadının zihnini okuyabilir misin?" diye önerdi Gourlay. "Belki bir şey öğreniriz."

"Tamam," dedim, tiksinmiştim ama merak ediyordum. Kendimi açtım. Ve bir zihin fırtınasına kapıldım.

Gerçi buna zihin fırtınası demek yanlıştı. Engindi, muazzamdı, yoğundu, dağlayıcı, kör edici ve boğucu. Beri yandan huzur vericiydi, insan nefretinden daha haşin bir nezaketle nazikti de. Mülayim ciyaklamalarla ciyakladı, sirenler öttü, kışkırtıcı bir şekilde çekiştirdi beni. Kızıl ihtiras dalgaları vurdu üzerime, içlerine gömüldüm. Aynı anda beni hem besledi hem tüketti. Uzaktan çan sesleri işittim, bronz çanın çiğ tangırtısını; aşkın, teslimiyetin ve birlikteliğin, katılımın, kavuşmanın ve asla yalnızlık çekmeyişin ezgisini.

Fırtına, zihin fırtınası, evet, buydu hissettiğim. Ama bir kasırga süpernovanın karşısında neyse bu da sıradan bir zihin fırtınasının karşısında oydu. Şiddetiyse aşkın şiddetiydi. Beni seviyordu bu fırtına, beni istiyordu, çanları beni çağırıyor, aşk şakıyordu. Ona uzandım, dokundum, onunla beraber olma isteğiyle, bağlanma isteğiyle, bir daha asla yalnızlık çekmeme isteğiyle. Birden yine koca bir dalganın doruğuna çıktım, yıldızları ebediyen yıkayan bir ateş dalgasıydı, bu kez dalganın hiç sönmeyeceğini anladım, bu kez kendi karanlık düzlemime tek başıma vurmayacaktım.

Ne var ki bunu düşünmemle beraber Lya'yı anımsadım.

Birden cebelleşmeye başladım, savaştım, bu soğuran aşk deryasına direndim. Kaçtım, kaçtım, *kaçtım*, KAÇTIM... ve zihin kapımı örttüm, bir de sürgüledim ardından, bıraktım fırtına kükreyip dövsün, vargücümle dayandım kapıya,

karşı koydum. Kapı yine de bel vermeye başladı, çatırdadı.

Haykırdım. Kapı gümleyerek açıldı ve içeri hücum etti fırtına, beni pençesine aldığı gibi fırıl fırıl döndürdü. Soğuk yıldızlara savruldum ama artık soğuk değildi hiçbiri. Büyüdükçe büyüdüm, sonra ben *oldum* yıldızlar, onlar da ben oldu, bendim Birlik, o bir anlık ışıltılı yalnızlıkta kâinat oldum.

Sonrası hiçlik.

Odamda kafatasımı parçalayacakmış gibi gelen bir baş ağrısıyla uyandım. Gourlay bir koltuğa oturmuş, bizim kitaplardan birini okuyordu. İnlemem üzerine kafasını önünden kaldırıp baktı.

Lya'nın baş ağrısı hapları hâlâ komodindeydi. Bir tanesini alelacele yuttuktan sonra güçlükle doğrulup oturdum.

"İyi misin?" diye sordu Gourlay.

"Başım ağrıyor," dedim, alnımı ovuşturarak. Zonkluyordu, sanki patlamak üzereydi. Lya'nın baş ağrısını yokladığım zamankinden beterdi. "Ne oldu?"

Ayağa kalktı. "Ödümüzü patlattın. Zihin okumaya koyulduktan sonra aniden titremeye başladın. Sonra da doğruca şu tanrının belası Greeshka'nın üzerine yürüdün. Bir de haykırıyordun. Dino ile çavuş seni zorla çıkardı. Yaratığın içine girmiştin, dizlerine kadar yutmuştu seni. Seğiriyordu. Acayipti. Dino kafana vurup seni bayılttı da öyle çıkardı."

Kafasını iki yana sallayıp kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" dedim.

"Uyumaya," dedi. "Sekiz saattir falan baygınsın. Dino ayılana kadar başında durmamı istemişti. Tamam, ayıl-

dın işte. Şimdi biraz dinlen, ben de dinleneyim. Yarın konuşuruz."

"Şimdi konuşmak istiyorum."

"Geç oldu," dedi yatak odasının kapısını örterken. Ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim. Dış kapının kilitlendiğini işittiğime de eminim. Belli ki birileri Yeteneklilerin geceleri dışarı sıvışmalarından korkuyordu. Hiçbir yere gideceğim yoktu.

İçecek bir şey almak için kalktım. Soğuk bir Veltaar vardı. Çabucak birkaç kadeh yuvarlayıp hafif bir çerez atıştırdım. Baş ağrısı dinmeye başladı. Sonra yatak odasına dönüp ışıkları kıstım, camın rengini açtım ki yıldızların ışığı içeri vursun. Sonra da tekrar yattım.

Ama uyumadım, hemen değil. Çok fazla şey yaşanmıştı. Üzerine düşünmem gerekiyordu. Mesela baş ağrısını, kafatasımı yaran inanılmaz baş ağrısını. Lya'nınki gibiydi. Ama Lya benim geçtiğim süreçten geçmemişti. Yoksa geçmiş miydi? Lya usta bir psişikti, benden çok daha duyarlıydı ve algısal menzili muazzamdı. Şu zihin fırtınası *ta buraya* kadar, millerce öteye ulaşmış olabilir miydi? Gecenin bir vakti, insanlar ve Shkeen'ler uykudayken ve düşünceleri zayıflamışken? Olabilir. Belki de yarım yamalak anımsadığım düşlerim, böyle gecelerde onun hissettiklerinin soluk yansımalarıydı. Halbuki hoş rüyalar görmüştüm. Beni asıl rahatsız eden uyanmak olmuştu, rüyalardan uyanmak ve hiçbirini anımsamamak.

Gene de bu baş ağrısı ben baygınken de var mıydı? Yoksa uyanınca mı peydahlandı?

Ne halt olmuştu? Mağarada bana uzanıp beni içine çe-

ken o meret neydi? Greeshka mı? Öyle olsa gerekti. Shkeen kadınına odaklanmaya zamanım bile olmamıştı, *mutlaka* Greeshka'ydı o. Fakat Lyanna Greeshka'ların bilinci olmadığını söylemişti, *evet-canlıyım* hissi bile yoktu...

Hepsi kafamda fır dönüyordu, muamma üstüne muamma, bense hiçbir yanıt bulamıyordum. Bunun üzerine Lya'yı düşünmeye başladım, nerelerdedir diye meraklandım, beni neden terk ettiğine kafa yordum. O da mı bu süreçten geçmişti? Neden anlamamıştım onu? Birden onu özledim. Yokluğunu hissediyordum ama yanımda değildi. Yalnızdım ve yalnızlığımın fazlasıyla farkındaydım.

Uyumuşum.

Sonrası uzun süren bir karanlıktı ama en sonunda bir rüya gördüm ve nihayet anımsadım rüyamı. Tekrar aynı düzlemdeydim, yıldızsız gökyüzü ve ufuktaki karaltılarıyla o sonsuz karanlık düzlemde, Lya'nın sıklıkla bahsettiği düzlemde. Onun en sevdiği şiirlerin birindendi bu düzlem. Yalnızdım, sonsuza dek yalnız, bilincindeydim bunun. Hayatın doğasıydı bu. Evrendeki tek gerçekliktim, üşüyordum, açtım ve korkuyordum. Karaltılar bana doğru yaklaşıyordu, insanlıktan yoksun ve acımasızca. Seslenecek kimse yoktu, sığınacak hiç kimse, çığlıklarımı duyacak hiç kimse. Hiç kimsem olmamıştı. Asla da olmayacaktı.

Derken Lya geldi.

Yıldızsız gökyüzünden süzülerek indi, solgun ve zayıftı, kırılgan, düzlüğe inip yanımda durdu. Saçını eliyle geri itip pırıl pırıl kocaman baktı ve gülümsedi. O anda bunun bir rüya olmadığını anladım. Bir şekilde benimleydi. Konuştuk.

Selam Robb.

Lya? Selam Lya. Neredesin? Beni terk ettin.

Üzgünüm. Mecburdum. Anlamalısın Robb. Mecbursun. Artık burada olmak istemiyorum, asla, burada, bu korkunç yerde. Eskide kaldı Robb. İnsanlar hep buradadır ama kısacık anlardan ibarettir hepsi.

Bir dokunuş, bir seda?

Evet, Robb. Sonra yine karanlık olur, sessizlik. Karanlık düzlem kalır geriye.

İki şiiri birbirine karıştırdın Lya. Ama sorun değil. Sen benden daha iyi bilirsin. Ama bir dizeyi atlamadın mı? En baştakini. "Ah aşk, gerçek kılsan bizi..."

Ah Robb.

Neredesin?

Ben... her yerdeyim. Ama en çok mağaradayım. Hazırdım Robb. Diğerlerinden çok daha açıktı benliğim. İçtima'yı ve Katılım'ı es geçtim. Yeteneğim sayesinde paylaşıma yatkındım. Beni aldı.

Nihai Kavuşma mı?

Evet.

Ah, Lya.

Robb. Lütfen. Bize katıl, bana katıl. Asıl mutluluk bu biliyor musun? Ebediyen, sonsuza dek, aidiyet, paydaşlık, birliktelik. Âşığım Robb, milyarlarca ama milyarlarca kişiye âşığım, üstelik hepsini senden daha iyi tanıyorum, onlar da beni tanıyor, her şeyimle seviyorlar beni. Ebediyen sürecek bu. Ben. Biz. Birlik. Ben hâlâ benim, aynı zamanda da onlarım, anlıyor musun? Onlar da ben. Katılımcılar, zihin okumak benliğimi açtı. Birlik her gece bana sesleniyordu, çünkü beni seviyordu, anlıyor musun? Ah, Robb,

bize katıl, bize katıl. Seni seviyorum.

Birlik. Greeshka'lar demek istiyorsun. Seni seviyorum Lya. Lütfen geri dön. Seni tamamen özümsemiş olamaz. Nerede olduğunu söyle. Gelip seni alayım.

Evet, bana gel. Her yere gel Robb. Greeshka tektir, tüm mağaralar yeraltında birleşiyor, yavru Greeshka'ların hepsi Birliğin bir parçası. Bana gel, bana katıl. Söylediğin gibi sev beni. Bana katıl. Çok uzaktasın. Birlik'le bile sana güç ulaşabiliyorum. Gel ve bizimle bir ol.

Hayır. Yedirmem kendimi. Lütfen, Lya, neredesin söyle.

Zavallı Robb. Endişelenme aşkım. Bedenin önemi yok. Greeshka beslenmek için bedenimize ihtiyaç duyuyor, bizim de ona ihtiyacımız var. Ama, ah Robb, Birlik sadece Greeshka değil, anlıyor musun? Greeshka önemli değil, onun bir bilinci bile yok, o sadece bir bağlantı, bir araç, Shkeen'lerdir Birlik. Milyonlarca milyarlarca milyarlarca Shkeen, on dört bin yıldır birarada yaşayan Shkeen'ler, hepsi birlikte, sevgiyle birbirlerine aitler, ölümsüzler. Güzellik bu Robb, sahip olduklarımızdan fazlası, çok daha fazlası, biz şanslıydık hatırladın mı? Öyleydik. Ama bu daha iyi.

Lya. Lya'm. Seni sevdim. Bunlar sana göre değil, insanlara göre değil. Bana geri dön.

İnsanlara göre değil mi? Ah, TAM AKSİNE! İnsanların hep aradıkları, bekledikleri, ıssız gecelerde uğruna ağladıkları şey bu. Aşk bu, Robb, gerçek aşk, insan aşkı bunun sadece cansız bir taklidi. Anlıyor musun?

Hayır.

Gel Robb. Katıl. Yoksa ebediyen yalnız kalacaksın, düzlemde tek başına, yalnızca bir seda bir dokunuşla avuna-

caksın. Sonunda bedenin ölünce onlar bile kalmayacak elinde. Yalnızca sonsuz bir zifiri karanlık. Düzlem, Robb, ebediyen ve daima. O zaman sana erişemeyeceğim, hem de hiç. Böyle olmak zorunda değil...

Hayır.

Ah, Robb. Solup gidiyorum. Lütfen gel.

Hayır. Lya, gitme. Seni seviyorum, Lya. Beni bırakma.

Seni seviyorum Robb. Sevdim. Sahiden sevdim...

Sonra da gitti. Düzlemde yine yalnızdım. Bir yerden rüzgâr esti, onun solmaya yüz tutmuş sözcüklerini alıp götürdü, sonsuzluğun soğuk derinliklerine.

Hüzünlü sabahında dış kapı kilitli değildi. Kuleye çıkıp Valcarenghi'yi ofisinde buldum. "Tanrıya inanır mısın?" diye sordum.

Kafasını önünden kaldırıp gülümsedi. "Elbette." Alttan alır gibi dedi. Zihnini okuyordum. Üzerine hiç düşünmediği bir konuydu.

"Ben inanmam," dedim. "Lya da inanmıyordu. Yeteneklilerin çoğu ateisttir, biliyorsun. Elli yıl kadar önce Yerküre'de bir deney yapılmıştı. Linnel adında usta bir psişik tarafından tasarlanmıştı, adam aynı zamanda tam bir sofuydu. Dünyanın en güçlü psişiklerinin bilinci birtakım kimyasal maddelerle birbirine bağlandığında *Evrensel Evet-Canlıyım* adını verdiği bir şeye erişebileceğini düşünüyordu. Diğer deyişle Tanrı'ya. Deney hüsranla sonuçlandı ama *başka bir şey* oldu. Linnel delirdi, diğerleriyse sadece uçsuz bucaksız, bomboş bir karanlık gördüler; mantık, biçim ve anlamdan yoksun bir boşluk. Başka Yetenekliler ve Normaller de aynı hislere kapıldı. Asırlar önce Arnold adında bir şair eserinde karanlık düzlemden

bahsetmişti. Şiir eski dillerden ama okumaya değer. Korkuyu anlatıyor sanırım. İnsanın temel korkularının birinden bahsediyor, kozmosta yalnız kalma korkusundan. Ya sadece ölüm korkusu ya da daha fazlası. Bilmiyorum. Ama ezeli bir korku. Tüm insanlar yalnızlığa mahkûm ama yalnız kalmak istemiyorlar. Sürekli arayış içindeler, temas kurmaya çalışıyorlar, boşluğun öbür tarafındaki diğerlerine erişme çabasındalar. Kimileri asla başaramıyor, kimileri arada bir şeytanın bacağını kırıyor. Lya ile ben şanslıydık. Asla kalıcı değildir gerçi. Sonunda yine yalnızsındır, yine karanlık düzleme dönersin. Anlıyor musun Dino? *Anlıyor musun?*"

Eğlenmiş gibi usulca gülümsedi. Alaycı değildi –öyle huyu yoktu– sadece şaşkın ve tereddütlü. "Hayır," dedi.

"Tekrar düşün öyleyse. İnsanlar daima bir iletişim arayışı içindeler, birine hasretler. Konuşmak, zihin okumak, aşk, seks, hepsi aynı şeyin parçası, aynı arayışın. Tanrılar da öyle. İnsanlık tanrıları icat etti çünkü yalnız kalmaktan korkuyorlar, boş bir evrenden korkuyorlar, karanlık düzlemden korkuyorlar. Halkın bu yüzden dine yöneliyor Dino, halk bu yüzden saf değiştiriyor. Tanrı'yı bulmuşlar, tam da aradıkları Tanrı'yı. *Birlik* kitlesel bilinç, ölümsüz bir kitlesel bilinç, safi sevgiden oluşmuş tek bir zihin. Shkeen'ler ölmüyor, ne ölmesi! Ahiret kavramlarının olmamasına şaşmamalı. Bir Tanrı'nın var olduğunun *bilincindeler*. Belki kâinatı yaratmamış ama sevgi dolu, saf sevgi, zaten Tanrı sevgidir demiyorlar mıydı? Belki de adına aşk dediğimiz bir Tanrı parçacığıdır. Her neyse umurumda değil, Birlik sevginin ta kendisi. Shkeen'lerin ve insanlığın arayışının sonu. Birbirimize benzi-

yoruz sonuçta, o kadar benziyoruz ki acı veriyor."

Valcarenghi abartılı iç çekti. "Robb, senin sinirlerin bozulmuş. Katılımcılardan biri gibi konuşuyorsun."

"Belki de yapmam gereken katılmaktır. Lya katıldı. Artık Birlik'in bir parçası."

Gözlerini kırpıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Dün gece beni ziyaret etti, rüyamda."

"Ha. Rüyanda demek."

"*Gerçekti*, kahretsin. Hepsi gerçek."

Valcarenghi ayağa kalkıp gülümsedi. "Sana inanıyorum," dedi. "Şu da var ki, Greeshka'nın bir psi-yem kullandığı kanaatindeyim, dilersen buna aşk-yemi diyebilirsin, avını çekmek için kullanıyor, cazibesi o kadar güçlü ki insanları –seni bile– Tanrı olduğuna ikna ediyor. Tehlikeli elbette. Eyleme geçmeden önce üzerinde düşünmem lazım. İnsanları uzak tutmak için mağaralara muhafız yerleştirebiliriz ama çok fazla mağara var. Greeshka'yı tecrit etmek de Shkeen'lerle ilişkilerimize zarar verir. Artık gerisi benim sorunum. Sen işini yaptın."

Lafını bitirmesini bekledim. "Yanılıyorsun, Dino. Bu gerçek, hilesi yanıltmacası yok. *Hissettim*, Lya da aynı şekilde. Shkeen'leri ve insanları cezbedecek kadar güçlü bir psi-yem şöyle dursun, Greeshka'nın *evet-canlıyım* hissi bile yok."

"Tanrı'nın Shkea mağaralarında yaşayan bir hayvan olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Robb, saçmalık bu, sen de farkındasın. Shkeen'lerin yaradılışın gizemini çözdüklerini sanıyorsun. Onlara bir bak. Bilinen uzayın en eski uygar ırkı ama on dört bin

yıldır Bronz Çağı'nda kalakalmışlar. Gezegenlerine *biz* geldik. Hani uzay gemileri? Hani kuleleri?"

"Hani çanlarımız?" dedim. "Hani neşemiz? Onlar mutlu Dino. Ya biz? Bizim hâlâ aradığımızı onlar bulmuştur belki. İnsanlar ne diye bu kadar hırslı dersin? Galaksiyi, evreni fethetmeye ne diye bu kadar meraklılar? Tanrıyı aradıkları için olmasın? Olabilir. Onu hiçbir yerde bulamıyorlar ama o yüzden de habire arayıp duruyorlar. Ama daima dönüp dolaşıp aynı karanlık düzleme varıyorlar sonunda."

"Başarıları kıyasla. İnsanlarınkini yeğlerim."

"Değer mi?"

"Bence değer." Pencereye gidip dışarı baktı. "Dünyalarındaki tek Kule bizimki," dedi gülümseyerek, aşağıdaki bulutları seyrediyordu.

"Evrendeki tek Tanrı onlarınki," dedim ben de. Ama gülümsemekle yetindi.

"Pekâlâ Robb," dedi, sonunda arkasına dönerek. "Tüm bunları aklımda tutacağım. Lyanna'yı senin için bulacağız."

Sesim yumuşadı. "Lya yitik," dedim. "O kadarının farkındayım artık. Oyalanırsam ben de yiteceğim. Bu gece ayrılıyorum. Baldur'a kalkan ilk gemiye yer ayırtacağım."

Başıyla onayladı. "Nasıl istersen. Ödemeni hazırlatayım." Sırıttı. "Onu bulduğumuzda Lya'yı peşinden yollarız. Biraz gücenir diye tahmin ediyorum ama orası senin derdin."

Yanıt vermedim. Omuz silkip kapsüle yöneldim. Tam binmek üzereydim ki beni durdurdu.

"Bekle," dedi. "Bu akşam yemeğe ne dersin? İyi iş çıkardın. Laurie'yle ikimiz için bir veda partisi veriyoruz zaten. O da gidiyor."

"Üzüldüm," dedim.

Omuz silkme sırası onda. "Neden? Laurie güzel bir insan, onu özleyeceğim. Ama trajedi değil. Hayatta başka güzel insanlar da var. Sanırım Shkea onu huzursuz ediyordu zaten."

Öfkemden, kaybımın acısından az kalsın yeteneğimi unutuyordum. Birden anımsadım. Zihnini okudum. Üzüntü yoktu, acı yoktu, sadece muğlak bir hüsran duygusu. Bunların altındaysa duvarı vardı. Hep aynı duvar, onu herkesten ayıran. Herkesle senli benli ahbap olan bu adamın hiç kimseyle mahrem ilişkisi yoktu. Duvarın üzerindeyse adeta şunun yazılı olduğu bir tabela vardı sanki: BURADAN ÖTESİNE GEÇME.

"Uğra," dedi. "Eğleniriz."

Kafa salladım.

Gemim kalkarken neden ayrıldığımı sorguladım.

Ev özleminden belki. Baldur'da şehirden uzak bir evimiz var, kırsal yapısı bozulmamış kıtaların birinde. Bir falezin tepesinde, yeşilin her tonunu barındıran bir göle durmaksızın çağlayarak akan koca bir şelalenin yanı başında. Lya'la ikimiz çalışmadığımız güneşli günlerde o gölde sıklıkla yüzerdik. Akabinde acıturunç ağaçlarının gölgesine çıplak uzanır, gümüş rengi bir yosun halısının üzerinde sevişirdik. Belki bunun özlemidir. Lya yokken eskisi gibi olmaz gerçi, yitik Lya...

Hâlâ kavuşabileceğim Lya. Hemen kavuşabileceğim. Kolay olurdu, çok kolay. Karanlık bir mağaraya aheste adımlarla girip azıcık uyusam yeter. Lya sonsuza dek benimle olur, içimde, paydaşım olur, ben olur, ben de o olu-

rum. Birbirimizi insanların beceremeyeceği kadar yakından tanır, severiz. Birlik ve neşe, bir daha asla karanlık yok. Tanrı. Buna inandıysam, Valcarenghi'ye söylediklerime inandıysam, öyleyse Lya'ya niçin hayır dedim?

Belki emin olmadığımdan. Belki Birlik'ten çok daha sevecen ve çok daha yüce bir şeyin varlığına, çok eskiden öğretilmiş Tanrı'ya dair hâlâ umut beslediğimden. Belki de riske giriyorum, çünkü bir yanım hâlâ inanıyor. Ama ya yanılıyorsam... işte o zaman da karanlık, düzlem...

Ama belki de sebebi başka bir şeydir, Valcarenghi'de gördüğüm bir şey, dediklerimden kuşkuya düşeceğim bir şey. Zira insanlık Shkeenlikten daha öte bir şey; Lya ve Gustaffson gibileri olduğu kadar Dino ve Gourlay gibileri de var, aşka ve birlikteliğe özlem duydukları kadar onlardan korkan insanlar da var. Sebebi ikilem öyleyse. İnsanların iki ezeli dürtüsü varken Shkeen'lerin tek bir dürtüsü mü var? Buysa şayet, yalnız kalmamanın, erişip temas kurmanın insani bir çaresi de vardır belki, üstelik insanlığını yitirmeden.

Valcarenghi'ye imrenmiyorum. Bence o duvarın ardında ağlıyor ve bunu hiç kimse bilmiyor, kendisi bile. Bilen de olmayacak, hatta sonunda o buruk gülümsemesiyle hep yalnız kalacak. Hayır, Dino'ya imrenmiyorum.

Yine de içimde ondan bir parça taşıyorum Lya, tıpkı senin bir parçanı taşıdığım gibi. İşte o yüzden kaçtım, seni sevdiğim halde.

Laurie Blackburn benimle aynı gemideydi. Kalkıştan sonra onunla beraber yemek yedim, akşamı şarap içip sohbet ederek geçirdik. Neşeli bir sohbet değildi belki ama insaniydi. İkimizin de birine ihtiyacı vardı, birbirimize hitap ediyorduk.

Sonrasında onu kamarama götürdüm ve onunla olabildiğince ateşli seviştim. Derken karanlık biraz dağıldı, birbirimize sarıldık ve gece boyunca konuştuk.

Chicago
Ocak – Şubat, 1973

***Taht Oyunları*'nın yazarı George R. R. Martin'den**
bir bilimkurgu destanı...

Kadim kültürler, geleceğin kentleri, uzaylılar, yeni dünyalar,
eski yerküreler, yıldız çemberleri, hiçlik, bir olmak,
korkular, aşklar, boşluk, yalnızlık, sevgi ve Tanrı...

George R. R. Martin, teknolojinin, kozmosun ve insan zihninin karanlık kuytularını araştıran altı klasik bilimkurgu öyküsü anlatıyor. İlk öyküde, keşif gemisi Gecekuşu gizemli bir ırkı incelemek için uzayın sınırlarına doğru yola çıkar. Geminin kaptanı, yolcularıyla sadece hologramı aracılığıyla konuşur. Akademisyenlerden oluşan yolcuların telepatı bir süre sonra tuhaf bir şeyler hisseder. Tehlikeli, dengesiz bir şey, yabancı bir varlık...

"Sen çok yaşa George Martin...
Çok katmanlı karakterler ve yaşayan dille efsunlanmış edebi bir derviş."
The New York Times

"Epik-fantastik geleneğin en iyisi Martin'dir.
Ve aslında şimdi itirafın tam zamanı... o Amerikalı Tolkien'dir."
Time

"Kanlı canlı bir korku hikâyesi."
Publishers Weekly

"George R. R. Martin'den hep en iyisini beklerim.
Ve o, her zaman bunu başarır."
Robert Jordan

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub

ISBN 978-605-09-5544-6
9 786050 955446

sertifika
Tavsiye Edilen
₺ 38.00